

LƯU LẠC KÝ

(5 năm sau khi ra khỏi nhà tù nhỏ)

và

Ghi lại những vết thương trong 26 năm bị tù đầy cộng sản

**Thượng tọa
Thích Thiện Minh**

**Tủ sách *Văn Chương Đối Kháng*
*Nhóm Thân Hữu Thiện Minh***

Ảnh bìa:

Chân dung Hòa Thượng TTM

Kỹ thuật: layout

Kỹ thuật trang trí, Ấn loát

Thư từ giao dịch xin gửi về:

Nhóm Thân Hữu Thiện Minh

Xuất Bản và Phát Hành :

MỤC LỤC

Lời Phi lộ

Chương 1: Bỡ ngỡ trước cuộc sống mới trong nhà tù lớn

Chương 2: Công An PA38, Bảo vệ Chính trị tỉnh Bạc Liêu trực tiếp quản lý khi trở về địa phương

Chương 3: Hai phái đoàn Bộ Công an đến tận nhà làm việc

Chương 4: Đến TP khám bệnh bị Công An khám nhà người chị, mời tôi và chị đi thăm vấn

Chương 5: Tham gia GHPGVNTN

Chương 6: Kháng Thư gửi ông Nông Đức Mạnh và Thịnh

Nguyễn Thư gửi Ủy ban Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ

Chương 7: Hội trưởng bắt đắ dĩ của “Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam”

Chương 8: Gửi đơn khiếu nại về ngôi chùa Vĩnh Bình

Chương 9: Công An Bạc Liêu đầu tố tôi và em Huỳnh Hữu Nhiều

Chương 10: Xây dựng ngôi tịnh thất bị phá hủy

Chương 11: Bị khám xét nhà lần 1, tịch thu máy tính, triệu tập điều tra liên tục

Chương 12: Em ruột Huỳnh Hữu Nhiều cùng gia đình tỵ nạn Chính trị Tại Hoa Kỳ

Chương 13: Từ Nhiệm Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN và Bệnh Tật

Chương 14: Bị khám xét nhà lần 2, tịch thu máy tính, điện thoại, tiền bạc, giấy tờ tùy thân

Chương 15: Ủy nhiệm BS Phạm Hồng Sơn phụ trách Hội Ái Hữu

Chương 16: Kỷ Niệm Gặp Gỡ Chư Tôn Đức Và Quý Tôn Giáo Bạn Cùng Các Nhà Dân Chủ Là Cố vấn Hội Ái Hữu Sau Khi Ra Tù.

Chương 17: Hành Xử Của Chính Quyền Thành Phố Kẻ Từ Khi Tôi Đến Tạm Trú và Bộ Công An Trả lại Giấy Tờ Tùy Thân

Chương 18: Đọc sách "Hai Mươi Sáu Năm Lưu Đày", tác giả : người đọc Việt Hải (Los Angeles)

Chương 19: Cảm nghĩ về Thượng tọa Thích Thiện Minh, tác giả :LM. Phêô Phan Văn Lợi (Khối 8406)

Chương 20: Đọc Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày Của Người Tù Thích Thiện Minh,tác giả :Ông Đào Văn Bình

Chương 21: Nhạc Mùa Đông Nhớ Mẹ Nơi Chốn Lao Tù (Nhạc sĩ Hà Lan

Phương) và 4 Điều Đề Xuất Về Hội Ái Hữu của Thành Viên Cố Vấn Hội của Cụ Lê Hồng Hà

Chương 22: Thầy Thiện Minh Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày và Bài thơ nhận định tác giả Kim Tuyền

Chương 23 : Đôi lời về quyển « Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày » tác giả Chu Chỉ Nam

Chương 24: TT Thích Thiện Minh Được Tuyên Dương Nhận Giải Thưởng Nhân Quyền Năm 2008

Chương 25 : Ông Thầy Cùng Với Ông Cha Ở Tù, tác giả Đoàn Thanh Liêm

Chương 26 :Kết luận bài thơ kỷ niệm gởi phật tử hải ngoại và Phụ lục hình ảnh

LUU LẠC KÝ

“3 NĂM SAU KHI RA KHỎI NHÀ TÙ NHỎ”

Lời Phi Lộ:

Đặt bút ghi lại những biến cố bản thân sau khi ra tù được 3 năm, thực ra tôi chẳng biết đề lời tựa chi cho thích hợp, nếu sử dụng cụm từ “Hồi Ký 3 năm sau khi ra khỏi nhà tù nhỏ” thì bị trùng lặp quyền “Hồi ký 26 năm Lưu đày của Thích Thiện Minh” Tôi e rằng không mấy thuận tai, nếu dùng 3 chữ “Lưu Hạ Ký” (tức lưu lại cho đời sau) tôi tự xét bản thân mình tài sơ phúc bạc, sở kiến nông cạn chẳng có gì xứng đáng để lưu lại cho đời ? Và nếu dùng “Lưu Lạc Ký hay Lưu Tán Ký” có nghĩa ghi lại những năm tháng còn trôi nổi, rày đây mai đó, chưa ổn định nơi trụ xứ, theo thiện nghĩ của tôi các chữ trên khá đúng cho hoàn cảnh thực tại của mình, vì hơn ¼ thế kỷ bị cầm tù, bị mất tự do, bị bó buộc trong một khuôn khổ khép kín, đó là lẽ tất nhiên. Nhưng, ra tù hơn 3 năm rồi, tôi vẫn hoàn toàn bị mất tự do, bị quản chế bằng một hình thái mới rất gắt gao đây là điều cần nói tới... Thực lòng, xin xác nhận 3 năm ra tù đến nay tôi vẫn là kẻ trắng tay, không chùa, không nhà, không mảnh đất cắm dùi, sống rày đây mai đó, ăn đậu, ngủ nhờ, bị hết nơi này xua đuổi, nơi kia trục xuất. Một phần vì ngôi chùa cũ cách đây mấy mươi năm đã bị chính quyền sung công bất hợp pháp, tôi làm đơn khiếu nại yêu cầu xin hoàn trả nhưng đã bị chính quyền tỉnh Bạc Liêu từ chối và họ đã biến ngôi tam bảo nói trên thành một trường trung học đồ sộ gần 100 lớp học, còn xây dựng ngôi thiền thất nhỏ nhỏ bên cạnh nhà cũng bị công an phá hủy hoàn toàn. Bởi vì quyền tự do tôn giáo ở VN sẽ được cho phép với điều kiện tôn giáo ấy phải cúi mình chấp nhận làm công cụ của Đảng. Mấy năm qua ở Bạc Liêu thường xuyên bị khủng bố, bản thân lại lâm bệnh nặng nên hiện giờ tôi phải lưu lạc lên thành phố và chỉ được chính quyền thành phố cho tạm trú từng tháng từng ngày. Giấy tờ tùy thân thì công an tỉnh Bạc Liêu đã tịch thu hơn 10 tháng qua chưa trả lại. Cho nên, không chỗ nào là nơi tôi dùng chân cố định cả!..Còn dùng 3 chữ “Đại Ngục Ký” tức nhà tù lớn, dùng từ ngữ này nghe rất kêu, liệu có thích hợp không? Bởi vì, xưa nay chẳng thấy ai dùng các từ này để nói về nhà tù lớn bao giờ. Vì thế, cuối cùng tôi chọn “Lưu Lạc Ký 3 Năm Sau Khi Ra Khỏi Nhà Tù Nhỏ” nghe có vẻ bình dị gần gũi hơn! Khát ngưỡng được quý thiện hữu tri thức, quý độc giả thân tình góp ý cho lời tựa thêm xác thực thì thật vô cùng khâm bội. Tôi cảm mộ niệm ân và sẽ trân trọng khảo đính cho tương hợp hình thức lẫn nội dung vậy! Sau đây tôi xin tường thuật 3 năm ra tù của mình.....

Thời gian vùn vụt trôi nhanh như “Bóng câu qua cửa sổ”. Tôi được trả tự do đến nay thảnh thoát đã hơn 3 năm, chào đón 3 mùa Xuân cùng mọi người thân tộc và hàng ngàn quý Chư Tôn đức Pháp quyền, Pháp lữ đồng môn. Dầu là những ngày Tết cổ truyền dân tộc nhưng mấy năm qua tôi vẫn còn đặt trong tình trạng bị công an theo dõi nghiêm ngặt, nên lúc nào trong lòng cũng cảm thấy bất an. Đó là thân phận

của kẻ từng bị lưu đày. Vì dưới chế độ XHCN, lý lịch bản thân của mỗi lương dân bình thường đều bị chính quyền giám sát chặt chẽ, huống chi tôi là đối tượng Chính trị Tôn giáo có tiền án đã ở 26 năm tù được gán ghép là “Âm mưu lật đổ chính quyền và chống phá trại giam”. Cho dù, vừa mới ra tù bị khoanh vùng trong tầm ngắm của nhân viên công an mật vụ, nhưng dấu sao, cũng còn thưởng ngoạn được cảnh xuân quang và hưởng chút ý vị đậm đà của hương xuân, sum vầy trong tình cốt nhục đoàn viên, được cận kề bên mái ấm gia đình dùng chung bữa cơm đạm bạc với đệ huynh, ung dung tự tại dâng ít hương hoa bái cúng tổ tiên trong 3 ngày Tết mà không bị cấm đoán và phạt kỷ luật như những ngày tháng lao tù chỉ miễn cưỡng đón nhận vị đắng của Xuân sầu. Tôi đi bái yết cầu chúc khánh tuế một vài bậc trưởng lão Đức trọng Đạo cao và nhân dịp năm mới đến mừng tuổi vài thân bằng quyến thuộc cạnh nhà, vẫn còn có hạnh vận nho nhỏ hơn là gói gọn, giam mình trong 4 bức tường lao lý. Có điều thời gian tôi trở về xã hội chỉ mới có vài năm, xem ra quá ngắn ngủi so với 1/8 của những năm tháng lưu đày, vậy mà tôi đã gặp không biết bao nhiêu phiền não trước. Tôi trần trở khi chứng kiến những sự kiện, bất hợp lý, bất trắc trong Đạo lẫn Đời, đã nhìn thấy tận mắt (thực mục sở thị) nhiều điều bất công, xót xa lắm cảnh thương tâm, lòng dao động nhiều nỗi bất bình và đối phó với nhiều chướng nạn. Có những nỗi khổ về tinh thần khi đã ra khỏi nhà tù, còn buồn gập vụn lần sự giày vò thể xác hay bị lãng nhục trong chốn lao tù. Ngoài ra, còn có những việc tôi đã tiên liệu trước và đã cảnh giác cẩn phòng, nhưng khi xảy ra lại vượt ngoài dự đoán của mình. Tôi còn nhớ như in trong trí...những giờ phút được gọi tên khai thích, tôi biết mình đã thoát khỏi nhà tù nhỏ, nhưng chắc chắn khó tránh khỏi bị các cửa quan của nhà nước VN câu thúc hay bị kiểm soát gắt gao tại chỗ một khi được trở về cố quán. Tôi biết mình có được tự do chẳng chỉ là “tự do trong khuôn khổ” với một hình thái mới nào đó, nên tôi đã chuẩn bị cho mình một tư thế sẵn sàng trực diện đương đầu. Bài viết này tôi dùng danh từ “nhà tù nhỏ” lẽ dĩ nhiên còn có “nhà tù lớn” nữa! “Nhà tù nhỏ” tôi đề cập trên không phải là ám chỉ các xà lim, khám tối hay những phòng biệt giam, có diện tích chật hẹp, đặc biệt chỉ dành để nhốt những người bị kỷ luật được xây dựng trong các nhà tù người ta thường thấy! Mà “nhà tù nhỏ” tôi gọi ở đây tức muốn nói chung các nhà tù tại Việt Nam, những nhà tù này chính bản thân tôi là nhân chứng sống đã nếm trải suốt mấy mươi năm, đủ các loại khổ hình khắc nghiệt, lao dịch nhọc nhằn, thống mạ đắng cay, tù đày tử nhục. Còn “nhà tù lớn” tôi muốn nói đó là toàn bộ đất nước Việt Nam, từ Nam chí Bắc dưới sự cai trị của chế độ độc tài toàn trị, một xã hội mất tự do, dân chủ, nhân quyền mà hơn 80 triệu đồng bào là hơn 80 triệu tù nhân. Vì khi ra khỏi nhà tù nhỏ kia, tôi tiếp tục bị đàn áp, khống chế, dọa dẫm, khủng bố, lãng nhục trong nhà tù lớn đầy bi thương cùng cảnh khổ với hàng triệu đồng bào. Vì ngôi nhà tại Bạc Liêu nơi tôi tạm ngụ như một “Khu trú” hoàn toàn bị cô lập cách ly với thế giới bên ngoài chẳng khác gì một ốc đảo, bởi sự giám sát trực chiến ngày đêm canh giữ của bọn công an và những kẻ tai mắt ăn không ngồi rồi được chính quyền mua chuộc để “Làm ma dốt cộp bắt người” hoặc công an lợi dụng một vài người dân có hoàn cảnh khốn khó mượn họ làm điềm theo dõi có hậu hỷ trả lương. Tôi không quên, những hôm đầu khi được trả tự do có nhiều người thân quen trong ngoài nước gọi điện mừng cầu chúc tôi với những câu “Khổ tận cam lai” nào là “Hết cơn bĩ cực tới hồi thái lai” v.v... Tôi nghẹn lời đáp tạ xin cảm bội lời chúc cầu tốt đẹp đó, chứ theo tôi “Chừng nào dân tộc VN thực sự có tự do, dân chủ, nhân

quyền và tự do tôn giáo thì tôi mới hy vọng được hưởng niềm vui chung của cả dân tộc, chứ ra khỏi nhà tù nhỏ mà chế độ độc tài, độc đảng vẫn còn ngự trị thì tôi chưa hưởng được câu « hết đắng tới ngọt » đâu? mà là thay đổi hình thái từ nhà tù nhỏ sang nhà tù lớn mà thôi! Lời mào đầu tuy không giới thiệu đầy đủ, nhưng sẽ được ghi lại chi tiết bên trong nội dung quyển lưu bút này những việc mà tôi gặp phải hoặc chứng kiến kể từ khi xuất ngục đến nay.

Xin thưa! cả 3 năm ra tù tôi đều gặp tai ương, đơn cử chỉ trong năm 2007 tôi gặp hết nạn này đến nạn khác. Nơi tạm trú của tôi đã bị bọn cướp ngày (Là Quan) đánh cướp 2 lần, đánh cướp lần 1 vào ngày 16/ 3/2007 trước khi ra tay ăn cướp, Công an tỉnh, thị xã Bạc Liêu đã tổ chức đấu tố tôi và em trai tôi Huỳnh hữu Nhiều tại 2 địa điểm khác nhau, tiếp theo chính quyền Bạc Liêu đem binh hùng tướng mạnh thị uy xông vào phá hủy ngôi tịnh thất đang xây dang dở. Hôm sau, chúng dẫn đoàn quân mặt mày hung hãn tấn công đánh cướp tài sản và sau đó hết cơ quan này đến cơ quan khác, mời tôi đến điều tra xét hỏi liên tục suốt mấy tháng ròng. Mãi 9 tháng sau, vào ngày 02/ 12/2007 Công an đánh cướp lần 2. Bọn gian trá vừa “Ăn cướp vừa la làng” dạng “Ăn cướp cơm chim” Chim có mấy hạt mà còn bị cướp, cướp xong còn tri hô lên đồ vấy cho kẻ khác xem mình là nạn nhân, thật là một trò lưu manh bản thủ! Điều trơ trẽn, lộ bịch nhất là có kẻ đâm người xoa hăm hại người mà còn ra bề đạo đức giả như là bậc chính nhân quân tử, làm hình thức màu mè tỏ vẻ có lòng nhân ái, đức độ nữa! Là nhà Tu đáng lý ra tôi phải dùng những từ ngữ nhẹ nhàng đạo đức trên tinh thần nhân văn, nhân bản. Nhưng sợ dĩ tôi dùng từ ngữ ám chỉ công an tỉnh Bạc Liêu là bọn cướp, bởi vì « Một khi những kẻ có đầy đủ quyền lực và sức mạnh có vũ khí trong tay mà không tôn trọng luật pháp và không cư xử bằng tình người thì những người đó không ai khác hơn là kẻ cướp » ngoài ra mặc áo công an, gắn phù hiệu công an, có quân hàm, quốc huy, huy hiệu trên nón trên cầu vai hùng hổ xông vào nhà, lục soát khám xét, tịch thu niêm phong tài sản rồi tự động mang ra xe chở về cơ quan mà người chủ nhà và chủ sở hữu đồ vật không nhận được bất cứ giấy tờ biên bản gì có liên quan đến tài sản thì thử hỏi những người khám xét ấy là ai ? Những hành vi như thế mà công an Bạc Liêu dám tự hào là Công An Nhân Dân và làm theo lời BÁC »...dạy! Có xứng đáng, xứng danh không? Rất đáng tiếc, những người tiếp bước theo sau điều hành chính quyền tỉnh Bạc Liêu, không hề nhìn tấm gương bất thiện của những người đi trước đã tạo vô lương nghiệp báo và kết cuộc ra sao? Sau khi ra tù tôi nghe tin đồ Phật tử đến nhà thăm viếng thông báo cho biết Ông Ngô Tư Hứa, người đòi chiếm chùa làm cơ quan xã đội xã Châu Hưng bây giờ đã trở thành người điên loạn thường chạy xung quanh nền chùa Vĩnh Bình, còn ông Hai Thổ Bí thư Xã Ủy, người ngang ngược, hung tàn, vô lễ dám gọi Phật sơ sinh bằng « thằng Phật nhỏ xíu » đã bị bệnh thổ huyết trầm kha, gia đình nghèo xơ xác, thiếu thốn mọi bề, không tiền chạy thuốc, bạn bè đương chức chẳng mấy ai còn nghĩ tình đồng chí quá bước đến thăm nom. Những ông Phó Ty Công an trước đây kẻ bị tù đày, người bị sa thải vì tham ô, tham nhũng. Bởi lúc đương quyền không nghĩ đến “Quan nhất thời, dân vạn đại”. Họ bắt tù nhà tu, kết án lưu đày...Cho dù mấy mươi năm tôi bị gông cùm xiềng xích. Nhưng ngày trở về Thầy Tu vẫn hườn lại Thầy Tu chẳng có gì làm sòn lòng nhục chí, không gì làm mình phải hổ thẹn với Đạo lẫn Đời. Chỉ mong người thừa kế đương quyền gặp được duyên lành sớm xa rời con đường ác đạo.

Tiếp đến mùa Hè năm 2008. Từ nội bộ tôn giáo có bàn tay lông lá thọc sâu, tạo đoàn gây nên những trạng huống vô cùng nan giải khiến tôi lâm vào ngõ cụt, bởi những ám hiểm bủa vây của thiên la địa võng và bị nội ứng ngoại hiệp ra sức tấn công đánh phá, bao tai bay vạ gió dồn dập từ mọi hướng, đây là một cú sốc nặng nề, những thử thách còn lớn hơn một phần tư thế kỷ của tôi nơi chốn gông đóng tróng mang, vì sự thể ảnh hưởng rất lớn đến uy tín, danh dự và còn tác hại suốt cả cuộc đời. Nhưng nhờ nhiều năm dài luyện ngục, tôi từng cận kề cái chết “Cử tử nhất sinh” và hứng chịu nhiều nghiệt ngã, cho nên tôi vẫn bình tĩnh vững vàng cho dù đương đầu với nhiều ác duyên, ma chướng, có sá gì vinh nhục, hưng phế, thịnh suy của cái danh ảo trong cảnh thế sự thăng trầm!

-Về phía công nha thuộc giới hữu trách, thì “Quan tha nha bắt” hay “Quan ở xa nha ở gần”. Do đó, mấy năm liên tiếp kể từ khi ra khỏi tù tôi bị uy hiếp thường trực, nên đã trở thành quen, người tôi trở nên chai sạn, tôi nhận xét mỗi khi có xảy ra biến cố đều có sự xuất hiện mấy tên cục an ninh của Bộ công an phụ trách phía Nam từ thành phố đến Bạc Liêu trực tiếp chỉ đạo. Cho nên, việc đàn áp của công an là một kế hoạch có chủ trương và đã trở thành hệ thống. Chưa nói, trong thời điểm nhà nước CHXHCNVN phát động phong trào “Học tập và làm theo tấm gương đạo đức của Hồ Chí Minh” công an tỉnh Bạc Liêu có lẽ thấm nhuần học tập nên rất tích cực bày mưu tính kế, ra tay trù dập, chuyện ít xích nhiều, chuyện không nói có, sách nhiễu liên tục theo kiểu bõn cũ soạn lại nên tôi không còn lạ lẫm gì nữa! Lúc đầu, thoát nghe tin tức tuyên truyền rất ghê gớm về tôi, dân cư quanh vùng tưởng chừng kỳ này tôi khó tránh khỏi bị bắt lại và chắc khó sống nếu đúng như lời tuyên truyền buộc tội của bọn công an... Nhưng, tôi chẳng hề hấn gì, bởi vô chứng cứ, vô can, nên dần dần mọi người biết rõ bản chất lừa mị của chính quyền, đó là sở trường của công an chuyên thôi phòng sự việc để uy hiếp chụp mũ, chỉ vì tôi không chịu khuất phục họ. Do đó, dân chúng tỉnh nhà chẳng mấy ai tin chính quyền nữa! Có người còn cho rằng, kiểu cáo buộc của công an Bạc Liêu lập đi lập lại như một phiên bản điệp khúc nghe quá nhiều lần, giờ đây đồng bào đã ngán ngẫm vì nhàm tai rồi!

-Về phía GHPGVNTN, tôi sẵn sàng quên mình hy hiến cho dù phải đương đầu với cảnh dầu sôi lửa bỏng nhằm góp phần bảo vệ danh dự chung để Giáo hội mãi mãi được thường tại. Nhưng thuyền to sóng cả và sức người có hạn, đôi khi vì sự cống hiến của tôi quá nhiệt huyết vì vừa mới ra tù mà tên tuổi đã sớm vang xa nên cũng dễ bị lụy phiền. Không tránh khỏi bị những tâm phàm trực ganh hiềm hiềm tị, cố tình ngăn lối chặn dòng, cản bước những người có thiện chí với việc chung. Nhận suốt biết, đạo nghiệp của mình không toại lộ, khát vọng phục vụ GHPGVNTN không toại tâm, bản thân gặp cơn quốc vận nên không toại chí, chưa hợp vận, hợp đạo, hợp tình, hợp thời và hợp cảnh. Có những uẩn khúc phải ôm chặt vào lòng vì chưa đúng lúc thổ lộ, hẹn một ngày nào thuận tiện sẽ trút cạn những ả tình. Cho nên, tôi thà cam chịu một mình trong nỗi đau bất tận. May nhờ giáo Pháp nhiệm huyền của Đức Thích Ca Từ Phụ, tôi thấu biết được lẽ vô thường của cuộc đời, nên xua tan bồi rối, lắng dịu tâm tư, trì kinh niệm Phật để tâm hồn tôi an nhiên bình thản, cố giữ hạnh lành, vì thời buổi suy vi trong đạo Phật tại VN “Tam quan đôi khi còn cao hơn chùa” Cho nên, những người lương bật, nghĩa khí thường trở thành những kẻ “cô trung” chịu thiệt. Riêng tôi tự suy xét bản thân, có lẽ do trí cạn chướng sâu, thiếu duyên kém phúc, phước mỏng nghiệp dày, nên đường tu của mình còn gặp nhiều ma nghiệp. Bên lòng canh cánh nỗi ưu dân. Vì vậy, chưa có thể tách khỏi

việc đời (vị năng miễn tục), nhiều lúc nghiên ngẫm lời dạy của các bậc thiên sư và Chư tổ đức ngày xưa, lòng muốn vươn lên nhưng không sao đến đích, như trong Lục Độ Tập Kinh “Bồ tát thấy dân kêu ca, do vậy phải dấn thân vào nơi Chính trị hà khắc để cứu muôn dân ra khỏi chốn lầm than....”. Bên cạnh, bất ngờ Hội Ái Hữu tù nhân Chính trị và Tôn giáo ra đời. “Hội Ái Hữu là hội từ thiện nhân đạo”, “Cứu nhất nhân đắc kỳ vạn phúc” cho nên tôi nhiệt tình vừa tham gia GHPGVNTN vừa hoạt động Hội Ái Hữu tức là vừa phụng sự đạo pháp vừa phục vụ dân tộc vậy! Cốt sao cùng cộng sinh để được cộng tồn. Và tôi cố làm hết khả năng của mình (các tận sở năng), Rủi ro thay! GHPGVNTN và cả Hội Ái Hữu đều bị chính quyền quy chụp cho là làm Chính trị! Dầu nguy nan thử thách ấy, tôi vẫn chân cứng chí bền, bình chân như vại. Thời gian gần đây nhà nước Việt Nam cài cắm sâu vào trong tôn giáo, họ tung ra luận điệu ly gián cho rằng “Vì các thành viên GHPGVNTN tham gia Hội Ái Hữu đã làm cho GHPGVNTN bị nhà nước Việt Nam nghi ngờ là làm chính trị!” Cho nên, Hội Ái Hữu gặp vô vàn khó khăn. Trong lúc tôi lại lâm cơn bệnh nặng cần phải tịnh dưỡng điều trị. Tôi bắt đầu tìm vui nơi tiêu xá, tạo cho mình một cuộc sống yên bình, thẳng lướt số phận để hàm dưỡng tu thân và chèo thuyền giương buồm chờ gió...

Ngày nay, hàng Tăng lữ, bậc Sứ giả của Như Lai cần phải làm gì? Trước nhất, tôi hy vọng sự nghiệp lớn của GH sẽ có những hàng thượng thiện lo toan vì chư vị ấy có lợi căn đại trí, quán đạo tinh thông và gặp nhiều thắng duyên trên đường đạo. Tuy nhiên, trong thời buổi nhiễu nhương, pháp nhược ma cường, nhân sự dễ bị mua chuộc cám dỗ, bằng tiền bạc, vật chất, sắc tài, muôn điều lợi dưỡng .v.v... Vì kinh nghiệm trước mắt có nhiều bậc học giả cao minh, tài nhân lỗi lạc, học thức siêu trác đã sa vào cạm bẫy, nguy hiểm nhất hiện nay cho thấy là nội bộ của nhiều tổ chức dân sự, chính trị trong ngoài nước đa số đều bị CS cài cắm nhằm triệt hủy nhân tài, loại bỏ kẻ trung kiên... Nên tôi vẫn vương vấn không nguôi lo âu cho mệnh đồ tương lai GHPGVNTN. Còn sinh dân đang gặp cảnh thống thiết bi thương, tôi khá trần trở bù ngùi vì đến giờ này các tôn giáo chỉ riêng rẽ chưa thực sự hòa nhịp chung bước ra tay cứu nguy cho tổ quốc để có ý nghĩa “Đạo Cứu Đời”.

Để lưu lại kỷ niệm những ngày qua về sự thành bại nên hư của bản thân mình trong cuộc dân thân vì đại nghĩa, tôi đặt bút ghi lại quyển sách tựa đề “Lưu Lạc Ký 3 Năm Sau Khi Ra Khỏi Nhà Tù Nhỏ” vừa để ghi nhớ chuyện quá khứ, vừa chuẩn bị tiêu hướng mới cho tương lai, hướng đến tương lai vẫn tốt hơn là nhìn lại phía sau để luyện tiếu. Và ở trên đời này mà mình chỉ đi tìm một con đường êm ả, suông sẻ, không chông gai thì nó sẽ đưa mình không đến đâu cả?

Xin thưa, khi ra khỏi tù để hòa nhập với cuộc sống mới tất nhiên đòi hỏi phải có thời gian, chứ không thể một sớm một chiều, những gì tôi đã tích lũy am luyện được từ trong nhà tù chỉ để làm hành trang kinh nghiệm tùy hoàn cảnh thù ứng chứ không đủ dung hợp, dung thông về mặt xử thế, cho dù kinh nghiệm ấy đã trả bằng một giá rất đắt. Tôi còn nhớ có một nhà tư tưởng đã nói “Kinh nghiệm là một ông thầy tốt nhất trong những ông thầy, chỉ có điều là học phí đã phải trả quá nặng”. Hiện nay, thực tình tôi nhìn nhận sự phát triển cơ sở vật chất kỹ thuật của VN so với thế giới vẫn còn lạc hậu, chậm tiến cách xa hàng chục năm nhưng đối với người mới ra tù như tôi đã cảm thấy choáng ngợp, đừng nói chi đến việc bắt kịp sự tiến bộ của nền văn minh khoa học kỹ thuật của thế giới ngày nay. Còn guồng máy xã hội của thế quyền cũng đang đầu mọi chương nạn khôn lường có ưu khuyết, thuận lợi, khó

khăn không thể giải bày chi tiết, (bất khả thặng ngôn)...Do bởi, độc tài, những lạm, xâm đoạt, bất công đó là điều thực tế trong xã hội diễn ra hằng bữa! đây cũng là mối nguy cơ dẫn đến sự tồn vong của chế độ. Vì “Cây cong thì bóng cũng cong”. Cho nên, dù ánh trăng trên cao có tỏa chiếu sáng ngàn nhưng vẫn bị che chắn bởi các vầng mây hay các chòm cây nên còn ẩn khuất nhiều bóng đen trên mặt đất.

Trong kiếp nhân sinh con người lúc nào cũng tìm cầu suối nguồn hạnh phúc, vì kiếp sống ấy luôn gặp nhiều đau khổ, trong kiếp sống bình thường đã khổ rồi! mà nếu ai sống trong một đất nước mất tự do lại càng đau khổ hơn nữa! Nước CHXHCNVN là một nhà tù lớn, toàn dân là tù nhân, đồng bào đang sống trong một chế độ bạo hà, người dân luôn bị kìm kẹp, xâm nhiễu, bách hại, chính quyền vô đạo thiếu đức tin nhân quả, chưa gột rửa sạch những tư tưởng cuồng tín ngoại lai, hố sâu rõ nét khoảng cách giàu nghèo, chính quyền giàu sang phú túc còn dân chúng càng ngày càng nghèo đói, thống khổ điêu linh. Cho nên lòng dân phần uất và đồng bào có quyền khát vọng một nền dân chủ tự do thực sự cho quê hương. Nhưng Dân chủ-Tự do không phải tự nhiên mà có, không phải ngồi chờ đợi ai đem đến tặng cho, hay cầu xin chính quyền độc tài ban phát mà bằng sự vận động cả một thời gian dài và bằng sự nỗ lực đấu tranh trường kỳ của nhân dân mới có được, tôi còn nhớ một nhà tư tưởng nói “Quá khoan dung với người hung bạo sẽ trở thành bất công với người lương thiện” cho nên kẻ nào thấy sự bất công, độc tài mà không phản biện, một là kẻ thủ thân, nhút nhát, “Cầu an bảo mạng” hai là đồng lõa và nuôi dưỡng tội ác. Đặc biệt là, những bậc sĩ phu hay hàng thức giả đứng trước khổ đau của dân tộc nếu điềm nhiên tọa thị, thờ ơ vô cảm với sự độc tài đôi khi trở thành những kẻ có tội với dân lành. Ngoài ra, tôi chiêm nghiệm cả Đạo lẫn Đời rằng “Chừng nào mình không còn chức phẩm, địa vị hay bị sa cơ lỡ vận mới thấu rõ nhân tình!” và “khi gặp hoạn nạn mới thấy rõ tình người”

Nói tóm lại: Đối với kẻ bạo quyền hung hiểm tôi không bao giờ khuất phục, cho dù còn một mình tôi vẫn hiên ngang giữ tròn khí tiết bất cứ cảnh ngộ nào, tôi mạnh dạn tự hào mình đã chiến thắng. Nhưng là người con Phật, là sứ giả của Như Lai, là chủng tử của Đức Thích Ca Từ Phụ tôi nguyện lòng hỷ xả tất cả. Vì chỉ có lấy dũng lực hùng tâm, Đại bi nguyện và thanh gươm trí tuệ của ánh đạo Từ Bi mới có thể can đảm cắt đứt mọi oan cừ, xả lòng vì tha nhân, xóa tan thù hận, lấy đức khoan dung tha thứ, làm được như vậy là tự mình kìm chế, điều ngự được chính mình và theo tôi chắc chắn đây sẽ là một chiến thắng vĩnh cửu.

Đang viết đến đây tôi vô cùng bàng hoàng xúc động khi hay tin khẩn cấp cáo Đức Đệ Tứ Tăng Thống Đại Lão HT.Thích Huyền Quang đã hoàn phúc, thân thần thị tịch vào lúc 13 giờ 15 phút ngày 05/07/2008 tức mùng 03/06/âm năm Mậu Tý tại tu viện Nguyên Thiệu, huyện Tuy Phước, tỉnh Bình Định, hưởng thọ 89 tuổi, pháp lập 69 năm, lễ nhập kim quan vào lúc 8 giờ sáng ngày 06/07 (nhằm ngày 4-6 năm Mậu Tý). Lễ cung nghênh nhập bảo tháp vào lúc 8 giờ sáng ngày 11/07/2008. Tin tức tôi nhận được không phải từ Chư Đại Tăng đương chức của Trung Ương Viện Hóa Đạo đã từng đồng Viện với tôi mà từ quý pháp hữu và một số Phật tử xa gần an trú tại các tỉnh lẻ thông báo hung tin.

Tôi cảm khái bi ưu, chạnh lòng chua xót một niềm đau vô hạn, đau khổ hơn những năm tháng lao tù. Tôi muốn đến tu viện Nguyên Thiệu ngay để dự lễ Thọ Tang Ngài. Nhưng vì sự duyên bệnh tật nên tôi đành ở tại gia âm thầm thành tâm cầu

nguyện. Chỉ kính tiếc cho Đức Tăng Thống tuổi hạc cao niên, cả cuộc đời khiết bạch. Ngài đã xả báo thân huyền hóa vô thường, không còn trụ thế để nhìn thấy sự hiển hưng của chính pháp, chứng kiến vận đồ sáng lạn của Dân tộc và Đạo pháp ở tương lai. Đức Tăng Thống là linh hồn, là đồng lương, là ngôi sao Bắc Đẩu của vòm trời GHPGVNTN, bậc danh tăng hiền đức cao minh, phước huệ lưỡng toàn, đủ đầy công hạnh huân tu, Ngài là cây đại thọ che mát cho hàng thất chúng môn đồ, bậc mô phạm hùng vĩ, là tấm gương tiêu biểu cho hàng hậu học. Đối với Ngài tôi chỉ là tiểu sinh hậu bối, tri thức tầm thường, chưa xứng đáng người mang trách sách theo thầy học Đạo (Phụ cập tông sơ). Tôi nguyện suốt đời khâm ngưỡng và tín phục vị cao tăng thực đức, quảng kiến đa văn. Nhiều năm dài Ngài lao tâm khổ tứ, chủ trương cổ súy chấn chỉnh quy củ thiền môn và chấn hưng đạo lực, đạo phong, đạo hạnh cho chư tăng ni để làm chỗ quy hướng cho tín đồ phật tử và làm thanh sạch, trang nghiêm giáo hội. Vì tiền đồ của đạo pháp và mạng mạch Tăng già, kế vãng khai lai truyền đăng tục diệm Ngài đã hy hiến suốt cuộc đời phụng Đạo quên mình. Với đức vô úy hùng tâm, cao tiết và đại bi nguyện bồ tát hạnh, Ngài không ngần ngại làm thạch trụ vững chắc khai lộ tiên phong mở lối dắt đường trong giai kỳ phục hoạt và trung hưng GHPGVNTN, Ngài Viên tịch (Viên mãn chư đức, tịch diệt chư ác) hoặc (Viên giác-tịch diệt) là một “đại cố” một thử thách vô cùng to lớn đối với GHPGVNTN. Ngài ra đi là một sự hoàn nguyện vì công viên quả mãn trả lại nghiệp duyên cho cảnh đời ô trược để trở về nơi tịch tĩnh vô tung. Nhưng bậc đại trưởng lão đầy đủ uy đức rộng khắp như Ngài một khi đã viên tịch sẽ là cái tang chung không những cho GHPGVNTN mà cả GHPGVN vì trong 2 hệ thống GH PG hiện nay đều có môn đồ, pháp quyến luôn giữ đạo tâm, đạo nghĩa, đạo tình đối với Ngài. Cầu mong sao Phật đạo được quang huy, chánh pháp được xương minh cử trụ. Tuy không xa xôi sơn khê cách trở, nhưng bởi chướng duyên nên tôi đành khiếm diện, lòng băng khuâng mang nặng nỗi bi hoài, đau xót ngậm ngùi xin tỏ lòng khâm thượng túc kính đánh lễ Giác Linh HT. Tôi cảm phục và khát ngưỡng đến công hạnh cao cả của Ngài, kính cẩn đốt nén tâm hương, bái vọng niệm tưởng về Tu viện Nguyên Thiệu, tỉnh Bình Định cầu nguyện Giác linh Đại Lão HT được, Chứng pháp nhân vô sanh, Thánh vị viên thành, Cao Đăng Phật quốc. Tôi xin cúi đầu cần bạch đôi Lời phi lộ mong được sự hoan hỷ của mọi đạo giả xa gần khi hân hạnh cầm trên tay quyển sách nhỏ bé này.

Chương I:

BỔ NGŨ TRƯỚC CUỘC SỐNG MỚI TRONG NHÀ TÙ LỚN

1/- Được ra khỏi tù nhưng bị áp đặt và chỉ định nơi cư trú
Từ nhiều năm qua tại Việt Nam, hầu hết những người tù Chính trị, khi được trả tự do, thường căn cứ vào quyết định của tòa án. Trên lý thuyết là nói như vậy. Nhưng thật ra, mọi sắp xếp đều do Bộ Công an quyết định tất cả, vì người được trả tự do có trông thấy quyết định của Tòa án gì đâu? Trường hợp của tôi bị chỉ định nơi cư trú khác không được về nơi cư ngụ cũ trước đây! Vì nơi ấy là ngôi chùa Vĩnh Bình đã bị chính quyền trung thu bất hợp pháp và đã biến thành một trường trung học, biến

thành 1 nơi công ích để nhà Sư vì con em mà khó lòng xử trí? Quyết định ra tù của Ban giám thị trại giam đưa tôi về nơi khác là hoàn toàn do Bộ công an áp đặt hay nói đúng hơn luật đặt ra để bắt buộc người dân phải tuân thủ, còn Công an VN hiện nay có quá nhiều quyền lực họ tự đồng hóa mình và nhân danh là luật 'Rừng'! Tù chính trị nói chung, người được trả về cựu quán địa phương, kẻ bị chỉ định nơi cư trú mới, có người còn bị buộc nơi ở phải cách xa trung tâm tỉnh, thành phố 5-10-15 km v.v...Phân lớn những nhà tu mang tội chính trị thì hiếm khi công an cho trở lại nơi thờ tự của mình, thường thì bắt buộc trở về nơi gia đình thế tục của những người thân để công an địa phương dễ bề kiểm soát và uy hiếp.

Nơi đăng ký hộ khẩu thường trú chính thức trước đây của tôi là địa chỉ chùa Vĩnh Bình, ấp Cái Dầy, xã Châu Hưng, (nay là thị trấn Châu Hưng), Huyện Vĩnh Lợi, Tỉnh Bạc Liêu, tôi bị bắt tại ngôi Chùa này, vào lúc 12 giờ trưa, ngày 28/03/79, bị giam cầm xuyên suốt 26 năm dài ròn rã. Đến ngày 02/02/2005 tôi được trả tự do. Nhưng, giấy quyết định của nhà nước Việt Nam buộc tôi phải về trình diện chính quyền địa phương và tạm trú tại ngôi nhà của người em trai tên Huỳnh Hữu Nhiều, số 89/353. khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu, người em đã khổ sở, vất vả vì tôi suốt mấy mươi năm tù ngục, tôi bị tù lúc đó em trai tôi tuổi còn niên thiếu, nhưng ngày trở về thì em tôi đã có cháu gọi bằng Ông Ngoại. Ngôi nhà em tôi đang ở là mái nhà của Cha Mẹ tôi từ thuở khi tôi còn thơ ấu, lúc tôi đi tù Mẹ tôi vẫn còn sinh tiền. Nhưng ngày tôi quay về thì Mẹ hiền đã khuất bóng, bên mái tranh nghèo chỉ còn di ảnh Mẹ Cha trên chiếc bàn thờ cũ kỹ đơn sơ. Hai ngôi mộ của song thân tôi được an táng cạnh nhà nên vẫn được an ủi phần nào, nhờ có cháu con hương khói sớm hôm. Ngôi nhà này được xem như là "Nhà Từ Đường" mỗi khi có cúng kính, giỗ lễ anh em xa gần quy tụ về xúm xít bên ngôi mộ Mẹ Cha để gọi là dịp sum họp đệ huynh. Nay người em trai thứ sáu là chủ gia đình, có bốn phận hương khói thờ phụng Tổ tiên, Ông Bà, Cha mẹ.

Khi cầm trên tay giấy quyết định ra tù tôi đọc dòng chữ ghi rõ "Đương sự phải về tạm trú tại địa chỉ 89/353, đường cách mạng, khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu" tức địa chỉ của người em", tôi nghĩ ngay đây là chủ đích của chính quyền, họ sẽ không cho tôi về chùa tiếp tục tu hành, nên đưa tôi về tạm trú tại nhà người em, dùng tình cảm gia đình, gây sức ép. Tôi đoán chắc các em tôi phải gặp nhiều khổ lụy, còn tôi sẽ tiếp tục mang kiếp nạn thêm một thời gian nữa đó là điều khó tránh! Bởi sống dưới chế độ CS, chính quyền có bệnh đa nghi "mắt dân là mắt khóm", Cho dù, mình chẳng làm gì?. Nhưng công an vẫn có quyền hiềm nghi? Bên cạnh, nhà nước CSVN quản lý con người bằng Lý lịch, Hộ khẩu và Công an khu vực! Nên mỗi khi công an xem qua Lý lịch của tôi, nhìn thấy kê khai trong quãng đời từ lúc 25 tuổi, ở 26 năm tù "Nửa kiếp thầy tu nửa kiếp tù" thì họ dị ứng ngay! Cho dù, tôi đã được trả tự do rồi, nhưng chính quyền lúc nào cũng xem tôi như tên tội phạm nguy hiểm, việc cư xử có khoảng cách rõ ràng, tên tuổi tôi được chính quyền địa phương đem ra học tập nội bộ, phân công người theo dõi, tuyên truyền rỉ tai để đồng bào xa lánh. Dường như, trong toàn quốc hiện nay. Công an từ cấp huyện trở lên hễ nói đến tên Thích Thiện Minh họ sẽ nói rằng đó là "Tên phản động" Công an được lệnh tìm đủ mọi cách ứng phó đối với các thành phần tôn giáo hoạt động độc lập, các nhà dân chủ, các tù nhân cải tạo, tù chính trị được trả tự do, các thành phần lưu vong v.v... họ áp dụng nhiều biện pháp từ nhẹ đến mạnh tay đối với các đối tượng nói trên trong đó có trường hợp của tôi, trước nhất là lôi kéo, kẻ

đến cô lập, hoặc tiến sâu hơn là tìm cách ly gián nhằm phân hóa, khi cần thiết cảnh cáo, răn đe, đầu tố, xử phạt hành chính, mạnh tay hơn thì bắt giam, truy tố và biện pháp cuối cùng là thủ tiêu v.v.... Là người bị liệt vào “Sổ Đen” Cho nên, tôi cư trú bất cứ nơi đâu trong đất nước VN cũng đều bị chính quyền lo ngại, nghi ngờ và cho người theo dõi cả! Lúc nào tôi cũng bị quy kết là thành phần xấu, bị phân biệt đối xử, là loại công dân hạng 2. Chính quyền xem tôi như người đang mắc bệnh truyền nhiễm hoặc bệnh nan y vô phương cứu chữa, dễ lây lan, phải quản lý chặt chẽ và rất cần sớm cách ly khỏi cộng đồng. Vì thế, nếu muốn tạm yên trên quê hương hình chữ S này, thì tôi chỉ có con đường là về bên kia thế giới, nằm sâu dưới lòng đất mẹ VN! chứ tôi chẳng biết mình phải an trú nơi đâu cho được yên ổn?. Tôi đã tâm sự hoàn cảnh mình cho một vài Chư Tôn Đức, Huynh Đệ thiết cốt tâm giao, tôi được Chư vị trả lời rằng “Cho dù, Thượng Tọa có nằm an nghỉ dưới 3 lớp đất cũng chưa chắc yên đâu, vì nhiều nghĩa trang có hàng nghìn ngôi mộ yên vị lâu năm, tọa lạc ở ngoại Ô thành phố, chứ không phải nội thành mà chính quyền còn ra lệnh giải tỏa và san phẳng, để có mặt bằng đem bán cho người nước ngoài lấy Đô la” Có người còn nói “Ngoại trừ, Thượng Tọa chấp nhận cúi mình uốn gối, chịu khuất phục hay hợp tác đắc lực đem lại ích lợi thiết thực cho họ để dần dần xóa tan sự ngờ vực, nhưng cũng phải có thời gian thử thách, hoặc nếu dùng được thì họ để cho Thượng Tọa tồn tại lâu hơn, sống trong hoi hóp, nếu thấy không cần thiết thì vứt bỏ kiểu “Vắt chanh bỏ vỏ” xin lỗi, thậm chí đảng viên cao cấp có mấy mươi năm tuổi đảng còn bị ngược đãi huống chi đối tượng 26 năm tù như Thượng tọa” tôi chỉ biết lắng nghe những lời khuyên chân tình đề tự liệu bản thân mình mà thôi!

Tôi xin lược thuật lại ngày tôi rời khỏi nhà Tù. Theo chỉ thị từ Bộ Công An và Cục V26 (Cục Quản Lý Trại giam của Bộ). Những người tù mang tội Xâm phạm An ninh Quốc gia, trong đó có tôn giáo được trả tự do lần này gồm: BS Nguyễn Đan Quế, LM Nguyễn Văn Lý, GS Nguyễn Đình Huy và tôi sẽ được giám thị các trại giam đưa về tận nhà có sự chứng kiến của chính quyền và người thân. Bởi hầu hết các vị được phóng xá nói trên đều có sự can thiệp của các tổ chức Quốc tế, nên chúng tôi ra về các cơ quan giam giữ tổ chức sắp xếp khá nghiêm ngặt. Từ phân trại K3 Xuân Lộc-Đồng Nai, Công an đưa tôi ra Văn phòng Trung tâm của Ban giám thị trại Z30A (Xuân Lộc) lãn tay, ký tên, nhận giấy quyết định ra trại và nhận vài chục nghìn đồng VN gọi là tiền xa phí, tiền căn cứ theo mức giá xe cách đây hàng chục năm về trước cho nên chẳng có là bao, nhưng không nhận là không được! Thực ra với số tiền nhỏ nhoi này không đủ dùng để uống nước dọc đường, làm gì đủ trả tiền xe cho đoạn đường dài 400 km từ nhà tù Xuân Lộc tọa lạc nơi vùng sâu, vùng xa của tỉnh Đồng Nai về tới Bạc Liêu, chưa kể đến tiền ăn. Rất may, nhờ có xe của cơ quan đưa về một đoạn tới thành phố....Đáng lẽ ra, họ phải đưa về đến tận gia đình từng người, riêng tôi phải đưa về đến Bạc Liêu hay ít ra cũng đến bến xe Miền Tây. Nhưng, vì tôi có người chị ruột tên Huỳnh thị Hai, cư ngụ tại số 181, Đường Đồng Đen, Phường 11, Quận Tân Bình, TP...Nên tôi yêu cầu vị Trung tá trưởng đoàn hộ tống cho xe ghé tại nơi này, Sau khi thỉnh ý cấp trên đôi lượt...Vị Trung tá ra lệnh cho xe dừng lại tại Quận Tân Bình. Lúc ấy, anh Rẻ tôi là Trần Trung Hiếu thay mặt gia đình ra tiếp nhận.

Sáng hôm sau, ngày 03/02/2005 tôi đến thăm HT Thích Huệ Đăng (Ngài ở tù chung đã về trước vài năm) HT. bị quản chế tại gia đình người em Đường Bùi Viện, Quận 1, tôi rất xúc động lúc chân ướt chân ráo vừa bước ra khỏi tù đã được

HT. Huệ Đăng quan tâm rất chu đáo chuẩn bị cả kính sách, y, hậu, thuốc uống biếu tặng tôi. Sau đó, tôi viếng chùa Liên Trì tại Quận 2, của TT..Thích Không Tánh, nơi đây tôi được cô Ý Lan đài Á Châu Tự Do, phỏng vấn lần đầu tiên, sau 26 năm im hơi lặng tiếng ....buổi chiều ngày hôm ấy tôi đến Thanh Minh Thiền Viện, Quận Phú Nhuận đánh lễ HT. Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo, GHPVNTN. Hòa Thượng vừa vui mừng, vừa đồng cảm cho tôi, vì HT cũng đã từng bị giam cầm nhiều năm dài nơi nguyên quán, ở miền Bắc tại xã Vũ Đoài, huyện Vũ Thư, tỉnh Thái Bình. Trong lúc đang trò chuyện tự sự cùng HT., HT sực nghĩ Ngài biết tôi đến thăm vội vã và từ biệt về quê ngay, Ngài liền nhờ quý thầy mua nhanh tặng tôi một chiếc điện thoại cầm tay để tiện liên lạc trên đường về. Thú thật, mấy mươi năm tù tội mới trở ra tôi trông thấy cái gì cũng lạ cả! Ngắm vật gì cũng mãi miết không thôi! đến khi giựt mình mới biết tôi chánh hiệu “Nhà quê” thật vậy, lúc này chỉ nhìn chiếc radio kiểu mới, hay chiếc Ti vi màu tôi đã cảm thấy vô cùng xa lạ, chưa biết sử dụng gì cả? hướng chỉ điện thoại cầm tay? bởi lúc tôi chưa bị tù, ở trong xóm nhà nào có được chiếc Ti Vi loại Trắng-Đen là bà con lối xóm trầm trồ khao khát cho rằng gia đình ấy sang trọng lắm rồi! Và mỗi buổi chiều về, sau khi ăn cơm xong, ai nấy tắm rửa sạch sẽ đợi đến tối chạy sang nhà hàng xóm thưởng thức ké phim, nhạc, kịch, cải lương hay xem tin tức thời sự v.v.... Vì vậy, tôi nhận món quà chiếc điện thoại di động này nó vừa đắt tiền, vừa tôi tận tình xảo, giá trị của nó hiện tại là cả gia tài lớn của tôi lúc ấy đấy!

Và, để cho kịp buổi chia tay! Quý thầy hướng dẫn tôi gấp rút biết cách nhấn nút nghe, nút tắt của chiếc điện thoại là đủ rồi! mục đích là để thông tin nhau trên đường về có an toàn không. Tôi nhờ quý vị báo số phone cho các em tôi từ quê nhà biết trước!? Chiều hôm ấy tôi từ tạ HT Viện trưởng, Ngài cho người đưa tận đến bến xe Miền Tây và còn mua vé giùm...vì trời sụp tối tôi ngỡ ngác chẳng biết phòng bán vé xe ở đâu cả! Hơn ¼ thế kỷ biệt xa, giờ đây tôi chính thức lên đường về quê xưa chốn cũ trong một chuyến tàu đêm. Nếu là người vượt biển sang nước khác sau 25 năm về thăm lại cố hương thì ngày về dù ít dù nhiều cũng có vài món quà nho nhỏ biếu tặng bà con anh em thân tộc để gọi là tình nghĩa... Còn tôi...người tù 26 năm chẳng có gì ngoài xác thân gầy guộc, bệnh hoạn và duy nhất chỉ có một bộ quần áo còn lành lặn nhờ HT. Thích Huệ Đăng sau khi Ngài được trả tự do về trước, đã để lại tặng tôi.

Ngồi trên xe đầu óc tôi miên man suy nghĩ đủ mọi thứ, nào là nghĩ đến các anh em còn ở lại trong tù, lúc chia tay họ nhắn nhủ những gì? Tôi nhớ lại hình ảnh khi tiễn đưa có nhiều Cụ tuổi cao niên, nhìn tôi rơi nước mắt, các Cụ mừng cho tôi nhưng lại nghĩ đến thân mình, tuổi gần đất xa trời quý Cụ ước ao sớm được trở về gặp lại cháu con rồi yên lòng xuôi tay nhắm mắt, nhưng thời gian cứ như thoi đưa, ngày qua tháng lại mỗi mòn, các Cụ mong chờ tôi khi ra khỏi tù sẽ làm gì đó cho những người còn ở lại. Sự nhắn nhủ của những người đồng tù là sự gửi gắm tất cả niềm hy vọng. Tôi tiếp tục suy nghĩ đêm nay mình sẽ về tận gia đình gặp lại người thân, anh em tay bắt mặt mừng và dẫn đo những ngày sắp đến mình sẽ ra sao?. v.v... Ở trên xe một phần tôi mong xe chạy về BL thật nhanh, một phần lại muốn ngắm cảnh vật 2 bên đường, lúc ngồi ghi lại trang giấy này tôi nhận xét trong lòng mình lúc ấy thật mâu thuẫn làm sao? Đêm ấy, tại quê nhà các em tôi không ai ngủ được, mọi người háo hức nóng lòng chờ đợi thức suốt canh thâu, thỉnh thoảng tôi nghe điện thoại các em gọi đến hỏi thăm: Huỳnh ơi xe chạy đến đâu rồi? Tôi cũng ngớ ngẩn không biết

trả lời sao, vì không hiểu địa phương nơi xe đang chạy ngang qua địa danh gì? Tôi cũng không dám làm phiền hỏi thăm những người khách cùng chuyến xe vì mọi người đang mơ mơ màng màng thiêu thít ngủ. Cuối cùng gần 3 giờ khuya xe về đến Bạc Liêu, các em tôi ra tận bến xe mừng đón, đêm ấy gia đình các em, các cháu thức trắng, chuyện trò mừng vui tâm sự.

Những ngày đầu trở về quê cũ, tôi cảm thấy lúng túng và bỡ ngỡ với môi trường xung quanh, dường như hoàn toàn xa lạ đối với tôi, người quen thân trước kia kẻ còn người mất... Tôi trở về chỉ có đôi bàn tay trắng, không tiền tài, công danh sự nghiệp, không uy quyền hay giàu sang cự phú, không “Cầm y hồi hương” mà vẫn là kẻ bần sĩ, nếu so sánh thì ngày tôi ra tù còn cùng kiệt (sạch hết không còn gì) thua xa cương vị bàn tăng cách đây mấy mươi năm với thuở tôi còn nung nấu chốn am vân. Có điều tôi không lấy làm hổ thẹn, trái lại còn cảm thấy vinh dự về tội danh tù Chính trị và Tôn giáo mà tôi đã từng trải nghiệm lắm cay cực đau thương qua nhiều năm dài trong vòng luân hiểm.

Về quê nhà, mặc dầu gia đình các em tôi có bản chất, nghèo túng... nhưng chúng tôi luôn ý thức “Tri túc bất nhục” Anh em luôn đùm bọc yêu thương lẫn nhau chứ không tính toán chi li, dè xén, hẹp hòi theo kiểu “Đo lọ nước mắm, đếm củ dưa hành” hoặc sống cảnh khốn quẫn mà anh em còn xâu xé va chạm để mang tiếng “Đồ nát đụng nhau”. Tôi còn nhớ khi còn trong tù tôi thỉnh thoảng biên thư về nhắc nhở lại lời cha mẹ ngày xưa khi còn sinh tiền đã từng răn dạy “Anh em thuận hòa là nhà có phúc” “Anh em Hòa thuận thì người nể nang, còn lia tan thì người khinh thị” vì “Gia hòa vạn sự hưng”

Vui thay! các em tôi rất mực tri tình... Tôi cảm thấy hạnh phúc với cuộc sống “Thanh bản lạc đạo này”!

2/- Sau đây là cuộc phỏng vấn đầu tiên và bất ngờ của Cô Ý Lan phóng viên đài RFA phỏng vấn khi tôi vừa ra khỏi nhà tù, nội dung được các anh em xa gần ghi lại, tôi copy từ trang web

PTTPGQT : Xin mời quý độc giả theo dõi cuộc phỏng vấn đầu tiên của một trong số 6 Người Tù vì bất đồng chính kiến được đặc xá nhân dịp Tết Ất Dậu, 2005 : Thượng tọa Thích Thiện Minh, ngay sau khi Thượng tọa ra khỏi trại tù Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai. Cuộc phỏng vấn này do Phóng viên Ý Lan thực hiện và đã được Đài Á Châu Tự do phát về Việt Nam ngày 3.2.2005 trong chương trình 21 giờ (giờ Việt Nam). Chúng tôi xin chép lại nguyên văn dưới đây để chúng ta cùng cảm nhận 26 năm tù đầy, lãnh nhục và khủng bố trắng, vẫn không giết nổi tinh thần bất khuất, ý chí kiên cường, tấm lòng từ bi muốn cứu độ hơn 80 triệu dân không có tiếng nói và bị bức hiếp trong nước của một Tăng sĩ Phật giáo. Tâm nguyện, hành xử, đạo phong của Thượng tọa Thích Thiện Minh kế thừa nên Phật giáo Cứu khổ Trừ nguy của hai nghìn năm Phật giáo Việt Nam, và của chư vị giáo phẩm thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất suốt 30 năm qua.

Phỏng vấn Thượng tọa Thích Thiện Minh

Ý Lan : Thượng tọa Thích Thiện Minh, thế danh Huỳnh Văn Ba, lãnh hai án chung thân vào năm 1979 và 1986 vì lý do tham gia Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất vận động cho tự do tôn giáo, nhân quyền, dân chủ và đòi hỏi phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý cho Giáo hội ngay từ sau năm 1975. Năm 1976, ngôi chùa Vĩnh Bình do Thượng tọa làm trụ trì ở Bạc Liêu bị Nhà nước chiếm dụng làm Nhà kho

cho Xã đội, sau đó ủi sập chùa để xây chợ và công viên. Thượng tọa quyết liệt phản đối bằng nhiều văn thư gửi ra Trung ương ở Hà Nội. Bị bắt vào năm 1979, từ đó đến nay 26 năm ròng, Thượng tọa bị cầm cố tại Trại Z30A ở Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai. Vào năm 1995, Thượng tọa cùng với 200 tù nhân chính trị đấu tranh đòi hỏi cho nhân quyền và dân chủ và bỏ điều 4 trên Hiến pháp. Sang năm 1996, Thượng tọa lại cùng với 200 tù nhân chính trị đấu tranh yêu sách Nhà nước cải thiện chế độ nhà tù cho tù nhân chính trị. Vì vậy Thượng tọa Thích Thiện Minh bị đưa vào trại K3 nằm sâu trong rừng, biệt giam, xiềng tay xích chân suốt 3 năm ròng. Ngày 2 tháng 12 năm 1997, Ủy ban Nhân quyền LHQ tuyên dương Thượng tọa Thích Thiện Minh là người tù bị bắt bớ trái phép. Sang tháng 10 năm 1998, Giáo sư Abdelfattah Amor, Báo cáo viên LHQ đặc nhiệm tự do tôn giáo trên thế giới đi Việt Nam điều tra đã đến trại Xuân Lộc thăm Thượng tọa. Nhờ áp lực quốc tế qua chính giới Âu Mỹ và các tổ chức nhân quyền quốc tế, năm ngoái Thượng tọa được giảm án chung thân xuống 20 năm tù. Theo nguyên tắc, Thượng tọa sẽ mãn án vào năm 2006. Nhưng trong kỳ ân xá nhân dịp Tết Ất Dậu, 2005, Thượng tọa có tên trong danh sách sáu tù nhân vì lương thức được trả tự do trước thời hạn. Bị bắt vào năm 25 tuổi, năm nay Thượng tọa 51 tuổi. Sau đây là cuộc phỏng vấn Thượng tọa Thích Thiện Minh khi Thượng tọa vừa rời khỏi trại giam. Đây cũng là lần đầu tiên Thượng tọa được phát biểu sau 26 năm im lặng trong nhà tù :

Ý Lan : Kính chào Thượng tọa Thích Thiện Minh. Chúng tôi hân hoan chào đón Thượng tọa trở về đời sống tự do. Trước hết xin Thượng tọa cho biết sức khỏe hiện nay ra sao và Thượng tọa được trả tự do lúc nào ?

Thích Thiện Minh : Xin thưa rằng tôi được trả tự do vào ngày mùng 2 tháng 2, tức là ngày hôm qua. Sức khỏe hiện tại thì có một vài chứng bệnh, có thể cần phải điều trị trong tương lai. Trước khi đưa về thì họ làm việc ở Bộ Công An. Họ đến làm việc và thông báo trước là họ sẽ cứu xét đề cho về nhân dịp lễ ngày 3 tháng 2, ngày thành lập Đảng của họ. Cuối cùng thì tới ngày 2 họ thả, một số cán bộ đưa xe chở tôi về tận xa cảng miền Tây ở thành phố. Nhưng tôi yêu cầu họ ghé một nơi gần hơn để thăm viếng một người chị cũng như chuẩn bị thăm quý Thầy và Hòa thượng Viện trưởng Thích Quảng Độ, cho nên họ cũng đồng ý ghé một nơi khác gần hơn.

Ý Lan : Xin Thượng tọa cho biết cảm tưởng ngày đầu tiên rời nhà tù sau 26 năm cầm cố ?

Thích Thiện Minh : Dạ. Tôi ở khoảng 26 năm tù. Là một thành viên của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, mà đã ở trên một phần tư thế kỷ trong tù. Một phần tư thế kỷ, nếu so với chiều dài lịch sử của cả dân tộc thì không đáng là bao nhiêu. Nhưng nếu một phần tư thế kỷ, mà so sánh với một đời người, đặc biệt là một người tu hành, thì quả là hết sức khủng khiếp. Còn cái chính sách gọi là... cái gọi là... nhân đạo của Nhà nước Việt Nam đối với bản thân tôi, tôi cảm thấy quá muộn màng, hoặc có thể nói rằng họ đã quá khắt khe. Việc giải quyết của họ thả tù nhân chính trị, theo tôi nghĩ, trên bình diện quốc tế hiện nay có chiều hướng nóng bỏng và nhiều nhạy cảm. Cho nên thả tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm và tù nhân tôn giáo là một điều hợp lý, là một việc họ cần phải làm. Nhưng việc làm này họ giải quyết trong thế bị động, chứ không phải là một sự nhiệt tình. Và tôi nghĩ rằng, nếu tôi được trả tự do về địa phương, mà vẫn còn tiếp tục bị quản thúc, quản chế một cách gắt gao, hoặc bị đối xử một cách bất bình đẳng, gọi là phân biệt đối xử, thì chẳng khác gì tôi bị chuyển từ một nhà tù này sang một nhà tù khác, có hình

thái khác hơn mà thôi. Tôi cũng nghĩ rằng, chừng nào đất nước Việt Nam chưa có được tự do, dân chủ, nhân quyền thực sự, thì chừng đó bản thân tôi cũng như hơn 80 triệu đồng bào đang sống trên quê hương vẫn còn sống trong âm thầm, nơm nớp lo âu, hoài nghi, mất niềm tin và muôn ngàn khó khăn trần trở. Đó là những cảm nghĩ đầu tiên khi tôi được trả tự do.

Ý Lan : Cùng trả tự do với Thượng tọa ở trại Xuân Lộc còn có những ai khác ?

Thích Thiện Minh : Cùng trả tự do thì có Giáo sư Nguyễn Đình Huy và một người tù khác, mang một tội danh khác. Nhưng người này được cài đặt vào "tội chính trị" để theo dõi, báo cáo, tố giác nhằm mục đích trừng phạt người tù chính trị, họ cũng được đặc ân ra về. Nhưng họ được đi chung phía bên thường phạm khác. Còn riêng bản thân tôi và Giáo sư Nguyễn Đình Huy, hai người về hai chuyến xe cùng một lượt ra công. Nhưng hai người đi hai nơi khác nhau.

Ý Lan : Theo Thượng tọa còn bao nhiêu tù nhân vì lương thức trong trại Xuân Lộc ?

Thích Thiện Minh : Hiện tại bây giờ, tù nhân chính trị nói chung, trong đó có vài vị bên tôn giáo. Thí dụ như Linh mục Phạm Minh Trí đang bị điên loạn từ mười năm, bị tâm thần nhưng vẫn còn giam giữ; Linh mục Nguyễn Viết Huân, dòng Dòng Công, cả hai vị vẫn còn giam giữ đến nay gần 18 năm chưa giải quyết. Và một cụ già nằm trong Giáo hội Bửu sơn Kỳ Hương cũ, có tên là Ngô Văn Ninh, năm nay 87 tuổi, chóng gậy đi rất là yếu đuối, bệnh tật, nhưng vẫn chưa giải quyết. Bên cạnh đó còn nhiều người già nua khác, tuổi từ 70 đến 80, khi vào tù mái tóc còn xanh, khi mãn hạn tù đã bạc cả mái đầu, nhưng vẫn còn chưa được giải quyết. Nếu có về chẳng là một hình hài gầy guộc, chỉ làm khổ thêm cho bản thân gia đình mà thôi.

Ý Lan : Bạch Thượng tọa, đời sống trong tù trước kia và những ngày sắp được thả có gì khác nhau không ?

Thích Thiện Minh : Vâng. Thời gian ở trong tù trước kia thì có gặt gao nhiều. Nhưng thời gian sau này có nói lỏng hơn đôi chút. Tuy nhiên, cũng là biện pháp gặt gao, quy định gia đình đến thăm nuôi chỉ cho mang quà giới hạn trong 5 kí lô, không được nhận quà nhiều. Đó là quy định mới vừa công bố tại trại Xuân Lộc do Ban giám thị, Trưởng giám thị là ông Nguyễn Trung Bình, ra lệnh chỉ thị mỗi người chỉ được mang 5 kí, không cho nhận nhiều hơn. Và mỗi tháng thăm nuôi chỉ nhận được 300 ngàn đồng. Trong khi đó, đặc quyền kinh doanh về giá cantine, tiền lời siêu lãi, cho nên đời sống của phạm nhân có khó khăn, đặc biệt nhứt là những người nghèo ít thăm nuôi. Nói tóm lại, thời gian trước đây khổ khe nhiều, nay có nói lỏng hơn đôi chút. Nhưng luôn luôn vẫn còn có những biện pháp người ta gọi là "buộc bao tử".

Ý Lan : Năm 1998, LHQ đã gửi ông Abdelfattah Amor, Báo cáo viên LHQ đặc nhiệm tự do tôn giáo trên thế giới, sang Việt Nam điều tra. Chúng tôi nghe nói có vào trại Xuân Lộc thăm Thượng tọa, có đúng như vậy không ?

Thích Thiện Minh : Năm 1998, ông Amor có đến gặp tôi và Thượng tọa Thích Không Tánh trao đổi từ 11 giờ trưa cho đến gần 4 giờ chiều. Trong thời gian trao đổi đó, tôi có trình bày tất cả những quan điểm và lập trường của mình và những yêu cầu quốc tế can thiệp. Ban quản giáo trại cứ đi ra đi vào, gần như cản bước sự tiếp xúc giữa phái đoàn LHQ và bản thân chúng tôi.

Ý Lan : Để được ân xá, Nhà nước có đặt điều kiện gì với Thượng tọa không ?

Thích Thiện Minh : Khi làm việc với Bộ Công an thì tôi có đề nghị rằng nên trả lại ngôi chùa để tôi tiếp tục tu hành. Họ bảo rằng, hãy bình tĩnh, đừng vội đòi hỏi sớm và để Nhà nước Việt Nam từng bước giải quyết. Tôi e rằng đây là lời nói suông và tôi có nhiều nghi ngờ đó là những vấn đề khi làm việc. Một số cán bộ của Bộ Công an khuyên tôi nên về tiếp tục tu hành và đừng có đòi hỏi, chống đối Nhà nước nữa. Trong quan điểm của tôi đã có trả lời rõ là : “Cụ Hồ” đã nói rằng nơi nào có áp bức, bất công, thì nơi đó tất sẽ có đấu tranh. Thế nên Nhà nước Việt Nam hãy tự hỏi lại chính mình có còn tiếp tục áp bức, bất công nữa hay không? Chứ đừng vừa hỏi vừa chụp mũ người ta chống đối hay là đấu tranh nữa hay không. Đó là những ý kiến của tôi và chỉ có thế.

Ý Lan : Thượng tọa có dự tính tương lai như thế nào ? Về lại chùa cũ hay làm gì?

Thích Thiện Minh: Dạ theo tôi thì chỉ trong vòng thời gian ngắn nữa thôi, tôi sẽ thăm Hòa thượng Viện trưởng Thích Quảng Độ. Vì tôi là thành viên của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Cho nên những người mà tôi kính trọng trong suốt cuộc đời tu hành, thì có vị Tăng thống là Hòa thượng Huyền Quang và Hòa Viện trưởng Viện Hóa Đạo Thích Quảng Độ. Mọi việc xong xuôi tôi sẽ trở về Bạc Liêu. Theo quyết định đặc xá phải về trình diện ngay địa phương, nơi đó không phải là ngôi chùa cũ, mà lại là địa chỉ thân nhân của một người em trong gia đình. Bản thân tôi là một người xuất gia tu hành, không thể sống ở nhà thế tục. Trong khi họ muốn tục hóa tôi trở thành những người của thế gian, điều này không phù hợp tư cách của những người xuất gia cần phải cư trú nơi chốn trang nghiêm, thanh tịnh. Chính vì thế, tôi sẽ về trình diện nơi địa phương và đề nghị rằng sẽ trở lại ngôi chùa cũ, hoặc xây cất ngôi chùa mới, hay là tôi sẽ tạm trú nơi một ngôi chùa nào đó, là nơi chốn thiền lâm để tu hành. Còn khi điều kiện được ổn định, tôi sẽ yêu cầu chánh quyền đồng ý để tôi đến thành phố Hồ Chí Minh, tức là thành phố Saigon cũ, nhờ quý Hòa thượng, Thượng tọa trong Hội đồng Viện Hóa Đạo, Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, giúp đỡ ít nhiều để tôi điều trị giải phẫu mắt ung bướu tại thành phố, vì bệnh của tôi cũng khá khó khăn, thành ra đó là những mong muốn như vậy.

Ý Lan : Thượng tọa có đôi lời gì nhắn gửi cuối cùng hay không ?

Thích Thiện Minh : Trong thời gian ở tù, tôi cũng có được một vài thông tin do một số anh em vào sau thông báo lại, là có các tổ chức quốc tế lên tiếng để can thiệp trả tự do cho tất cả những người tù chính trị, tù nhân lương tâm và tù nhân tôn giáo. Trong đó gồm có Bác sĩ Võ Văn Ái, xin bác sĩ chuyển lời cho tôi xin cảm ơn Ủy ban Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ và Bộ Ngoại giao Hoa Kỳ cũng như các tổ chức quốc tế khác, trong đó có cả ông Amor, tổ chức Human Rights Watch, tổ chức Amnesty tại Luân Đôn, tại Tây Ban Nha và nhiều Đài Phát thanh trên toàn thế giới, những người yêu chuộng tự do, dân chủ và nhân quyền luôn luôn sẵn sàng lên tiếng can thiệp đòi hỏi trả tự do cho những người tù đã từng đấu tranh và ngày đêm hành động đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền, đòi hỏi phục hoạt quyền tự do tôn giáo, đặc biệt là phục hồi Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất được sinh hoạt trở lại bình thường. Tôi xin chân thành cảm ơn tất cả quý Đài cũng như các Tổ chức quốc tế bấy lâu nay đã quan tâm ủng hộ và lên tiếng can thiệp cho chúng tôi. Xin chân thành cảm tạ vô cùng.

Ý Lan : Xin cảm ơn Thượng tọa Thích Thiện Minh.

Chương II

CÔNG AN PA 38, BẢO VỆ CHÍNH TRỊ TỈNH BẠC LIÊU TRỰC TIẾP QUẢN LÝ KHI TRỞ VỀ ĐỊA PHƯƠNG

Căn cứ quyết định ra trại do ông Thượng Tá Nguyễn Trung Bình, Trưởng giám thị trại giam Xuân Lộc, Tỉnh Đồng Nai ân ký. Lệnh buộc tôi trong vòng 4 hôm phải về trình diện chính quyền địa phương đúng thời hạn. Sau đó, hằng tháng tôi phải đến đăng ký tạm trú tại phường.

Thời gian trở về chưa đầy 1 tháng, Ông Trịnh Văn Tư, Phó công an thị xã Bạc Liêu gửi giấy triệu tập mời tôi đến gặp Trung úy Trần Văn Tường, Đội phó Đội an ninh thị xã, trung úy Tường trực tiếp làm việc, anh ta vặn hỏi nhiều vấn đề liên quan đến án phạt tù và lý lịch bản thân, vài ngày sau Thiếu tá Trần Quang Minh, Cán bộ công an PA38, Phòng An Ninh chính trị tỉnh Bạc Liêu đến nhà cho biết mặt và tìm hiểu cảm tưởng cũng như nguyện vọng của tôi khi đã được trở về đoàn tụ với gia đình. Người khách nguy hiểm không mời mà đến này còn đến liên tục nhiều lần khác nữa!...Lúc này, các cấp công an từ phường, thị xã, tỉnh và Bộ lui tới thường xuyên gia đình tôi, nên ngôi nhà chẳng khác gì trụ sở của công an. Họ lấy cớ là thăm viếng nhưng thực ra là tra hỏi, tìm hiểu, thăm dò tư tưởng và thuyết phục .v.v.... Thiếu tá Trần Quang Minh, Công an PA38 tỉnh Bạc Liêu là người trực tiếp được tỉnh phân công quản lý tôi khá chặt chẽ, trong giai đoạn đầu khi tôi ra khỏi tù. Tên Minh thường xuyên tổ chức bắt kê thân sơ trong mối quan hệ gia đình nhằm mua chuộc hoặc cài cắm người theo dõi. Nhiều buổi anh ta đến nhà gặp gỡ tiếp xúc với tôi, 2 bên trao đổi nhiều vấn đề khá nhạy cảm và căng thẳng, tôi lập luận một cách mạnh mẽ và cương quyết lắm lúc làm cho anh ta nhiều khó chịu. Nhưng Thiếu tá Minh rất kiên nhẫn vì nghiệp vụ.

Tôi không hiểu tại sao khi tiếp chuyện với mọi người bình thường, thì tôi rất ôn tồn vui vẻ và cởi mở thân thiện, nhưng với công an dường như khi gặp họ là tôi đã có ấn tượng từ trong máu, lúc nào tôi cũng có khoảng cách rõ nét và miễn cưỡng khi tiếp xúc. Tôi có ấn tượng nhiều với công an, có lẽ là vì tôi trực tiếp hằng ngày với họ suốt mấy mươi năm trong tù nên không bao giờ tôi tin những lời nói suông của họ. Ngoài ra, khi ra tù nhiều lần tôi bị mời khai thác điều tra lúc nào cũng thấy trước cơ quan an ninh thị xã Bạc Liêu có khẩu hiệu “Đảng còn công an còn” thấy như thế biết nhiệm vụ của công an VN là như thế nào rồi! Tại các xã hội có nền dân chủ tiến bộ, công an chỉ làm nhiệm vụ bảo vệ trị an, chứ không phục vụ riêng cho đảng phái nào cả, còn ở VN công an là công cụ đắc lực nhất của đảng! Thiếu tá Minh này thuộc dạng công an mật vụ chuyên nghiệp, có trình độ nên anh ta khá giữ bình tĩnh khi gặp những đối tượng học búa, đôi lúc có những cú sóc làm đỏ mặt tía tai, nhưng anh ta vẫn mỉm cười. Theo kinh nghiệm của tôi, hầu hết những tên công an phụ trách PA38, ngành an ninh tôn giáo- chính trị, tình báo hay phản gián v.v...họ đều trải qua nghiệp vụ, đào tạo có trường lớp, bài bản...Vào ngành này đòi hỏi phải là những người có lý lịch Cộng sản 3 đời, những tên an ninh này hằng ngày được quyền mặc thường phục để dễ tiếp cận các tầng lớp quần chúng; nếu cần thiết, họ có thể được phân công nhập vai vào các tổ chức, đoàn thể, tôn giáo để giả dạng nhà sư,

ni cô, linh mục, mục sư, chức sắc cao đài, Hòa hảo v.v...Nhập vai nhà Sư là sự khó khăn nhất đối với họ... Vì ngoài vấn đề phải cạo tóc, mặc áo nâu sồng, công an đội lốt tôn giáo còn phải thông hiểu ít nhiều về Kinh-Luật-Luận của Phật giáo, rèn luyện cung cách tác phong, Oai, nghi tế, hạnh; khó nhất là phải ăn chay và không được cưới vợ. Ta chú ý thấy Ông Sư nào có quan hệ với chính quyền thường xuyên, Sư mà lén lút ăn mặn, rượu thịt hay ngấp nghé phụ nữ... coi chừng đó là công an thứ thiệt đấy! (Thầy chùa có súng nhỏ đấy!) Còn các tôn giáo khác không cạo đầu, thường ngày không mặc áo nâu sồng, áo chùng thâm hay áo lễ thì công an này hòa nhập dễ dàng hơn. Tôi để ý những tên công an chìm, trông hình tướng gương mặt lúc nào cũng trầm trầm, nói năng khôn khéo lịch sự, tính tình nghiêm trang, tỏ ra có học, có hiểu biết... Mỗi khi nắm rõ đối tượng nào có dấu hiệu nghi ngờ cần bắt giữ hoặc khám xét... Họ giấu mặt và chỉ ra lệnh các bộ phận khác ra tay. Nhưng họ vẫn trực tiếp chỉ đạo trong bóng tối. Ngoại trừ, trường hợp cần thiết họ mới xuất đầu lộ diện công khai mà thôi!

Tôi còn nhớ, có lần Thiếu tá Trần Quang Minh cùng ông Trung Tá Đại, phó phòng PA38 (Bảo vệ chính Trị) Sở Công an tỉnh Bạc Liêu đến tận nhà để thăm dò sức hiểu biết của tôi, vừa đưa ra vấn nạn vừa để thuyết phục tư tưởng tôi. Tôi nghe mọi người giới thiệu Ông Đại là một người an ninh chính trị-tôn giáo chuyên ngành, tốt nghiệp học vị cử nhân tôn giáo học tại Học Viện Chính trị Quốc gia.

- Ông Đại có cho biết: “Nhà nước Việt Nam quy định trong Giáo hội Phật Giáo Việt Nam (Giáo hội của nhà nước) mỗi vị Sư muốn thụ giới tỳ kheo để trở thành bậc Đại Đức và Giáo hội Thiên Chúa muốn thụ phong Linh Mục phải có ít nhất 2 năm học chủ nghĩa Mác-Lê-Nin và 4 năm Phật học hoặc 4-5 năm Thần học, chức phẩm đại đức phải do UBND tỉnh chứng nhận, còn hàm cấp Thượng Tọa hay Hòa Thượng do Thủ Tướng phê duyệt”.

- Buổi đầu gặp gỡ sau khi thăm hỏi sức khỏe và một vài câu chuyện xã giao ông Trung tá Đại chất vấn tôi như sau “Một nhà Sư theo Luật Đạo mỗi năm phải trung tập về một thiền đường để An cư kiết hạ, thúc liễm thân tâm, ở một nơi kiết túc trong thời gian 3 tháng, kể từ Rằm tháng tư Lễ Phật Đản đến Đại Lễ Vu Lan mùa báo hiếu Rằm tháng bảy, sau khi làm lễ Tự Tứ (Kết thúc 3 tháng Hạ) mới được tính một tuổi Đạo hay gọi là tuổi Hạ, tức là Pháp lạc. Như vậy 26 năm ở liên tục trong tù Thầy không nhập Hạ năm nào cả thì làm sao được phong lên hàng thượng tọa?”

- Tôi vui vẻ trả lời, “ Ông hỏi đúng nhưng chỉ đúng một phần, vì An Cư có nhiều phép như: Phép thượng tọa đối thú An cư, phép Đại chúng An cư, phép Tiên An cư, hậu An cư và Tâm niệm An cư. Có những trường hợp vì bận việc tam bảo, hay sự duyên hoặc trông nom người bệnh, đôi khi thọ tang thầy tổ, pháp quyến, phụ mẫu nên không kịp tham dự Tiên An cư vào ngày 16-4 al, thì có thể tham dự Hậu An cư, luật cho phép kể từ ngày 17-4 đến 16-5 thời gian trong vòng một tháng. Ngoài ra, nếu trường hợp trụ sứ không ở gần đại chúng để An cư thì Luật vẫn được cho phép “Tâm niệm An Cư” tức một mình và chỉ cần đứng trước Tam bảo hoặc một gốc cây hay một phiến đá chấp tay tâm niệm cũng được, các vị Sư độc giác trong rừng núi, nơi ấy đâu có tịnh xá, thiền đường hay đại chúng thì sao? Chưa nói có những trường hợp biệt lệ vì Nạn xứ, vì chiến tranh hoặc cảnh lao tù... vẫn được Chư Phật hoan hỷ vậy! Ngoài xã hội, Chư Tăng chỉ kiết túc An Cư 3 tháng, ăn uống có người cúng dường, có đầy đủ thực phẩm, y cụ, thuốc men v.v... Còn trong nhà tù một năm tôi bị cầm túc 12 tháng, (gần như 12 tháng An cư) ăn cơm bằng nước

muối thậm chí ăn loại cỏ của trâu bò ăn. Lao động khổ sai từ sáng đến chiều, bản thân tôi buổi sáng gánh 120 đôi nước tưới rau lên đồi xa 70-80 mét, buổi chiều 80-90 đôi, trong khi ăn uống đói khát, người ăn chay tu hành mà thời gian dài gần chục năm không biết miếng đậu hủ hay tương chao là gì? Như vậy, nếu căn cứ phép Tâm Niệm An Cư thì một năm tôi không những có 4 lần Hạ hay 4 tuổi Đạo, các ông thử tính nhân cho 26 năm tù tôi bao nhiêu Hạ lạp hay pháp lạp, tôi chỉ nói để phản biện về vấn nạn của ông muốn bắt bí tôi thôi! chứ tôi cũng tự biết mình xưa kia cũng gây đơan nhiều nghiệp quả mới bị “Kiếp nạn” lâm cảnh tù đầy, vì thiếu phước ít tu, phước mỏng nghiệp dày, căn cơ hạ liệt, mũi tánh tối tăm, chướng sâu huệ cạn nên lúc nào tôi cũng cầu học và hạ mình với các bậc tôn túc có kiến thức tinh thông, trí tuệ mẫn tiệp, tâm hồn cao nhã, hay các bậc hiền minh thánh trí. Từ ngày tôi ra tù, được Chư tôn đức giới thiệu đề bạt, đôi phen từ khước vì biết phận mình, nước cạn không thể chở thuyền to “Thiên tử tải đại châu”, khả năng mình có hạn không thể gánh vác nỗi việc lớn, biết người biết mình” Tri bỉ tri kỷ”, tài hèn đức mỏng, tri thức cạn cợt nếu đảm nhận đôi khi hành trì thối thất hoặc kiến giải tầm thường e bất xứng danh xưng. Nhưng vì nhu cầu của Giáo Hội và nên cuối cùng chỉ biết Y giáo phụng hành”. Tôi tự hào về sự nhiệt tình và lòng trung thành của mình nhưng lòng trung thành và nhiệt tình của tôi chỉ là kẻ “dững thừa trí thấp” khó đảm đương những nhiệm vụ trên giao. GHPGVNTN chúng tôi đang cần phải là những vị có trí lực dững mãnh, ý tôi muốn có dững phải có trí và còn hữu duyên đa phúc, có bản lĩnh siêu việt, bậc thượng trí tài năng mới đảm trách công việc Phật sự vô cùng khó khăn hiện nay, cho nên tôi luôn nguyện trong lòng, chỉ cầu mong Giáo hội sớm phục hoạt từng bước đến trung hưng, tôi sẽ xin từ nhiệm để trở về quê xưa chốn cũ và xin trân trọng giao nhiệm vụ hiện tại của mình cho các bậc Tăng tài, đa văn quảng kiến, tư tưởng cao thâm góp phần xiển dương chính pháp và Hưng long Phật đạo”.

Nghe tôi nói đến đó ông Đại đỏ mặt cười xòa rồi lái qua câu chuyện khác, ít phút sau Trung Tá Đại từ giã ra về, coi như tôi chỉ gặp Trung tá Đại một lần duy nhất, kể từ ngày ấy tới nay không còn gặp lại nữa!, nghe nói ông ta dường như đã chuyển về làm Phó hay Trưởng Công An Huyện Hòa Bình, thuộc tỉnh Bạc Liêu; Huyện này mới thành lập được tách ra làm hai, từ huyện Vĩnh Lợi cũ và bàn lớn, dân cư đông. Sau này, có người cho biết Trung tá Đại, trước kia là một Đại Đức, người Khmer phái Nam Tông, tu nhiều năm ông Đại có tham gia hoạt động công tác nội thành. Sau này ông chuyển về ngành công an PA38, ông tiếp tục được đào tạo chuyên ngành bảo vệ chính trị, ông làm phó trưởng phòng cơ quan này, ông Đại rất ôn tồn vui vẻ và hoạt bát có khả năng ăn nói khá thạo về từ ngữ Phật giáo.

Qua lần gặp gỡ với ông Đại, tôi vẫn bị đặt dưới sự phân công quản lý trực tiếp của Thiếu tá Minh, nên mọi sinh hoạt của tôi và người thân đều nằm trong tầm mắt dò xét của công an chìm do tên Minh bố trí, tôi xin điển hình sự việc sau đây:

Nhiều lần tôi đi từ Bạc Liêu đến thành phố, đang ngồi trên xe đò, xe vừa rời khỏi cách nhà tôi chỉ chừng mười mấy cây số, thì tôi nhận được điện thoại của Thượng Tọa Thích Viên Định, phó Viện Trưởng, Viện Hóa Đạo GHPGVNTN, trụ trì chùa Giác Hoa, số 15/7 đường Nơ Trang Long, phường 7, Q. Bình Thạnh, TP.

-TT.Viên Định hỏi tôi: “Thầy Thiện Minh hiện đang làm gì tại Bạc Liêu vậy?”

-Tôi trả lời rằng “Con đang trên đường đi thành phố”

-TT.Viên Định cười và nói “Đại Úy Tùng, công an khu vực phường 7, Quận Bình Thạnh, TP vừa mới gọi điện thoại đến chùa Giác Hoa thông báo cho biết; Chiều nay

Thầy Thiện Minh sẽ đến Giác Hoa, nếu có ở lại chùa, Thầy trụ trì phải làm đơn xin tạm trú nhé!”

Qua sự việc kể trên, đủ đoán biết công an Bạc Liêu theo dõi tôi sát sao đến mức nào rồi!

Từ đó, mỗi lần đi đâu xa khỏi Tỉnh, tôi chuẩn bị hành lý trước; thức dậy thật khuya lên đường trong đêm tĩnh mịch. Mặc dầu, đi công việc Phật sự của GH hay đi thăm viếng các huynh đệ thân quen, chứ chẳng có gì quan yếu ảnh hưởng đến Chính trị xã hội cả! nhưng tôi cũng không muốn những cặp mắt dõi bước của mấy anh “Bạn của dân” này..Ngoài ra, công an còn cài cắm những anh chạy xe Hon Đa ôm hoặc những người kẻ cận quanh nhà luôn bám sát, còn quán nước bên đường, ngang mặt con hẻm vào nhà tôi, công an PA38 của thị xã và tỉnh mặc thường phục trực chiến hàng ngày.

1/- CÔNG AN MUA CHUỘC NGƯỜI EM RÊ THỨ TƯ TÊN DƯƠNG THANH XUÂN

Để đáp ứng nhu cầu nhiệm vụ trực tiếp quản lý và thường xuyên theo dõi bám sát tôi. Lợi dụng hoàn cảnh khốn khó của gia đình người em gái thứ tư. Biết rõ lý lịch người em rê thứ tư của tôi tên Dương Thanh Xuân, Xuân đi nghĩa vụ đã hồi hưu hiện là cựu chiến binh tại phường 1, Thiếu tá Trần Quang Minh tìm cách ve vãn gặp Xuân một vài lần tâm sự.

Một hôm, Thiếu tá Minh ghé tạt ngang gia đình mời Xuân đến quán nước cách nhà khoảng tôi khoảng 700-800m. Được bà con lối xóm thông báo, tôi nhận ra ngay ý đồ của tên Thiếu tá mời mọc những người thân trong gia đình chắc chắn là để lôi kéo mua chuộc nhằm có âm mưu hãm hại tôi. Hay tin này, tôi và em Huỳnh Hữu Nhiều vội vã đến quán nước ấy ngay! Khi đến nơi em Xuân ngồi trong quán nhìn ra trông thấy tôi và em Nhiều đang đi vào, sắc diện Xuân tái mét tôi gạt đầu nghiêm nét mặt. Lúc ấy Xuân nói chuyện với tên Thiếu tá có vẻ ấp úng, mặt bình tĩnh. Thiếu tá Minh ngồi quay vào trong nên chưa nhận ra tôi. Tôi liền bắt ghế ngồi sát đối diện lưng của tên Thiếu tá, và gọi to kêu nước uống. Thiếu tá Minh nghe tiếng tôi giật mình, cả hai Xuân và tên Thiếu tá ngồi im lặng. Biết tôi đã phát hiện tên Thiếu tá Minh giả vờ quay lại chào tôi rồi đứng lên bước sang.

-Thiếu tá Minh nói “Ông Ba đến đây uống nước à!”

-Tôi trả lời “Vâng, ở gần nhà có quán nhưng đến quán này uống nước dễ tâm sự chuyện kín đáo hơn”

-Tên Thiếu tá cười “vậy hả, Ông Ba”?

-Tôi nói tiếp “Thiếu tá Minh à, bây giờ anh muốn xen vào phá gia cang nội bộ gia đình tôi nữa hay sao? Anh nên từ bỏ ý định tồi này đi! Nếu cần, tôi sẽ thông báo ý đồ thâm độc của anh cho đồng bào và cả thế giới biết đấy!”

Vì có chủ quán và một số thực khách khá đông. Tên Thiếu tá vội chào từ giã ra về. Từ đó anh ta không liên lạc với em rê tôi nữa! Khi về nhà, tôi cũng chẳng rầy la nhắc nhở Xuân gì cả! Vì xét thấy không cần thiết, bởi tôi biết rõ gia đình anh em chúng tôi.

Qua sự việc lộ tẩy âm mưu mua chuộc em rê tôi bất thành, những ngày sau đó Thiếu tá Trần Quang Minh bắt đầu tránh mặt ẩn sâu vào hậu trường chỉ đạo cho nhân viên

thuộc cấp và công an thị xã tiếp tục bám sát tôi qua những phương cách đơn hèn khác.

2/- CÔNG AN VẬN ĐỘNG NGƯỜI ANH RÊ BÀ CON BẠN DÌ THUYẾT PHỤC TÔI

Nhận biết lúc này tôi đã tham gia GHGVNTN và thường xuyên cho các đài nước ngoài phỏng vấn về những đề tài có liên quan đến nhà tù...đồng bào các tỉnh xa gần hằng đêm thường nghe tiếng nói của tôi, qua các làn sóng của các đài Quê hương, Chân Trời Mới, Châu Á Tự Do v.v...Một số đồng bào các tỉnh xa gần đến thăm hoặc tìm cách tiếp xúc bằng mọi phương tiện, có người còn nói “cảm ơn Thầy đã lên tiếng nói dùm những khát vọng và bức xúc trong lòng người dân chúng tôi; mà chúng tôi không thể nói được”. Vì thế, nên chính quyền tỉnh Bạc Liêu rất lo ngại, công an tìm đủ mọi cách làm sao để chặn đứng sự khí khái nhằm bóp nghẹt tiếng nói bất khuất của tôi trên các đài và bằng cách gây áp lực để tôi rút tên ra khỏi GHPGVNTN.

Vào một buổi chiều trời đã chạng vạng gần cuối năm 2005. Một người anh Rê Bà con bạn Dì rất thân thiết gia đình từ ấp Năm Căn, xã Lai Hòa. Huyện Vĩnh Châu, tỉnh Sóc Trăng bất thình lình đến nhà tìm gặp tôi...Anh tự động kéo ghế ngồi một cách vội vã có vẻ như thông báo một điều gì quan trọng.....

Anh nói: “Nguy hiểm quá rồi Cậu Ba ơi!”

Tôi hỏi: “Có điều gì nguy hiểm vậy anh ?

Anh nói: “Nguy cho tính mạng của Cậu đấy!”

Tôi hỏi tiếp: “Tại sao lại nguy cho tính mạng của em?”

Anh nói: “Có một người trong hàng ngũ lãnh đạo công an tỉnh Bạc Liêu phái người đến nhà tôi nhờ tôi khuyên Cậu, yêu cầu Cậu đừng cho các đài nước ngoài phỏng vấn các đề tài nói về nhà tù của chế độ CSVN và Cậu cũng đừng đưa ra chứng cứ hay thỉnh nguyện thư đề nghị Bộ ngoại giao Hoa Kỳ đặt VN vào danh sách CPC (Countries of Particular Concern). Họ nói nếu Cậu muốn tu hành thực sự thì hãy làm đơn xin gia nhập GHPGVN của nhà nước Cậu sẽ được đối xử nồng hậu. Bằng trái lại chính quyền sẽ cho người tấn công trực diện hoặc thủ tiêu Cậu bằng mọi giá!...Theo kinh nghiệm của tôi CS nói là làm đấy! Cậu không thể xem thường được! Mấy mươi năm Cậu bị tù đày xa cách gia đình, Cậu hy sinh hơn nửa cuộc đời rồi! Mẹ cha mất không về được, anh em ly tán mỗi người một phương, gia đình nghèo kiệt xác mà còn bị ngược đãi, mấy đứa em ảnh hưởng lý lịch của Cậu không tiến thân được, sống không yên với xã hội chút nào cả! tôi khuyên Cậu nên suy nghĩ lại...để còn gần gũi với anh em?

Tôi trả lời: “Mấy hôm nay em đã nhận mấy cú điện thoại nặc danh đến cảnh báo...Họ hăm dọa cho xe tông...cho người hành hung...yêu cầu em đừng trả lời phỏng vấn trên các đài hải ngoại nói về nhà tù, nói xấu chế độ...Xin Anh an lòng và cảm ơn sự thương yêu của Anh. Em đã trải qua 26 năm tù rồi...việc sinh tử là vô thường, con người có số mạng và chỉ chết một lần...Em muốn nói lên sự thực về nhà Tù của chế độ CSVN mà em là nhân chứng sống, để nhà nước VN sớm cải thiện chế độ lao tù được tiến bộ hơn, những người còn đang ở tù sẽ bớt đi nỗi khổ...Chứ không phải em thêu dệt, bịa đặt, tung tin nói xấu chế độ, vì khi ra tù nhiều người còn ở lại đã nhẩn nhủ gửi gắm niềm tin. Cho nên em nói lên để bày tỏ

sự đồng cảm và lên tiếng cứu giúp những bạn đồng tù. Còn việc làm đơn xin gia nhập GPPGVN của nhà nước là không bao giờ có....Bởi vì GHPGVNTN chủ trương Đạo pháp và Dân Tộc còn GHPGVN của nhà nước chủ trương Đạo Pháp-Dân Tộc-XHCN, cái đuôi XHCN là thừa. Vì Đạo Pháp và Dân tộc là trường cửu, còn các thể chế chính trị chỉ tồn tại trong giai đoạn nhất định. Đọc lịch sử VN Anh thừa hiểu, bao nhiêu triều đại Quân chủ phong kiến (Vua chúa) ngày xưa, cho đến lịch sử cận đại...như Ngô Đình Diệm, Hồ Chí Minh lúc nào cũng được tung hô vạn tuế hay muôn năm. Nhưng triều Lý lâu nhất 215 năm, chứ có triều đại nào được muôn năm đâu? Còn Đạo Phật không bao giờ nói muôn năm mà đến nay đã hơn 2550 năm rồi anh ạ! và dân tộc vẫn trường tồn. Trong khi đó biết bao nhiêu thể chế đã đổi thay!

Anh cười và nói “Tôi nhận được tin tôi lo quá, sợ có bề gì nguy hiểm cho Cậu thôi!” Tôi trình bày tiếp: Anh biết không, GHPGVN của nhà nước là công cụ dưới sự điều hành của Mặt Trận Tổ Quốc, Mặt Trận là cánh tay nối dài của Đảng, tham gia PGVN của nhà nước mình sẽ trở thành món hàng trưng bày sản phẩm mới, hoặc họ lợi dụng mình để đem ra chào hàng với hình thức mẫu mã đẹp của “tự do tôn giáo” nhằm đánh bóng chế độ, đó là thủ đoạn lừa mị dân chúng và quốc tế, thực ra PGVN chỉ là con bò sữa cho người ta vắt chứ chẳng có chút giáo quyền gì?...Em còn nhớ HT. Thích Đức Nhuận Cố vấn Viện Hóa Đạo là Thầy Thế Độ của em, khi còn sinh tiền Ngài thường nói “PGVN làm công cụ cho các thế lực trần tục, con lạch cạch mà cứ ngỡ tưởng chừng mình là đại dương” thật đúng như thế đấy! Anh biết không, em tham gia GHPGVNTN từ năm 1972 còn GHPGVN của nhà nước mới ra đời năm 1981, hiện giờ có người còn nói GHPGVNTN đã chôn nhưng chưa chết, còn GH của nhà nước đã chết chưa chôn! tức là GH bù nhìn của Đảng

Sau đó Anh nói “Tôi tin Cậu và đã hiểu cậu” và từ giã ra về trong đêm./.

3/- CÔNG AN MUA CHUỘC NGƯỜI GẦN GŨI THEO DÕI TÔI VÀ TRIỆT PHÁ KINH TẾ GIA ĐÌNH:

Ngôi nhà tôi tạm trú bị công an thường xuyên khoanh vùng, thường xuyên phá sóng điện thoại, cắt đường truyền internet, nhằm hạn chế mọi phương tiện thông tin không cho tôi liên lạc trong ngoài nước. Mỗi khi xảy ra sự biến hay cần điều tra việc gì hoặc thăm dò tư tưởng tôi, công an Bạc Liêu gọi những người bạn đồng tù cũ quen biết với tôi, trong đó có cả môn đệ (học trò) của tôi hoặc thân nhân bên vợ của em Huỳnh Hữu Nhiều v.v...Công an xúi họ đến nhà tôi, mỗi lần tiếp xúc với tôi xong về báo lại nội dung cho công an, thì sẽ được thưởng 60.000\$ (Sáu mươi ngàn đồng). Nhiều người thà cam chịu sống trong hoàn cảnh quẫn bách chứ nhất định không bán rẻ lương tâm...

Chỉ riêng có đôi vợ chồng tên Út Tiến và cô vợ tên Đầm Cơ là cựu công an tỉnh về hưu ở cách nhà tôi vài căn là những người táng tận lương tâm, tuổi trẻ mà lòng đã bất thiện từ lúc còn đương chức cho đến lúc nghỉ việc, lý do tham ô, tham nhũng, nhưng còn cái mark gốc công an nên lúc nào cũng hiềm độc tố giác lập công. Cặp vợ chồng gian tế này bám sát nơi cư ngụ của tôi thường trực ngày đêm, theo dõi một cách công khai lộ liễu, báo cáo mọi sinh hoạt và rắp tâm ám hại gia đình tôi thật vô cùng tàn nhẫn.

Sự sống của gia đình tôi càng ngày càng khôn đốn em trai tôi chạy xe Ôm, thỉnh thoảng phụ tiếp làm cửa Nhôm cửa Sắt với con rể Nguyễn Văn Sơn.

Công an bày mưu tính kế cho người đến đặt hàng, đặt cọc xong rồi, vài hôm sau hủy hợp đồng chấp nhận bỏ tiền cọc. Chẳng hạn 1 bộ cửa sắt giá 3 triệu rưỡi, họ đặt cọc trước 100 ngàn đồng. Cháu tôi phải vay vốn ít nhất là 3 triệu, làm trong vòng 3 hôm thì hai cha con kiếm lãi được khoảng 500.000\$. Nhưng chỉ mới hai hôm thì người đặt hàng gọi điện thoại đến nhà cháu tôi từ chối nhận hàng và chịu bỏ tiền cọc với lý do “Công an nói nhà này phản động” thế thì công an chỉ tốn 100 ngàn đồng mà cháu tôi phải lỗ vốn đến 3 triệu và còn phải đóng tiền lãi, so lại lỗ gấp 30 lần tiền đặt cọc, việc này diễn ra không chỉ một lần mà xảy ra liên tục nhiều lần, thì thử hỏi gia đình còn vốn liếng đâu nữa để làm ăn và làm sao sống được! Tại nhà tôi khùng nhôm, sườn sắt ứ đọng thật nhiều, để lâu bị rỉ sét, cuối cùng cháu tôi đem cân bán phế liệu. Từ đó, gia đình chúng tôi lâm cơn quản bách kiệt quệ tới mức tột cùng do sự thiệt hại bởi âm mưu ác độc của những tên “Y quan cầm thú” bọn cầm thú mà mang râu, mặc áo, đội mũ quan. Đối với CS thì “Mềm nắn rắn buông” tùy đối tượng, nếu ai mềm yếu, nhút nhát thì sẽ bị chúng vo bóp sai khiến, còn cứng rắn họ buông bỏ nhân nhượng chỉ trong giai đoạn, rồi lập mưu ám hại hạ thủ một cách hèn mạt, đê tiện chẳng chút lương tâm.

4/- Ban Tuyên Giáo tỉnh Bạc Liêu, mời em tôi làm áp lực:

Sự tấn công, bao vây, gây sức ép của chính quyền cả hai mặt tinh thần và vật chất

.....

Vào lúc 8 giờ sáng, ngày 18/10/2005. Ông Trương Minh Chiến, Tỉnh Ủy Viên, Trưởng ban Tuyên giáo tỉnh Bạc Liêu và Ông Ngô Đoàn Nguyễn, Phó giám đốc Sở giáo dục tỉnh đã mời em trai thứ 7 của tôi tên Huỳnh Hữu Nghĩa, là hiệu trưởng trường “Hiệp Thành” phường Nhà Mát, Thị xã Bạc Liêu đến cơ quan Tuyên giáo tỉnh làm việc, có sự tham dự của 2 chuyên viên công an phụ trách Chính trị và Tôn giáo, thời gian kéo dài gần 3 giờ đồng hồ, với nội dung: Họ đưa ra những tấm ảnh của tôi và những lá đơn khiếu nại đòi chùa lần 1 và lần 2 cùng một số hồ sơ đánh giá xếp loại cải tạo “Kém, xấu” được ghi vào “Sổ Đen” của cơ quan công an cấp Bộ, cục V26 (Cục quản lý trại giam) và các trại giam tỉnh như Bạc Liêu, Cà Mau, Phú Yên (trại Xuân Phước) và Đồng Nai (trại Xuân Lộc). Đó là những trại giam mà tôi đã trải qua 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ, chịu sự quản lý khắt khe của những tên cai ngục hiểm ác đáng tởm.

Trong cuộc gặp này họ còn phát lại cho em tôi nghe những cuộn băng ghi âm, công an đã ghi lại qua các cuộc phỏng vấn của đài nước ngoài như đài RFA, do phóng viên Ý Lan thực hiện, Đài Quê hương do cô Đoàn Trang làm giám đốc. Đài Chân Trời Mới do Hoàng Hà phỏng vấn. Sau đó họ phân tích, đánh giá và quy kết cho là tôi có những hành vi sai phạm liên tục, vừa bước chân ra khỏi nhà tù chưa về đến quê quán là được phỏng vấn ngay, họ cho tôi lúc nào cũng mang tư tưởng chống đối, không có dấu hiệu thay đổi, chứng tỏ trong nhà tù đã có liên hệ chặt chẽ với bên ngoài.

Ông Trương Minh Chiến hỏi em tôi “hiện giờ Ông Ba sinh hoạt thế nào? ăn uống ra sao? thường mặc quần áo gì?”

Em tôi trả lời: “Huỳnh tôi thường xuyên đọc kinh, niệm Phật, ngồi thiền tại gia đình, mặc quần áo nhà tu, ăn chay trường từ bé và vào trong tù vẫn tiếp tục ăn chay cho đến bây giờ”

Ông Chiến nói “Nhu vậy là khó tiếp xúc quá!”

Sau đó: Ông Chiến nói tiếp “GHPGVNTN” ở trong nước hiện giờ đã hợp nhất thành Phật giáo VN rồi! GHPGVNTN không còn nữa! GHPGVNTN chỉ hoạt động ở nước ngoài thôi! Trong nước hiện nay có một số người đang nhen nhóm hình thành làm sống lại Giáo hội này, nhưng “không phải để tu hành”, mà là làm “chính trị” do Ông Thích Quảng Độ làm Trưởng ban, Ông này là tên cầm đầu nguy hiểm nhất! Để tôi xem lại có tên Thích Thiện Minh trong danh sách ấy không? Chứ Thích Thiện Minh đang có ý định thành lập Ban Đại diện GHPGVNTN tỉnh Bạc Liêu và anh ta sẽ làm Trưởng Ban tại Tỉnh nhà”

Gần cuối buổi làm việc, ông Chiến bảo em tôi về nói lại nội dung buổi họp nói trên cho tôi nghe. Tôi hiểu, chính quyền muốn đánh tiếng là họ biết tất cả mọi việc tôi làm.

Vào 8 giờ sáng hôm sau, 20/11/2005. Ông Trương Minh Chiến đã gọi điện thoại đến trường học nơi em tôi đang phụ trách và hỏi em tôi rằng : Khi làm việc về anh có trình bày sự việc lại cho Anh Thích Thiện Minh biết không? và anh Thích Thiện Minh có thấy hành động của mình là sai trái chưa? Nếu anh ta còn tiếp tục thì chính quyền chúng tôi sẽ có “Biện pháp cứng”

Em tôi trả lời “Tôi đã tường thuật lại đầy đủ nội dung buổi làm việc cho Huỳnh tôi nghe. Nhưng, Huỳnh tôi không trả lời gì cả”

Nói tóm lại: Chính quyền ràng buộc đưa em để làm áp lực, thông qua đưa em để đánh động tư tưởng với mục đích đe dọa, khủng bố tinh thần làm giảm nghị lực và ý chí đấu tranh đòi phục hoạt GHPGVNTN của tôi, cũng như đòi trả lại tài sản và cơ sở thờ tự.

Lúc ấy tôi nhận xét: Chính quyền tỉnh Bạc Liêu đang trù tính một kế hoạch mới có thể ra tay đàn áp bất cứ lúc nào, họ nghi ngại tôi sẽ đứng ra thành lập Ban Đại diện GHPGVNTN tại tỉnh nhà. Còn tấm ảnh họ trưng bày, chắc chắn họ đã tịch thu bất hợp pháp và vi phạm quyền tự do thư tín của công dân, vì tôi đã bị thất lạc thư đến và thư đi nhiều lần, đặc biệt, một số thư tôi gửi đến quý thân hữu xa gần có đính kèm tặng ảnh, mà người quen không nhận được. Tôi dự đoán âm mưu của chính quyền Bạc Liêu rần rề lên tiếng trước và bước kế tiếp, chính quyền sẽ ra tay đàn áp và thực tế rất đúng như tôi tiên liệu, công an tỉnh BL đã ra tay khủng bố, sách nhiễu liên tiếp kể từ đầu năm 2007 đến nay.

5/- MỘT VÀI NHẬN ĐỊNH VỀ NHÀ TÙ XƯA VÀ NAY....

Từ ngàn xưa đến nay, trải qua bao triều đại từ thời Phong Kiến cho đến Thực dân, Phác Xít hay Đế quốc v.v...Hễ chế độ Chính trị Xã Hội nào tốt đẹp thì đời sống dân chúng ấm no hạnh phúc, đất nước được thanh trị, nhà nhà an cư lạc nghiệp, thiên tai, dịch họa ít xuất hiện, nhà tù ít tội nhân. Bằng ngược lại, dân chúng lầm than thống khổ, người người ly cư biệt quán, đồng bào lưu lạc tha phương cầu thực nơi đất khách quê người, đất nước nghèo nàn, giặc giả chiến tranh không dứt, lòng người hận thù, ân oán chưa nguôi, trộm cướp hoành hành nổi lên từ đầu làng cuối xóm, bọn cường hào ác bá tung hoành thao túng, bọn tham quan ô lại nương nhau những nhiều dân lành, “Quan thấy kiện như kiến thấy mỡ” để có dịp sách nhiễu ăn của đứt lốt, kẻ tham ô có cơ hội vợ vét tóm thâu hút máu nhân dân, lũ cường quyền kiêu căng hống hách hiếp đáp dân lành, người người thán oán thối tận trời xanh, thiên tai hạn hán, bão lụt triền miên, mùa màng thất bát...bao người đói

khô, kẻ sĩ đứng lên chống lại bạo quyền... nhà tù xây cất nhiều thêm. Người xưa thường nói nếu xã hội Chính trị tốt thì “quan thanh dân chính” nên “Ngục vô lưu phạm” vì đất nước được yên bình, nhân dân hạnh phúc, nhà nhà no ấm, quan thanh liêm, dân ngay thẳng, trong nhà lao không có người ở vì chẳng ai gây ra tội lỗi và nếu có người tù đồ nào bị giam cầm trong ngục thất đi nữa thì người tù phạm ấy vẫn cam chịu án hình vì trót đã thọ phạm luật điều chứ chẳng phải ức oan! Do đó “Ngục vô đề thanh” tức trong tù không nghe người khóc hay oán trách kẻ đương quyền, lẽ đương nhiên là vì hình pháp rất công minh.

Qua việc trên cần phải nói trách nhiệm trước tiên là những người điều hành guồng máy xã hội bởi: “thượng chánh bất lệnh nhi tòng còn Thượng bất chánh tuy lệnh bất tòng và thượng bất chánh hạ tắc loạn” (nếu người cầm quyền mà chính đại quang minh cho dù không ra lệnh nhưng kẻ dưới vẫn phục tòng, bằng trái lại kẻ trên bất chính cho dù có ra lệnh đi nữa, kẻ dưới vẫn không tuân và nếu kẻ trên bất chính đương nhiên kẻ dưới sinh ra làm loạn, khinh thường quân pháp)...và dân chúng là nạn nhân cơ khổ gánh chịu trước tiên, như hoàn cảnh đất nước XHCN Việt Nam hiện tại; hình pháp bất minh, Hiến Pháp nước CHXHCNVN mâu thuẫn với cả luật pháp quốc gia và Công pháp quốc tế. Luật pháp bị công cụ bạo quyền, là lực lượng Công An tùy tiện dẫm đạp, bên cạnh có sự chỉ đạo của những nhà bảo thủ với sự ủng hộ tuân phục của nhiều kẻ Ngu Trung, trí giả bất minh, chưa nói đến một hệ thống thông tin bung bít...Việt Nam tham gia LHQ vào năm 1979, ký kết các điều ước QT về quyền Dân sự và Chính trị vào năm 1982. Nhưng điều 4 Hiến Pháp “Chỉ duy nhất Đảng Cộng Sản là Đảng Cầm quyền” Cho nên, người dân có tham gia, hay hình thành bất cứ tổ chức nào cho dù thông qua các tổ chức này để làm tròn bổn phận người công dân đối với đất nước cũng đều bị cấm đoán, cho là bất hợp pháp, cho là sai. Tổ quốc là của chung 85 triệu đồng bào chứ không riêng ai cả, những tưởng chỉ theo đảng CS mới là người yêu nước hay sao? Lịch sử VN từ ngàn xưa từng chống giặc ngoại xâm lúc ấy có CS đâu? Tại sao ngày nay Đảng CSVN trở trêu, bắt buộc mọi người dân muốn yêu nước thì phải theo đảng, phải yêu đảng, nếu yêu nước mà không yêu Đảng Cộng Sản thì sẽ bị quy kết, chụp mũ cho là kẻ Phản động, là âm mưu lật đổ chính quyền, là xâm phạm an ninh quốc gia, chắc chắn sẽ bị bắt và nhà tù đang đón chờ không biết vào lúc nào? Hiến Pháp Việt Nam liệt kê ra rất đầy đủ những quyền căn bản của con người như: Quyền tự do đi lại, ngôn luận, báo chí, tín ngưỡng, quyền tự do biểu tình v.v...Nhưng chẳng có thực hiện tí gì trên thực tế cả, vì khi bộ luật được thông qua. Sau đó, còn ra văn bản dưới luật, nào là Nghị định, sắc luật, khẩu lệnh.v.v...khẩu lệnh là gian trá hiểm độc nhất, Ngoài ra, còn luật bất thành văn là trả thù cương quyết và mạnh tay những đối tượng có tên trong “sổ đen” Chủ trương tiêu diệt từ trứng nước, gán ghép cho là đối tượng nguy hiểm của chế độ. Cho dù, đã hội nhập quốc tế nhưng VN hành xử chẳng giống ai? Mở rộng lãnh vực này thì khép kín mặt khác. Khi chào đón, tiếp xúc với các phái đoàn Quốc tế Ông Thủ tướng VN ngỏ lời muốn hợp tác đầu tư để phát triển kinh tế, Công nghệ Thông tin, Mạng lưới Viễn thông Quốc tế. Nhưng, bên cạnh ra chỉ thị mọi người dân mua Sim điện thoại phải có chứng minh nhân dân và phải đăng ký, kiểm soát đường truyền Internet, muốn phát triển đất nước mà điện thì cúp bất thường, cúp vô tội vạ.... thế là cứ kìm hãm, để tiếp tục khống chế con người, những quyền tự do cơ bản của người dân trong Hiến pháp quy định đã bị hạn chế và đóng khung. Trong bộ máy nhà nước VN công an là toàn quyền hơn cả, công an thi hành

tùy tiện muốn bắt ai thì bắt, muốn chụp mũ ai thì chụp, Công an là công cụ đắc lực nhất làm dân chúng ta thán nhiều nhất, nhà cầm quyền Việt Nam bung bít thông tin, kiểm soát hệ thống thông tin, tuyên truyền một chiều, luôn rình rập theo dõi, bắt bớ giam cầm những ai truy cập tin tức trên các trang Web liên quan đến đề tài dân chủ, tự do mà họ cho là có nguy hại cho nền an ninh quốc gia. Nói là nguy hại cho nền an ninh quốc gia, chứ thực ra là nguy cơ cho giới lãnh đạo lũng đoạn cộng đồng tức những kẻ cầm quyền, còn nói về Hệ thống nhà tù thì mọi người dân cho đến quốc tế đều biết nhà tù CSVN xây dựng rất dễ và nhanh hơn xây trường học, phần lớn những tội phạm nguy hiểm họ giam ở các nhà tù vô cùng khắc nghiệt, còn gọi là trại trừng giới, hầu hết lưu đày ở các thung lũng, rừng núi xa xăm..sơn khê cách trở, sự đi lại thăm viếng của người thân vô cùng khó khăn...Ngoài xã hội rộng lớn mà nhà cầm quyền thống soái con người một cách chặt chẽ, từ vật chất đến tinh thần, hưởng chi trong nhà tù, một xã hội thu hẹp nào là tiêu chuẩn, nội quy, sà lim, biệt giam, phòng kỷ luật, công quyền kèm theo chính sách triệt bao tử. Triệt bao tử là thủ đoạn tàn độc nhất, họ kiểm soát đường tiếp tế thăm nuôi của người thân để gây áp lực buộc người tù từng bước tự rút bớt lửa nhằm làm giảm nhuệ khí đấu tranh...cách thứ hai họ thường xuyên áp dụng hằng tháng để bình xét việc chấp hành Nội quy của tù nhân, việc đánh giá xếp loại được chia làm 5 loại: xấu, kém, trung bình, khá và tốt...Loại trung bình trở xuống đến kém và xấu đừng mong giảm án tù...Theo quy định trại giam, tù nhân nào muốn được giảm án thì phải tố giác lẫn nhau, lao động thật giỏi, họ khoán sản phẩm, nếu làm sớm ngày sau tăng thêm, tăng cho đến khi vất cạn mồ hôi của người tù, hằng tuần, hằng tháng phải được bình xét hạng khá, đến cuối năm phải có 2 lần khá; sơ kết 6 tháng đầu năm và tổng kết 6 tháng cuối năm, phải được ít nhất 5 lần khá, tổng cộng khoảng 2 năm rưỡi thì mới được giảm án. Họ đưa ra mục tiêu giảm án để chiêu dụ người tù hăng sai lao động, làm ra của cải vật chất để nuôi vợ con cán bộ, và dồn vào kho nhà nước, nếu chấp hành tốt sẽ được bình xét loại khá, thường thường họ xét cho 4 lần Khá, chỉ cần một lần nữa là sẽ được giảm án, thì lần thứ 5 Ban giám ngục bình xét Trung bình, thế thì công sức 2 năm bỏ ra tan thành theo mây khói! Ở tù chế độ CS học được những thủ đoạn gian trá như thế đây!

Tại quốc nội hiện nay, những nhà dân chủ luôn bị đàn áp và mỗi khi đàn áp, đài phát thanh báo chí còn liên tục tấn công bôi nhọ. Một vài trường hợp bị chính quyền bôi đen nhưng có tác dụng ngược lại trở thành bôi son, trét phấn. Chẳng hạn như có một số nhà dân chủ từ trước tới giờ chưa ai biết đến. Nhờ chính quyền bôi nhọ nên được nhiều người biết tên tuổi và đồng cảm. Cho dù, có tiền bạc cũng không mua được điều này! Cần cảnh trọng một vài trường hợp, nhà dân chủ nào yếu đuối bị CS mua chuộc, chắc chắn sẽ bị mất cả chì lẫn chài...Chính quyền mua chuộc xong chúng cũng chẳng để yên thân cho mình đâu, bạn bè thân hữu cũng xa lánh không còn ai tin mình nữa và khó có thể làm lại từ đầu. Chính quyền CS thì thắng lợi vì đã trừ khử được một hậu họa. Việc này, đã từng xảy ra từ trong nhà tù cho đến ngoài xã hội. Mong các nhà dân chủ và tôn giáo đang vận động cho dân chủ nhân quyền VN, hãy cần lưu tâm.

Hiện nay, quy định của các trại giam được Bộ Công An phổ biến đến các Bưu Điện toàn quốc. Nếu gửi Bưu Phẩm (Quà) hay Bưu Phiếu (Tiền) cho tù nhân chính trị và tôn giáo duy nhất chỉ có thân nhân đứng tên mới gửi được và phải ghi rõ ngày bị bắt, can tội, án phạt của người tù. Cho nên, nếu không là thân nhân và không nhớ rõ

các yếu tố trên thì các Bưu Điện sẽ từ chối nhận. Các nhân viên trả lời rằng “Nếu Bưu Điện có nhận gửi thì trại giam cũng hoàn lại thôi!” Đây là một biện pháp thất bại nhằm hạn chế sự giúp đỡ của anh em bạn bè. Chính tôi đã gửi quà cho một số anh em còn đang giam giữ đã bị hồi lại./.

CHƯƠNG III: 2 PHÁI ĐOÀN BỘ CÔNG AN ĐẾN TẬN NHÀ LÀM VIỆC

Để hỗ trợ tinh thần vận động phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của GHPGVNTN, những ngày ra tù tôi thường xuyên công khai lên tiếng và gửi kháng thư đến các nhà lãnh đạo VN. Việc làm này đã làm chính quyền nhức nhối qua các đài phỏng vấn và một số bài viết được phổ biến trên các trang web hay thông cáo báo chí của phòng thông tin Phật giáo quốc tế tại Paris, từ đó:

Công an thường xuyên cho người theo dõi cẩn mật quanh ngôi nhà người em, nơi tôi cư trú. Cách nơi tôi ở ba căn nhà luôn luôn có 2 đến 3 công an rình rập và thỉnh thoảng đặt hệ thống phá sóng nhằm kiểm soát đường dây điện thoại cũng như cắt sóng liên lạc. Người đến thăm gia đình hoặc thăm tôi hay người trong nhà đi ra đều bị kiểm soát, hạch hỏi lý do và theo sát lưng dò xét. Nhiều kẻ nặc danh khi nói giọng Bắc khi nói giọng Nam gọi đến nửa khuya hăm dọa buộc tôi phải chấm dứt liên lạc với các Tổ chức Nhân quyền Quốc tế, chấm dứt trả lời các đài quốc tế, chấm dứt gửi thỉnh nguyện thư ra nước ngoài như vừa qua đã gửi sang Mỹ.

Nếu không nghe : "Thì hãy liệu hồn, sẽ cho cô đồ hành hung hoặc bị tai nạn xe cộ. Đưa vào nhà thương chích cho mũi thuốc là tàn đời, câm điếc hay điên loạn !". Tất cả thư tín của tôi đều bị tịch thu liên tục nhiều tháng. Thư gửi đi không đến, ví dụ như các bức thư cảm ơn gửi tổ chức Ân xá Quốc tế ở Luân đôn hay các Phật tử Việt Nam ở hải ngoại. Các thư gửi về tôi cũng đều không nhận được. Thư tín trong tỉnh gửi đến địa chỉ gia đình đều bị công an bóc ra xem trước ;Tôi đã khiếu nại lên cơ quan công quyền tỉnh Bạc Liêu, thì được các cơ quan trấn an rằng Nhà nước không chủ trương hăm dọa như thế ; Thế nhưng :

1/- Bộ Công An đến tận nhà lần 1:

Ngày 23.3.2005, một phái đoàn Bộ Công an từ Hà Nội phối hợp cùng với đội An ninh chính trị tỉnh Bạc Liêu đã mời người em tôi tên Huỳnh Hữu Nghĩa, là hiệu trưởng trường tiểu học phường Nhà Mát , thị xã Bạc Liêu đến khách sạn lớn tại tỉnh gặp và làm việc. Sáng ngày hôm sau, 24.3, Phái đoàn Hà Nội gồm ba người do ông Tân cầm đầu, cùng đi có ông Hiệp và một nữ thư ký ghi chép, nhưng họ không giới thiệu cấp bậc hay chức vụ gì?. Cơ quan công quyền Bạc Liêu tháp tùng có ông Tuyên, cũng không cho biết cấp bậc, chức vụ, Trung tá Đại, Phó phòng PA38 (tức phòng Bảo vệ chính trị), Thiếu tá Minh, Đội trưởng an ninh chính trị PA38 của tỉnh, phái đoàn đến nơi cư trú của tôi gọi là "thăm hỏi sức khỏe". Cuộc tiếp xúc diễn ra từ 13giờ30 đến 17 giờ chiều cùng ngày. Phái đoàn trình bày những câu chuyện băng quơ và hỏi thăm một vài chuyện cũng như thuyết phục tôi đừng cho các đài nước ngoài phỏng vấn về những đề tài liên quan đến chế độ lao tù, còn tên Hiệp quay phim thu hình toàn bộ các ngõ ngách, phòng ốc nhà cửa. Trong cuộc trao đổi này, tôi khiếu nại việc hăm dọa nửa khuya qua điện thoại . Phái đoàn Bộ Công an Hà Nội xác định đây là chuyện cá nhân lẻ tẻ chứ không phải chủ trương của Nhà nước, đồng thời xác nhận việc người em sẽ không bị trục xuất ra khỏi ngành giáo dục. Tuy

nhiên, Phái đoàn Hà Nội khuyên tôi nên bình tĩnh và kiên nhẫn chờ Nhà nước xử lý các yêu sách đòi trả ngôi chùa Vĩnh Bình và pho tượng đồng đen nặng 64 kí lô, mà không nên nóng vội. Qua câu chuyện, Phái đoàn Hà Nội tỏ ra theo dõi rất kỹ các cuộc trả lời phỏng vấn của tôi trên các đài ngoại quốc, đặc biệt là Thịnh nguyện thư tôi gửi cho Ủy hội Hoa kỳ Bảo vệ Tự do tôn giáo trên thế giới yêu sách đừng rút tên Việt Nam ra khỏi "danh sách các quốc gia cần đặc biệt quan tâm", phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, và trả tự do cho các tù nhân các giáo hội Công giáo, Cao đài, Hòa hảo, Phật giáo còn ở trong nhà tù Z30 Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai. Do đó, Phái đoàn Hà Nội yêu cầu tôi không nên lên tiếng như thế và chấm dứt các sự trao đổi với các Tổ chức quốc tế, đặc biệt đừng tiết lộ các chuyện chứng kiến trong nhà tù. Phái đoàn Bộ Công an nhắc khéo cho tôi biết rằng cuộc đặc xá Tết nguyên đán vừa qua là do chính sách khoan hồng và nhân đạo của Đảng và nhà nước, tôi trả lời "Giám tôi suốt 26 năm đàng đẵng trong tù là một bức hiếp phi pháp, là một oan ức đối với người dân lương thiện. Không thể nại có khoan hồng, khi bản thân Nhà nước phạm sai lầm và hành xử không đúng theo luật pháp quốc gia cũng như quốc tế. Nếu cần, tôi sẵn sàng ký giấy trở lại vào tù ở thêm cho hết hạn tù. Tôi không kêu gọi khoan hồng, cũng không có gì để cảm ơn Nhà nước trong vụ đặc xá này !" .

"Hiện tôi và gia đình đang sống trong bất an và khủng hoảng do những hăm dọa thường xuyên qua điện thoại trong hai tuần lễ vừa qua, do sự canh gác, theo dõi mọi đi đứng, cắt sóng đường dây điện thoại, tịch thu thư tín vi phạm điều 73 trên Hiến pháp. Phái đoàn Bộ Công an Hà nội đến đây chỉ trấn an nhưng chưa giải quyết cụ thể những yêu sách tôi đề xuất qua các văn thư gửi Nhà nước, như vấn đề trả lại chùa và pho tượng tôi khiếu nại. Hiện nay tôi được chỉ định sống trong nhà của em tôi, phòng tôi ở là phòng của đứa cháu gái, nó phải sang nhà hàng xóm ngủ nhờ. Tình trạng này không phù hợp với đời sống của người Tăng sĩ. Các lời trấn an của đoàn Hà Nội giống như rút củi dưới nồi mụch đích hạ hỏa chứ không giải quyết các vấn đề cơ bản là tự do tôn giáo, tự do hành đạo và hoàn trả các cơ sở mà Nhà nước chiếm dụng phi pháp. Chưa kể đoàn muốn ngăn trở quyền tự do ngôn luận của tôi khi khuyên cấm liên hệ với các cơ quan nhân quyền quốc tế".

Trước khi ông Tân lên đường về Hà Nội, ông điện thoại lại nhà mời tôi đi ăn cơm chay và khuyên tôi nên thường xuyên liên lạc với Sư Thích Huệ Hà đại diện Giáo hội Phật giáo Nhà nước ở Bạc Liêu. Tôi tỏ lời cảm ơn nhưng từ chối không đi dùng ngộ cũng như không muốn liên hệ gì với Giáo hội Phật giáo Nhà nước
Qua các sự việc tên tôi nhận xét:

-Sau khi được các đài phát thanh hải ngoại phỏng vấn, cơ quan công quyền tỉnh Bạc Liêu đã làm áp lực thông qua người em ruột nhằm khủng bố tinh thần và đe dọa tôi cùng gia đình các em. Ông Tân đã đến Bạc Liêu nhằm thuyết phục....Nhưng không kết quả, nên tiếp theo là phái đoàn do ông Chấn Bộ công an đến;(Đây là lời tiết lộ của ông Chấn)

2/- Bộ Công an đến nhà lần 2:

Vào lúc 8giờ 30, ngày 21.12.2005 Thiều Tá Nguyễn Kim Đồng, Phó Công an Phường 1 đến gia đình Thông báo có phái đoàn của Mặt Trận Tỉnh đến thăm. Khoảng 9 giờ Phái Đoàn đến gia đình tôi gồm 6 người:

1-Ông Chấn Bộ Công An từ Hà Nội

- 2-Ông Nguyễn Hiền Lương phó Chủ Tịch MTTQVN Tỉnh Bạc Liêu
- 3-Ông Danh Thánh Hiền Phó Trưởng Ban Tôn Giáo và Dân Tộc tỉnh BL
- 4- Ông Nhẫn Phó Trưởng Ban Dân vận Tỉnh Bạc Liêu
- 5- 1 Anh Công an Bảo vệ chính trị Tỉnh Bạc Liêu
- 6- 1 Anh Công an Thị Xã Bạc Liêu

Nội Dung:

Trước nhất Ông Danh Thánh Hiền giới thiệu Ông Chấn là người của Bộ Công An từ Hà Nội vào Nam đến thăm...sau đó, Ông Chấn tự giới thiệu mình và các thành viên trong đoàn như danh sách đã nêu, qua cuộc tiếp xúc và trao đổi hơn 2 giờ đồng hồ, xoay quanh nội dung đại ý như sau:

1. Ông Chấn đi Công tác các tỉnh Miền Tây, có ghé An Giang, Cần Thơ, Sóc Trăng, Bạc Liêu, dự định đi Đồng Tháp, sau đó về Thành Phố và các tỉnh như Đồng Nai, Bà Rịa Vũng Tàu v.v, Ông không nói hết ý nhưng ngầm hiểu ông Chấn sẽ đến những nơi nào có Ban Đại Diện GHPGVNTN đang phục hoạt.

2. Ông thông báo có đến Tu viện Nguyên Thiệu tỉnh Bình Định thăm viếng Đức Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang và nhận định Ôn Tăng Thống là người có tinh thần dân tộc v.v...

3- Ông Chấn rất khéo léo dần giải từng bước tiếp đến sẽ nhận định về Hoà Thượng Viện Trưởng “Có tư tưởng chính trị, chống lại chế độ.v.v...”

-Tôi đoán biết trước điều này nên có ý kiến cắt ngang lời Ông Chấn và nói rằng:

“xin lỗi, tôi biết ông muốn nói thêm điều gì nữa rồi! Có phải Ông muốn nói Hoà Thượng Huyền Quang có tinh thần Dân tộc còn Hoà Thượng Quảng Độ thì có tư tưởng ngoại lai vong bản theo Đế Quốc phải không?”

Ông ta cười gằn và né tránh trả lời nhưng hàm ý trong thâm tâm mặc nhiên chấp nhận, tôi cho rằng đây là một đòn ly gián của Chính quyền CS tạo mâu thuẫn giữa Ôn chẳng có gì mới mẻ cả, bởi vì trước đây họ đã từng tung những tin bịa đặt là Ôn Viện Trưởng cùng phái đoàn thành phố có âm mưu đi ra Bình Định để ép Đức Tăng Thống trao lại quyền Lãnh Đạo tối cao GHPGVNTN, nhưng những thủ đoạn hạ cấp tầm thường của họ thì làm sao qua mắt được Chư Tôn túc trong Hội Đồng Lưỡng Viện trong và ngoài nước cũng như sự sáng suốt Trí Nhân Kim Cương của hai Ôn, nên nay họ ra tiếp một đòn nữa, kiểu ra đòn có khác hơn trước nhưng vẫn đánh vào một mục tiêu “Ly Gián”

- Ông Chấn lại nói: “Chúng tôi không cảm đoán việc tu hành, hay bắt buộc phải từ bỏ GHPGVNTN, nhưng yêu cầu đừng Âm mưu lật đổ Chính Quyền, đừng làm Chính trị, đừng bị lợi dụng làm tay sai cho Mỹ và những câu đại để ngỡ vực về Ôn Viện Trưởng

-Tôi đã trả lời và khẳng định rõ ràng: “GHPGVNTN không chủ trương làm chính trị, tuyệt đối không âm mưu lật đổ chính quyền, và Hoà Thượng Thích Quảng Độ cũng thế, ngài là người chân chính tu hành, có tinh thần dân tộc, ưu tư cho đất nước bằng thái độ chính trị mong đem đến hạnh phúc cho dân sinh trong đó có tất cả quý vị chứ không riêng cá nhân ai; nếu Hoà Thượng Quảng Độ là người vọng ngoại, theo ngoại bang để mưu đồ Chính trị hay âm mưu lật đổ chính quyền thì tôi và nhiều người khác cả Tăng Ni và Phật Tử không bao giờ theo Ôn, chứ không đợi tới chính quyền nhắc nhở đâu? Vì nhà Sư không làm chính trị, nếu trực tiếp tham gia chính trị là người đời, tín đồ Phật tử thì họ được quyền này. Còn bản thân tôi cũng vậy tôi không để bất cứ ai lợi dụng vào mục đích chính trị, kể cả chính quyền nhà

nước CHXHCNVN, tôi chỉ sợ người khuyển tôi « đừng để bị người khác lợi dụng », chính là kẻ có mưu đồ lợi dụng tôi mà thôi”

-Ông Chấn bảo tôi « Ông nên chấp hành luật pháp nhà nước, nên đăng ký Hộ khẩu để dễ dàng cho mọi sinh hoạt »

-Tôi trả lời: “ khi được trả tự do tôi về trình diện chính quyền địa phương, nhưng địa Phương chẳng có ai ký xác nhận trong giấy ra trại tôi có đến trình diện cả, và việc đi lại xa gần cho dù tôi có đến phường xin phép hợp pháp thì phường cũng chẳng ai ký cho đi, và lại giấy trả tự do ghi rõ là: thường trú tại chùa Vĩnh Bình, còn tạm trú tại nhà người em tên Huỳnh Hữu Nhiều. Như vậy, tôi chờ đến khi nào nhà nước trả lại chùa thì tôi sẽ đăng ký Hộ khẩu chính thức.

Kế tiếp Ông Nguyễn Hiền Lương Phó Chủ Tịch UBMTTQVN tỉnh Bạc Liêu phát biểu:

« 1-Ông nên đăng ký Hộ khẩu cho hợp thức hóa thủ tục tại địa phương »

« 2-Nên làm đơn xin vào Phật Giáo Việt Nam nếu tiếp tục tu hành nhằm dễ dàng điều động đi các chùa trong Tỉnh nhà »

« 3-Ông có giấy tờ gì chứng minh được bổ nhiệm về làm trụ trì không? có giấy tờ gì chứng nhận là nhà tu không? »

-Tôi trả lời:

« -Về việc đăng ký Hộ khẩu, tôi xác quyết khi nào nhà nước trả chùa thì tôi chính thức đăng ký Hộ khẩu”

« -Về việc xin vào Phật giáo VN để tiếp tục tu hành, “tôi tuyệt đối không bao giờ vào Giáo hội Phật giáo do nhà nước thành lập”, và nói rằng “căn cứ Điều 4 trong Hiến Chương của GHPGVN, mục đích là điều hòa hợp nhất chứ không phải thống nhất, điều hòa là từng bước tạo thuận lợi đồng đều, còn Điều 6 Thành phần của GHPGVN gồm các hệ phái Phật giáo tự nguyện tham gia Giáo Hội và chấp hành bản Hiến Chương chứ không bị bắt buộc phải tham gia”

« -Còn về giấy tờ:Lẽ đương nhiên là có đủ giấy tờ, như Giáo chỉ Tấn phong của Đại Lão HT. Thích Huyền Quang, Đức Đệ Tứ Tăng Thống và Quyết Định của HT. Thích Quảng Độ, Viện trưởng, VHH GHPGVNTN vì tôi là thành viên của GHPGVNTN. Còn các loại giấy tờ tu sĩ mấy mươi năm về trước thì bị Công an tịch thu khi đưa tôi vào trại giam huyện Vĩnh Lợi. Tuy nhiên Điệp Đoàn Thọ Giới Tỳ Kheo năm 1977, thọ Đại giới tại Tổ đình Ấn Quang do Hòa Thượng Thích Trí Thủ làm Đoàn Chủ, Đức Phó Tăng Thống Hòa Thượng Thích Hành Trụ tức Sa Môn Lê Phước Bình làm Chứng Minh Đạo Sư, Điệp Đoàn này trước khi bị tù tôi có gửi cho Hòa Thượng Thích Hiền Giác cất giữ, nếu các ông cần tìm hiểu thì hãy hỏi Ông Quảng Thiệt là trưởng tử HT Thích Hiền Giác, hy vọng sẽ tìm ra. »

Ông Lương trả lời : “Chúng tôi chỉ đề nghị khuyên nên tham gia GHPGVN chứ không bắt buộc”

-Cuối cùng phái đoàn từ già ra về, Ông Chấn khuyên «Ông nên chấp hành luật pháp và tu hành đừng để cho nước ngoài lợi dụng, chứ chính quyền lúc nào cũng ủng hộ việc tu hành»

-Tôi trả lời: “ Nếu nhà nước VN thật sự ủng hộ chúng tôi tu hành, chẳng lẽ chúng tôi lại chống Chính quyền sao! Nếu quý vị thương chúng tôi chẳng lẽ chúng tôi lại ghét quý vị sao! Đối với nhân dân cũng thế. Nếu nhà nước VN đem lại no cơm ấm áo và tự do hạnh phúc thật sự cho đồng bào thì đồng bào làm sao có thể đối kháng

lại chính quyền. Chẳng lẽ, chính quyền thương dân thực sự mà dân lại căm thù chính quyền hay sao!
Ông Chấn mỉm cười gật đầu chia tay./.

Chương IV: ĐẾN THÀNH PHỐ KHÁM BỆNH BỊ CÔNG AN KHÁM NHÀ NGƯỜI CHI, MỜI TÔI & CHI THĂM VẤN

Lần 1: Gặp Ông Nguyễn Xuân, Công an TP:Tôi bị bệnh Bướu sau đầu từ trong tù, nhiều năm dài trần trở, cho đến khi được trả tự do, HT. Thích Quảng Độ cùng Chư Tôn Đức trong Hội đồng Viện Hóa Đạo khuyên tôi nên tìm BS thân tín và phải sớm đi điều trị. Từ Bạc Liêu tôi đến thành phố vào lúc xế chiều, tôi tạm nghỉ tại nhà người Chị ruột là Huỳnh Thị Hai, ngụ tại số 181 Đường Đồng Đen, Phường 11, Quận Tân Bình. Khi đến nhà tôi đưa « giấy quyết định ra tù », nhờ người anh Rể đem trình chính quyền địa phương cho hợp lệ.

Nhưng anh Rể tôi vui vẻ bảo rằng “Không sao đâu, Cậu cứ ở đây để mai đi khám bệnh, nghỉ lại có một đêm ngày mai về thì cần gì phải trình giấy tờ này nọ...Chuyện nhỏ mà, chính quyền địa phương này có xa lạ gì nhà này, quen biết mà!”

Tôi nói “Anh cứ trình báo chính quyền địa phương đi, đừng xem thường! anh nghĩ rất đơn giản nhưng ở tù mấy mươi năm em biết thân em mà! Coi chừng phiền phức đến gia đình anh chị đấy!”

Anh Rể tôi cười nói “Cậu quá lo xa! Đêm nay Cậu cứ ở đây đi, không thẳng chính quyền nào dám làm gì đâu, đừng sợ gì cả! Có anh hai của Cậu, Cậu khỏi lo!” Nói xong, anh chị đi nhà thờ làm lễ đến tối mới về. Sau đó, anh lên gác ngủ, còn tôi vì chỗ lạ hơi khó ngủ nên ngồi tâm sự cùng Chị và mấy đứa cháu...phần vì mấy mươi năm chị em chưa có dịp hàn huyên. Lúc ấy hơn 11 giờ đêm, thành phố có 3-4 công an khu vực, công an phường, một người tổ dân phố ập vào nhà kiểm tra hộ khẩu, họ lập biên bản với lý do, có người lạ mặt tạm trú tại gia đình bất hợp pháp vì không trình báo chính quyền.

Anh Công an khu vực hỏi chị tôi “Ông Thầy này tu ở chùa nào?” từ đâu đến đây? Quan hệ với gia đình ra sao? Trong khi gia đình chị thì Đạo Thiên Chúa còn Ông Sư này là người Đạo Phật?

Chị tôi trả lời “Ông Sư này là em ruột của tôi, em tôi ở tù 26 năm mới vừa về mấy hôm, hiện ở Bạc Liêu. Em tôi đến thành phố để giải phẫu bệnh ung bướu sau đầu, em ở đêm nay tại nhà tôi ,ngày mai khám bệnh xong là về Bạc Liêu. Còn về Tôn giáo Cha mẹ tôi Đạo Cao Đài, Tôi có chồng theo đạo chồng thờ Chúa, em tôi tu theo Đạo Phật »

Anh Công An hỏi tôi “ Như vậy, nhà chị có cả 3 Đạo à ! Xin Lỗi Thầy, Thầy là nhà Sư mà bị tù tội gì ở tù tới 26 năm vậy! Thầy có giấy tờ gì không? Sao Thầy đến đây mà gia đình chị không trình báo cho công an khu vực biết..”

Lúc ấy, tôi nói “Tôi bị tù can tội chính trị, 2 án chung thân, tôi có giấy quyết định ra trại, tôi đến TP tạm nghỉ nhà Chị để mai đi khám và về Bạc Liêu ngay! Buổi chiều vừa đến tôi có đưa giấy tờ nhờ anh Rể trình chính quyền địa phương, nhưng anh tôi nói “tạm nghỉ có một đêm, khám bệnh xong mai về, khỏi trình chính quyền, ở đây quen quá mà! Chứ tôi biết, tôi phải làm gì?”

Sau đó, tôi xuất trình giấy quyết định ra tù...Mấy anh công an trở mắt nhìn vào giấy quyết định....rồi nhìn mặt tôi....Có lẽ họ ít gặp trường hợp này...

Anh Công an phường 11. Quận Tân Bình nói: “Nhưng trên nguyên tắc thì cho dù quen cũng phải trình, chứ không thể ỷ lại sự quen biết rồi bỏ qua, nếu gia đình nào có người đến lưu trú qua đêm tại nhà mình mà không đi trình báo với chính quyền địa phương, thì chủ nhà đã vi phạm luật và sẽ bị xử phạt vi phạm hành chính 200.000\$. Nhưng, đây là trường hợp đặc biệt anh em chúng tôi còn phải trình lên cấp trên giải quyết. Vậy xin bà chủ nhà ký vào biên bản. Chúng tôi mời Ông Thầy và Bà chủ hộ là chị của Ông Thầy vào lúc 8 giờ sáng ngày mai đến trụ sở công an phường 11 làm việc”

Sáng hôm sau, 2 đứa cháu trai đưa xe chở tôi và người chị đến phường, Công an mời tôi vào phòng làm việc, còn chị tôi họ đưa sang phòng khác, chẳng khác gì cách ly từng người để điều tra tội phạm. Tôi vào phòng ngồi một mình khoảng 5 phút có 3 người đến, 2 người mặc thường phục rất nghiêm chỉnh; một người đứng tuổi và một anh thanh niên trẻ khoảng hai ngoài tuổi, còn người quân phục kia là Ông Trung tá trưởng Công an phường 11.

Ông Trung tá Trưởng Công an phường gật đầu chào tôi và giới thiệu “Đây là các Ông trên Quận Tân Bình muốn đến gặp Thầy làm việc”

Ông đứng tuổi liền chấp tay xá chào tôi miệng nói “A Di Đà Phật” xin chào Thầy, xin phép tôi được tự giới thiệu, tôi là Xuân đang công tác tại Quận Tân Bình, còn đây là đứa em làm việc chung đơn vị, chúng tôi hay tin các anh em trong phường thông báo Thầy từ tỉnh khác đến Thành phố, tạm trú tại nhà Bà Huỳnh Thị Hai không trình báo, khi công an kiểm tra phát hiện đã lập biên bản. Hôm nay, mời Thầy và Bà Huỳnh Thị Hai đến phường làm việc nên tôi muốn gặp Thầy để hỏi thăm một số việc cho biết Thầy từ đâu đến? mục đích đến TP làm gì? và mối quan hệ với Bà Huỳnh Thị Hai chủ hộ gia đình, như thế nào?”

Lúc ấy,tôi liên tưởng ngay, hình ảnh anh Công an CS vô thần, phi tôn giáo mà chấp tay vái chào nhà Sư là loại Công an có qua trường lớp bài bản nhằm thọc sâu vào tôn giáo thứ công an này ghê lắm! Tên công an nào nhập vai phật tử chấp tay xá mình tức họ đang đưa mũi lưỡi dao nhọn chĩa vào tim mình thì dạng công an đó mình phải tuyệt đối cảnh giác, bởi anh ta có thể ra tay giết mình bất cứ lúc nào mình không hay

Khi làm việc Ông Xuân trực tiếp vấn hỏi và nói chuyện rất ôn tồn, còn người thanh niên kia làm thư ký ghi biên bản trong buổi làm việc. Tôi trả lời đơn giản “Tôi từ Bạc Liêu đến TP khám bệnh, bà chủ hộ gia đình là chị ruột tôi”

Ông Xuân nói “Thầy đến khám bệnh thì không có gì, nhưng trên nguyên tắc thì gia đình chủ nhà là người chị phải trình báo chính quyền địa phương, nếu không báo là vi phạm, vì ở địa bàn TP hiện nay có nhiều vấn đề phức tạp lắm, cho nên Công an khu vực phải kiểm tra thường xuyên, nếu gia đình nào có người đến tạm trú mà không trình báo, thì chủ nhà sẽ bị phạt vi phạm hành chính 200 ngàn, trường hợp của Thầy, tôi được phường cho biết Thầy ở tù lâu năm vừa mới được thả ra. Tôi sẽ đề nghị phường nên bỏ qua việc này. Hôm nay nếu Thầy đi khám bệnh, xin lỗi Thầy bệnh gì và khám ở bệnh viện nào? Tôi sẽ cho người giúp đưa Thầy đến đó!”

Tôi trả lời «Tôi bị bấu sau đầu và sẽ đi khám tại trung tâm Ung Bướu, tôi có đứa cháu trai con người chị giúp đưa đến bệnh viện rồi, cảm ơn Ông»

Ông Xuân nói tiếp “Thầy có đến TP hôm nay hay sau này, tôi thành thật khuyên thầy đừng nên tiếp xúc với HT. Thích Quảng Độ, TT. Thích Tuệ Sĩ và TT. Thích Không Tánh các Ông này bây giờ làm chính trị, đời sống bê bối lắm, chẳng có tu hành tí gì cả? Tôi ngày mấy ông ấy cứ lên tiếng vận động đấu tranh kêu gọi đồng bào VN trong ngoài nước đứng lên chống lại chính quyền. Cho nên, đồng bào Phật tử thành phố giờ này chẳng còn ai kính trọng nữa!”

Tôi trả lời “Nhưng, các vị ấy là Ân sư là thầy dạy, tôi có quyền đến thăm viếng đánh lễ thầy mình không? hay bị cấm? Và tôi có quyền tự do đi lại không?”

Ông Xuân nói “Đương nhiên Thầy có quyền tự do đi lại, có quyền đến thăm viếng những người mình quen biết. Nhưng vì Thầy mới ra tù nên Thầy chưa biết nhiều các vị ấy, cái tâm đức tu hành của các vị ấy nay đã lu mờ, giờ này các vị ấy đã mất hết uy tín rồi, hư hỏng hết rồi! nếu có dịp tôi sẽ tặng một số tài liệu nói về mấy ông ấy cho thầy xem, tòi tề lắm! Tôi khuyên Thầy đừng nên tiếp xúc các ông này thì tốt hơn cho Thầy, vì thầy mới ra tù nếu tiếp xúc các vị ấy, Thầy khó tránh khỏi bị lôi kéo vào con đường hư sai, bất lợi cho Thầy mà thôi!”

Tôi trả lời “Lời ông nói tôi ghi nhận, nhưng tôi có quyền đánh dấu hỏi nghi ngờ hoặc không tin chứ!, trừ trường hợp khi tôi đã tiếp xúc các vị ấy mới chứng thực lời ông nói, nếu nhận xét đúng như những gì ông nói tôi sẽ lánh xa, còn không đúng, tôi sẽ thân cận mật thiết là do ông chứ chẳng phải do tôi nữa, như vậy tôi được quyền tiếp xúc để tìm hiểu không?”

Ông Xuân nói “Thầy có quyền tiếp xúc rồi Thầy sẽ thấy những gì tôi trình bày với thầy hôm nay!”

Trong buổi gặp gỡ Ông Xuân nói chuyện khá lưu loát về giáo lý Phật đà, rất thông hiểu nhiều về Phật giáo và am tường nguồn sử liệu của nhiều vị Cao Tăng Thiền Đức xưa nay.

Sau 2 giờ chấm dứt buổi làm việc, Ông Xuân cũng chấp tay xá chào, miêng niệm Phật và bắt tay từ giã. Tôi và người chị ra về.

Trên đường về tôi hỏi chị tôi “Sáng nay mấy công an hạch hỏi chị những gì?

Chị tôi, người thật thà hiền lành, cười trả lời “Mấy ông bắt chị ngồi ngoài băng đá, mấy tiếng đồng hồ, chẳng thấy ai hỏi han gì hết? khát nước muốn chết! mình tuổi cao, muốn đi vệ sinh, nhưng lại chẳng biết nhà vệ sinh ở chỗ nào?”

Sau đó, tôi nhờ người cháu đưa đến bệnh viện Ung Bướu, trên đường đi đưa cháu cho biết cậu trai đi chung với Ông Xuân vào phòng làm việc với tôi ban nãy. cháu tôi rất quen, anh ta làm công an chìm nhưng giả dạng chạy xe Hon Đa Ôm để theo dõi, sau này tôi được biết ông Xuân lúc ấy là Trung tá cơ quan công an PA38 của Thành phố chuyên bám sát địa bàn các tôn giáo, chứ không phải công tác tại Quận Tân Bình, nay nghe nói tên Xuân đã được thăng cấp bậc Thượng Tá, anh ta một người một chỉ huy lực lượng công an chìm phụ trách về An Ninh chính trị và tôn giáo, rất tích cực và đặc lực nhất tại TP này, vì thời gian sau, tôi còn gặp lại ông Xuân nhiều lần, nhiều Quận khác nhau tại Trung Tâm thành phố đầy hoa lệ nhưng cũng lắm đau thương này!

Xin tường thuật tiếp lúc cháu tôi đưa đi bệnh viện, cậu thanh niên kia chạy xe theo một đoạn, nhìn cháu tôi cười, dường như để tránh mặt cháu tôi, cậu ta gọi phone báo cho 1 anh công an chìm khác chạy bám theo xe cháu tôi đến Trung Tâm Ung Bướu tại Quận Bình Thạnh. Có dấu hiệu nghi ngờ công an rượt đuổi theo dõi, tôi bảo đưa cháu chở sang bệnh viện Hòa Hảo, chạy một đoạn rồi bảo cháu dừng lại bất ngờ, đổi

hướng đường khác thử xem có người chạy xe theo không? Đúng như dự đoán tôi thấy 1 anh Công an chìm chạy nối đuôi theo xe...Nhưng khi cháu tôi xoay hướng bất ngờ, anh ta lúi húi quay xe và bị tụt lại sau nhưng vẫn cứ bám theo đến bệnh viện Hòa Hảo, anh ta ngồi chờ tới gần 12 giờ trưa, khi tôi khám xong ra về anh vẫn chạy xe bám đến nhà chị tôi, lúc về tới nhà tôi thấy một anh Đại úy Công an khu vực ngồi ngay trong nhà chị tôi chờ sẵn.

Lúc ấy anh Đại Úy hỏi tôi “Thầy khám bệnh xong chưa? dự định ở thêm tại đây nữa hay về Bạc Liêu? Nếu ở lại thì gia đình phải đến phường đăng ký nhé!”

Tôi vừa cười vừa đáp “Tôi về ngay nhìn cảnh này tôi thấy phiền toái quá, tôi ở có một đêm mà còn như vậy, nếu ở lâu hơn, chắc nhà anh chị tôi hết làm ăn!” và tôi liền gọi xe đến, anh Công an đứng dậy nhìn Bảng số xe, lấy bút ghi vào quyển sổ tay, sau đó móc điện thoại di động trong túi quần ra gọi đi đâu tôi không biết?

Qua việc xảy ra tại nhà người chị. Từ đây, anh Rể tôi bắt đầu quan ngại và cẩn trọng một khi có khách đến tạm trú tại nhà chứ không lơ là như trước nữa! Đặc biệt, rất ái ngại về tôi...Biết bản thân mình đến đâu cũng gieo phiền chuốc khổ cho người thân nên tôi rất hạn chế thăm viếng ở qua đêm. Ngoài ra, cuộc gặp cuộc gỡ lần đầu với Trung tá Xuân TP, sau đó chẳng bao lâu tôi tham gia GHPGVNTN và tôi còn gặp Ông Xuân 4-5 lần nữa trong các trường hợp khác xin trình bày kế tiếp sau đây:

Lần 2/ Gặp Ông Xuân tại ga xe lửa Hòa Hưng:

Vào tháng 7 al năm Đinh Hợi (2007). Sau khi mãn 3 tháng Hạ kiết túc an cư, từ rằm tháng 04 đến Rằm tháng 07 al hằng năm, sau ngày làm Lễ Tự tứ xong, HT. Thích Quảng Độ, Viện trưởng Viện Hóa Đạo cùng phái đoàn Hội Đồng Lương Viện GHPGVNTN tổ chức chuyến đi từ TP ra Bình Định, thăm viếng Tu Viện Nguyên Thiều để làm lễ Bái Tuế Đức Đệ Tứ Tăng Thống, Đại Lão HT. Thích Huyền Quang, phái đoàn gồm: HT. Thích Quảng Độ, Viện trưởng VHD-GHPGVNTN làm Trưởng đoàn, HT. Thích Đức Chơn, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Cư Sĩ, TT. Thích Viên Định, Phó Viện trưởng VH Đ, làm Phó đoàn, TT. Thích Không Tánh, Tổng Vụ Từ Thiện Xã Hội, TT. Thích Chân Tâm, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Giáo Dục, TT. Thích Thiện Minh, Tổng Vụ trưởng Tổng vụ Thanh Niên, Đại Đức Thích Viên Hỷ, ĐĐ. Thích Đồng Minh, ĐĐ Thích Nhật Chấn, ĐĐ Thích Nhật Thành .v.v...Quý thầy chuẩn bị đặt vé xe lửa trước cả tuần lễ, Tôi cùng TT.Chân Tâm sang Thanh Minh Thiền Viện Tỉnh HT. Thích Quảng Độ đến chùa Giác Hoa,...Khoảng 6 giờ chiều tối bắt đầu khởi sự từ chùa Giác Hoa ra nhà Ga Hòa Hưng...trên đường đi chúng tôi thấy có 4-5 Công an chạy xe bám theo sau... công an vừa chạy xe vừa gọi điện báo động khắp nơi...Khi đến Ga tôi nhìn thấy có sẵn hàng trăm công an PA38, công an khu vực bảo vệ sân ga, công an giao thông, kẻ mặc thường phục, người quân phục công an.v.v...dưới sự điều động và chỉ huy trực tiếp của Ông Trung tá Nguyễn Xuân, ...Khi đoàn chúng tôi tiến vào nơi soát vé để lên tàu. Liên khi ấy Ông Xuân ra lệnh đội an ninh lập hàng rào biến người ngăn chặn các nhà Sư, vài người lực lượng chạy đến kè tay cách ly Hòa Thượng Thích Quảng Độ ra và 4-5 thanh niên ủa tới, bọn họ khiêng HT. như một con Heo đem vào một khu nhà riêng, đây là dãy phòng an ninh kiểm soát sân ga (theo lời HT. Thích Quảng Độ nhận xét như thế trên đài RFA) Lúc xô đẩy lôi kéo để khiêng HT. Ngài đã bị ngất xỉu vì áp huyết cao và bệnh tim mạch...

Thấy vậy, tôi liền lên tiếng phản đối để đồng bào hành khách được hiểu “Hôm nay, HT Thích Quảng Độ, dẫn đầu phái đoàn Hội đồng Lương viện GHPGVNTN ra Tu viện Nguyên Thiều, chúc thọ Đức Tăng Thống, Đại lão HT. Thích Huyền Quang đã bị công an thành phố ngăn chặn, bắt bớ, tước đoạt quyền tự do đi lại của công dân, chính quyền VN đàn áp tôn giáo, đồng bào ơi!”

Khi tôi nói xong có mấy tên công an chìm đến gần tôi nói: “Chúng tôi chỉ thừa hành theo lệnh cấp trên thôi ông Thầy ạ! mình là lính mà, là thiên lôi sai đâu đánh đó, mong quý thầy thông cảm, không làm không được! Chúng tôi chỉ được lệnh ngăn cản không cho HT Thích Quảng Độ đi ra khỏi TP, chứ quý thầy khác chúng tôi không ngăn cản”

Tôi nói: “HT. Thích Quảng Độ có tội gì mà mất quyền tự do đi lại, Ngài là người lãnh đạo, trưởng đoàn đi mà bị ngăn chặn bắt lại, như con rắn bị đập đầu, còn cái mình và khúc đuôi để làm gì? Các ông ác quá mà!”

Nghe tôi nói to tiếng anh công an lảng lạng bỏ đi...Lúc ấy, xung quanh khu vực trông với vẻ khẩn trương, tất cả điện thoại đều bị phá sóng. Chúng tôi bị khống chế ngay trong sân ga, bên cạnh các tàu hỏa. Lần lượt hết tàu này rời bến, tàu kia ghé trạm. Bọn công an đi qua lại tới lui nhộn nhịp. Lợi dụng lúc công an dùng điện thoại liên lạc nội bộ cấp trên, tôi cũng móc điện thoại ra nhanh và thông báo tin tức đang bị đàn áp đến Phòng Thông tin PG Quốc Tế. Sau đó, chúng tôi trên 40 Tăng sĩ quyết định ngồi tọa kháng tại chỗ, đòi hỏi công an phải thả HT Viện trưởng ra tức khắc, nếu không thì chúng tôi ngồi suốt đêm tại nơi đây. Lúc ấy, quý Chư Tăng Ni thuộc GH Phật giáo nhà nước là khách đi tàu hỏa nhìn cảnh bắt bớ có nhiều vị lên tiếng ủng hộ, còn hàng trăm hành khách lên xuống xe vây quanh la ó phản đối thái độ đàn áp trắng trợn dã man của công an, quý vị Tu sĩ các chùa TP đổ xô đến sân ga bên vực đoàn chúng tôi, Tôi trực tiếp gặp Ông Xuân và yêu cầu thả HT ra ngay! Ông Xuân chỉ nói để xem xét, nói kiêu đưa đẩy cho qua và không giải quyết...Nhưng Anh ta đồng ý cho TT Không Tánh mang thuốc vào cho HT. Thích Quảng Độ, Khi TT Không Tánh mang thuốc vào, công an giữ TT cùng HT Viện trưởng luôn trong ấy. Ông Xuân ngại gặp chúng tôi đòi hỏi nên tìm cách tránh mặt lui ẩn vào hậu trường chỉ đạo. Trời càng đêm sân ga càng lạnh, chúng tôi vẫn ngồi tọa kháng đòi yêu sách.

Thấy thời gian kéo dài chưa giải quyết, mọi tình huống còn đang căng thẳng, quá sốt ruột tôi tìm phương cách giả vờ đi tiểu để ra xa khỏi khu vực phá sóng, Sau đó tôi liên lạc với Cô Ý Lan, phóng viên đài Á Châu Tự Do, (RFA) thông báo tình hình. Cô tiếp tục gọi phone về phỏng vấn tôi về tin nóng này. Mấy phút sau Đài Á Châu Tự Do đã loan báo thông tin trên ra toàn thế giới...Hơn 10 giờ đêm...Công an đã kín đáo đưa xe chở HT. Thích Quảng Độ về Thanh Minh Thiền Viện, Q.Phú Nhuận và đưa TT Không Tánh về chùa Liên trì Q.2 mà chúng tôi vẫn chưa hay biết, đến khi được TT Không Tánh gọi phone lại báo tin, HT Viện trưởng và TT đã được đưa về chùa an toàn, chúng tôi đến gặp Ban Điều hành nhà Ga Hòa Hưng, đề nghị hoàn lại tiền vé, họ nói, “Sự cố đặc biệt này giữa công an và quý thầy chứ chúng tôi không biết. Tuy nhiên, chúng tôi sẽ giải quyết bồi hoàn lại tiền vé cho quý thầy” Lúc phái đoàn bị ngăn chặn, đoàn chúng tôi đã bị công an giật cướp mất nhiều vé..nên bị thất thoát một số ngân khoản...Sau khi giải quyết những số vé còn lại xong, chúng tôi lần lượt về chùa Giác Hoa trong đêm./.

Lần 3/- Gặp Ông Xuân tại Thanh Minh Thiền Viện:

Thường lệ đúng ngày 18/10 al hằng năm Lễ Giỗ Tổ Nguyên Thiệu được GHPGVNTN tổ chức tại chùa Giác Hoa, năm nay vào ngày 18/10 al Đinh Hợi tức ngày 19/11/2007 chúng tôi gồm: TT. Thích Chân Tâm, TT. Thích Thiện Minh, ĐĐ Viên hỷ, ĐĐ Đồng Minh và vài vị ĐĐ khác đến Thanh Minh Thiền Viện thỉnh HT. Thích Quảng Độ sang Giác Hoa để cử hành Lễ Giỗ Tổ,.Mấy hôm trước chúng tôi có nghe lời đồn đại xa gần của Công an là chùa Giác Hoa chuẩn bị Đại Hội quan trọng!..

Khi Đoàn chúng tôi đến Thanh Minh Thiền Viện thì gặp Ông Xuân đang chỉ huy lực lượng công an đặc biệt, tất cả mặc thường phục như dân thường, nếu không chú ý kỹ rất khó nhận ra, hàng chục người vây quanh cầu thang và đứng trước sân chùa ngăn chặn lối đi.

Nhìn thấy, sự bố trí khá hùng hậu của lực lượng công an, tôi biết công an nghi ngờ GHPGVNTN có Đại hội nên họ có ý định ngăn cản không cho HT sang chùa Giác Hoa, vì vào ngày thứ sáu 18/11/2007 ,Ủy Ban Nhân dân Quận Phú Nhuận đã viết giấy mời HT hôm nay, 8 giờ, ngày 19/11 phải có mặt tại cơ quan làm việc với nội dung “Mời Ông Nguyễn Phúc Tuệ đến phường làm việc về một số vấn đề có liên quan”trưng tự ,HT.Thích Nhật Ban, TT,Thích Nguyên Lý đều bị công an mời làm việc cùng ngày

Gặp tôi Ông Xuân cũng chấp tay xá chào như ngày nào đã gặp, tôi nói thẳng “Hôm nay là ngày Lễ Giỗ Tổ Nguyên Thiệu chúng tôi thỉnh HT sang chùa Giác Hoa làm chủ lễ, tôi cũng thông báo với ông rằng,mấy hôm nay có tin đồn thất thiệt là GHPGVNTN có tổ chức đại hội, nhưng tôi lấy danh dự cam kết bảo đảm không có tổ chức đại hội gì cả? Mong các anh đừng ngăn cản HT”

Ông Xuân trả lời rất khéo “Tôi biết Lễ Giỗ rồi, nhưng hôm nay Phường mời HT Quảng Độ đi làm việc nên yêu cầu HT ở lại để ra phường”

Tôi nói “HT còn ở đây chứ có trốn đi đâu, chính quyền muốn mời làm việc để hôm sau hay ngày khác cũng được tại sao lại mời ngay ngày Lễ Giỗ Tổ, tôi biết trong ruột các anh muốn gì, đừng viện cớ kiêu trẻ con Ông Xuân ạ!”

Sau đó, chúng tôi vào thỉnh HT,khi xuống cầu thang có khoảng 50 công an nam và nữ, mặc đồng phục và thường phục bao vây cầu thang. Lúc HT vừa bước xuống thang gác, hàng chục công an trì kéo, ngăn cản và lớn tiếng “Hôm nay HT, phải lên phường làm việc chứ không được đi đâu khác !”

Hòa Thượng Quảng Độ ôn tồn đáp: “Hôm nay là ngày Giỗ Tổ Nguyên Thiệu tại chùa Giác Hoa, chúng tôi đã sắp đặt từ trước. Chúng tôi phải lo chuyện tôn giáo, tín ngưỡng trước. Mọi việc tính sau”

Họ dụi giọng khản khoản “HT ở lại chùa làm việc cũng được”

Nhưng HT khước từ rồi ung dung ra khỏi Thanh Minh Thiền Viện

Công an liền bao vây và chặn lại, họ xô xát với HT không cho Ngài đi, chúng trì kéo làm rách cả vạt áo của Ngài

Chư Tăng bất mãn lên tiếng phản đối thái độ hành hung vô lễ và phi văn hóa của công an Cộng sản

Thấy bức xúc tôi lên tiếng với công an: “Tôi vừa ở 26 năm trong nhà tù của các ông, tôi biết thế nào là chính sách đàn áp tôn giáo của các ông. Nay các ông cản HT của chúng tôi đến làm lễ giỗ Tổ Nguyên Thiệu thì các ông hãy cứ bắt chúng tôi đi, bắn chúng tôi đi! Chúng tôi không sợ đâu?”

Cuộc xô xát của công an gây ầm ĩ trên đường Trần Huy Liệu khiến dân chúng tụ tập càng lúc càng đông

Quá bức tức tôi nói lớn”Chính quyền đàn áp tôn giáo! Công an hành hung Hòa thượng của chúng tôi!

quần chúng bên ngoài la lớn theo “Đả đảo Cộng sản! Cộng sản đàn áp tôn giáo!

Thấy bất ổn trước quần chúng. Cuối cùng công an buông HT ra, Chúng tôi vội kêu xe và cùng HT sang chùa Giác Hoa làm lễ, hàng chục chiếc xe công an chạy theo sát xe phái đoàn Phật giáo. Khoảng 20 phút sau đoàn về đến chùa Giác Hoa an toàn. Chùa Giác Hoa do TT Thích Viên Định làm Viện chủ

Khi đến Giác Hoa, thì trước cổng chùa hàng trăm công an phong tỏa, canh gác. Chúng canh giữ suốt ngày một số công an mặc thường phục giả dạng phật tử đột nhập vào bên trong kiểm soát quay phim, chụp ảnh từ chính điện cho đến nhà bếp, hành đường, v.v...

Từ tối hôm qua 18/11, các đường dây điện thoại, điện thoại di động, internet ở chùa Giác Hoa đã bị công an cắt sóng.

Tất cả chư Tăng giáo phẩm thuộc Hội đồng Lương viện (Viện Tăng thống và Viện Hóa Đạo) từ Huế đến vùng Đồng bằng sông Cửu Long đều bị nhận giấy mời đi “làm việc” tại các Ủy ban Nhân dân, Ban Tôn giáo hoặc cơ quan Công an. Mục đích là ngăn chặn không cho Chư Tăng về chùa Giác Hoa tham dự lễ Giỗ Tổ Nguyên Thiệu tổ chức vào ngày thứ bảy 19.11.2005

Tuy nhiên, 100 Tăng Ni đại diện các tỉnh cũng đã thoát ly các trạm canh gác về chùa Giác Hoa tham dự

Tại Tu Viện Nguyên Thiệu Đức Tăng Thống cũng bị chính quyền gây khó khăn ngăn cản, Đức Tăng Thống viết: Phổ Cáo gởi đến Chư Tăng Ni Toàn Quốc như sau:

“Tổ sư Nguyên Thiệu là vị Sơ Tổ Thiền Tông của miền Trung và miền Nam Việt Nam(1). Riêng tại Bình Định, mảnh đất đầu tiên Ngài đặt nền móng cho việc khởi nghiệp hoằng dương chánh pháp, là nơi Ngài khai sơn Tổ đình Thập Tháp Di Đà thuộc địa phận huyện An Nhơn, Bình Định. Từ đó Phật Pháp được hoằng

ương, nhiều thế hệ Thánh Tăng, Cao Tăng, Danh Tăng nối truyền không dứt. Ngày nay, Tu viện Nguyên Thiệu được phước duyên và vinh dự khi cơ sở Tu viện được mang oai danh của Ngài. Bởi vậy, lệ thường hàng năm Chư Tăng thuộc Thiền phái Nguyên Thiệu đều quy tập về Tổ đình Thập Tháp kính lễ tưởng niệm Húy kỵ vào ngày 18 tháng 10 âm lịch, và tại Tu viện Nguyên Thiệu kính niệm Hậu kỵ ngày 19 tháng 10 âm lịch

“Tuy nhiên gần đây Chư Tôn Đức cũng đã biết, do tình trạng Giáo hội bị chính quyền nhà nước Việt Nam không cho sinh hoạt bình thường như bao tổ chức tôn giáo khác, vì vậy mọi Phật sự của Giáo hội cũng như cơ sở Tu viện đã gặp nhiều khó khăn, trở ngại trong sự quan hệ với các cơ quan chính quyền. Tình trạng này có thể nói đã kéo dài gần 30 năm rồi. Đặc biệt, trong thời điểm cận ngày húy kỵ Tổ Sư Nguyên Thiệu nam nay, các vị quan chức thuộc chính quyền tỉnh Bình Định có gặp tôi và khuyến cáo không nên liên lạc với chư vị giáo phẩm thuộc GHPGVNTN và tổ chức hội họp, bàn thảo các việc thuộc về Giáo hội, ngay cả trong các việc lễ giỗ, cúng kỵ. Tôi cũng được biết chư vị giáo phẩm của Giáo hội tại Bình Định cũng nhận được sự khuyến cáo với nội dung và đồng cảnh ngộ như Tu Viện.

“Trước tình cảnh bản thân tôi không được tự do, cơ sở chùa viện luôn bị các cơ quan chính quyền theo dõi, giám sát, có thể nói rằng đó là một cuộc sống nhiều rủi ro, lấm bực xúc đối với sự sinh hoạt của Tu viện, cũng như của Chư Tăng Ni, Phật tử hệ thuộc Tu viện và Giáo hội. Bởi vậy, theo tôi, ngày kỵ giỗ tổ Nguyên Thiệu tại Tu viện năm nay, Phật lịch 2549, sẽ không tránh khỏi những trở ngại bất ý trong việc thể hiện sự kính ngưỡng Tổ Tông của thiền phái chúng ta”

“Nay tôi kính phổ cáo đến Chư Tôn Thiền Đức Tăng Ni, Phật tử xa gần-Quốc nội và Hải ngoại thuộc Thiền phái Tổ Sư Nguyên Thiệu vài sự trạng như sau:

“1-Để tránh những rủi ro phiền não có thể đến với Chư Tôn Đức, năm nay, ngày húy kỵ tưởng niệm Tổ Sư Nguyên Thiệu: 19 tháng 10 Ất Dậu, PL 2549, Tu viện Nguyên Thiệu sẽ không tổ chức thông thường như tiền lệ mà chỉ mật niệm hương hoa và ngâm ngùi thành kính trong phạm vi Chư Tăng hệ thuộc Tu viện Nguyên Thiệu mà thôi.

“2-Chư Tôn Thiền Đức Tăng Ni, Phật tử xa gần có lòng nhớ Tổ xin vận khởi tâm hường vọng hướng về đất Đò Bàn Bình Định, chùa Thập Tháp Di Đà nơi Tổ khai sơn đề cùng tôi kính ngưỡng cao đức của Ngài”.

(Ngài Nguyên Thiệu là vị Tổ truyền phái thiền Lâm Tế đầu tiên ở miền Trung cách đây 4 thế kỷ vào thời chúa Nguyễn Phúc Tần, năm 1675. Thoạt đầu Ngài đến phủ Quy Ninh (Bình Định ngày nay) lập chùa Thập Tháp Di Đà để truyền dạy đồ chúng. Sau ra Thừa Thiên lập chùa Hà Trung, huyện Phú Lộc, rồi lên kinh đô Huế lập chùa Quốc Ân và dựng tháp Phổ Đồng. Ngài phụng mệnh Chúa Nguyễn Phúc Tần về Trung quốc thỉnh Pháp tượng, Pháp khí và các bậc Cao Tăng như các Ngài Thạch

Liêm, Tử Dung, Từ Lâm....sang Huế mở đàn truyền giới đầu tiên tại chùa Linh Mục. Sau này các ngài ở lại Huế lập ra các chùa Từ Đàm, Thuyền Lâm, Từ Lâm, Khánh Vân, v.v... Công đức Tổ Nguyên Thiều rất lớn đối với sự hoàng dương chánh pháp tại miền Trung Việt Nam (theo PTTGQT chú)

Lần 4/ Gặp Ông Xuân tại phòng công an PA38, Quận Bình Thạnh, TP
Từ Bạc Liêu, tôi thường đến chùa Giác Hoa số 15/7, Đường Nơ Trang Long, Phường 7, Quận Bình Thạnh, TP, tạm trú nơi đây để làm việc Phật sự liên quan đến Tổng vụ Thanh Niên hoặc tham gia đoàn cứu trợ bão lụt tại các tỉnh miền Trung .v.v... Trung tá, Trần Minh Tuấn, Trưởng Công an phường 7 mời tôi làm việc nhiều lần riết trở thành quen mặt. Có vài lần khám xét chùa vào lúc nửa đêm, lập biên bản, ra lệnh trục xuất về địa phương theo yêu cầu của công an tỉnh Bạc Liêu, hoặc không cho tạm trú tại thành phố, viện có nhiều lý do khác nhau như: giấy tờ tùy thân không hợp lệ, không có giấy tạm vắng của địa phương .v.v ... Mỗi khi cần trục xuất thì công an TP tìm đủ mọi lý do ép buộc.

Một hôm tôi nhận được giấy mời của công an PA38 Quận Bình Thạnh, mời đến cơ quan điều tra. Khi đến nơi tôi gặp người không mấy xa lạ không ai khác đó là Ông Trung tá Nguyễn Xuân, gặp nhau lúc nào cũng theo thủ tục chào hỏi có bài bản vẫn như cũ. Đây là một nghệ thuật có tính toán hay nói đúng hơn là thủ thuật chứ không phải thực tâm. Nhưng cũng là cách thức giữ lễ xã giao rất hay của công an, họ chứng tỏ họ là người có hiểu biết Phật giáo, chào hỏi như thế để dễ tiếp xúc khi khai thác điều tra hay thăm dò tư tưởng nhà Tu. “Nhập vai làm con sâu màu xanh cho tiếp màu lá cây và từ từ ăn thủng lá cây” Sự chào hỏi lịch thiệp miễn cưỡng này là lợi thế của bọn công an đặc biệt họ rất dễ dàng tiếp xúc với các nhà tu hành, đôi khi các nhà tôn giáo sa đà bị công an đưa vào bẫy thất bại mà không hay!

Tôi làm việc với Ông Xuân suốt buổi sáng,
Khi bắt đầu làm việc Ông hỏi “Xin lỗi, mấy giờ trưa Thầy độ cơm”

Tôi trả lời: “ 11 giờ ”,

ông Xuân nói “Vâng, tôi sẽ cho thầy về trước 15 phút”

đây cũng là cách cư xử khá khéo léo, tế nhị, chứng tỏ Xuân rất dày dạn trong ngành.

Nội dung làm việc Ông Xuân tra vấn về mục đích thành lập Hội Ái Hữu là chính!

Tôi có trả lời “Mục đích chính của Hội Ái Hữu là Từ thiện Nhân đạo”

2 bên làm việc có vài điểm tranh luận khá căng thẳng nhưng trong tư cách ôn hòa, Ông Xuân quy chụp GHPGVNTN dưới sự lãnh đạo của HT Thích Quảng Độ là làm chính trị, còn Hội Ái Hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam hoạt động bất hợp pháp, có nhiều nhân sự tham gia vào Hội là những thành phần luôn bị chính quyền lưu ý, hoặc họ có liên quan với các Đảng Chính trị, bản thân Hội trưởng nhiều năm mang án tù rất cao nên Hội đang nằm trong vòng nghi ngại theo dõi của Chính quyền

Tôi có trình bày thẳng thắn với Ông Xuân rằng “ Hội Ái Hữu không hoạt động Chính trị, Hội duy nhất hoạt động từ thiện, nhằm chia sẻ, an ủi cho những người đồng tu có hoàn cảnh khốn khó, Hội có gởi đơn đến Thủ Tướng Chính phủ VN xin công khai hợp thức hóa mà chưa được thủ tướng trả lời, còn về phía Chính quyền cứ nghi ngờ hoặc theo dõi....Chúng tôi chẳng ngại gì?”

Ông Xuân nói “Lẽ tất nhiên chúng tôi phải lưu ý thôi! làm việc nhà nước mà, sai đâu đánh đó tuân theo lệnh trên thôi thầy a!”

Tôi nói “Thế là việc nhà nước chỉ thị ông, ông cứ làm, còn việc GHPGVNTN hay Hội Ái Hữu Từ thiện phân nhiệm tôi, tôi làm, tôi cũng như ông chỉ chấp hành mệnh lệnh cấp trên thôi!”

Ông Xuân cười và nói “đương nhiên như thế rồi! nhiệm vụ mà, đừng có làm điều gì vi phạm với luật pháp, nếu vi phạm thì bị luật pháp xét xử thôi, ai cũng vậy! kể cả tôi thầy a!”

Tôi nói tiếp “Ông nói vậy, tuy nhiên có điều tôi muốn nói, Ông là Công an, là Đảng viên Đảng CSVN, Cơ quan Công an phân công thì Ông thừa hành, Đảng ra lệnh thì Ông tuân theo, Đảng bảo Ông theo dõi tôi thì Ông theo dõi, ra lệnh bắt tôi thì Ông bắt, ra lệnh giết tôi thì Ông xuống tay ngay! trái lại, Ông Phật tôi dạy tôi, phải thương Ông, phải tha thứ cho Ông, và nếu ông lâm nạn bước vào cửa chùa cầu xin cứu giúp lúc ấy Phật khuyên tôi hãy lấy Đức từ bi và cửa chùa nên rộng mở, cho nên giữa tôi và Ông có 2 nẻo khác nhau mong Ông làm việc gì nên nghĩ suy cho cạn, hãy nghĩ đến nhân quả và lấy đức mà ở đời”

Sau cùng đến giờ gần cơm trưa Ông Xuân đúc kết biên bản đọc lại cho tôi nghe và ký tên kết thúc buổi làm việc

Lần 5 : Gặp Ông Xuân tại bệnh viện Chợ Rẫy:

Từ Tu viện Nguyên Thiệu, tỉnh Bình Định Đức Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang bị bạo bệnh, những lần trước đây khi Ngài lâm bệnh nặng thì chính quyền chỉ chấp thuận cho Ngài ra Hà Nội điều trị. Đặc biệt, lần này công an cho phép Chư Tăng và quý thầy thi giả tại tu viện Nguyên Thiệu đưa Ngài về TP Sài Gòn tại bệnh viện Chợ Rẫy, lầu 10 để chăm sóc điều trị. Dân chúng thành phố và bệnh nhân rất ngạc nhiên khi nhìn thấy trên băng ca một Đại Sư tuổi gần đất xa trời, được khiêng đưa vào bệnh viện bên cạnh, có hàng chục công an đi theo sau. Một số người dân xung quanh các dãy phố lớn không biết tưởng đâu HT là Ông Cóm, Ông Kẹ nào đó có thể là Cha mẹ của Bộ Chính trị hoặc Chủ tịch nước hay thủ tướng chính phủ mới có công an canh gác đông như thế! Vì ở bệnh viện này có ông Cao Đăng Chiếm Cựu Thứ trưởng, phụ trách Công an phía Nam và Ông Hà Văn Lâu Cựu Thứ trưởng, Bộ ngoại giao đang nằm điều trị nơi đây mà chỉ có một hai người tùy phái. Sau khi tìm hiểu ra sự thật. Mọi người mới nhớ lại ngày hôm trước, bỗng nhiên trông thấy công an đi qua đi lại xung quanh khu vực bệnh viện khá đông, hóa ra là công an bố trí trước để tiện giám sát Ngài.....Khi HT. Thích Huyền Quang nằm viện thì công an trực chiến 100% ngày lẫn đêm, có máy thu hình để theo dõi những thành phần lui tới thăm viếng.

Vì kinh nghiệm qua các cái chết của HT. Thích Trí Thủ, HT. Thích Đức Nhuận khi đem vào bệnh viện họ tiêm cho một loại thuốc đặc biệt nào đó nên 2 Ngài đã về miền cực lạc..Do vậy, vì sự an nguy tính mệnh của Đức Tăng Thống, Hội đồng Lương Viện quyết định đưa Ngài chuyển sang bệnh viện FV (Việt Pháp)

Tôi còn nhớ không lầm là lúc các Bác Sĩ bệnh viện Chợ Rẫy đang Hội chẩn cho HT. Huyền Quang và sau khi trả tiền viện phí, Hội Đồng Lương Viện đã đề nghị chuyển viện thì các BS bệnh viện chợ Rẫy nhòm hóp. Ông Trung Tá Xuân cũng mặc áo Blouse của BS ngồi tham dự cuộc họp và lúc đưa HT ra xe, tôi gặp Ông Xuân đang chỉ huy lực lượng công an chìm, nổi bám theo sau, kẻ quay phim, người chụp ảnh trông cảnh thật huyền ảo cả một góc bệnh viện lớn nhất nước này.

Ông Xuân cũng điệu bộ cũ thành quen chấp tay xá chào tôi và nói “A Di Đà Phật chào Thầy Thiện Minh”

Tôi cũng vái chào đáp lễ, “Xin chào Ông Xuân”

Thực tình theo nghi lễ nhà Phật thì Năng lễ sở lễ tánh không tịch, người lễ và người đáp lễ tánh đều vắng lặng, không biết lúc ấy giữa tôi và Ông Xuân có vắng lặng hay không, vì ai cũng động não bởi đang lo nhiệm vụ riêng mình? Có điều, nghe tiếng niệm phật của công an dầu không thực tâm trong lòng họ, nhưng tôi cũng cảm thấy có gì đó hơi gằn gũ dễ cảm thông kèm theo sự cảnh giác khi đối mặt nhau.

Khi chào đáp lễ xong tôi nói “Đi đâu cũng gặp Ông Xuân cả, ở phường 11 lúc tạm trú nhà người chị bị mời làm việc, ông xưng là người của Quận Tân Bình, nhưng thực ra là công an TP, còn ở nhà Ga xe lửa cũng gặp Ông là Xếp Ga hay Ga trưởng, ở Thanh Minh Thiền Viện Ông là người chỉ huy mạnh mẽ ra lệnh lực lượng công an ngăn cản HT. Thích Quảng Độ trước cửa Chùa, Ở cơ quan PA38 Quận Bình Thạnh Ông là người Công an Điều tra hùng biện, và hôm nay ở Bệnh viện Chợ Rẫy này cũng gặp Ông làm bác sĩ nữa, sao Ông nhiều nghề quá vậy? không biết rồi sẽ còn gặp Ông ở đâu nữa đây!”

Ông Xuân cười bắt tay tôi và nói rất nhanh nhẹn “Tôi không hiểu, tại sao ở đâu tôi cũng gặp thầy mãi vậy? có lẽ ở chỗ nào có Thầy Thiện Minh ắt có Xuân thôi! vì 2 con đường thẳng không bao giờ gặp nhau, nhưng gặp nhau ở vô cực mà Thầy”

Và từ đó đến nay tôi không có dịp gặp lại, bởi Ông xuân là người khi ẩn khi hiện vì nhiệm vụ đặc biệt của Ông còn tôi chiếc áo nâu sòng oai nghi tế hạnh đồng dạt đường đường có lẽ Ông Xuân dễ nhận ra tôi hơn,

Nói gì thì nói trong lúc về tạm trú nhà người cháu tại TP, ngồi ghi lại lưu lạc ký này Tôi nhớ lại lời Trung tá Xuân, cho dù 2 lý tưởng Đạo Đời khác nhau, Ông làm nhiệm vụ công an chính trị-tôn giáo, tôi là nhà Sư tiếp tục tu trì tại gia. Dầu sao, tôi khá tâm đắc khắc ghi lời Ông cảnh báo sau lần đầu tiên gặp gỡ lúc mới ra tù. Tôi không hoan nghênh việc làm của Ông. Nhưng thâm tâm tôi ghi nhớ những gì khi gặp gỡ, làm việc, tiếp xúc với Ông cũng như đã từng bị đoàn quân an ninh chìm của ông khùng bỏ nên có vài dòng về Ông Xuân trong quyển sách này./.

Chương V: THAM GIA GHPGVNTN

Nếu nói tham gia GHPGVNTN là hơi thừa? Vì trước khi vào tù tôi là thành viên của cả 2 Ban Đại Diện GHPGVNTN tỉnh Bạc Liêu và Sóc trăng. tôi bị bắt năm 1979 lúc ấy, tôi đang công tác phật sự của cả hai nơi. Mãi đến tháng 11 năm 1981 sau khi tôi ở tù được 3 năm thì GHPG nhà nước mới bắt đầu vận động để thành lập. Như vậy, tôi vẫn còn là thành viên của GHPGVNTN trước khi bị tù cho đến ngày tôi được trả tự do? Sau khi ra tù tôi tìm hiểu những xác cứ và biết rõ việc tiến hành thành lập GH Phật giáo của chính quyền có sự đóng góp của HT. Thích Trí Thủ. Bên cạnh Ngài còn có một vài vị bước sang thuyền khác như HT. Thích Trí Tịnh, HT. Thích Minh Châu và HT. Thích Thiện Siêu (ở Huế), Các bậc tôn túc này không biết nhân duyên gì, hay hoàn cảnh gì cam tâm chấp nhận dưới sự điều hành của Mặt Trận Tổ Quốc hay nói đúng hơn là của Đảng, Đối với tài năng và phật học uyên bác của các Ngài tôi không thể nào bì kịp, rất lấy làm tiếc cho các bậc cao minh tài nhân lỗi lạc phải lâm vòng hệ lụy khó tránh khỏi mọi phẩm bình và phê phán đúng sai của tương lai lịch sử dân tộc và đạo pháp. Tôi thành thật nhận xét

nếu có lẽ bước ngược dòng là chỉ một vài cá nhân chứ không phải lập trường chủ trương chung của GHPGVNTN. Tuy một vài người cũng đã làm đất bằng dậy sóng, GHPGVNTN ngửa nghiêng rồi! Ngoài ra, tham gia Giáo Hội này thì có rất nhiều vị nhưng tên tuổi không mấy có tiếng vì quý vị ấy phần lớn ở các tỉnh lẻ hay trụ xứ tại các cơ sở địa phương, Có điều cần nhấn mạnh là HT. Thích Trí Thủ đứng trên tư cách cá nhân, khi đứng ra vận động thống nhất PG của chính quyền, chứ không phải trên tư thế của vị Viện trưởng, Viện Hóa Đạo, vì nhà nước VN không có giấy mời GHPGVNTN tham gia và nhà nước Việt Nam cũng chưa đưa ra văn bản nào công bố quyết định giải tán GHPGVNTN cả!. Như vậy, trên danh nghĩa pháp lý GHPGVNTN vẫn tồn tại, cho dù chính quyền tìm đủ mọi cách bắt bớ giam cầm, quản thúc cách ly nhiều năm dài những vị trong Hội Đồng Giáo Phẩm và những vị lãnh đạo cao cấp của GHPGVN, vì thế GHPGVNTN bị pháp nạn và lâm vào hoàn cảnh thoái trào, Nhị vị Đại lão HT Thích Huyền Quang và HT Thích Quảng Độ bị giam cầm, mọi hoạt động Phật sự hoàn toàn bị tê liệt vì con rắn mất đầu, lúc hiểm luân ấy Giáo hội tưởng chừng như đã tan rã, Nhưng nhờ pháp lực vô biên và Phật lực nhiệm mầu đã vận chuyển đến 1/10/2003 Đại hội bất thường tại tu viện Nguyên Thiều dưới sự lãnh đạo của nhị vị đại lão Hòa Thượng, Đức Đệ Tứ Tăng Thống, HT Thích Huyền Quang và HT. Thích Quảng Độ Viện trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN nhằm phục hoạt và trùng hưng GH. Từ đó nhiều Ban Đại diện các tỉnh,miền được thành lập GHPGVNTN thật sự đã hồi sinh và càng ngày càng khởi sắc. Cho nên khi ra khỏi tù tôi được HT Thích Quảng Độ mời đề cử chức vụ “Tổng Vụ Trưởng, Tổng Vụ Thanh Niên”kiêm Chánh đại diện Miền Khánh Anh (các tỉnh Miền Tây Nam phần). Nhiệm vụ điều hành về Tổng Vụ thanh Niên thật vô cùng khó khăn trong giai đoạn này, đặc biệt là quán xuyến Gia Đình Phật tử. Bởi GDPT một số theo PGVN của nhà nước, một số lớn lưng chừng «Bắt cả 2 tay » Cho nên, Hòa Thượng Viện Trưởng Chỉ thị Tổng Vụ Thanh Niên phải đứng ra thành lập mới lại từ đầu. Tôi khá vất vả và lao tâm khổ trí mới thành công trong việc lập lại Gia Đình Phật Tử VN tổ chức tại Huế. Ngoài ra, tôi cũng góp phần tham gia cùng Tổng Vụ Xã Hội để đi cứu trợ cho đồng bào bị bão lụt tại các tỉnh như: Tiền Giang, Bà Rịa-Vũng Tàu, Bình Thuận,(Đảo Phú Quý), Bình Định, Quảng Ngãi, Quảng Nam-Đà Nẵng, Quảng Trị, Thừa Thiên-Huế .v.v...hoặc một số công tác Phật sự tại các tỉnh, thường lệ ủy phát gạo từ thiện cho đồng bào nghèo nơi tôi tạm trú tại Bạc Liêu trong những ngày Lễ Phật Đản, Đại Lễ Vu Lan (Mùa Báo hiếu). Công việc của Giáo hội rất nhiều nhưng trong thời kỳ Pháp nạn chưa thể phát triển trọn vẹn được. Tôi tự biết mình kiến văn hữu hạn, phước huệ bất toàn, thiện căn cạn mỏng, vì nhiều năm dài gặp chướng nạn bị trời hụp trong cảnh lao lung, sống triền miên trong ngục ám thiếu tiếp cận thiên môn, không gần kề Giáo Hội chắc pháp thân huệ mạng ít nhiều cũng bị sụt giảm có thể do túc nghiệp cuốn lôi nên bị chướng ngại trong việc tu trì. Cho dù, những ngày trong tù tôi được thiện duyên làm thị giả cho HT. Thích Đức Nhuận, tôi học hỏi nhiều ở đức độ, sự giáo huấn của Ngài và cơ mai gần gũi nhiều vị cao tăng thạc đức chỉ giáo.Tuy nhiên, khiêm hạ tôi tự xét bản thân dững thừa trí thấp, giữ đức Tàm Quý tôi lại càng cảm thấy tự hổ trong lòng và tự thẹn với các huynh đệ đồng môn trước đây, nay các Huynh đệ ấy đã trở thành các bậc tăng tài, thượng căn đại trí. Nhiều vị du học Ấn Độ hoặc tốt nghiệp bên Tây đạt được nhiều văn bằng có tiếng, có vị cùng thọ giới chung tại Ấn quang nay đang định cư tại Mỹ, xây dựng vài ngôi Đại hùng Bửu điện trang nghiêm trên đất khách và ngay cả trong

nước. Liệu phận mình, trí xiển tài sơ, thuyền nhỏ chở nặng gặp sóng gió to, nên tôi đã bao phen thoát. Nhưng đứng trước sự tồn vong của GH đang gặp cảnh pháp nhược ma cường, Nội ma ngoại chướng bủa giăng. Một phần tôi rất khâm ngưỡng mỹ đức cao hạnh bởi tấm lòng khoan từ, bi nguyện của nhị vị thượng nhân hiền minh đức trọng, nhị vị đã hy hiến suốt cuộc đời cho công cuộc phụng sự đạo pháp và phục vụ dân tộc nhằm hiển hưng chánh pháp và đem lại lợi lạc đến quần sinh, Tôi suy nghĩ lúc thời điểm vô cùng nan hiểm trước đại quần ma, với tuổi hạc như ngọn đèn trước gió, nhưng vì pháp diệu vô biên, vì thọ mệnh tương lai của Giáo Hội, vì duy trì đạo mạch phổ truyền của Chư Lịch Đại Tổ Sư mà quý ngài đã đem tinh thần bạt thiên đại đờm ghi dấu son đậm nét trong giai kỳ lịch sử của đạo pháp và dân tộc. Tôi không ngần ngại bái mệnh khâm tuân đóng góp trí tuệ nhỏ bé của mình cho GHPGVNTN, chưa khăng quyết được thời gian./.

1/- Khi đương nhiệm Tổng vụ trưởng Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN, tôi có viết bức Tâm Thư đầu tiên gửi đến Gia Đình Phật Tử trong ngoài nước như sau:

TÂM THƯ

Thân gửi Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong và ngoài nước
Cùng quý anh chị em Huynh Trưởng và Đoàn Sinh GDPTVN.
Lần đầu tiên, tôi đại diện cho Tổng vụ thanh niên GHPGVNTN trong nước và nhân danh cá nhân tôi xin gửi đến toàn thể quý anh chị em Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong và ngoài nước lời ân cần thăm hỏi trong tình Pháp quyền và Từ bi Trí tuệ của đạo pháp.

Anh chị em thân mến: Đã bao tháng qua, tôi có nhã ý gửi đến quý anh chị em bức tâm thư mà tôi chưa tiện dịp gửi, để đáp tạ lại những đạo tình mà quý Phật tử ở các Châu lục đã dành cho Tổng vụ. Nhất là sau khi có nhiều bưu thiếp và điện thư từ Canada và Hoa Kỳ gửi về vãn an, chúc Tết tôi nhân dịp đầu xuân năm Bính Tuất 2006. Nhân đây tôi cũng muốn bày tỏ những lời tâm tình đến quý anh chị em GDPTVN xa gần.

Quý đạo hữu thân mến! Ngày 30 tháng 4 năm 1975 một cảnh đại biến, khổ hải khủng khiếp bất ngờ đổ ập xuống quê hương Việt nam thân yêu của chúng ta, trong khi đất nước lâm vào tình trạng nguy nan, thì bên cạnh đó tôn giáo nói chung, GHPGVNTN nói riêng, tất cả đều phải đối diện với nguy vong xóa sổ; Là một giáo hội truyền thống, kế thừa 2000 năm của Chư Lịch Đại Tổ Sư. Trong qua khứ, Giáo Hội đã trải qua bao cuộc thịnh suy, thăng trầm biến thiên cùng dòng lịch sử dân tộc, thì biến cố 1975, GHPGVNTN lại thêm một lần nữa phải đương đầu ngộ hiểm pháp nạn Đất nước và Đạo pháp thêm trang sử mới thương tâm, đồng bào Việt Nam gặp phải tình thế nguy ngập hiểm nghèo, nhiều gia đình phải theo dòng người tị nạn trôi dạt, ly hương biệt quán, kẻ mất người còn, kẻ bỏ xác nơi lòng biển cả qua các chuyên hải trình đầy gian nguy, nhiều mạng sống phải đánh đổi số phận mình với sóng to gió lớn của đại dương. Biết bao cảnh bể dâu không bút mực nào tả xiết những nỗi bi ưu về thảm trạng thống thiết này, nó đã gieo rắc đại họa tang thương cho đồng bào Việt Nam, đủ cả mọi tầng lớp, màu sắc tín ngưỡng, kể cả Gia Đình Phật Tử Việt Nam... Nếu vượt biển ra đi rủi ro bị bắt thì bản thân phải bị giam giữ, bao người bị đày ải và đã vùi thân nơi núi thẳm rừng sâu hay những thung lũng ma thiêng nước độc. Những ai may mắn đến được bến bờ tự do để hôm nay, trong cuộc

sống có đủ đầy vật chất nhưng ở phương trời viễn xứ chắc trong chúng ta còn thiếu vắng nỗi nhớ quê hương, tình cảm nơi chôn nhau cắt rốn. Chắc chắn cho đến thời điểm này có không ít người mấy mươi năm chưa có dịp trở về thăm quê cha đất tổ.

Trong khi đó, đồng bào Việt Nam còn tại quê nhà phải sống trong cảnh kìm kẹp thấp thỏm bất an bởi nạn trên đe dưới búa, thân phận người dân chẳng khác gì kẻ nô lệ đọa đày; hay nói cách khác, hơn 80 triệu đồng bào Việt Nam là hơn 80 triệu tù nhân trong một nhà tù lớn của nước CHXHCNVN do đảng cộng sản Việt Nam thống trị, các Giáo hội và tổ chức Tôn giáo không được chính quyền thừa nhận càng ngày càng bị cô lập, phân hóa, bức hại bởi những kẻ cường quyền. GHPGVNTN đã và đang đối mặt với muôn vàn khó khăn vì gặp nhiều chướng ngại, nghịch duyên đe dọa đến sự tồn vong. Các bậc tôn túc lãnh đạo Giáo hội như Đức Đệ Tứ Tăng Thống Đại Lão HT Thích Huyền Quang và Hoà Thượng Thích Quảng Độ Viện trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN, mấy mươi năm qua bị quản thúc tù đày, đến giờ này vẫn còn bị quản chế một cách nghiêm ngặt và cách ly mỗi người mỗi nơi, không bao giờ họ cho quý Ngài tới lui thăm viếng nhau. Truyền thống tôn sư trọng đạo, hiếu niệm thù ân, báo đáp sư trưởng, đền trả tứ ân của Đạo Phật, cũng như nền văn hoá tốt đẹp ngàn đời của dân tộc bị hạn chế tới mức tối đa gần như bị xoá bỏ. Sự sinh hoạt của Giáo hội chỉ hành hoá trong phương cách “Tiềm sinh” vì luôn bị o ép, sách nhiễu, khủng bố, bách hại bởi nhà cầm quyền nước CHXHCNVN. Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong nước cho dù gặp nhiều nghiệt ngã thử thách, thế nhưng người con Phật vẫn vượt mọi chướng duyên để âm thầm hoà nhập vào từng bước đi phục hoạt và trung hưng GHPGVNTN đến ngày nay. Nhiều huynh đệ thực lòng làm việc, gánh vác mọi khó nhọc vẫn bền lòng tận tụy với tổ chức truyền thống giáo dục thanh, thiếu, đồng niên của GDPT, một số huynh trưởng không quản ngại hy sinh vì nhiệm vụ sách tấn tu học, gắn bó yêu thương giữ vẹn tình Lam trong đại Gia Đình Phật Tử Việt Nam. Còn hải ngoại nhiều GDPT có đủ hạnh duyên từng bước tập hợp, củng cố, phát triển đoàn viên, mở nhiều trại huấn luyện cho các thế hệ mới tiếp nối mạch nguồn theo bước các anh chị huynh trưởng luôn giữ vững tinh thần Bi Trí Dũng của cánh sen trắng lung linh ngày càng thăng hoa nở rộ.

Anh chị em thân mến: Nhị vị đại Lão Hoà Thượng của chúng ta là hai bậc tông lâm thạch trụ vững chắc, là linh hồn của Phật Giáo Việt Nam ngày nay, điều mà tất cả các tôn giáo bạn cũng như danh gia, trí thức khắp cả các quốc gia trên thế giới đều biết đến. Quý Ngài luôn ưu tư cho tiền đồ của Dân tộc và mệnh mạch của Giáo Hội, là bậc Long tượng Nhất tâm Thiết thạch, Duy tha vong kỷ, hai Ngài đã vững tay lái con thuyền Giáo hội, đưa sự nghiệp Tổ đạo từ chỗ thoái trào tưởng chừng như bị tận diệt đi đến chỗ hườn sinh. Quý Ngài luôn lao tâm khổ trí mới điều hành Giáo hội hồi sinh từng bước, từ chỗ bị thống đoạt tất cả và thực tế cho thấy, cho đến nay đã có 13 Ban Đại Diện đã được hình thành. Với tuổi 80-90 sống trong cảnh hàn vi thanh bần lạc đạo, cho dù bần khổ nhưng thanh cao, vui với cái vui pháp hỷ, hạnh phúc với mùi đạo vị của pháp lạc, quý Ngài tâm niệm rằng “Thà bị sự lãng nhục trong lao khổ, trong sự quản thúc tù đày mà giữ được liêm khiết còn hơn được vinh thân trong cảnh phù vân hư ảo mà bán mình cho quỷ dữ”, nhị vị Đại lão thường dạy: “Một sai phạm, một lỗi lầm sẽ là nỗi ân hận của cả cuộc đời và còn mang trọng tội đối với dân tộc và đạo pháp nữa!”

Bởi, từ bấy lâu nay nếu hai Ngài theo duyên, thuận cảnh hoặc nhún nhường xu phụ thời cuộc, rời bỏ GHPGVNTN để theo Hiệp hội Phật giáo nhà nước, thì giờ này quý

Ngài có biết bao kẻ hầu người hạ, kẻ đón người đưa chứ đâu lại rơi vào cảnh ngộ bị quản thúc, tù đầy như thế. Quý Ngài đã bị tước đoạt tất cả về quyền con người, với cảnh ngộ: “sống không nhà, chết không mồ, đi không đường, tù không tội”; quý Ngài bị cấm đoán mọi thứ ngay cả ngày Tết cổ truyền dân tộc mà nhà nước cũng không cho Chư Tôn Đức trong Hội Đồng Lương Viện đi đến vấn an, khánh tuế giữa nhau, mà diễn hình như HT Viện trưởng tại Thanh Minh Thiền Viện đi đâu cũng bị công an ngăn chặn bắt bớ, hành hung. Ngay cả thành phố Sài Gòn có hàng ngàn ngôi chùa, hàng chục ngàn Chư Tăng Ni và hàng triệu tín đồ Phật tử mà có mấy Tăng Ni và Phật tử dám đến Thanh Minh Thiền viện vấn an đánh lễ Ngài vì sợ chính quyền cộng sản, mặc dù trong lòng rất quý kính tôn phục. Tôi chỉ trần tình bấy nhiêu thôi cũng đủ cho quý anh chị em GDPT chúng ta suy ngẫm.

Thưa quý Phật tử: Chủ nghĩa Mac-Lenin quy kết tôn giáo là thuốc phiện, Chủ nghĩa này tự tôn khẳng định trong điều 4 của Hiến Pháp nước CHXHCNVN làm xúc phạm đến quyền thiêng liêng nhất của con người tức là đã vi phạm nhân quyền và dân quyền. Ngoại trừ, có một nền dân chủ Đa đảng, Đa nguyên thực sự thì đời sống nhân dân mới được tự do và tôn giáo mới được hành hoạt theo đúng ý nghĩa của nó, bởi vì tự do tôn giáo là quyền thiêng liêng tối thượng của con người, Nó không do sự ban phát hay xin cho mà được, thiết nghĩ rằng kể cả những tôn giáo đang chấp nhận làm thừa sai dưới sự quản lý của nhà nước Việt Nam hiện nay đi nữa thì chính những hiệp hội này cũng tự biết mình mất tự do nhưng cố giữ sự im lặng và không dám phản kháng vì nếu phản kháng chắc chắn sẽ bị đàn áp. Điều tôi muốn gửi gắm đến tất cả anh chị em GDPTVN rằng: Tôi chỉ quan ngại nhất là nội bộ Giáo hội Tăng già trong đó có Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong và ngoài nước cũng như mối quan hệ giữa các tôn giáo bạn nếu không duy trì được sự thuần khiết, hài hòa, thân hữu và đoàn kết thì sẽ sa vào thế “Bạng duật tương trì ngư ông đắc lợi” (Trai cò tranh nhau ngư ông đắc lợi), mà người đời nay tự trào rằng “Quân ta đánh quân mình” thì còn sức đâu vận động đấu tranh cho đến ngày thắng lợi. Cho nên, hãy phát hiện văn bản bêu riếu hay thư nặc danh, hoặc một đề tài nào được đăng tải trên các website, internet, mà nội dung nhằm chia rẽ, bôi nhọ, phân hoá, tạo mâu thuẫn, gây mất đoàn kết trong GHPGVN TN nói riêng hay các tôn giáo nói chung thì ta cứ xem đó là âm mưu của đồ đệ 2 Ông Mac-Lenin chứ chẳng ai khác! Nhưng trước nhất nội bộ GDPTVN chúng ta nên có sự đùm bọc, yêu thương luôn giữ lòng hoà kính, tuân thủ Nội qui, Quy chế kiên định lập trường, lý tưởng của người con Phật và ta phải biết rằng “Ngọc mà hoá đá, châu mà hoá sỏi là bởi tại lời gièm pha cả” cũng như mỗi khi gặp trái duyên, thử thách ta hãy xem như “Gió thổi mạnh để biết cỏ cứng hay mềm”, mong sao quý Phật tử cố giữ được tín tâm bất thoái, hun đúc hạnh vô úy để dũng mãnh tinh tiến trên con đường Chánh đạo, cùng nhau tu học, để đáp trả tứ ân, vừa đáp đền ơn muôn một của Chư Phật, Chư Đại Bồ Tát, Chư Hiền Thánh Tăng, có như thế mới không uổng công tài bồi của các bậc Sư trưởng, các Chư Tôn đức Cố vấn Giáo hạnh và sự hướng dẫn của các Anh Chị Huỳnh Trưởng từ trước đến nay, hầu xứng đáng và tiếp nối các bậc Danh Chấn thanh phong từ ngàn xưa mà trang sử PGVN đã một thời vàng son chói lọi.

Thưa quý Phật tử! Gia Đình Phật Tử Việt Nam là 1 trong 6 vụ trực thuộc Tổng vụ Thanh niên. Ban Hướng dẫn TW của GDPTVN trong nước là gốc trực thuộc GHPGVN TN trong nước, gia đình Phật tử Việt Nam ở các Châu lục là nhánh, để

hạnh giải viên dung, công tác phật sự được thông suốt, các GDPTVN ở mỗi nước, mỗi Châu nên liên hệ trực tiếp đến Tổng vụ Thanh niên nơi địa phương mình đang sinh hoạt và hướng theo sự chỉ đạo của Giáo hội ở quê nhà nhằm giúp cho công việc Phật sự được viên thành. Thời điểm hiện nay trong lúc quốc gia hữu sự, đạo pháp hữu cầu mong quý anh chị em Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong và ngoài nước vẹn giữ một lòng nhất phiến đan tâm, gắn bó tình Lam, thân như thủ túc, đem nhiệt tình nghĩa dũng sẵn có của mình mà ra tay phò nguy, cứu khó, đưa đất nước đi lên và giải trừ pháp nạn hiện nay, mà cũng là quốc nạn, nhằm góp phần kiến tạo một Xã Hội Việt Nam thật sự Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền và Tự Do Tôn Giáo . Cuối thư tôi chân thành gửi đến toàn thể quý anh chị em Gia Đình Phật Tử Việt Nam trong và ngoài nước lời cầu chúc tốt đẹp nhất, Tín hạnh nguyện kiên trì, Bi trí dũng kiên trinh và Bồ đề tâm kiên cố./.

Bạc Liêu, ngày 27 tháng 03 năm 2006

Tổng vụ trưởng Tổng vụ thanh niên
TT. Thích Thiện Minh

2/- Sau đây là Huấn Từ của Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN, NHÂN LỄ TRAO QUYẾT ĐỊNH VÀ LỄ THỌ CẤP TẠI CHÙA PHƯỚC THÀNH –HUẾ

Nam Mô A Di Đà Phật!

Kính Bạch: HT. Chánh Thư Ký Viện Tăng Thống kiêm Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên-Huế

Kính Bạch: Chư Tôn HT, Chư TT. Đại Đức Tăng cùng quý Ban Đại Diện các tỉnh Thừa các Huynh Trưởng và Đoàn Sinh GDPTVN

Kính thưa tất cả quý vị:

Được sự chỉ thị của Hoà Thượng Viện Trưởng, Chúng tôi trong đoàn đại diện Viện Hoá Đạo gồm: TT.Thích Không Tánh, TT.Thích Chân Tâm và tôi từ Sài Gòn quá bước đến đạo tràng nơi đây, chúng minh tham dự buổi lễ trao quyết định bổ nhiệm Phó Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên, Vụ Trưởng GDPT Vụ và Lễ thọ Cấp Tấn và Cấp Dũng. Hôm nay, Nhân danh Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVN, tôi xin gửi đến quý Chư Tôn Đức Pháp quyền và Anh Chị Em Huynh Trưởng, đoàn viên GDPT lời vấn an thăm hỏi ân cần và lời chào Đại hoan hỷ của Đạo Phật

Kính Bạch Chư Tôn Đức cùng Anh Chị Em Huynh Trưởng, Đoàn Sinh GDPTVN: Để đáp ứng nhu cầu Phục Hoạt và Trung Hưng GHPGVNTN trong tình hình mới. HT. Thích Quảng Độ Viện Trưởng VHĐ. GHPGVNTN đã phụng mạng ý chỉ của Đức Tăng Thống và tham khảo ý kiến của Ban Chỉ Đạo Viện Hóa Đạo, nên HT. Viện Trưởng đã có những quyết định rất mạnh mẽ nhằm chỉnh đốn Giáo Hội, trong đó có cải cách sắp xếp lại GDPTVN và đề ra trong những ngày sắp tới cần tu chỉnh Nội Quy GDPT cho phù hợp Giáo uy của GH PV NTN, mà từ trước đến nay có một vài điều khoản còn bất cập đã tạo ra kẻ hở để một số Huynh Trưởng vượt cấp thái quá khiến Giáo Hội không thể kiểm soát được. Đáng lẽ ra đề tài này tôi sẽ giải trình trong một dịp khác. Tuy nhiên, không biết lúc nào có cơ hội thuận tiện để tôi cùng các Anh Chị Em Huynh Trưởng có buổi họp đầy đạo vị như hôm nay, nên quý vị

thông cảm vui lòng cho tôi phát biểu một số ý đề tương lai các Anh Chị Em Huynh Trưởng sẽ hợp tác cùng Vụ Trưởng Lê Công Cầu tiến hành nhiều Phật sự mà lúc ấy đôi khi tôi khiếm diện

1/- Chắc quý vị cũng suốt biết 30 năm qua GHPGVNTN nói riêng, các tôn giáo chưa được nhà nước Việt Nam thừa nhận nói chung đều lâm vào tình trạng Pháp nạn đe dọa đến sự tồn vong. Riêng GHPG VNTN, các Chư Tôn Đức kẻ bị quản thúc, người bị tù đầy, các cơ sở Giáo Hội từ Trung Ương đến địa phương bị nhà nước cưỡng chiếm bất hợp pháp. Giáo Hội lâm vào tình trạng thoái trào, hay nói đúng hơn là hoàn toàn bị tan rã. Chư Tăng Ni mỗi người mỗi ngã không gắn kết với nhau thành một tổ chức. Một số vị lãnh đạo tinh thần trong Hội đồng VHD tự ý ly khai khỏi Giáo Hội, tích cực tham gia Hiệp hội PG nhà nước, có người còn tổ giác lại đồng đạo của mình không chút nương tay, sự ly khai tóm tắt có 4 thành phần chính:

a/ Những người CS mượn lớp áo Tôn giáo để hoạt động cho Đảng

b/ Những người có nhược điểm... bị Chính quyền nắm phốt... nên phải tuân theo

c/ Những người thiếu tinh thần vô úy, yếu đuối không có bản lĩnh nên nể nang bề nào che bề nấy cho yên thân

d/ Những người có tài năng nhưng không dám đương đầu nhập cuộc nên lòn lách, hoặc ản nhẫn chờ thời, cũng ngần ngại không dám tham gia phục hoạt GH trong thời điểm hiện nay. Kể từ khi Đại Hội Bất thường tại Tu Viện Nguyên Thiều, tỉnh Bình Định ngày 1-10-2003. GH từng bước phục hoạt xem như làm lại từ đầu, cũng nhờ sự lãnh đạo anh minh của nhị vị Đại Lão HT, hai Ngài là hai thạch trụ tông lâm vững chắc, là bậc long tượng Đức trí nhị nghiêm, hành tàng thánh hạnh (hạnh nguyện) vô úy, hai Ngài đã nắm giữ giềng mối kỷ cương, lèo lái con thuyền Giáo Hội vượt qua muôn trùng hiểm nguy và từ chỗ không đên nay đã có 18 Ban đại diện tại các tỉnh được thành lập, Nhị vị một đời hy hiến phụng sự đạo quên mình, luôn âu lo cho tiền đồ của Đạo Pháp và mạng mạch của Tăng già, vì sự thịnh suy của Dân tộc và Đạo Pháp, không để chướng ma hủy phạm, nhị vị là án son hồng cao quý được trân trọng ghi vào trang sử đầu tiên trong giai kỳ phục hoạt GHPGVNTN. Về việc thành lập các Ban đại diện Giáo Hội tại các tỉnh. Tôi mong rằng trong thời gian tới sẽ cần tới sự đóng góp của Anh Chị Em Huynh Trưởng thật nhiều, các tỉnh chưa có Ban Đại Diện, Anh Chị Em Huynh Trưởng biết vị Sư nào có thiện chí với GHPGVNTN nên ngỏ lời để VHD sớm thành lập. Trường hợp nếu nhân sự Ban Đại Diện thiếu, thì mời các Huynh Trưởng tham gia, để ngôi chùa của vị Sư ấy sẽ là mái ấm cho GDPT địa phương sinh hoạt, điều này chứng tỏ các Huynh Trưởng đã trực tiếp tham gia công việc GH chứ không hẳn chỉ là GDPT nữa! Đó cũng là góp phần phục hoạt GHPGVNTN vậy!

2/- Trong thời kỳ Giáo Hội đang gặp chướng duyên, Đạo Pháp ngộ cảnh Pháp nhược ma cường, nội suy ngoại chướng thì GDPTVN cũng đương đầu không ít khó khăn, Các Anh Chị Em Huynh trưởng âm thầm chịu đựng và trải qua nhiều thử thách gian truân, có những con chim đầu đàn của GDPT tự bay đi tìm tổ mới, bỏ lại đàn chim non, bơ vơ phải tự kết đoàn để tìm lối sinh tồn. Giáo Hội đánh giá cao về tinh thần kiên cường và lập trường kiên định của GDPTVN. Điều này thật quý báu đặc biệt là tự vương mình lên để tự tồn trong một xã hội có nhiều định kiến, nhất là chính sách Bao tử vô cùng thâm độc của các thế lực vô minh, tuy có tồn tại một số lớn đáng trân trọng. Nhưng trong số này có không ít Huynh Trưởng bị các thế lực

vô hình phía sau hậu thuẫn lôi kéo đi chệch hướng GH hay muốn gây áp lực với GH đặt chuyện đã rồi để HT. Viện Trưởng bị vào vòng khó xử chẳng hạn như hình thành tổ chức GDPTVN Trên Thế Giới, danh xưng này không có trong Hiến chương và đại diện Văn phòng II GH hải ngoại cũng không đạo đạt. Nên HT. Viện Trưởng không thể chuẩn y, HT. Viện Trưởng cho rằng HT. Không thể kiểm soát được GDPT Hải ngoại vì Ngài đang ở trong quốc nội, và chỉ có Văn phòng II hải ngoại mới kiểm soát được hải ngoại mà thôi ! Nhưng Văn phòng 2 không có ý kiến đề nghị gì cả! thì HT. Làm sao phê chuẩn được! mà thời gian qua các Huynh Trưởng Ban hướng dẫn Trung ương eo sách nài ép vấn đề này liên tục ngay cả dùng lời lẽ trách cứ HT. Viện Trưởng và gửi trình thư đến HT. mà tiêu đề không dám đề GHPGVNTN thì thử hỏi làm sao HT. Công nhận mình được.! Ngoài ra, một số Huynh Trưởng thiếu sáng suốt không tuân thủ Giáo Hội có thể chia làm vài dạng như sau:

Dạng bị các thế lực vô hình phía sau làm hậu thuẫn, giật dây đi chệch hướng.

Dạng nặng vì tình cảm, chứ không vì lý trí nên bị nghiêng lệch không nhận đúng hướng của Giáo Hội trong tình hình mới.

Dạng bị bệnh ngã mạng, cố chấp và bệnh kẻ cả, sống lâu lên lão làng, cản bước tiến của thế hệ trẻ nên luôn ôm áp và luyến tiếc ở quá khứ mặc cảm với tuổi trẻ là đàn em của mình có tài hơn mình

Quý vị nghĩ xem!

a/ Nếu nói luôn đặt mình trong lòng Giáo Hội mà người lãnh đạo Giáo Hội là HT Viện Trưởng ra quyết định lại không tuân thủ nghĩa là sao?

c) Nói tuyệt đối tôn thờ mục tiêu và lý tưởng truyền thống của GDPT

Tôn thờ Mục tiêu và lý tưởng rất quý, mục tiêu và lý tưởng thì bất biến nhưng phương cách sinh hoạt của tổ chức cần có chuyển biến và cải tiến để thăng hoa. Giữ vững truyền thống nhưng cũng cần phải phát huy hơn nữa, cũng cần phải chuẩn bị cho lớp người kế tục tiến bước đàn anh, đàn chị của mình, nếu ôm áp truyền thống mà không theo kịp thời đại của nền văn minh trí tuệ ngày nay. Không thích ứng với hoàn cảnh mới thì coi chừng sa vào thói quen nề nếp cũ lạc hậu mà lúc nào khâu hiệu cũng nói trẻ trung và tiến bộ. Tôi thí dụ, ngày hôm nay tốc độ phát triển của công nghệ cao, bùng nổ thông tin với nền kinh tế tri thức người lãnh đạo GDPT cũng phải nhanh nhạy để đáp ứng nhu cầu mới, trong một ngôi nhà những cổ vật quý cũng rất trân trọng nhưng di dời sang một bên để trang trí cảnh vật mới chứ không phải đem bỏ đi! Cho nên tình hình hiện nay Giáo Hội chủ trương các Huynh Trưởng quá cao niên phải có vị trí thích hợp như Cố vấn và nhường bước cho Huynh đệ hậu tấn thừa truyền.

3/ .Nếu nói phải tuyệt đối bảo vệ Nội Quy và Quy Chế của GDPT

Thưa Quý Anh Chị Em Huynh Trưởng và Đoàn Sinh:

Từ trước đến nay GDPT chỉ căn cứ theo Nội Quy để hoạt động. chứ không chú trọng đến Hiến Chương GH, Nội Quy là quy chế của một bộ phận, nằm trong Hiến Chương, GDPT là một trong sáu Vụ trực thuộc Tổng Vụ Thanh Niên gồm: Học Sinh Phật tử vụ, Sinh viên Phật tử vụ, Thanh niên Phật tử vụ. Thanh niên thiện chí Phật tử vụ, Hướng đạo Phật tử vụ và Gia đình Phật tử vụ, theo Điều 6 Nội quy thì Trưởng Ban hướng dẫn trung ương GDPT đương nhiên Vụ Trưởng, còn theo Hiến chương điều 21 Tổng Vụ Trưởng điều khiển công việc của Tổng vụ, Tổng Vụ trưởng mời thêm một hay hai Phó Tổng Vụ Trưởng và thiết lập văn phòng của

Tổng Vụ với sự chấp thuận của Ban Chỉ Đạo Viện Hoá Đạo. Mỗi Tổng Vụ có các Vụ và mỗi Vụ do Vụ Trưởng trông coi. Các Vụ trưởng do Tổng Vụ Trưởng đề cử và do Ban Chỉ Đạo Viện Hóa Đạo chấp thuận. Phó Tổng Vụ Trưởng và các Vụ Trưởng có thể là Tăng Sĩ hay Cư Sĩ, căn cứ điều này các Vụ Trưởng khác trong Tổng Vụ Thanh Niên đều do Tổng Vụ Đề Cử chỉ riêng GDPT là không có, chính vì không do Tổng Vụ đề cử mà Tổng Vụ lại chịu trách nhiệm chẳng hạn như trường hợp của Võ Đình Cường và Tống Hồ Cầm tự mình muốn làm gì thì làm mà buộc GH phải chịu trách nhiệm thật là điều vô lý. Ở đây tôi muốn nói sau khi Võ Đình Cường và Tống Hồ Cầm tham gia nhà nước, nói đúng hơn là hoạt động chìm từ lâu cho Đảng cộng sản thì Dư luận cho rằng người của GH đề cử làm Vụ Trưởng. Nhưng thực ra VHD có ai bổ nhiệm đâu?

Chính vì những lý do kể trên HT. Viện Trưởng quyết định mạnh mẽ cuộc cải cách, chỉnh đốn sắp xếp lại GDPT dựa trên căn bản Hiến Chương, chứ GH không phụ ai, bỏ ai. Cho nên trước nhất nhờ sự ủng hộ của Chư Tôn Đức Tăng Ni phổ biến và giải thích mục đích của VHD, cũng như hỗ trợ cho vụ trưởng Nguyễn Chánh Lê Công Cầu hoàn thành công việc Tổng Vụ Thanh Niên giao phó và sự mong mỏi của HT Viện Trưởng. Tôi tin tưởng và hy vọng các Anh Chị Em Huynh trưởng là người Phật Tử luôn tâm niệm suốt đời trên con đường tu học trong lòng lúc nào cũng tôn trọng 3 ngôi báu Phật Pháp Tăng, thì GH hay Giáo Đoàn là Chư Đại Tăng, GH quyết định, các Anh Chị Em nên tuân thủ Chư Tăng mới đúng là người Phật tử chân chính. Để thích ứng với tình hình và nhiệm vụ mới, hôm nay tôi đề nghị Vụ Trưởng Lê Công Cầu nên tiến hành các việc sau đây:

1/- Sớm triệu tập đại hội huynh trưởng đề tu chính Nội Quy xúc tiến thành lập Ban hướng dẫn GDPT Trung Ương, Ban hướng dẫn các miền, tỉnh thành, sắp xếp lại các đơn vị cơ sở

2/- Tổ chức đại hội huynh trưởng đề tu chính Điều 6: Tổ Chức: thay cụm từ 3 chữ “đương nhiên là” thành 2 chữ “trực thuộc”

Cấp Trung Ương: Cấp lãnh đạo cao nhất của Gia Đình Phật Tử Việt Nam là Ban Hướng Dẫn Trung Ương Gia Đình Phật Tử Việt Nam do Đại Hội Gia Đình Phật Tử toàn quốc bầu lên. Vị Trưởng Ban là một Huynh Trưởng Gia Đình Phật Tử, và trực thuộc Vụ trưởng Gia Đình Phật Tử Vụ trong Tổng Vụ thanh Niên của Viện Hóa Đạo.

3/- Cung thỉnh Chư Tôn Đức làm Cố vấn Giáo hạnh cho GDPTVN

4/- Mời các Cựu Huynh Trưởng có năng lực tham gia Ban hướng dẫn, nâng cấp các Anh Chị Em thâm niên

5/- Bổ sung tài liệu, chương trình tu học ngắn hạn, dài hạn, hoặc nâng cao đáp ứng nhu cầu phục hoạt và trung hưng của GHPGVNTN

6/- Từng bước tổ chức các trại huấn luyện huynh trưởng các cấp, xuất bản các ấn phẩm, nội san, đặc san đặc biệt là trang website của GDPTVN trong nước, tham gia công tác từ thiện xã hội, cứu trợ bão lụt, tổ chức các buổi Hiệp ky, cầu thọ Bát Quan trai giới, tổ chức thăm viếng quý Ông nhằm ra mắt Ban hướng dẫn TW.

7/- Phát thảo đề án cho mô hình sinh hoạt GDPTVN trong và ngoài nước

Nói tóm lại : Buổi lễ hôm nay được tổ chức trang nghiêm trọng thể cũng nhờ sự hỗ trợ của Chư Tôn Đức Ban đại diện GHPGVNTN tỉnh Thừa Thiên Huế mà đại Lão HT. Chánh thư ký kiêm Chánh đại diện Giáo Hội tinh nhiệt tình quan tâm, bên cạnh không quên TT. Thích Chí Thắng Đặc Ủy Thanh Niên, trụ trì chùa Phước thành đã

quan tâm lo liệu chu đáo cho buổi lễ hôm nay cũng như có sự tham dự đông đủ của Chư Tôn HT, Chư TT. Đại Đức Tăng và quý Ban đại diện các tỉnh. Xin thành thật cảm niệm công đức Chư liệt vị.

Nhân dịp buổi lễ long trọng hôm nay, tôi mong rằng sau ngày này TT. Thích Thanh Quang và đạo hữu Đoàn Thanh Thông sẽ góp một tay cùng tôi quán xuyến công việc khá nặng nề của Tổng Vụ Thanh Niên, và Đạo hữu nguyên Chánh Lê Công Cầu sẽ mang nặng hành trang trên đôi vai để tiếp tục cuộc hành trình GDPTVN còn dang dở, Huỳnh Trưởng Lê Công Cầu còn phải đương đầu nhiều việc khá khó khăn phía trước, anh hãy tin tưởng rằng quý Chư Tôn Đức Pháp Quyển luôn bên cạnh để hỗ trợ cho anh, với sự nhiệt thành sẵn có, tôi mong rằng Đạo Hữu Lê Công Cầu sẽ đem hết năng lực của mình góp phần phục hoạt cũng như trung hưng GHPGVNTN và tạo mọi điều kiện hài hoà, để ngôi nhà chung GDPTVN luôn mãi mãi sinh tươi khơi dậy mạch nguồn, thể hiện lục hòa trên tinh thần đoàn kết, gắn bó tình lam nêu cao tình yêu thương bất tận. Cuối cùng kính chúc Chư Tôn HT. Chư TT. ĐĐ Tăng phúc trí trang nghiêm, tuệ đặng rạng chiếu, chúc Anh Chị Em Huỳnh trưởng, Đoàn sinh GDPTVN đầy đủ sức khỏe, luôn trao dồi học hỏi Phật pháp, tiên tu tịnh nghiệp, Cầu thọ Bát Quan Trai Giới, gieo tạo nhân lành, hằng ngày gìn giữ nếp sống thanh lương của người con Phật để mãi mãi xứng đáng là đoàn viên, là Huỳnh trưởng trong đại gia đình Phật Tử Việt Nam./.

Xin thành thật khâm tạ và kính chào tất cả Chư liệt vị

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật

CHƯƠNG VI: KHÁNG THƯ GỬI ÔNG NÔNG ĐỨC MẠNH VÀ THỈNH NGUYỆN THƯ GỬI ỦY BAN TÔN GIÁO QUỐC TẾ HOA KỲ

Sau khi ra tù tôi có gửi Kháng Thư đến Ông Nông Đức Mạnh phê phán mạnh mẽ về sự sai lầm của Đảng CSVN nhằm đòi hỏi VN sớm cải cách để đem lại nền dân chủ và hạnh phúc thật sự cho sinh dân VN. Bên cạnh, tôi cũng gửi Thỉnh Nguyện Thư đến Ủy Ban Tôn Giáo Quốc Tế Hoa Kỳ, yêu cầu Ủy Ban can thiệp với nhà cầm quyền CSVN sớm trả tự do một cách vô điều kiện cho một số tù nhân chính trị và tôn giáo. Ngoài ra, còn đính kèm yêu sách đòi hỏi VN phải nghiêm chỉnh tôn trọng quyền tự do tôn giáo và các quyền cơ bản của con người, đúng như công ước quốc tế mà VN đã tham gia ký kết.

1/ Nội dung bản chính Kháng Thư Gửi Ông Nông Đức Mạnh, đã bị thất lạc, tôi chỉ còn lưu lại được thông cáo báo chí của Phòng Thông Tin Phật giáo Quốc Tế. Xin ghi lại nguyên văn Bản TCBC.

-THÔNG CÁO BÁO CHÍ LÀM TẠI PARIS NGÀY 09.09.2005

Thượng Toạ Thích Thiện Minh viết Kháng thư gửi Ông Nông Đức Mạnh, Tổng bí thư Đảng Cộng sản, về việc đàn áp tôn giáo tại Việt Nam và khẳng định : "Người dân không muốn sống dưới chế độ hà khắc bá đạo cộng sản nữa !"

Từ tỉnh Bạc Liêu, Thượng tọa Thích Thiện Minh vừa gửi bức Kháng thư bằng đường bưu điện bảo đảm đến ông Nông Đức Mạnh, Tổng Bí thư Đảng Cộng sản, về thực trạng đàn áp các tôn giáo tại Việt Nam, và bản sao gửi đến Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế tại Paris để phổ biến.

Thượng tọa Thích Thiện Minh là thành viên Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, bị bắt năm 1979 vì đòi hỏi cho tự do tôn giáo, nhân quyền và dân chủ. Sau 26 năm tù đầy, Thượng tọa được trả tự do trước thời hạn vài tháng hồi Tết Ất Dậu, tháng 2.2005 vừa qua. Từ đó đến nay, dù không có lệnh quản chế, nhưng Thượng tọa không được hưởng các quyền tự do như người công dân bình thường. Việc đi lại bị kiểm soát, theo dõi, ngăn cản. Ngôi chùa của Thượng tọa bị cưỡng chiếm ở Bạc Liêu vẫn không được hoàn trả dù Thượng tọa có nhiều đơn khiếu nại gửi đến nhà đương quyền tỉnh Bạc Liêu cũng như đến giới lãnh đạo Hà Nội.

Qua bức Kháng thư, Thượng tọa Thích Minh nói lên "những khát vọng bức xúc" cùng những phê phán về chính sách phi dân tộc và phi tôn giáo của Nhà cầm quyền Hà Nội, mà những đoạn chính yếu nhất được bộc lộ như sau :

"Xin quý vị hãy dừng tay, đừng gây thêm đau thương uất hận, oán cừu đối với toàn dân Việt Nam nữa ! Vì Miền Bắc đã trả giá rất đắt cho 70 năm, còn Miền Nam hơn 30 năm giáo nghiệm chủ thuyết Mác-Lê rồi ! Chỉ chừng ấy cũng đủ lắm rồi! Đồng bào Việt Nam đã khiếp đảm lắm rồi! (...) Xin đừng lấy sức mạnh của kẻ cầm quyền để sách nhiễu, khủng bố, đàn áp chông lại các tôn giáo đã có mặt xuyên suốt trên quê hương này và đã trải qua bao cuộc bể dâu. (...) Làm chính quyền là phải tiêu trừ tận gốc rễ tội ác, sự bất công của xã hội, tiêu trừ sự khủng bố, sự sách nhiễu dân tình, tôn trọng triệt để những quyền cơ bản của con người để đem đến sự bình an cho nhân dân, làm sao người dân sống được an cư lạc nghiệp, được no cơm ấm áo, được tận hưởng sự tự do và đời sống cân bằng cả hai mặt tinh thần và vật chất. (...)

"Làm thầy thuốc nếu sai lầm, có thể làm hại một người. Làm thầy địa lý nếu sai lầm có thể làm hại cả dòng họ, làm chính trị nếu sai lầm có thể làm hại cả dân tộc và làm giáo dục nếu sai lầm thì có thể làm hại biết bao thế hệ ". Ở đây đảng cộng sản Việt Nam vừa làm chính trị vừa làm nhà giáo dục. Từ ngày thành lập Đảng cộng sản đến nay hơn 75 năm, Đảng cộng sản đã tự thừa nhận có bao nhiêu sự sai lầm rồi ?"

"Tôi xét thấy chính quyền, nhà nước, quốc hội Việt Nam đều do đảng cộng sản lãnh đạo hay nói đúng hơn cả ba quyền hành pháp, lập pháp và tư pháp đều do Đảng cộng sản Việt Nam thao túng tất cả; và chế độ này quý Ông thường nói rằng : của Dân, vì Dân, do Dân, nhưng thực chất là của Đảng, vì Đảng và do Đảng. (...) Cũng không phải dân làm chủ, chính quyền quản lý và Đảng lãnh đạo mà Đảng làm chủ, Đảng quản lý và Đảng lãnh đạo, nhân quyền bị chà đạp, dân quyền bị tước đoạt chỉ có Đảng quyền là trên hết ; trên cả quốc gia dân tộc và bất cứ ai yêu nước cũng phải yêu Đảng cộng sản Việt nam, nếu yêu nước mà không yêu Đảng cộng sản Việt nam thì bị qui kết là kẻ đi ngược, là sẽ bị bắt, bị cầm tù đó là điều chắc chắn. Đảng cộng sản nhiều năm qua đã xây dựng một chế độ bằng lưỡi lê, bằng họng súng, bằng công an trị và thực hiện bằng những chính sách độc tài, phi dân chủ và vô nhân đạo, một chế độ chuyên quyền độc đoán, độc quyền chính trị, độc quyền về thông tin, không có quyền tự do báo chí, quyền tự do ngôn luận, quyền tự do tín ngưỡng, tôn giáo, hội họp, lập hội, tư tưởng, v.v.. Trong Hiến pháp thì nói rất hay. Nhưng, Việt Nam chỉ có nói chứ không thực hiện trong thực tế, vì nói để mị dân và cộng đồng quốc tế nếu ai nhẹ dạ cả tin. Bởi Đảng cộng sản Việt Nam thống trị con người bằng cường quyền và bạo lực, áp đặt con người cả hai mặt tinh thần và vật chất trong một khuôn khổ hạn hẹp có sự kiểm soát một cách tinh vi, điều kiện hoá con người trong mọi lĩnh vực để bắt buộc con người làm công cụ phục vụ cho quyền và lợi của Đảng độc tôn ; thì đâu phải là chính trị mà là tà trị mất rồi.

"Thời gian kể từ sau 30-4-1975 đến nay, các tôn giáo trong nước đã bị đại pháp nạn bởi Đảng cộng sản Việt Nam. (...) Những tôn giáo bị khủng bố sách nhiễu nặng nề nhất trong đó có Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Quý vị đã chụp mũ cho là CIA, là phản động, nếu lên tiếng công khai kêu gọi thực hiện dân chủ đa nguyên để đem lại một nền dân chủ tự do thực sự cho toàn dân. (...) Nào là dùng đủ mọi biện pháp để cản trở, trấn áp, cô lập, phân hoá và quản thúc cách ly hàng lãnh đạo v.v.. hòng xoá sổ Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất. Quý vị hình thành Giáo hội Phật giáo Việt Nam dưới sự điều hành của Mặt trận, của tôn giáo vận ; một giáo hội do nhà nước lập ra là con đẻ chính thức của Đảng. Như vậy, Giáo hội Phật giáo nhà nước không làm chính trị à ? Quý vị cấm người khác nhưng quý vị lại vi phạm à? Thời gian ở tù tôi có làm việc với một số cán bộ cục V26 khi tôi đặt vấn đề luật pháp thì có một vài ông cán bộ thẳng thừng trả lời với tôi một cách dứt khoát rằng : "Luật pháp đặt ra là để cho dân chấp hành chứ không phải để cho cán bộ nhà nước tuân thủ anh biết chưa?". Gần đây Tin Lành Menonite cũng bị bách hại, cũng như cách đây hơn 10 hôm thì tu sĩ và tín đồ Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo đã oai dũng đem thân mình tự thiêu làm ngọn đuốc hầu cảnh tỉnh những kẻ lộng quyền và bảo vệ chánh pháp". Sau đó, Thượng tọa Thích Thiện Minh chất vấn ông Nông Đức Mạnh:

"Tại sao Ông lãnh đạo đất nước mà để chính quyền dòn ép, uy hiếp người dân lương thiện đi đến chỗ đường cùng? Họ chết để sống mãi; chết trong sự quả cảm căm phẫn tột cùng mới nói lên tiếng nói và ước vọng của mình, họ rất uy dũng để "Tử vì đạo" nhằm cho Ông thấy rằng người dân không còn muốn thích sống dưới chế độ hà khắc bá đạo của cộng sản nữa ! (...) Chứ nếu chính quyền hay Đảng Cộng sản thật sự của dân, do dân như quý Ông từ Trung ương đến địa phương nói ra hàng bữa thì người dân tự hủy sinh mệnh để làm gì ? (...) Đây là bằng chứng cho thấy rằng việc đàn áp tôn giáo có chủ mưu, chủ đích, có sự chỉ đạo trực tiếp của Trung ương, của Bộ Chính trị một cách có hệ thống từ trên xuống dưới, cho nên sự vi phạm nhân quyền có xảy ra bất cứ nơi đâu trong toàn quốc tất cả đều do trung ương thủ phủ Hà Nội là tác nhân là đạo diễn đó là điều không thể chối cãi được. Bởi lẽ Đảng Cộng sản chủ trương phát triển nền kinh tế thị trường theo định hướng XHCN, và cũng muốn biến tất cả các tôn giáo tại Việt Nam cũng phải hoạt động theo định hướng XHCN đó là điều tất yếu; bằng chứng là Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất ở miền Bắc trong nhiều năm trước đây là thành viên của Mặt trận Tổ quốc đa số tu sĩ là các cụ già (Nữ tu là chủ yếu). Nói tóm lại, bất cứ đoàn thể nào cũng phải chịu sự lãnh đạo của đảng cộng sản, phải là công cụ của Đảng thì mới được tồn tại trong chế độ XHCN. Bằng ngược lại phải bị tiêu diệt. Nhà nước Việt Nam lúc nào cũng nói có tự do tôn giáo. Nhưng, tự do trong khuôn khổ, chẳng khác gì đem cá thả vào trong một cái hồ xây 4 vách tường chung quanh rồi nói rằng : "Thả cá cho chúng được tự do".

"Thưa Ông:

"Tôi không biết tại sao quý ông một mặt thì nói tôn trọng quyền tự do tín ngưỡng, quyền tự do tôn giáo, mặt khác lại tôn thờ chủ nghĩa Mác-LênNin một cách tuyệt đối. Bởi điều 4 trong hiến pháp nước CHXHCNVN quý Ông xem chủ nghĩa Mác-LênNin như kim chỉ nam cho hành động và tư tưởng của chế độ chính trị. Mà Mác và Anghen lẫn LênNin đều cho rằng : Tôn giáo là thuốc phiện của nhân dân.

(...) "Thưa Ông Tổng bí thư,

Nhìn lịch sử hàng nghìn năm không có Đảng

***Không danh từ Cộng Sản, chẳng Chí Minh
Không Ăngghen, Các Mác chẳng LêNin
Vẫn giữ được thanh bình cho Tổ Quốc
Diệt Hán Đường, Tống, Nguyên, Minh, Than
Nhờ Tiên nhân và các bậc Cha ông***

(...) "Hiện xã hội VN đang băng hoại, đạo đức suy đồi, nhân tâm điêu đứng, nhân tình trống vắng, niềm tin giảm sút, tư tưởng hoài nghi, các giá trị truyền thống văn hoá dân tộc bị xói mòn, đường lối bị khủng hoảng, luật pháp chấp vá, cơ cấu chính quyền công kênh kém hiệu năng, trung ương ra lệnh cơ sở bất tuân, chính quyền cấp tỉnh dường như trở thành cát cứ. Tổng cục 2 đứng trên luật pháp, các chức vụ chông chéo giẫm chân nhau trong chế độ cộng sản tập quyền, tệ nạn xã hội và các tội phạm tràn lan, nào là ma tuý, mại dâm, trộm cắp, cướp của, giết người, tham nhũng hối lộ, bắt cóc tống tiền, buôn lậu, buôn bán phụ nữ, hàng giả, tiền giả, bằng cấp giả, v.v... và đang gia tăng một cách đáng báo động. Thanh thiếu niên bị tha hoá đồi trụy, lai căng, nền giáo dục gượng gạo và chấp chững (sách giáo khoa thay đổi liên tục chẳng có gì là cơ bản cả), các lớp thiếu nhi chỉ biết múa hát làm vui hoặc chỉ ca ngợi những anh hùng hiều sát ở quá khứ nhằm nhồi nhét tư tưởng hận thù vào đầu thế hệ trẻ tương lai.

"Học thuyết Mác-LêNin được đem vào dạy tại các Viện Nghiên cứu Phật học, các Trường hạ của Phật giáo, các Chủng viện của Thiên chúa giáo, và hầu hết bất cứ tôn giáo nào do nhà nước điều hành. Ông có thấy chẳng học thuyết Mác-LêNin là một học thuyết bản hàn không tương và lỗi thời, không phù hợp với truyền thống dân tộc Việt Nam và thế giới hiện đại, cũng như từ nơi sản sinh ra học thuyết ấy, chính nơi đó người ta đã tẩy chay chúng từ lâu và đã ném chúng vào sọt rác lịch sử. Giờ này chỉ còn ai là những kẻ mù quáng, thiển cận mới chạy theo bám víu hoặc sùng bái tôn thờ. Chính vì mê say đắm đuối nên quên hết dân sinh đang nguy biến, đất nước càng ngày càng tụt hậu. Hãy nhìn xem nước Nhật đầu hàng thua trận Mỹ năm 45 nhưng 15 năm sau Nhật đã trở thành một cường quốc về kinh tế. Việt Nam thắng Mỹ mà hơn 30 năm rồi vẫn còn là một trong những quốc gia nghèo nhất thế giới và giờ này phải nhờ đến sự trợ giúp của kẻ thù. (...)" Thưa Ông, thế giới ngày nay là thế giới đa cực, trong các khu vực đa thể chế chính trị, thì đất nước phải đa đảng, đa nguyên, chứ không thể nào duy trì mãi một cực độc tôn".

Nhận định về nạn độc tài và chất vấn xong, Thượng tọa Thích Thiện Minh nêu ra các dữ kiện của thảm kịch Việt Nam để lên tiếng tố cáo "5 điểm dối trá của Nhà cầm quyền Cộng sản : "Bất nhân, bất nghĩa, bất lễ, bất trí và bất tín". Rồi Thượng tọa nói lên hoàn cảnh khó khăn của bản thân Thượng tọa cùng những điều chưa được nhà đương quyền Bạc Liêu giải quyết :

"Thưa Ông Tổng bí thư:

(...) "Hôm nay từ tận đáy lòng, tôi gióng lên lời kêu gọi này gửi đến Ông dấu biết rằng rất nguy hiểm cho tính mạng của tôi; một người ở tù 26 năm vừa trở về, chùa chiền bị đập phá sạch xây trường học, mồ mả đất đai chung quanh chùa bị san phẳng làm chợ, ruộng đất chùa tự lực cánh sinh biến thành nhà trọ, thành tư gia, tất cả đều do chính quyền địa phương chiếm dụng phi pháp. Tôi đã đệ đơn 2 lần gửi các cấp từ địa phương đến Trung ương yêu cầu hoàn trả lại để tu hành hơn 6 tháng nay, lần đầu tiên tôi mới nhận được phiếu hướng dẫn của thanh tra viên Lê Hương

Trà, Vụ tiếp dân và xử lý đơn thư của cơ quan Thanh tra Chính phủ hướng dẫn tôi trình đơn đến Ủy ban Nhân dân tỉnh Bạc Liêu. Thật ra tại tỉnh Bạc Liêu vào ngày 14-02-2005 tôi có đến phòng Nội Chính Tiếp Dân gặp ông Nguyễn Bạch Mai để đệ đơn, chính ông cán bộ quan liêu hống hách này dùng những lời lẽ thô thiển, khiếm nhã, hăm dọa, lớn tiếng mạt sát tôi đủ điều, hôm ấy tôi muốn ra giữa sân đá đảo nhưng cố giữ sự bình tĩnh. Và cho đến thời điểm này tôi cũng đã gửi đến cấp Tỉnh nhiều lần rồi mà chẳng ai trả lời chi cả ! (...) Bản thân tôi tuy đang gặp những nghịch cảnh rất khó khăn. Nhưng nhận biết tình hình tôn giáo trong nước chưa được tự do, Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất chưa được phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý, mọi hoạt động phật sự đều bị phong tỏa, kỳ thị và kiểm soát gắt gao của chính quyền. Điển hình như Đức Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang bị phái đoàn gồm có Công an, Mặt trận tổ quốc và Ban Tôn giáo tỉnh Bình Định đến dùng áp lực, hăm dọa, quấy nhiễu Ngài khuyên Đức Tăng Thống đừng tiếp bất cứ ai, nhất là Hoà Thượng Thích Quảng Độ. Ngoài ra các thành viên của Giáo Hội Trung ương như Thượng Tọa Thích Viên Định. Phó Viện trưởng Viện Hóa Đạo, Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, Thượng Tọa Thích Không Tánh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Từ thiện - Xã Hội v.v... bị mời làm việc cấm không cho ra Bình Định thăm viếng Đức Tăng Thống để đánh lễ Chúc Tuế Ngài sau 3 tháng an cư mãn hạ. Bên cạnh đó phái đoàn chư Tăng Huế gồm 24 vị do Hoà Thượng Thích Thiện Hạnh, Chánh Đại diện Giáo hội ở Thừa thiên - Huế kiêm Chánh thư ký Viện Tăng Thống, cầm đầu cũng bị Công an ngăn chặn không cho đến thăm Đức Tăng Thống, cơ quan công quyền địa phương còn hăm dọa khủng bố tinh thần những thành viên trong các Ban Đại diện Giáo Hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất tại các tỉnh Miền Trung vừa mới thành lập, và nay đến lượt Giáo Hội Phật giáo Hòa Hảo cũng bị đang bị đàn áp dã man..."

Kết thúc bức Kháng thư, Thượng tọa yêu sách ông Nông Đức Mạnh hãy thực thi các điểm chính yếu để vẫn hồi tự do tôn giáo và nhân quyền như sau :

- Xin hãy ra lệnh đình chỉ và chấm dứt ngay những hành động tàn ác nhằm đánh phá, đàn áp, cô lập, phân hoá và tiêu diệt các tôn giáo tại Việt Nam ;
- Trả tự do cho tất cả những tù nhân lương tâm, tôn giáo và chính trị đang còn bị giam giữ trong nhà tù cộng sản một cách vô điều kiện. Trong số này có Thầy Nguyễn Việt Huân, 56 tuổi ở tù hơn 18 năm thuộc Dòng Đồng Công, Tăng sĩ Thích Thiện Tâm, 42 tuổi thế danh Nguyễn Văn Sĩ, thuộc phái Nam Tông, cụ Ngô Văn Ninh, 87 tuổi Hội trưởng Giáo hội Phật giáo Bửu Sơn Kỳ Hương, Tu sĩ Lê Văn Chương, 42 tuổi thuộc Giáo hội Phật giáo Bửu Sơn Kỳ Hương, ông Lê Văn Tính, 66 tuổi, cán bộ Ban giảng huấn Phật giáo Hòa Hảo...
- Công bố trả tự do và hủy bỏ các lệnh quản chế đối với nhị vị Hoà Thượng Đệ Tứ Tăng Thống Thích Huyền Quang và Thích Quảng Độ, Viện Trưởng Viện Hóa Đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất cùng các thành viên của Giáo Hội...
- Phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý cho Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất, Giáo hội Phật giáo Hòa Hảo, Giáo hội Tin Lành Mennonites và các tôn giáo chưa được chính quyền thừa nhận.
- Hủy bỏ điều 4 trong Hiến Pháp nước CHXHCNVN để thực hiện một chế độ dân chủ đa nguyên.
- Tổ chức 1 cuộc Trưng Cầu Ý Dân để người dân được quyền tự do bầu cử chọn lựa thể chế chính trị theo ý nguyện toàn dân.

Thượng tọa Thích Thiện Minh cũng kêu gọi "Quý vị sĩ phu, trí thức, Văn nghệ sĩ, các nhà lãnh đạo tôn giáo bạn, các nhà bất đồng chính kiến, toàn thể đồng bào Việt Nam mọi giới trong và ngoài nước cùng các tổ chức Quốc Tế. Xin tất cả hãy cảm thông, chia sẻ, đoàn kết, xiết chặt tay nhau, sát cánh bên nhau vì mục đích chung góp phần đấu tranh cho Tự Do, Dân Chủ, Nhân Quyền và tự do Tôn Giáo tại Việt nam".

Thượng Tọa Thích Thiện Minh
2/Thỉnh Nguyện Thư gửi Ủy Ban Tôn Giáo Quốc Tế Hoa Kỳ:

GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM THỐNG NHẤT

Phật lịch 2548, Việt Nam: Ngày 21 tháng 2 năm 2005

Thỉnh Nguyện Thư

Kính gửi: Ủy Ban Tự Do Tôn Giáo Quốc Tế Hoa Kỳ

Tôi là tăng sĩ Thích Thiện Minh thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, 51 tuổi, thế danh Huỳnh Văn Ba, sinh năm 1955, sinh quán Bạc Liêu, thường trú : Chùa Vĩnh Bình, ấp Cái Dầy, xã Châu Hưng, huyện Vĩnh Lợi, tỉnh Bạc Liêu. Hiện tạm trú số nhà 89/353, khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu. Bị bắt ngày 28-03-79, được trả tự do ngày 02-02-2005. Nhân danh tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm và là nhân chứng sống trong suốt gần 26 năm tại nhà tù của cái gọi là chế độ "ưu việt XHCH Việt Nam." Hôm nay tôi gửi thỉnh nguyện thư này đến ủy ban với nội dung như sau :

Vì sự an nguy và tồn vong của dân tộc và đạo pháp, vì công bố lý tưởng hòa bình và khát vọng tự do của đồng bào Việt Nam mà nhân dân miền Bắc đã âm thầm chịu đựng hơn 70 năm qua, nhân dân miền Nam gần 30 năm sống khổ nhục đau thương dưới ách cai trị bằng lưỡi lê, bằng họng súng của chế độ độc tài đảng trị. Tất cả các tôn giáo đã lâm cơn "Đại pháp nạn" trong đó có Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất. Bản thân tôi cũng là một nạn nhân suốt hơn 1/4 thế kỷ bị lưu đày biệt xứ khổ sai, những nỗi khổ trong chốn lao tù xiềng xích chắc hẳn không có bút mực nào tả xiết, mặc dù bị đánh đập, bị gông cùm, xiềng xích chân tay... Nhưng họ không thể trói buộc được trái tim bất khuất của sứ giả Như Lai, của người con Phật này, dầu biết rằng tôi đã trả giá quá đắt cho sự tự do, một cuộc đản thân, đấu tranh giữa sự sống và cái chết, giữa ánh sáng và bóng tối, giữa mê lầm và giác ngộ, nhiều lúc tưởng chừng như xác thân vô thường này không chịu đựng nổi với thời gian; cũng chỉ vì mục tiêu đòi hỏi Tự do, Dân chủ, Nhân quyền và Tự Do Tôn Giáo cho hàng triệu đồng bào dân tộc Việt Nam chứ không vì kỷ riêng mình.

Trong những năm đầy cam go thử thách này, những người yêu nước, yêu đạo chân chính đều được nhà nước cộng sản Việt Nam đáp lại bằng sự đàn áp, cô lập, quản thúc và tù đày, họ sung công quản lý nhiều Chùa chiền, Nhà thờ, Thánh thất, Tôn miếu, các Tự viện của các Tôn giáo tại Việt Nam. Những hậu quả ấy vẫn còn tồn tại đến nay. Nhà nước Việt Nam vẫn chưa có chính sách giải quyết thỏa đáng! Gần như "dậm chân tại chỗ." Đặc biệt, ngoại trừ một số tu sĩ cầu an, tiêu cực chạy theo Đảng, làm thành viên Mặt trận Tổ Quốc Việt Nam, làm Đại biểu Hội đồng Nhân dân, hay đại biểu Quốc Hội hoặc những cán bộ cộng sản mượn áo nhà tu để nhập vai hoạt động cho Đảng, thì họ sẽ được sống an nhiên vô sự và được sự hậu thuẫn của đảng

cộng sản nữa. Rõ ràng rằng dưới chế độ cộng sản bất cứ ai muốn yêu nước, yêu đạo bắt buộc phải yêu Đảng. Nếu yêu nước, yêu đạo mà không yêu đảng Cộng sản, tất nhiên sẽ bị quy kết là phản động, là âm mưu lật đổ chính quyền, là xâm phạm an ninh quốc gia, là sẽ bị theo dõi, là theo đế quốc Mỹ, sẽ bị bắt, sẽ bị tù đầy và bị đưa đi “cải tạo” hoặc bị mọi áp lực chằng chống thì chầy khó ai tránh khỏi đại nạn này. Họ sao chép lại mô hình “ái quốc trung quân” của các thời đại phong kiến cổ xưa nhưng ma mị, thâm độc hơn. Vì đặc quyền đặc lợi của tập đoàn siêu quyền lực trong bộ chính trị, họ ra sức tuyên truyền mở rộng dân chủ trá hình để làm các vỏ bọc cho giới lãnh đạo lũng đoạn cộng đồng, mang màu sắc siêu phong kiến kiểu mới. Chính đảng Cộng sản đã xác nhận có nhiều sai lầm trong cái gọi là thời kỳ quan liêu bao cấp, nhưng đến nay sự vi phạm nhân quyền đặc biệt là quyền tự do tôn giáo, các quyền tự do cơ bản của con người, những điều ước quốc tế mà họ đã cam kết nhưng vẫn chưa có dấu hiệu cải thiện tiến bộ, điển hình như : Các vị lãnh đạo cũng như thành viên của Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất vẫn còn bị quản chế, quản thúc tại địa phương, trong số đó:

1. Đức Tăng Thống Hòa thượng Thích Huyền Quang tại Bình Định.
2. Ngài Viện trưởng Viện hóa đạo Hòa thượng Thích Quảng Độ tại Thanh Minh Thiền Viện, Sài gòn.
3. Thượng tọa Thích Tuệ Sỹ tại chùa Già Lam.
4. Thượng tọa Thích Không Tánh tại chùa Liên Trì, Quận.2
5. Thượng tọa Thích Huệ Đăng tại nhà số 242/20 đường Bùi Viện, Quận 1, Sài gòn.

Riêng bản thân tôi khi bị cầm tù thì ngôi chùa đã bị chiếm dụng xây cất một trường Trung học, tài sản bị tịch thu, tịch thu cả một bảo vật vô giá là tượng đồng đen 64 kg, khi ấy gia đình các em tôi bị nhiều lần xua đuổi, cô lập, đòi giải tỏa, v.v.. chỉ vì có quan hệ thân nhân. Những mái tranh nghèo đơn sơ nhiều năm dài không thể ngoi đầu lên với cái xã hội nhiều định kiến...Khi trả tự do, họ buộc tôi phải về gia đình các em ruột, họ bắt buộc các em tôi phải làm cam đoan, cam kết, dùng tình cảm thân nhân để hạn chế mọi tự do cá nhân trong thường nhật.. Hiện nay mỗi khi rời nhà ra đi thì có công an theo dõi, chẳng hạn như ngày 16-02-2005 vừa qua, tôi lên Sài gòn để siêu âm bệnh ung bướu, chỉ đi một ngày thôi mà công an Phường 1, Quận Tân Bình và công an Quận này đã khám xét nhà, lập biên bản tạm trú bất hợp pháp, mời tôi và chị ruột là Huỳnh Thị Hai phải đến phường làm việc, điều tra. Lúc đi khám bệnh tại trung tâm Ung Bướu cho đến lúc về nhà chị, kể cả lúc lên xe về Bạc Liêu, lúc nào cũng có công an trực chiến 100% và trực tiếp tại nhà chị tôi! Khi về đến Bạc Liêu thì công an Tỉnh tên Minh lại mời em rể thứ tư của tôi thuyết phục để giám sát tôi. Trong một ngày rời khỏi nhà đi khám bệnh, công an điện liên tục hỏi thăm các em tôi đủ mọi điều. Sự theo dõi này khiến tôi cảm thấy tương chừng như đang bị cầm tù trong một nhà tù mới khác hơn trại tù cũ mà thôi! Chính vì thế mà đợt thả tù vừa qua, các vị như Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Linh mục Nguyễn Văn Lý, và Giáo sư Nguyễn Đình Huy cũng chẳng khác gì hoàn cảnh của tôi hiện nay. Chính nhiều lúc tôi cảm thấy bất an cho tính mạng của mình. Và theo tôi, sự trả tự do mà còn giám sát quá gắt gao như thế có phải chẳng là trò lừa bịp dư luận, và lại quý vị được trả tự do cũng ở gần sắp mãn án tù, chỉ riêng tôi là còn hơn 2 năm. Ngoài ra hiện tại ở nhà tù trại giam Xuân Lộc Z30A, K3 này còn khoảng 60 người tù chính trị, trong đó còn

có một số vị Chức sắc Tôn giáo như:

1. Linh mục Phạm Minh Trí 66 tuổi, ở tù gần 18 năm, bị tâm thần điên loạn hơn 10 năm (Dòng Dòng Công).
2. Linh mục Nguyễn Việt Huân 56 tuổi, ở tù gần 18 năm (Dòng Dòng Công).
3. Cụ Ngô Văn Ninh 87 tuổi, Hội trưởng Giáo Hội Phật Giáo Bửu Sơn Kỳ Hương.
4. Lê Văn Chương 42 tuổi, là tu sĩ thuộc Giáo hội Phật giáo Bửu Sơn Kỳ Hương.
5. Nguyễn Văn Sĩ 42 tuổi, Pháp danh Thích Thiện Tâm (Nam Tông) ở Campuchia về nước hoạt động trong Đảng Nhân dân Hành động.
6. Lê Văn Tính 66 tuổi, cán bộ ban giảng huấn giáo lý thuộc Phật giáo Hoà Hảo, tham gia tổ chức Đảng Nhân Dân Hành Động, ông đã và đang bị giam riêng hơn 5 năm qua vì tội khiêu nạt phản đối vụ án bắt oan những người đấu tranh cho Tự do dân chủ. Ngoài ra còn một vài cư sĩ cao tuổi như
- 7: Mai Xuân Khánh 64 tuổi (Thiên Chúa giáo).
8. Phương Văn Kiêm 71 tuổi (Phật giáo Hoà Hảo).
9. Trần Văn Thiêng 67 tuổi (Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất). Với tuổi cao như thế và bản án lâu dài, cho dù có được trả tự do khi trở về với tám thân gầy guộc chỉ làm khổ thêm sự gánh nặng của gia đình. Chứ, những năm trước đây tôi cũng đã từng chứng kiến có những người chỉ đến nhà tù một lần thôi, thì đã vĩnh viễn ra đi về miền đất lạnh mà không trở lại quê nhà, hay giáo đường hoặc thánh thất... Chẳng hạn như:

1. Linh mục Nguyễn Văn Vàng dòng Chúa Cứu Thế, nhà hùng biện phương Đông, ăn 1 chén cơm chan ngập nước muối đậm đặc, phát nước một ngày hơn 1/2 lít không đủ uống. Vị linh mục này tự uống cả nước tiểu của mình và bị phù nề té chết (tại nhà giam trại Xuân Phước, Phú Yên).
2. Linh mục Nguyễn Quang Minh nhà thờ Vinh Sơn chỉ vì mang vào trại vài chiếc bánh thánh đã bị giam nơi kỷ luật. Ngài bị đánh ra máu miệng cả hậu môn rồi chết (tại nhà tù Xuân Phước, Phú Yên).
3. Linh mục Nguyễn Luân tỉnh Phan Rang bị kỷ luật lâu dài nên bệnh phổi mà chết, vì ngủ không chiếu, không màn (tại nhà tù Xuân Phước).
4. Đinh Văn Kiệp chức Lễ sanh Đạo Cao Đài Tây Ninh chỉ vì vài cọng rau ném sang nhà khác trợ giúp đồng cảnh bị đánh tới lao phổi mà chết (tại nhà tù Xuân Phước).
5. Ông Trương Phước Đức, đạo Cao Đài, bị giam kỷ luật chết, v.v... và v.v... Không thể kể hết vì quá đau lòng...

Nói tóm lại: ở Việt Nam hiện tại, những quyền cơ bản của con người như quyền Tự do Tôn giáo, quyền tự do đi lại, quyền tự do báo chí, quyền hội họp, quyền lập hội ngoài Đảng, chưa được thực hiện hay nói đúng hơn là Hiến pháp nhà nước Việt Nam điều nào cũng nói, nói rất hay, kể cả quyền biểu tình, quyền dân sự và chính trị v.v. nhưng chưa được tôn trọng trên thực tế. Chính vì những ưu tư đầy bức xúc nói trên, hôm nay tôi gửi thỉnh nguyện thư này đến Ủy Ban Tự Do Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ, xin quý ngài đừng sớm loại Việt Nam ra khỏi "Các nước đặc biệt được quan tâm" mà hãy có thời gian thử thách, vì cộng sản Việt Nam có quá nhiều mưu mô xảo quyệt kéo quốc tế bị lầm! Ngoài ra xin quý ngài can thiệp trực tiếp với nhà cầm quyền Việt Nam các điểm sau:

1. Trả tự do cho tất cả thành viên các tôn giáo nói trên (kể cả tù chính trị) đang còn bị giam giữ trong nhà tù cộng sản một cách vô điều kiện.
2. Đòi phục hồi sự hoạt động hợp pháp của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, để minh chứng xem Việt Nam có thực sự tôn trọng quyền tự do tôn giáo mà họ đã ban hành hay không?
3. Chúng tôi được quyền tự do thăm viếng các vị cao tăng trong Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất mà không bị hạn chế hay bị cấm cản của chính quyền.
4. Hủy bỏ nghị định 31/CP của chính phủ về việc quản chế hành chính tại địa phương.
5. Tu chính Pháp lệnh Tôn Giáo.
6. Tu chính Pháp lệnh thi hành án phạt tù, cho mở thư viện, có đủ sách báo, kể cả ngoại ngữ để tù nhân có thể cập nhật và nâng cao kiến thức của mình
7. Ban hành quy chế và đôi sách đặc biệt đối với tù nhân chính trị và tù lương tâm cho phù hợp với luật pháp quốc tế.
8. Cải thiện chế độ lao tù, vì tiêu chuẩn dành cho tù nhân rất eo hẹp, thiếu chất dinh dưỡng (còn bị nạn ăn cướp cơm chim).
9. Thay đổi, hủy bỏ điều 4 trong Hiến pháp để thực hiện một chế độ Đa đảng, Đa nguyên bình đẳng trong các Đảng phái, không phải Đảng Cộng sản là đảng duy nhất cầm quyền.
10. Tổng tuyển cử tự do dưới sự giám sát của Quốc tế đôi bên đồng bộ chủ trương tình thương nhân đạo và hoá giải hận thù. Đối thoại thay (cho) đối đầu. Chia sẻ thay (cho) chia rẽ. Xóa bỏ quan điểm cực đoan hay quá khích, cầu đồng tồn vị, hiệp thương cộng thức, thực hiện ôn hoà tiến bộ. Nhưng phải trên nguyên tắc đồng đẳng, bình đẳng và tôn trọng công bằng là lẽ tối ưu trong tình tự dân tộc, nhất là vào những năm hoá giải và khoan dung của bước thềm thiên niên kỷ mới, phù hợp với xu thế của thế giới mới ngày nay. Sẵn đây cho tôi kính lời cảm ơn ông Amor, Trưởng Đoàn Nhân Quyền phụ trách về tôn giáo (1) đã đến gặp tôi và Thượng toạ Thích Không Tánh tại trại giam Xuân Lộc vào ngày Chủ Nhật 24-10-1998. Cuối cùng thay mặt tù nhân chính trị và tù nhân lương tâm, thay mặt hơn 80 triệu đồng bào Việt Nam, kính mong thiên chức sẵn có của quý ngài hãy góp phần giải cứu cho quê hương Việt Nam sớm thoát qua cảnh lầm than cơ khổ. Tôi xin chân thành cảm ơn và tán thán công đức nhiệt tình quan tâm của quý ngài. Xin cầu nguyện 10 phương chư Phật khai thị Phật tính cố hữu của Bộ Chính Trị Đảng Cộng sản Việt Nam để dân tộc Việt Nam được sống thực sự tự do trong cảnh thanh bình./.

Trân trọng,
Thích Thiện Minh

Bản sao kính gửi:

- 1- Hoà thượng Viện trưởng Viện Hóa Đạo.
  - 2- Phòng Thông tin Phật giáo Quốc tế tại Paris. “ để kính thăm tường”
- Chú thích (1): Túc Giáo sư Abdelfattah Amor, Báo cáo viên LHQ Đặc nhiệm Tự do Tôn giáo trên Thế giới đến Việt Nam điều tra về vấn đề đàn áp tôn giáo tháng 10 năm 1998. Sau chuyến điều tra, Giáo sư đã đọc bản Phúc trình về vấn đề đàn áp tôn giáo tại Việt Nam trước khóa họp thường niên của Ủy hội Nhân quyền LHQ tại Geneva tháng 3 năm 1999.

Chương VII :Hội Trưởng Bất Đắc Dĩ Của "Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam"

Nhìn chung theo lệ thường, thì ai cũng muốn phô bày những điều hay điều tốt và che đậy bớt những yếu điểm của mình, nhất là những điều ít người biết đến thì càng giữ kín càng hay! Đôi khi nói ra sẽ làm mình nhẹ thể hoặc giảm đi uy tín hay dần dần vơi bớt lòng ngưỡng mộ, thậm chí có khi còn chuốc lấy sự phiền lụy cho mình, có thể không tránh khỏi sự mỉa mai hoặc bị khinh thị của những kẻ tham vọng hiếu danh... Riêng trường hợp tôi sắp trình bày, nếu có điều gì phật ý xin cầu mong quý độc giả xa gần, quý thành viên Hội Ái hữu hoan hỷ lượng thứ cho.....

Trước nhất tôi xin cúi đầu tự xác nhận "Tôi chỉ là Hội trưởng bất đắc dĩ của Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam" như tựa đề của Chương 7 giới thiệu nói trên.

Thực ra, tiền thân của Hội Ái Hữu Tù Nhân CT và TGVN là Hội Bảo Vệ Tù Nhân Chính trị VN, tên tiếng Anh là "Vietnamese Political Prisoner Protect Association" viết tắt là "VINAPPPA" do Ông Phạm Trần Anh thành lập kín tại nhà tù Xuân Phước vào năm 1987, vì sự giám sát khắt khe của nhà tù Xuân Phước, cho nên buổi đầu Hội chỉ rỉ tai một số anh em thân tín có quan hệ thiết cốt qua các cuộc tiếp xúc và gặp gỡ cần trọng trong đó có tôi, tuy không tập hợp công khai mọi người, nhưng những ngày nghỉ lễ hoặc Chủ nhật hay những bữa cơm tập thể anh em cũng tề tựu đông đủ để tri giao, tri ngộ, tri tình. Mãi đến năm 1989 khi Ông Phạm Trần Anh cùng tôi chuyển tù về trại giam Xuân Lộc-Z30A, tỉnh Đồng Nai. Hội mới phát triển mạnh thêm. Cá nhân tôi vì có tình cảm sâu sắc với Ông Phạm Trần Anh nên biết rõ về Hội qua nhiều lần mạn đàm tâm sự, chứ bản thân tôi không đảm nhiệm chức vụ gì của Hội cả! Tuy nhiên, từ ngày di chuyển về nhà tù Xuân Lộc, sự quan tâm giúp đỡ các anh em có hoàn cảnh khốn khó hơi dễ dàng hơn. Lúc bấy giờ nhiều nhà Tôn giáo cũng thể hiện đức Bác ái từ tâm...nhằm tạo sự đoàn kết hài hòa yêu thương gắn bó thân tình, đây cũng là ưu điểm nổi bật của tù Chính trị và Tôn giáo khiến Ban giám thị các Trại giam cũng e dè quan ngại....

Tôi không nhớ rõ, nhưng biết đến năm hai ngàn lẻ Ông Phạm Trần Anh mãn án sau hơn 20 năm tù ngục được trả tự do về trước tôi, Ông về TP nhà số 555, Đường Cách Mạng tháng 8, Quận 3, Sau đó di dời về tỉnh Bình Dương sinh kế. Vì hoàn cảnh của Ông Phạm Trần Anh bị công an theo dõi thường xuyên nên liên lạc với các anh em tù rất khó khăn. Do đó, sự hoạt động của Ông rất hạn chế; hay nói đúng hơn là bất động. Ông dành thì giờ chú tâm nghiên cứu và sưu tầm tài liệu để viết về Sử nguồn dân tộc, sử thi .v.v... Khi tôi được trả tự do có gặp lại Ông Anh một lần duy nhất tại nhà Cụ Trần Hữu Duyệt Cư sĩ Phật Giáo Hòa Hảo.

(Cụ Duyệt có ở tù chung trại và chung phòng với tôi tại nhà tù Xuân Lộc Đồng Nai) Ông Phạm Trần Anh có tặng tôi 3 quyển "Sử Nguồn Việt Tộc" ngoài ra, cho tôi Email và số phone để nếu cần liên lạc thăm hỏi qua hộp thư điện tử...internet .v.v... Năm 2006 tôi gửi Email vấn an thì Ông cho hay đã sang định cư tại Mỹ rồi! Tôi có nhắc lại "Hội Bảo vệ Tù nhân Chính trị" Ông Anh có cho biết, khi ra tù, lúc nào cũng có công an trực chiến bao vây bám sát nên Hội không hoạt động được mà nằm im chờ cơ hội. Nay nghe tôi đánh thức... Ông ngỏ ý nhờ tôi viết bản Điều Lệ hội và mời một vài anh em tù thân tín trong quốc nội có năng lực đảm nhiệm, còn ở hải ngoại Ông sẽ tìm cách tạo ít ngân quỹ gửi về trong nước an ủi, giúp đỡ cho các

anh em có hoàn cảnh khó khăn...Tôi cũng như Ông Phạm Trần Anh buổi đầu nghĩ về Hội rất đơn giản, chỉ là sự giúp đỡ nhau tùy hoàn cảnh và khả năng của mình, có thì mình giúp không có thì thôi, tự mình cứu giúp chứ không vận động người khác, giống như những ngày còn trong tù, chỉ có thể thôi! Chứ không ngờ Hội mang tầm vóc to lớn như ngày hôm nay, đôi khi vượt quá khả năng quán xuyến của người tạo dựng.

Sau khi soạn xong Bảng Dự thảo Điều lệ, tôi gửi đến Thượng Tọa Thích Không Tánh nhờ tham khảo góp ý. Vì hiểu lầm TT đã forward gửi đi khắp nơi trong ngoài nước và giới thiệu TT. Thích Thiện Minh, chính tôi là chủ tịch sáng lập Hội. Lúc bấy giờ, khắp nơi gửi điện thư về chúc mừng...Không biết có phải “Đòn gánh giữa đàng vác ngang trên cổ không?” hoặc tôi đã “tự buộc giây trói mình” hay số phận mình còn nhiều hệ lụy với dòng đời.

-Khi hiểu ra, tôi gọi điện thoại đến TT Không Tánh và nói “Con soạn Điều lệ giúp dùm cho Ông Phạm Trần Anh mà Thầy gửi đi khắp nơi và còn giới thiệu con là người sáng lập nữa Thầy đã hại con suốt cuộc đời rồi!”

-TT Không Tánh trả lời “ Tôi đã lỡ gửi đi khắp nơi rồi! thôi vậy, tôi sẽ làm đồng Chủ tịch với Thầy để cùng nhau lo công việc chung”

-Tôi đề nghị TT Không Tánh “Bây giờ Thầy dính chính có được không?”

-TT Không Tánh trả lời “Mình người hiểu biết, có vị trí trong Giáo hội, mà nói đi nói lại kỳ quá, người ta đánh giá mình bộp chộp, thôi chúng ta cùng nhau làm đi, đầu sao Hội Ái Hữu cũng là Hội Từ thiện như Tổng Vụ Từ Thiện của tôi đang phụ trách cho GHPGVNTN vậy! Chúng ta cũng đều ở tù cả, hưởng chi TT Thiện Minh ở tù 26 năm, TT làm Hội trưởng cũng xứng danh vị mà! Và lại, vừa làm Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN vừa quán xuyến Hội Ái Hữu cũng được có sao đâu ?

- Cuối cùng nể tình giữ thể diện cho nhau, tôi “Đồng ý” lúc ấy TT Không Tánh gọi phone mời một số vị tham gia Hội, còn tôi thông báo cho ông Phạm Trần Anh và một số anh em đồng tù. Trước nhất, tôi soạn bức Tâm Thư kêu gọi quý thân hữu cựu tù nhân Chính trị, Lương tâm, Tôn giáo VN. Bày tỏ những ưu tư trăn trở trước hiện tình đất nước và thao thức về trình tự dân tộc cũng như suy nghĩ về những khó khăn của các anh em đồng chung cảnh ngộ sau khi ra khỏi nhà tù CS. Nêu lý do trên cho mọi người xa gần biết việc tiến hành thành lập “Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo VN” Tôi nhấn mạnh. đây là Hội chúng tôi đã ấp ủ từ khi còn trong nhà tù CS. Nhận thấy đã đến lúc cần công khai ra mắt nhằm mục đích thể hiện tình đoàn kết, tương thân tương ái để hỗ trợ nhau trong cuộc sống còn gặp nhiều khó khăn bất bình đẳng, Tôi trân trọng bày tỏ Tâm thư gửi đến quý thân hữu Tù Chính trị, Lương tâm và Tôn giáo VN trong ngoài nước, kính mong quý liệt vị nhiệt tình tham gia cùng góp ý, bổ sung cho Bảng Điều Lệ đính kèm sớm được hoàn chỉnh, khi Tâm thư tôi gửi đi...Chưa đầy 1 tháng thì đã được quý thân hữu gần xa hoan hỷ đáp lời, từ đó nhân sự trong Hội đồng Cố vấn và Hội đồng Điều hành đã được đầy đủ. TT Không Tánh vừa làm Đồng Chủ tịch kiêm Tổng Thủ Quỹ Hội Ái Hữu. TT Thích Không Tánh còn góp phần sắp xếp chức danh trong tổ chức Hội.

Tôi ý thức rất rõ, là thành viên trung ương Viện Hóa Đạo. GHPGVNTN, chức phẩm Tổng Vụ trưởng, Tổng vụ Thanh Niên, chỉ phục vụ giáo hội là chính, nên tham gia bất cứ việc gì khác ngoài giáo hội, theo nguyên tắc phải thỉnh ý HT, Viện trưởng hoặc được sự đồng thuận của Hội Đồng Viện Hóa Đạo. Nên hôm sau, tôi vội vàng đến Thanh Minh Thiền Viện gặp HT Thích Quảng Độ trình bày tự sự đã lỡ nói

trên...Tôi rất lo lắng, những tưởng sẽ bị Hòa Thượng quở trách nặng nề. Nhưng trái lại khi tôi trình bày tình lý về Hội nhân đạo từ thiện. HT Quảng Độ cười vui vẻ nói “Đã lỡ rồi nhưng không sao! thành lập Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn giáo cũng tốt thôi! hãy ghi tên tôi vào với nhé! vì tôi cũng ở tù nhiều năm mà!”

Vì Tổng Vụ Từ Thiện Xã Hội có quá nhiều việc phải làm nào là cứu trợ bão lụt, nào là hàng vạn dân oan khắp cả nước, nào là tài trợ nội bộ giáo hội .v.v...TT Thích Không Tánh đi lại như con thoi với những công việc phật sự rất bề bộn, nên Ngài không thể tiếp tay cùng tôi quán xuyến Hội Ái Hữu được. Cuối cùng một mình tôi cáng đáng trọng trách to lớn này. Có những chuyện rất thực của đời thường, xin tường thuật lại chuyện cũ đã qua, nhắc lại để nghe chơi, người ta thường nói «vạn sự khởi đầu nan». Câu ấy hoàn toàn chính xác đối với tôi. Vì khởi sự bắt tay vào làm việc, đương nhiên việc đầu tiên là tiền đâu? Như người đời thường vương bận, việc này là vấn đề khá tế nhị rất khó nói với nhà Tu, cho nên những cá nhân thiện tâm tự nguyện giúp đỡ lúc ấy, theo lòng tôi suy nghĩ «Tự nguyện hộ giúp một, công đức đến mười» Chắc chắn những nhà hảo tâm ấy có sự suy nghĩ rất thiết thực và cũng đã từng trải qua những nỗi khó khăn trong giai đoạn nào đó nên mới có nghĩa cử tự tâm, tự nguyện thi ân như thế !.Tôi còn nhớ một đôi vợ chồng người Đạo Thiên Chúa có uy tín và có tấm lòng rất tốt tôi không quên ân đã từng giúp cho Hội để chia sẻ cho những anh em tù, (xin giấu tên) dường như Ông bà ấy rất thân hữu với Hội Cựu Sinh Viên Sĩ Quan, Trường Võ Bị Quốc Gia VN tại Bắc Cali, có lần Ông gọi phone về thăm tôi và nói «Hoàn cảnh của Thầy đứng đầu sóng ngọn gió mà không có được ít quỹ để xoay sở trong Hội thì vô cùng khó khăn, thấy rất tội nghiệp cho Thầy» Khi nghe câu nói trên, tôi đoán biết chắc Ông Bà cũng đã từng trải qua nhiệm vụ quán xuyến một đoàn thể nào đó nên có kinh nghiệm và tự nói ra như thế! Và một vị Cố vấn Hội Ái Hữu đã từng giữ trọng trách Hội Tù Nhân CT hải ngoại, Ông viết rất nhiều bài nói về Hội Ái Hữu và người tù, buổi đầu phôi thai khi thành lập Hội Ông cũng có nhã ý...với một ưu tư thực tế đã kinh qua...Bên cạnh đó cũng còn một số cá nhân hay tập thể đã hỗ trợ tinh thần hay vật chất nên Hội mới đứng vững và có ý nghĩa trợ tế thiết thực trong quốc nội dù chỉ một phần nhỏ so với con số tù nhân quá đông trong toàn quốc. Nói đến đây, tôi xin thay mặt Hội, thay mặt những người được trợ giúp thâm thiết cảm tạ những tấm lòng vàng quý báu của mọi ân công với nghĩa cử cao đẹp và những hạnh tình quý báu trên quý vị đã thể hiện tinh thần cảm thông, an ủi, sẻ chia cho những anh em tù nhân và một số đồng bào dân oan khốn khó từ trong quốc nội. Nguyên cầu ơn trên gia hộ cho quý vị cùng gia đình bửu quyền và chư thân hữu gần xa được nhiều an vui lợi lạc và thăng hoa trên con đường thiện nghiệp. Cũng như trình bày trên, xin nhắc lại vì nhu cầu việc chung của Hội lúc ấy cần phải có ít nhiều kinh phí để trang bị phương tiện làm việc, trước mắt ưu tiên cho vài ba thành viên trong Ban Điều hành! Bản thân tôi vừa ra tù còn trắng tay, lúc ấy còn đang điều trị bệnh, chỗ ở còn nương tạm, tiền bạc kiếm đâu ra để mua sắm đủ mọi thứ, computer, máy in, máy scanner, Sim, card điện thoại, giấy bút, xa phí đi lại. Mỗi lần gọi phone để tiếp xúc thỉnh mời ít nhất 45 phút đến hơn 1 giờ gọi trong lần ngoài nước, giá cước rất cao mỗi lần gọi ra nước ngoài. Chẳng lẽ nhân danh Hội trưởng thỉnh mời người cộng sự với mình mà gọi phone yêu cầu bên kia gọi lại cho đỡ tốn tiền điện thoại thì e khó coi! Không những thế một số anh em cựu tù khốn khó khi hay tin Hội Ái Hữu thành lập là mong chờ sự quan tâm giúp đỡ, có người nhầm tưởng Hội được chính phủ Hoa Kỳ tài trợ nên hy

vọng được sẻ chia khấm khá... Chưa nói, có một số anh em mới ra tù hay tin tôi đang thành lập Hội Ái Hữu, họ lặn lội từ tỉnh xa đến Bạc Liêu mong giúp đỡ. Cho nên, lắm lúc tôi cũng điên đầu. Gia đình em tôi phải chạy đôn đáo vay hỏi, suy nghĩ lại tôi càng tội nghiệp cho em Huỳnh Hữu Nhiều, nay đã định cư sang Mỹ, 26 năm thăm nuôi tôi trong tù, đến khi ra tù em cũng liên lụy vì tôi, có hôm không có tiền mua card điện thoại, em Nhiều cố chạy xe Ôm luôn cả ban đêm chở khách đi đường xa, trên những con đường vắng rất nguy hiểm hay bị cướp giật để có tiền giúp tôi làm việc nghĩa. Còn con Rẻ của Nhiều là Cháu Nguyễn Văn Sơn làm thợ nhôm thợ sắt và con gái là Huỳnh Kim Hương cả 2 cháu phải lo cơm nước cho tôi hằng ngày kể cả tiền bạc đi chữa bệnh, có khi phải giúp tiền xe cho tôi đi lại từ quê đến thành phố thường xuyên. Điều khó khăn nhất là tiêu đề văn bản Hội Ái Hữu phải ghi địa chỉ văn phòng đặt tại đâu? Vì trước sau gì công an cũng phát hiện, một khi công an biết được thì nơi đó chắc không yên. Bằng chứng ngôi nhà tôi tạm trú bị khám xét một năm 2 lần niêm phong máy vi tính, điện thoại, tịch thu tiền bạc tài sản và mọi phương tiện để ngăn chặn mọi hoạt động. Trang web Hội Ái Hữu công an PA24, PA25, PA38 theo dõi thường xuyên. Chính vì đó, ngôi nhà em tôi và những ngôi chùa tôi đến tạm trú như chùa Giác Hoa, phường 7, Quận Bình Thạnh và... đều bị công an 100% bám sát. Có khi công an mời cả vị chủ chùa yêu cầu Ngài đừng dung chứa tôi hoặc mời tôi đến phường hay quận trực xuất về Bạc Liêu trong vòng 24 giờ, thỉnh thoảng công an kiểm tra chùa ban đêm lập biên bản, làm ảnh hưởng nếp sống thanh tịnh chốn am thiền. Ngôi nhà em tôi lúc đầu công an rình rập, dần dần công khai bố trí bọn xì ke nghiện ngập, bắt ghé ngôi trước cổng rào, theo dõi ngày đêm, mỗi khi nghe tiếng có sửa là cả nhà mất ngủ lo âu, các em cháu trong gia đình sợ sệt nhiều lần than thở khiến tôi cũng có phần trách nhiệm. Sự khùng bố, bức bách của CS là như thế đó! Nhờ sự bình tĩnh vững vàng và kiên trì cũng như những khó khăn ban đầu được vui bớt dần, trước hết nhờ sự hào tâm ít nhiều của quý thân hữu xa gần trang trải... nên tôi đã chia sẻ an ủi rất nhiều anh em cựu tù chính trị đã ra tù gặp cơn khốn khó, giúp đỡ một số đồng bào dân oan tại Bạc Liêu, Cà Mau, Sóc Trăng, Cần Thơ, An Giang, Đồng Tháp v.v.. thăm viếng đôi lần tại nhà Dưỡng Lão phường 1, thị xã Bạc Liêu, gửi Bưu phẩm hằng tháng vào nhà tù cho một vài người. Ngoài ra, tôi còn tạo điều kiện lui tới vấn an thăm hỏi quý thành viên tôn giáo có tham gia trong Hội như quý chức sắc Cao Đài, Hòa Hảo, thăm một vài nhà dân chủ bị tù, còn những vị Cố vấn của Hội vì trú ngụ cách trở xa xôi và không thuận duyên, bên cạnh, tôi lại bị chính quyền niêm phong giấy tùy thân nên khó đi lại vì thế cho đến giờ này tôi chưa có dịp viếng thăm được, lòng băng ái náy vô cùng. Tôi nhớ, đôi lần tôi bị công an thành phố mời điều tra, công an biết rõ tôi làm việc nhân đạo nhưng vẫn quan ngại, họ cho rằng « Hội Ái Hữu giúp đỡ người tù chính trị cũng đồng nghĩa là đang tiếp sức để họ an tâm tăng cường chống phá chế độ. Bởi nhà nước VN chủ trương triệt bao tử nhằm buộc tù nhân khuất phục chế độ mà Hội Ái Hữu lại giúp đỡ họ tức là đi ngược lại chủ trương của nhà nước». Cho nên trước tiên là chính quyền rập tâm triệt phá, dẹp tan Hội bằng mọi chiêu thức rất thâm độc và hạ cấp như công an tỉnh Bạc Liêu đã ra tay. Nhiều người có thiện cảm từ nước ngoài tìm số phone của tôi gọi về nói « Trong lòng chế độ độc đảng mà Thầy dám đứng lên thành lập một hội mang tầm vóc và quy tụ nhiều nhân vật có máu mặt từ Nam chí Bắc, từ trong Đảng đến Ngoài Đảng, từ trong lẫn ngoài nước đủ mọi tầng lớp và đủ các tôn giáo tham gia, những vị đã từng hiên ngang đấu tranh

đòi hỏi dân chủ, đa nguyên đa đảng, và đã từng bị tù đầy thì Thầy quả là có lá gan to chắc khó tránh họa nạn » Còn Bộ công an cho người trực tiếp nói thẳng với tôi, «Ông khá thách thức chế độ, vì quy tụ toàn tài to mặt lớn, toàn là những người hoạt động đảng phái chính trị» Tôi trả lời «Các vị ấy hoạt động đảng phái là quyền tự tương của các vị, còn đến với Hội chỉ là Ái hữu, Ái hữu có điều lệ hẳn hoi các ông đã biết rồi!»

Từ ngày thành lập Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN có biết bao nhiêu việc dồn dập nặng nề đặt lên vai, tôi hy sinh cho công việc trọng đại mà lòng lo buồn mất ăn mất ngủ. Bởi đây là vấn đề quan trọng chứ không phải việc đùa. Tôi âm thầm chịu đựng mọi trở duyên thử thách, vẫn cố gắng đảm trách phát triển Hội Ái Hữu ngày càng lớn rộng tại Liên Âu, Úc Châu và Campuchia. v.v... Hôm nay, tôi tự công khai nhìn nhận sự thật nói trên “Tôi chỉ là vị Hội Trưởng Bất Đắc Dĩ của Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam mà thôi!” Mong rằng, tương lai sẽ có vị khác xứng danh tiếp nối để giữ vững ngôi nhà chung Ái Hữu, Bởi trước sau gì cũng đến thời điểm mãn nhiệm kỳ thôi!

Tôi cũng xác nhận rõ có không ít người, kể cả chính quyền VN nhằm tưởng Hội Ái Hữu do HT Thích Quảng Độ hay GHPGVNTN chỉ thị tôi đứng ra thành lập! Điều này hoàn toàn không đúng! Tuy nhiên, khi HT. Thích Quảng Độ hiểu rõ TT Không Tánh đã lỡ công bố tôi là người sáng lập, và biết TT Không Tánh cùng đồng ý tham gia làm Đồng Chủ Tịch Hội với tôi thì HT. Viện Trưởng rất hoan hỷ tán đồng với lời khen ngợi “Thành lập Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính trị và Tôn Giáo là rất hay” Không những thế, nhiều lần tiếp xúc với quý Phật tử xa gần trong nước đến Thanh Minh thiền viện thăm viếng, Ngài còn khuyên bảo các Huynh trưởng Gia Đình Phật Tử rằng:

“Quý Phật tử là Cư Sĩ, quý vị hãy góp phần tham gia các công việc liên quan đến chính trường, và chuẩn bị hướng tương lai để người Phật tử đóng góp cùng xã hội, còn quý Thầy là Tăng Lữ, là người xuất gia thì không thể được, hiện tại GHPGVNTN chỉ có thái độ Chính trị, nói lên tiếng nói hộ đạo, hộ quốc, an dân, vì ích quốc lợi dân, chứ GH không chủ trương làm Chính trị, mặc dầu luôn bị chính quyền nghi ngờ quy chụp lên án, vu cáo cho rằng GH chúng ta làm chính trị
1/Điều Lệ Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN

BẢN ĐIỀU LỆ

CHƯƠNG MỘT

Danh Xưng, Hoạt Động

Căn Cứ: Điều 69 Hiến Pháp nước CHXHCNVN, ngày 15 tháng 4 năm 1992: Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội. biểu tình theo quy định của Pháp luật.

Căn Cứ: Điều 20 Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền ngày 10-12-1948 (Việt Nam gia nhập ngày 20-09-1977)

1/Mọi người đều có quyền tự do hội họp và lập hội, một cách hòa bình

2/Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể.

Căn Cứ: Điều 22 Công Ước Quốc Tế về các Quyền Dân Sự và Chính Trị ngày 16-12-1966 Mọi người đều có quyền tự do lập hội với những người khác, kể cả quyền thành lập và gia nhập các công đoàn để bảo vệ lợi ích của mình (Việt Nam gia nhập ngày 24-9-1982)

Căn Cứ: Nhu cầu tương trợ của thực thể tù nhân Chính trị, Lương tâm và Tôn giáo tại Việt Nam

Nay:

Điều 1: Chính thức thành lập **Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam**. Hội do những người tù Chính trị, Lương tâm và Tôn giáo **có tinh thần Dân Tộc và lập trường Tự Do Dân Chủ**, hình thành từ trong các nhà tù Cộng Sản Việt Nam. Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam hợp tác chặt chẽ với các Hội Tù Nhân Chính Trị khác như Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị VN tại Hải ngoại

Điều 2: Danh xưng của Hội là: **Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam**. Tên Anh ngữ là **Vietnamese Political And Religious Prisoner Friendship Association**, tên viết tắt là: **(VPRPFA)**

Điều 3: Hoạt động của Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam bao gồm phạm vi trong và ngoài nước.

CHƯƠNG HAI **Tôn Chỉ, Mục Đích**

Điều 4: Tôn Chỉ và Mục Đích của **Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam** là: nhằm thể hiện tinh thần đoàn kết, tương thân tương ái cho mọi tù nhân Chính Trị, Lương Tâm, và Tôn giáo đã từng bị giam cầm

-Giao lưu, hỗ tương và vận động với các tổ chức Từ Thiện, các tổ chức xã hội, và y tế quốc tế để trợ giúp thuốc men, y tế... Từng bước tạo công ăn việc làm để các tù nhân ổn định cuộc sống. Hội có phương hướng đoàn kết rộng rãi để phát huy tính ái hữu ngày càng thêm lớn mạnh.

-Hội quan tâm đến đời sống, bệnh tật, già yếu, quá vãng của Hội Viên .v.v... Đồng thời giúp đỡ đến con cái của các Tù Nhân Chính Trị đã chết trong các nhà tù, đã chết sau khi ra khỏi tù. Con cái của các tù nhân này sẽ được xem như Hội Viên cảm tình của Hội.

-Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam từng bước hoạt động thật vững chắc vì mang tính lịch sử và lâu dài.

-Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam ủng hộ tiến trình dân chủ hóa đất nước, nhằm góp phần xây dựng một xã hội thực sự dân chủ, tự do, công bằng và hạnh phúc cho Dân tộc Việt Nam.

-Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam sẽ bênh vực và bảo vệ Hội Viên khi bị bất cứ ai sách nhiễu, khủng bố, hành hung, đe dọa, bị chiếm đoạt tài sản, bắt giam trái phép hay hãm hại dưới mọi hình thức. Việc bênh vực và bảo vệ lẫn nhau trong Hội cũng là nghĩa vụ của tất cả Hội Viên.

CHƯƠNG BA **Hội Viên và Cơ Cấu Tổ Chức**

Điều 5: Hội Viên của Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam không phân biệt màu da, chủng tộc, tôn giáo, đảng phái, trình độ, giai cấp, tuổi tác, giới tính.

Hội Viên Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam bao gồm: Hội Viên chính thức, Hội Viên danh dự và Hội Viên cảm tình.

-Hội Viên Chính Thức: là những tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm và Tôn giáo đã từng bị giam giữ trước và sau năm 1975, không kể thời gian giam giữ.

-Hội Viên Danh Dự: là những cá nhân của các dân tộc trên thế giới (không phải dân tộc VN) đã từng bị tù đày vì những hành động đấu tranh cho Tự Do, Dân Chủ, Nhân

Quyền, đấu tranh vì bị kỳ thị chủng tộc; những cá nhân này được mời vào Hội với tư cách là Hội Viên Danh Dự.

-Hội Viên Cảm Tình: Hội Viên cảm tình là những cá nhân trong hay ngoài nước chưa từng bị tù đày bởi những tội danh ghi ở phần trên; nhưng có thiện cảm và nhiệt tình ủng hộ Hội, sẽ được mời vào Hội với tư cách là Hội Viên Cảm Tình.

Điều 6: Cơ cấu tổ chức của Hội gồm có :

- Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát
- Hội Đồng Điều Hành .
- Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại
- Ủy Ban Điều Hành Các Tỉnh.

-Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát gồm: Đại diện các Tôn Giáo, Thân Hào Nhân Sĩ, cựu tù Chính Trị cao niên, có uy tín, đạo đức sẽ được Hội Trưởng mời vào cương vị thành viên trong Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát.

Hội Đồng Điều Hành có nhiệm kỳ 3 năm.

Hội Đồng Điều Hành gồm có :

- 1 Hội Trưởng
  - 3 Phó Hội Trưởng
  - 1 Tổng Thư Ký và 2 Phó TTK
  - 1 Tài Chánh
  - 1 Thủ Quỹ.
- Và các Ban theo nhu cầu.

CHƯƠNG BỐN

Nhiệm Vụ

Điều 7: Nhiệm vụ của Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát và Hội Đồng Điều Hành được quy định như sau:

A-Nhiệm vụ của Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát: Đôn đốc công việc và giúp đỡ ý kiến cho Hội Đồng Điều Hành trong mọi lĩnh vực

B-Nhiệm vụ của Hội Đồng Điều Hành:

a) Hội Trưởng:

- Hội Trưởng do Hội Đồng Điều Hành bầu ra thông qua Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Trưởng có nhiệm kỳ 3 năm và không quá 3 nhiệm kỳ liên tục.

- Hội Trưởng là người chịu trách nhiệm và điều hành tổng quát Hội.

- Hội Trưởng mời 3 Phó Hội Trưởng cùng phụ giúp điều hành công việc của Hội

b) 3 Phó Hội Trưởng: gồm Phó Hội Trưởng Nội vụ, Kế Hoạch và Ngoại vụ.

Phó Hội Trưởng Ngoại vụ: là Trưởng Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại, với nhiệm vụ thành lập Chi Hội tại các nước ở hải ngoại và thi hành quyết định của Hội Đồng Điều Hành Quốc Nội.

c) Tổng Thư Ký :

Tổng Thư Ký có nhiệm vụ soạn thảo văn thư, điều hành công việc hành chánh của Hội, lưu trữ tài liệu trình Hội Đồng Điều Hành để giải quyết.

D) 2 Phó Tổng Thư Ký: Phụ tá, giúp việc cho Tổng Thư Ký. Đặc biệt Phó Tổng Thư ký Hải ngoại phụ giúp Phó Hội Trưởng ngoại vụ để xây dựng và điều hành Ủy Ban Điều Hành Hải ngoại.

e) Tài Chánh: Vận động gây quỹ cho Hội, vận động Quốc Tế

f) Chánh Thủ Quỹ: Giữ tài chánh của Hội và thực hiện việc thu chi phân minh rõ ràng

Điều 8: Ủy Ban Điều Hành Các Tỉnh, Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại trực thuộc Hội Đồng Điều Hành Trung Ương.

CHƯƠNG NĂM

Tài Chánh, Chế Tài và Tu Chính Điều Lệ

Điều 9: Tài Chánh của Hội là do sự tự nguyện ủng hộ của quý thành viên, cá nhân, cùng các tổ chức trong và ngoài nước

Tài chánh của Hội dùng để chi phí cho sự điều hành của Hội cũng như **mục đích chính là tương thân tương ái hỗ trợ lẫn nhau trong những hoàn cảnh khó khăn**
...

Điều 10: Biện pháp chế tài của Hội là: Nhắc nhở, khuyến cáo, cảnh cáo, bãi nhiệm . Biện pháp chế tài áp dụng cho mọi thành viên trong Hội có những việc làm sai trái. Mức độ áp dụng chế tài đều phải do Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát và Hội Đồng Điều Hành quyết định.

Điều 11: Phải có 2/3 thành viên hiện hữu của Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát, Hội Đồng Điều Hành Trung Ương mới có thể tu chính điều lệ của Hội. Bản Điều lệ này gồm có 5 chương, 11 điều, được Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát và Điều Hành Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam thông qua ngày 27 tháng 10 năm 2006 và đã được góp ý bổ sung vào ngày 19 tháng 11 năm 2006.

Việt Nam, ngày 19 tháng 11 năm 2006
T/M Hội Đồng Điều Hành
Hội Trưởng
(Ấn Ký)

Thích Thiện Minh

2/ Bài Phát Biểu của Hội trưởng nhân ngày Lễ ra mắt Ủy Ban Điều Hành Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN Hải ngoại và giới thiệu “Hồi Ký 26 năm Tù Của Thích Thiện Minh” tại San Jose Hoa Kỳ

Sài gòn, ngày 20 tháng 1 năm 2007

Kính chào: Quý Thân Hữu trong Ủy Ban Điều Hành Hải ngoại cùng quý thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam.

Kính chào: quý khách và đồng bào Việt Nam tại Hoa Kỳ

Kính thưa quý vị:

Hôm nay, ngày ra mắt Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại cùng Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị và Tôn Giáo Việt Nam, đồng thời giới thiệu tác phẩm Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh. Từ trong nước nhân danh Hội Trưởng Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam cũng như nhân danh tác giả quyển Hồi Ký, tôi chân thành gửi đến Chư liệt vị lời thăm hỏi ân cần và lời chào từ bi trí tuệ của đạo Phật.

Kính thưa Quý vị:

Tôi cũng như quý thành viên Cố Vấn và Điều Hành Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị tôn giáo trong nước rất vui mừng được biết hôm nay Chư liệt vị từ khắp nơi dành những thì giờ quý báu của mình quang lâm về đây tham dự buổi ra mắt Ủy Ban Điều Hành Hải Ngoại cùng Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam, ngày gặp mặt này sẽ là bước ngoặt lịch sử đánh dấu một điểm son mới trong tình ái hữu giữa những người đã từng bị giam cầm trong các nhà tù cộng sản, hoặc là những cựu tù lão thành yêu nước đã từng bị giam cầm trong thời kỳ thực dân. Tôi tin tưởng sự tham gia của chư liệt vị, sẽ đóng góp cho ngôi nhà chung của Hội càng thêm phát triển vững mạnh. Là người tù trở về từ cõi chết, là nhân chứng sống trong suốt 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ, tôi trải qua nhiều nhà tù nhiệt ngả, chứng kiến nhiều nỗi đoạn trường, lãng nhục, đọa đày của những bạn đồng tù, của những người cùng chung cảnh ngộ, mọi người ở khắp 4 phương nhưng bị giam chung trong những trại rừng giới khét tiếng. Mặc dù, mọi người có khác nhau về màu da, tiếng nói, trình độ, tuổi tác, tính tình. Nhưng tất cả

đều cùng chung lý tưởng vì niềm tin tín ngưỡng hay vì dân thân đấu tranh cho nhân quyền dân chủ Việt Nam, những ấn tượng kinh khiếp từ trong nhà tù đã ăn sâu vào tiềm thức tôi xuyên suốt một thời gian dài. Sau khi ra tù vì bận nhiều công tác Phật Sự của GHPGVN

TN và điều trị bệnh, nên thời gian rất eo hẹp, tôi chỉ dành được vốn vẹn một tháng rưỡi để ghi nhanh lại tập hồi ký với tựa đề “Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh” mục đích chính là lưu giữ những kỷ niệm cuộc đời nữa kiếp thầy tu nữa kiếp tù của mình.

Còn Hội Ái Hữu Tù Nhân CT và TGVN này là hậu thân của Hội Bảo Vệ Tù Nhân CTVN đã được thành lập tiềm ẩn cách đây 19 năm, tức vào năm 1987, tại nhà tù Xuân Phước, tỉnh Phú Yên, trại tù này còn được gọi là thung lũng tử thần “The death valley”, người khởi xướng là Ông Phạm Trần Anh, tôi là người thiết thân nên đồng cảm và đã đóng góp phần mình rất nhiều cho Hội. Năm 1989, chúng tôi gồm 250 tù nhân CT và Tôn Giáo chuyển về trại Z30A, Xuân Lộc Đồng Nai. Từ đây mảnh đất màu mỡ rất thích ứng để cây Ái hữu càng ngày càng sinh tươi nở rộ.

-Chúng tôi đã vận động nhiều cuộc đấu kháng công khai trực tiếp với Ban quản đốc nhà tù, đòi hỏi những quyền lợi thiết thực của tù nhân, như đòi cải thiện chế độ lao tù, đòi trả tự do v.v...

-Chúng tôi biến những buổi học tập nhồi sọ chính trị nhằm chấn trở thành diễn đàn công khai như: đòi hủy bỏ Điều 4 Hiến Pháp, đòi thực hiện chế độ dân chủ đa nguyên, đòi Tổng tuyển cử tự do dưới sự giám sát của Quốc tế, song hành 250 người, có đại diện của các tôn giáo như: Phật Giáo, Thiên Chúa Giáo, Cao Đài và Hòa Hảo cùng ký tên vào Thỉnh nguyện Thư gửi đến Ông Cô Phi A-Nan Tổng Thư Ký Liên Hiệp Quốc, sau đó tôi bị đưa vào biệt giam gần 6 năm. đến ngày 24-10-1998 (Ngày thành lập tổ chức LHQ), Ông Adelfattah Amor, đặc phái viên LHQ phụ trách bắt bao dung tôn giáo đến tận nhà tù thăm viếng và điều tra, mãi đến ngày 02-02-2005 tôi mới được trả tự do là nhờ sức ép và sự can thiệp của Quốc tế. Sau khi ra tù vì hoàn cảnh còn nhiều chướng duyên. Nên đến ngày 27-10-2006 vừa qua tôi mới tuyên bố công khai và đổi mới danh xưng từ Hội Bảo Vệ Tù Nhân Chính Trị Việt Nam thành Hội Ái Hữu Tù Nhân CT& TGVN. Tôi đưa ra Tâm thư, Bản thảo Điều Lệ kêu gọi thỉnh mời quý thân hữu từng bị giam cầm hoan hỷ tham gia Hội và xin được đóng góp ý kiến bổ sung.

Thưa quý vị:

Niềm vinh hạnh, sung sướng và cảm động nhất của tôi đã được đáp lại, kết quả là ngày hôm nay có sự hiện diện của quý vị tại Hội trường này để ra mắt Ủy Ban Điều Hành hải ngoại cùng thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN. Sự tham gia của quý vị đã nói lên một ý nghĩa thật to lớn, thể hiện tinh thần đại kết, sự cảm thông, niềm lưu tâm và lòng yêu thương giữa những người đồng tù trong tình Ái hữu, giữa những người đã từng luyện ngục trong chốn tù đầy, tôi xin cảm niệm tinh thần cao đẹp này của quý vị. Tôi càng trân quý hơn nữa ở tấm lòng với sự nhiệt tình của Ủy Ban Điều Hành Hải ngoại, khi nhân ngày ra mắt này, quý vị trong Ban tổ chức đã dành riêng cho tôi lời giới thiệu về quyển Hồi Ký 26 năm tù, đây cũng là đứa con tinh thần của tôi nói về nhà tù lần đầu tiên trong đời được ra mắt công chúng.

Thưa quý vị:

Thực ra, 26 năm tù được ghi lại trong tập hồi ký của tôi hôm nay chỉ là mốc thời gian đánh dấu một chặng đường mà bản thân tôi bị giam cầm dưới chế độ XHCNVN. Nó không có nghĩa là sau 26 năm tù, khi được ra khỏi nhà tù cộng sản thì tôi có được tự do đâu? Bởi vì, chừng nào nhà cầm quyền CS VN chưa tôn trọng tự do, dân chủ nhân quyền thực sự khi ra tù, đối với những người tù dưới chế độ tàn bạo csVN chỉ là một sự chuyển từ một nhà tù nhỏ sang nhà một tù lớn mà thôi! Bằng chứng là sau khi ra tù kể từ đầu năm 2005 cho đến nay, bản thân tôi vẫn không ngừng bị khủng bố sách nhiễu đủ mọi hình thức kể cả những âm mưu hạ sách nhất.

Qua tập Hồi ký này trước nhất tôi ghi lại một cách trung thực những gì tôi còn lưu lại trong ký ức, bởi thời gian dài có những sự kiện mai một dần đôi khi không nhớ chính xác mốc thời gian, tôi cũng muốn gợi nhắc tâm tư, niềm thao thức, vẫn còn đủ để khẳng định với mọi người rằng: chủ nghĩa cộng sản là mối tai họa cho nhân loại nói chung và dân tộc Việt Nam nói riêng, chủ thuyết bần hàn không tưởng, lạc hậu lỗi thời này cần phải giải thể. Tôi xin xác tín rằng: Tinh thần yêu nước chỉ đi đôi với tự do dân chủ mà thôi!

Hôm nay, qua đường dây viễn liên dù chưa gặp mặt nhau tất cả quý vị nhưng tôi có ấn tượng dường như chúng ta đã là thân hữu từ lâu rồi vậy! và trong lúc bày tỏ tâm tình này, tôi cảm thấy lòng mình còn nhiều trăn trở vì tại Việt Nam hiện giờ nhà tù còn đầy dẫy, người tù cũng còn nhiều vô kể. Bên cạnh những chiến sĩ ngày đêm đấu tranh cho Tự do dân chủ, đòi hỏi cho quyền lợi dân oan và các tôn giáo vẫn chưa chấm dứt bị bách hại, đồng bào còn đang thống khổ dưới ách bạo quyền. Mong sao cộng đồng hải ngoại đừng quên lãng họ! Cho nên nhiệm vụ của chúng ta hôm nay không phải chỉ đơn thuần là biểu tỏ trong việc Ái Hữu tù nhân mà còn phải đoàn kết quyết tâm phá vỡ cơ chế làm ra nhà tù XHCNVN, có như thế thì thế hệ con em chúng ta mới có bầu trời tự do thật sự. Xao lãng công cuộc đấu tranh hôm nay là có tội với lịch sử, là thiếu trách nhiệm với thế hệ con em chúng ta ở ngày mai, tất cả hãy vì Tự Do hạnh phúc cho toàn dân Việt Nam.

Thưa quý vị:

Còn tập Hồi ký của tôi được ghi lại trong hoàn cảnh rất nhiều hạn chế, cho nên không tránh khỏi những điều khinh xuất, tôi sẵn sàng đón nhận những ý kiến phê bình đóng góp của các độc giả Và sẽ bổ sung cho lần tái bản kế tiếp được hoàn chỉnh hơn! Hôm nay, ngày ra mắt Ủy Ban Điều Hành cùng quý thành viên Hội Đồng Cố Vấn Giám Sát Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam. Tôi xin kính chúc chư liệt vị được dồi dào sức khỏe, gặt hái nhiều thành công trong thiên chức cao cả của mình để góp phần xoa dịu những mất mát đau thương cho bao cựu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt Nam đang cần sự cảm thông chia sẻ và nguồn an ủi. Bên cạnh, giới thiệu Hồi ký 26 năm tù của Thích Thiện Minh. Ngưỡng mong được sự ủng hộ nhiệt tình từ tất cả quý vị, quý thân hữu và bạn bè huynh đệ gần xa trong và ngoài nước. Kính Xin Ban tổ chức, chư vị khách quý nhận nơi đây lòng tri ân vô hạn của tôi

Trân trọng cảm ơn và kính chào quý vị.

TT. Thích Thiện Minh

3/ Khi Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN ra đời, Ông Đào Văn Bình, Cố Vấn Hội đã có bài viết nói về sự xuất hiện Cảm Động Của Một Tổ Chức Có Giá Trị Lịch Sử sau đây

Sự Xuất Hiện Cảm Động Của Một Tổ Chức Có Giá Trị Lịch Sử

(Đào Văn Bình Cố Vấn Hội Ái Hữu)

Trên đời này, có những chuyện tưởng chừng như không bao giờ xảy ra thì lại xảy ra, những chuyện có thể chỉ nằm trong giấc mơ bỗng nhiên trở thành hiện thực. Sẽ dĩ có những chuyện “bất ngờ” như vậy chẳng qua cũng chỉ vì dòng đời trôi chảy, lẽ biến thiên của Tạo Hóa, lý Cùng-Thông của Trời Đất và nhất là sự biến chuyển của tình hình thế giới. Cách đây chỉ chục năm thôi, nếu có người ở Việt Nam mà nghĩ tới chuyện thành lập một “Công Đoàn Độc Lập” hoặc một “Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị” thì đó là một ý tưởng điên cuồng và ngông cuồng. Nếu công an cộng sản biết được thì “ông phản động” này lập tức bị tống vào trại tù kiên giam. Sau khi khai thác để lấy khẩu cung, kê khai “đồng bọn” nạn nhân sẽ bị đưa ra “tòa án nhân dân” thiết lập ngay trong trại tù, tay bị trói, miệng bị nhét một quả chanh và ngay ngày hôm trước, dù “phiên tòa” chưa khai mạc, một vài chiếc áo quan đã được đóng sẵn. Đó là “bản án đầy khoan hồng và nhân đạo mà đảng và Nhà Nước dành cho các anh !!!” Đó là chân lý của kẻ mạnh, lẽ phải của bạo chúa, sức mạnh của họng súng và nhà tù, sự thắng thế của bạo quyền và sau hết đó là lối xử án theo kiểu pháp đình của loài muông thú, “*pháp luật đứng về phía chúng tao!*” (Bản Cáo Trạng của TT. Thích Viên Định). Ấy thế mà trong nỗi sợ hãi, nhục hình, phong tỏa kinh hoàng đó, một ánh đuốc đã được thắp lên, những kẻ can đảm đã đứng dậy, “Tâm đại hùng đại lực” vỡ tung ra từ màn sợ hãi mê mông bao phủ, cất lên tiếng nói của lương tri, của đám dân đen khốn khổ ... đó là sự ra đời của Công Đoàn Độc Lập Việt Nam do nhà báo dân chủ Nguyễn Khắc Toàn thành lập ở Hà Nội vào ngày 20-10-2006 và Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị vào ngày 27-10-2006 do hai vị Thượng Tọa Thích Thiện Minh và Thích Không Tánh (ở Bạc Liêu là những người tù 26 năm) đứng ra chủ xướng.

Bên cạnh những phong trào dân chủ, những tổ chức đối kháng ở trong nước, sự ra đời của hai tổ chức này đã tạo ra trong lòng mọi người một nỗi xúc động sâu xa. Đó là một biến cố trọng đại báo hiệu sự lớn mạnh của phong trào dân chủ trong nước mà không một bạo lực nào có thể ngăn cản được. Chính vì thế mà ngay khi nhận được tin tức đầu tiên về sự ra đời này, vào ngày 30-10-2006 tôi đã gửi một điện thư chúc mừng tới quý TT. Thích Thiện Minh và Thích Không Tánh với nội dung như sau: “ Chúng tôi vô cùng xúc động khi được hay tin quý thượng tọa đã can đảm đứng ra thành lập Hội Ái Hữu Cựu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam. Là cựu chủ tịch Ban Chấp Hành Tổng Hội Cựu TNCT/VN liên tiếp 06 nhiệm kỳ (1993-2005) tôi xin chân thành gửi lời chúc mừng sự ra đời của một tổ chức có tầm vóc lớn lao này. Tôi sẵn sàng tham gia vào Ban Cố Vấn của Hội...” đồng thời tôi đề nghị quý Thượng tọa hợp tác với Tổng Hội Cựu TNCT/VN và các Khu Hội Cựu TNCT trên toàn thế giới. Thật may mắn, vào ngày hôm sau 31-10-2006 tôi đã nhận được thư hồi đáp của TT. Thích Không Tánh lời lẽ thật khiêm tốn, nói lên một tấm lòng, nhưng trong

tình thế hiện tại Hội khó lòng hoạt động như ý mong muốn. Rồi trong một điện thư cùng ngày, tôi đã đề nghị chiến hữu Nguyễn Trung Châu – đương kim Chủ tịch BCH Tổng Hội Cựu TNCT/VN cần tiếp xúc ngay với quý Thượng tọa, đồng thời tìm mọi cách để giúp đỡ về tinh thần cũng như vật chất cho Hội. Rồi hai ngày hôm sau 2-11-2006, nhà văn Nguyễn Khắc Tồn từ Hà Nội đã gửi một điện thư chúc mừng, xin gia nhập hội, đồng thời giới thiệu một số khuôn mặt cựu tù nhân chính trị tiêu biểu của thời đại như: “Hòa Thượng Thích Quảng Độ, GS. Hoàng Minh Chính, BS. Nguyễn Đan Quế, GS. Nguyễn Đình Huy, nhà văn hóa Nguyễn Hữu Đan; các nhà văn nhà thơ Thụy An, Trần Dần, Phùng Cung, Lê Đạt, Nguyễn Kiến Giang, Dương Thu Hương, Bùi Ngọc Tấn, Hà Sĩ Phu; các linh mục Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, Nguyễn Hữu Giải; các TT.Thích Tuệ Sĩ, Thích Trí Siêu; các nhà trí thức và hoạt động chính trị như Vũ Đình Hùng, Đặng Kim Giang, Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê, Nguyễn Thế Đàm và rất nhiều chiến sĩ dân chủ trẻ như Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Trương Quốc Huy, Trương Quốc Tuấn, Phạm Bá Hải, Vũ Ngọc Quang, Vũ Hoàng Hải, và hàng ngàn quân nhân và quan chức của chế độ VNCH cũ ở Miền Nam trước đây “Ôi, danh sách sao mà dài quá thế! Dĩ nhiên danh sách còn nhiều lắm, nhiều tới cả trăm ngàn không sao nhớ hết !

Do sự xúc động, trong bài này tôi sẽ đặc biệt nhấn mạnh đến sự ra đời của Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam và sẽ nói về Công Đoàn Độc Lập Việt Nam trong một dịp khác. Câu hỏi đặt ra ở đây là tại sao sự ra đời của tổ chức cựu tù nhân chính trị trong nước lại nức lòng người như thế? ***Tù nhân chính trị hoặc tù nhân lương tâm, ông là ai?*** Theo nhà văn Nguyễn Khắc Tồn, cũng trong Thư Gia Nhập Hội gửi cho quý TT. Thích Thiện Minh và Thích Không Tánh nêu trên, họ là “những người bất đồng chính kiến, những nhà đấu tranh dân chủ, những nhà hoạt động cho tự do tôn giáo có tên tuổi, hay những cựu sĩ quan và công chức của chế độ VNCH cũ ở Miền Nam trước đây mà còn bao gồm cả hàng ngàn, hàng vạn những nạn nhân là những người bị bắt giam, bỏ tù vì đã tìm cách vượt biển, vượt rừng trốn bỏ đất nước tìm đường đến các xứ sở Tự Do thịnh vượng nhất sau ngày 30-4-1975. Hàng ngàn đồng bào các dân tộc người Thượng ở Tây Nguyên đã nổi dậy và bị truy bắt trong thời gian từ năm 2001 đến nay mà tôi đã từng ở tù cùng họ trong trại giam Ba Sao, Nam Hà.” Còn theo Bản Điều Lệ của Tổng Hội Cựu TNCT/VN thì “ Cựu tù nhân chính trị Việt Nam là những người đã bị giam giữ trong các trại tù của CSVN trước hoặc sau năm 1975 vì đã phục vụ cho chính quyền Quốc gia hoặc đồng minh, hoặc là thành viên của các đảng phái quốc gia, hoặc đã tham gia vào các Mặt Trận Phục Quốc nhằm đánh đổ cộng sản sau ngày 30-4-1975, hoặc bản thân có những hành động chống cộng và bị cộng sản cầm tù. Trong tương lai, nếu điều kiện đấu tranh ở trong nước cho phép Tổng Hội sẽ bao gồm thêm tất cả những ai vì đấu tranh Dân Chủ, Tự Do cho Việt Nam mà bị nhà cầm quyền cộng sản giam giữ.” Dù hai định nghĩa nêu trên đã khá rành mạch và tại hải ngoại, dù đã có hàng chục cuốn hồi ký, hàng trăm truyện nói về người tù cải tạo nhưng không có một định nghĩa nào có thể vẽ hết ***chân dung*** của người tù cải tạo hay tù nhân chính trị. Vậy thì phải mô tả về họ như thế nào? Thưa, họ là những người đứng ở một chiến tuyến đối lập với chủ thuyết cộng sản; họ là các nhân sĩ, trí thức, văn nghệ sĩ, thậm chí là các thương gia, nghiệp chủ, các nhà hoạt động văn hóa, các vị tu sĩ. Dù họ không vi phạm bất cứ một đạo luật nào về tư pháp và hình sự, do phục vụ cho một chính quyền đối lập,

hoặc là thành viên của một đảng phái đối lập, do có những hành vi đấu tranh cho dân sinh, dân chủ, công bằng xã hội, cho tự do tôn giáo, tự do hành đạo, tố cáo những mặt sai trái của chính quyền, loan tải tin tức trung thực, bày tỏ nguyện vọng chân chính của người dân một cách ôn hòa, hợp pháp, hoặc có những tác phẩm văn chương chống lại chủ nghĩa và chính quyền cộng sản, bày tỏ quyền tự do tư tưởng, nói lên nguyện vọng tha thiết của người dân (nhưng trái ý bạo quyền) họ bị bắt giam vào các Trại Lao Cải. Họ bị lưu đày biệt xứ (như HT Thích Quảng Độ, Cụ Vũ Hồng Khanh). Nếu ở trong tù thì họ phải lên rừng, lội sông, lội suối đốn gỗ, đốn nứa, chặt tre, chặt vầu, làm gạch để xây nhà tù trong khi thân xác đói lạnh tả tơi, bệnh hoạn không thuốc chữa. Họ bị tra tấn, hành hạ, nhục mạ, cùm kẹp, tước đoạt tài sản, con cái của họ bị kỳ thị khinh miệt, khủng bố tinh thần ngày đêm. Họ phải kéo cày thay trâu, chạy theo con bò hững hờ lấy phân bò thải ra để đạt cho được chỉ tiêu. Họ phải ăn bo bo là thực phẩm dành cho ngựa, ăn sắn sùng phơi khô triền miên khiến tuyệt đường sinh dục. Họ phải ăn chuột cống, cóc nhái, cào cào châu chấu, sâu đất, rau dại, lá cây để sinh tồn. Họ bị tra tấn ngày đêm bằng những buổi học tập, kiểm thảo, khai báo, liên hệ bản thân, tố cáo đồng bạn khiến bao người đã hóa điên hoặc tự sát để từ giã kiếp đọa đày. Cơm tù kiên giam bỏ muối mặn tới nỗi tù nhân phải ‘tiểu’ vào đó mới ăn được, rồi khi được thả ra, họ gục mặt xuống để uống nước cống. Cuộc sống tại nơi các trại cải tạo là cuộc sống chết nhưng không chết ngay mà là chết lần chết mòn. Nơi đó là địa ngục trong địa ngục. Là một tổng hợp từ cổ chí kim, từ Đông sang Tây những thủ đoạn tinh vi nhất để hành hạ con người từ cân não, bao tử, thể xác đến tinh thần. Từ miếng bánh, củ khoai, củ sắn, chén cơm, miếng thịt, cuốn sách, bài báo, bài học tập, chương trình phát thanh, phim ảnh, bài hát, thơ, kịch, tiểu thuyết cũng đều được nghiên cứu để biến con người thành một xác chết biết đi, một loại âm binh, một loài nô lệ mất cả linh hồn rồi chỉ còn biết phản xạ như loài thú vật: đưa miếng thịt ra thì chảy nước miếng, giơ cái roi lên thì nằm xuống, bảo chạy là chạy, bảo cúi đầu là cúi đầu, bảo chết là chết như con chó của Pavlov, và lúc nào cũng tuyệt đối trung thành, tôn thờ đảng csVN như tôn thờ Thượng Đế. Và những địa danh sau đây – theo nhà báo tự do Nguyễn Khắc Toàn đã trở thành **“vết nhoe, là nỗi ô nhục không sao gột sạch được trong lịch sử dân tộc Việt Nam”** Đó là các địa ngục Hoàng Liên Sơn, Phổ Lu, Lào Cai, Yên Bái, Tuyên Quang, Phú Thọ, Vĩnh Quang, Tân Lập Vĩnh Phú, Công Trời, Cán Tỷ, Hà Giang, Hà Tây, Hà Sơn Bình, Hòa Lò, Trại B14 Thanh Liệt - Thanh Trì, Nam Hà, Ba Sao, Đầm Đùn, Lý Bá Sơ, Thanh Hóa, Thanh Phong, Thanh Cẩm, Nghệ Tĩnh, Ái Tử, Bình Điền, Tiên Lãng, Phú Yên, Xuân Phước, Sông Cái Ninh Thuận, Gia Trung, Nước Nhóc Ba Tư, Z30A, Z30B, Z30C, Long Giao, Tây Ninh, Trảng Lớn, Khám Chí Hòa, Phan Đăng Lưu ...và không sao kể xiết mà thế giới đã gọi đây là **“Vietnamese Gulak”** (Quần Đảo Ngục Tù tại Việt Nam). Theo thống kê của Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ và Ân Xá Quốc Tế khoảng 65,000 quân-cán-chính VNCH đã bỏ mình trong các trại lao cải, có số bị thủ tiêu, bắn giết trong giai đoạn đầu thì không ai biết được. Còn những người sống sót, sau khi được thả ra họ đã bỏ lại sau lưng tất cả, can đảm đạp lên sóng nước, vượt biển tìm Tự Do. Họ định cư tại hải ngoại sớm nhất cũng phải là những năm 1980. Họ phải đối đầu với bao nhiêu vấn đề cơm áo sinh tử, khó khăn, lạ lẫm nơi xứ lạ quê người. Thế nhưng khi họ vượt biển ra đi, họ mang theo bao nhiêu hoài bão lớn lao, bao nhiêu dấn dõ, nhấn nhủ của bạn đồng tù và tiếng réo gọi của đồng bào hằng đêm vọng về từ bên kia bờ Thái Bình

Dương cho nên họ đã nghiên rãng, vượt qua mọi gian khó trong cuộc sống, thành lập các hội cựu tù nhân chính trị đầu tiên vào những năm 1986-1987 tại Nam California, Houston và San Jose. Do lòng can đảm, do sự cảm thông và hiểu biết, họ đã tìm cách ngòì chung lại với nhau để thành lập Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Việt Nam tại Orange County. Đây là một điển tiến quan trọng làm nức lòng người hải ngoại lúc bấy giờ. Trong Lễ Ra Mắt BCH Tổng Hội Cựu TNCT/VN cũng tại Orange County vào ngày 19-2-1989, tôi đã đọc một bài phát biểu cảm tưởng trong đó có đoạn “ Bởi vì người tù không có địa vị để giành giựt, không có quyền lợi để chia chác và tuyệt nhiên không có chức vụ để cầu xé nhau. Qua kinh nghiệm thất bại đau thương của ngày 30-4-75, hơn ai hết người tù thấu cảm rằng Đoàn Kết là Sống, là lấy lại được Nước. Chia Rẽ là Thất Bại là mất nước là tủi nhục là lưu vong là chết không nhắm mắt. Do đó mà Tổng Hội Cựu TNCT/VN đã ra đời.” Rồi do lớp người tù Vượt Biên, định cư theo diện ODP (Ra Đi Trong Vòng Trật Tự) và Chương Trình HO tới Mỹ mỗi lúc một đông đảo, Tổng Hội Cựu TNCT/VN từ 03 Khu Hội đã tiến lên 33 Khu Hội trên toàn nước Mỹ, Pháp và Canada và đã bắt liên lạc được với anh em cựu tù nhân chính trị Úc Châu. Dù không phải đồng hương, cùng trường, cùng đơn vị, binh chủng, họ đoàn kết và thương mến nhau thật lòng và tạo nên một Đại Gia Đình Cựu Tù Nhân Chính Trị (kể cả con cái là 200,000 người) nằm rải rác trên khắp thế giới. Phương châm của họ là **Không Quên Bạn Tù, Không Quên Đồng Bào Đau Khổ**. Trong suốt 17 năm qua, lực lượng cựu tù nhân chính trị tại Hải Ngoại đã luôn luôn đi đầu, vững vàng về lập trường và hỗ trợ tích cực cho các cuộc đấu tranh vì Dân Chủ, Tự Do ở trong nước. Riêng bản thân tôi, 12 năm (tức sáu nhiệm) kỳ làm chủ tịch Ban Chấp Hành Tổng Hội, tôi luôn luôn ước mơ một ngày nào đó sẽ được bắt tay các anh em, và quý vị cựu tù nhân chính trị ở trong nước... và giấc mơ ấy ngày nay đã trở thành hiện thực.

Sự ra đời của Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị trong nước theo lời tâm tình của TT. Thích Không Tánh “Là hoài bão ấp ủ từ những ngày còn trong tù; chứ với tình cảnh, chế độ độc tài toàn trị của VC hiện nay thì Hội Ái Hữu TNCT/VN không thể nào thành hiện thực được.” Chính vì thông cảm với hoàn cảnh khó khăn và nguy hiểm của những người sáng lập - mà qua bài viết này tôi tha thiết kêu gọi các Khu Hội Cựu TNCT và anh em cựu tù nhân chính trị trên toàn thế giới, trước hết: hãy tích cực hỗ trợ tinh thần cho quý vị ở trong nước bằng cách phổ biến và loan tải khắp nơi về tin tức mừng vui này. Sau đó chuẩn bị kế hoạch yểm trợ tài chánh để Ban Sáng Lập có phương tiện hoạt động, trợ cấp cho các cựu tù nhân chính trị gặp khó khăn trong đời sống và lần hội có phương tiện để tổ chức đại hội khoáng đại. Gia đình cựu tù nhân chính trị ở Hải Ngoại khi về thăm Việt Nam nên mạnh dạn tới thăm quý TT. Thích Không Tánh, TT. Thích Thiện Minh, Ô. Nguyễn Khắc Toàn để bày tỏ tinh thần đoàn kết, ngưỡng mộ và chia sẻ. Tôi tin rằng tù nhân chính trị chúng ta – những người lúc nào cũng nấu nung lòng ái quốc, thông cảm nỗi bất hạnh khổ đau của 80 triệu đồng bào trong nước, đã trưởng thành trong biển máu và nước mắt ...chắc chắn sẽ làm được việc này. Còn riêng Tổng Hội Cựu TNCT/VN tôi trân trọng đề nghị: Đại Hội 10 của Tổng Hội Cựu TNCT/VN tổ chức tại Thành Phố Philadelphia, Tiểu Bang Pennsylvania nhân dịp Lễ Độc Lập Hòa Kỳ 2007 tới đây, chúng ta sẽ trực tiếp hoặc nhờ Tòa Đại Sứ Hoa Kỳ tại Việt Nam hoặc Bộ Ngoại Giao Hoa Kỳ gửi thiệp mời tới quý TT. Thích Không Tánh, Thích Thiện Minh, Nhà báo Nguyễn Khắc Toàn cùng một số vị cựu tù nhân chính trị khác...tham dự

Đại Hội 10 của chúng ta. Chúng ta sẽ mua vé máy bay, lo chỗ ăn chỗ ở và chi phí đi lại cho quý khách. Chúng ta sẽ làm được điều đó. Các cựu tù nhân chính trị tại hải ngoại sẽ xúm xít lại, bảo nhau để làm việc đó. Chúng ta phải hãnh diện khi làm việc đó. Nếu như bạo quyền cho phép... thì cảm động biết là bao nhiêu? Chúng ta sẽ ôm những vị ấy mà khóc. Khóc vì mừng vui, khóc vì thương nước, thương bạn tù và thương đồng bào. Còn nếu như bạo quyền “đóng cửa rút cầu” thì đây cũng là cơ hội tốt để nói thêm cho thế giới biết bộ mặt gian trá của một chế độ bất nhân. Không có cuộc đấu tranh cứu nước nào mà không gian khổ. Cứ thử nhìn vào lịch sử Ba Lan, Tiệp Khắc và Hung Gia Lợi xem bao nhiêu triệu người đã gục ngã trước họng súng và xe tăng của Liên-Xô mới có được nền dân chủ như ngày nay? Bao nhiêu thanh niên thiếu nữ bị xe tăng của Đặng Tiểu Bình và Giang Trạch Dân cày nát ở Thiên An Môn (1989) mà đất nước Trung Hoa đã có dân chủ đâu? Nhưng khi một ánh đuốc đã được thắp lên, một chiến sĩ dân chủ bị cầm tù, một nhà ái quốc bị lên đoạn đầu đài, một bài báo về tự do, dân chủ được lan truyền trong dân chúng... thì hơi thở của cuộc đấu tranh vẫn còn, dòng sinh mệnh của dân tộc vẫn có cơ hồi sinh.

Dường như dấu hiệu của Mùa Xuân chỉ là mấy nụ nhỏ nứt ra từ những thân cây khô héo của Mùa Đông dài hiu hắt. Tuy nhiên Mùa Xuân chỉ thật đến khi có ngọn gió Xuân ấm áp nhẹ nhàng thổi tới. Mà ngọn gió ấm áp ở đây chính là sự thức tỉnh của lòng người, sự đoàn kết của các đoàn thể, sự can đảm dấn thân của các lãnh tụ đang đấu tranh và sự hỗ trợ hết lòng của khối 3 triệu người Việt hải ngoại cho công cuộc đấu tranh lịch sử đầy gian khổ này. Chúng ta, quý thầy, quý cha, quý vị và đồng bào trong nước đang hy sinh đấu tranh để làm gì? Xin hãy cùng đọc bài thơ ***Khi Loài Quỷ*** dưới đây để thấy tấm lòng của mọi người trong công cuộc đấu tranh này:

Khi loài quỷ đã không còn ngự trị
Sống dậy đi ôi đất nước điêu tàn
Hoa thân ái đã giăng đầy lối ngõ
Nghĩa đồng bào kết chặt bởi Yêu-Thương
Đất Vạn Xuân xuân bằng tình yêu nước
Khối triệu người quyết dựng lại Quê Hương.

(Trích Thiên Sử Thi Của Người Vượt Biển)

Đào Văn Bình

(California ngày 4-11-2006)

4/ Cùng thời điểm công khai thành lập Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN, Tiến Sĩ Hà Sĩ Phu một nhân sĩ trí thức tại tỉnh Lâm Đồng, Việt Nam, đã có bài viết Hoan Nghênh sự ra đời của Hội như sau

***Hoan nghênh Hội Ái hữu tù nhân chính trị Việt nam
(Hà Sĩ Phu Cố Vấn Hội Ái Hữu)***

Là một tù nhân chính trị, tôi hoan nghênh sáng kiến thành lập một (hoặc nhiều) hội Ái hữu của những người cùng là tù nhân chính trị ở Việt nam.

Trong xã hội, những người giống nhau về một mặt nào đó (cùng quê quán, cùng nghề nghiệp, cùng sở thích, cùng giới tính, cùng bị tàn tật... vân vân) thường rủ

nhau lập thành một hội để chia sẻ và giúp đỡ lẫn nhau. Mọi xã hội xưa nay vẫn có những hội đoàn như thế, không có gì lạ.

Những người mù, những doanh nhân, những phụ nữ, hay người chơi cây cảnh... chẳng hạn, thì lập hội rất dễ, trước hết vì họ không cần định nghĩa thế nào là mù, thế nào là doanh nhân, thế nào là phụ nữ, thế nào là chơi cây cảnh. Nhưng riêng **Hội những Tù nhân chính trị Việt nam** thì khởi thủy cần tự định nghĩa mình trước đã., thì mình mới là mình được.

Nhà nước Việt Nam vẫn công bố với thế giới rằng ở Việt Nam không hề có tù Chính trị, tù Lương tâm, hay tù Tôn giáo. Nếu đúng như thế thì đến một tù nhân chính trị cũng không có chứ lấy đâu hội viên mà thành một hội? Bởi thế, người tù chính trị ở Việt nam cần nói với mọi người rằng : có chúng tôi tồn tại trên đời này bằng xương bằng thịt. Khẳng định như vậy để khỏi tủi vong linh mình khi sẽ qua đời, chứ nhận cái danh xưng “thằng tù” nguy hiểm ấy nào có thêm được một “tiêu chuẩn đãi ngộ” nào, ngoại trừ khả năng tự rước thêm phiền lụy.

Nói như vậy cũng chỉ để thấy cái oái oăm trong trường hợp cụ thể của ta, chứ thế nào là tù nhân chính trị thì cả thế giới này ai cũng biết cả, còn phải đi tìm định nghĩa rồi mới biết mình có là tù nhân chính trị hay không thì chỉ là thằng điên. Giả thử ta đem thắc mắc ấy đi hỏi một người ngoại quốc rằng : « **Này bạn ơi, không biết trong chế độ Cộng sản Việt nam và các nước Cộng sản khác có tù chính trị không nhĩ?** » thì họ sẽ trở mặt ra, vì không biết kẻ đứng trước mặt họ có là người thật hay không ?

Họ phải trở mặt ra, không hiểu, vì ở một chế độ đã độc quyền chính trị đến mức phải đặt hẳn một điều (Điều 4) trong Hiến pháp để ngăn cấm các quan điểm chính trị khác thì chỉ cần có quan điểm chính trị khác cũng sẽ bị quy là phạm luật và bị đi tù, tù như thế mà không gọi là tù chính trị thì là gì? Ở những nước độc quyền chính trị thì tù nhân chính trị dốt khoát phải nhiều hơn ở các nước khác chứ không thể không có, hoặc chưa kịp thành tù nhân đã bị thủ tiêu.

Điều 4 Hiến pháp thật tai hại cho một đảng cộng sản, vì chừng nào nó còn tồn tại thì từng giờ từng phút nó cứ tự tổ cáo với mọi người rằng chủ nghĩa Mác-Lê là một hệ thống chủ quan, áp đặt, cưỡng bức và thiếu tự tin. (Vì một lô gạch rất đơn giản là: người ta thường phải lo xa, phải “đóng khung tư tưởng” một khi biết trước rằng thế nào rồi người dân cũng không phục, cũng sẽ nghĩ khác, cũng sẽ làm khác. Nhưng càng sợ thì nguy cơ khách quan càng thành hiện thực. Thủ phạm “nói xấu” và “làm xấu” Đảng CS không ai khác hơn là chính điều 4 Hiến pháp! Bỏ được điều 4 ấy nhất định “Đảng ta” sẽ trút bớt được gánh nặng, thanh thản và “hoà nhập” hơn).

Họ lại phải trở mặt ra, không hiểu, vì chính Đảng Cộng sản Việt nam cũng đang có một tổ chức **Tù nhân chính trị**, gồm những người của Đảng đã chống lại chính quyền miền Nam Việt nam trước đây. Vậy theo ĐCSVN thì chống một chế độ là tội chính trị. Từ 1975 đến nay chính nhà nước CS Việt nam cũng quy nhiều người đứng vào tội đó: tội nói ngược với quan điểm của Đảng, tội “**tuyên truyền chống chế độ**”, khi quy tội như thế mặc nhiên đảng đã thừa nhận số người này là tù chính trị

rồi chứ còn gì nữa?. Còn chính trị ấy là chính trị nào, theo nó và chống nó là tốt hay là xấu lại là chuyện sau.

Vậy trên đất nước ta đang có rất nhiều tù nhân chính trị là điều không phải bàn, việc vin vào có này có nọ để trị tội những người khác chính kiến, để bảo họ phạm tội hình sự, thì dù có bày đặt công phu đến mấy, dù đủ mũ cao áo dài đến mấy, trước nhân loại vẫn chỉ là trò nói dối đại dột của trẻ thơ, không đáng bàn thêm nữa..

Nhưng với một người cụ thể, có là tù nhân chính trị hay không, tù nhân chính trị này tốt hay không tốt thì phải xem xét cụ thể. Hội chỉ gồm những người giống nhau về một mặt nào đó thôi (cùng là phụ nữ, cùng trồng cây cảnh...), còn những mặt khác có thể rất khác nhau.

Ngay đầu bài viết, tôi đã nhận mình là một tù nhân chính trị (hoặc tù nhân lương tâm), thì về phần mình có lẽ tôi cũng phải có “luận chứng”, kéo người ta bắt bẻ thì sao?. Là tù nhân thì tôi có đầy đủ *chứng chỉ tù nhân*, có thể xuất trình bất cứ lúc nào. Nhưng tôi không ăn cắp ăn trộm, không đi điếm ma tuý, không cướp của giết người, không lợi dụng chức quyền để tham nhũng... mà chỉ viết ba bài triết luận và một số thư từ tâm tình với bạn bè về cảm nhận xã hội của mình khiến lương tâm mình bứt dứt không yên. Thế mà bị quy thành tội “*làm lộ bí mật nhà nước*” (1996) và tội “*phản bội Tổ quốc*” (2000), thế thì chẳng là tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm thì là gì? Lúc đầu (1995) nhà nước định khép tôi vào tội “*chiếm đoạt* bí mật nhà nước”, dùng chữ *chiếm đoạt* cho có màu sắc trộm cướp, nhưng rồi cũng phải chuyển thành tội “*làm lộ*” thôi. Còn khi bị quy tội “*phản bội Tổ quốc*” thì tôi đã viết kháng thư lên các cơ quan tối cao như sau :

“Nếu Nhà nước có đủ tự tin rằng tôi là người có tội phản quốc thì hãy xúc tiến ngay việc thiết lập phiên tòa xét xử công khai (phải công khai vì việc của tôi không liên quan đến bất cứ một bí mật quốc gia nào cả), tạo điều kiện đầy đủ nhất để tôi thực hiện quyền mời luật sư và làm việc với luật sư. Và nếu vấn đề được làm sáng tỏ trước mọi người rằng quả là tôi là kẻ phản quốc thì tốt nhất là nên xử bắn, vì kẻ phản bội nhân dân và Tổ quốc mình, kẻ đó không đáng sống”.

Bị quy trọng tội, tôi yêu cầu xử tội, nhưng nhà nước không xử, lại rút lui, rút lui một cách không thành thật gì, mà dùng nghị định 31/CP để quản chế tôi 2 năm với lý do nhập nhằng: vẫn khẳng định tôi có tội phản quốc, “*nhưng chưa đến mức truy cứu trách nhiệm hình sự*” nên giao cho phường quản lý, tịch thu máy vi tính của tôi (và của ông Mai Thái Lĩnh) rồi đem bán đấu giá! (1). Tội “*phản quốc*” chứ có “*phản phường*” đâu mà trao cho phường? Đã “*phản quốc*” mà lại còn “*chưa đến mức truy cứu trách nhiệm*”? Luật pháp tùy tiện đến thế là cùng. Ranh giới giữa phản quốc với không phản quốc mà còn nhập nhằng như thế thì lời tuyên bố có tù chính trị hay không liệu có gì là đáng tin? Thiên hạ dám khinh người Việt nam mình chính vì cung cách nhập nhằng khôn vặt đó.

Đây là chuyện nhỏ của tôi, tất nhiên những người khác lại gặp những oan khuất khác. Sự tùy tiện của luật pháp trong việc xử tội những người bất đồng chính kiến là

một trong những lý do chính khiến cho trước sau gì cũng phải thành lập nên một hoặc nhiều Hội Ái hữu những tù nhân chính trị. Để giúp đỡ nhau, từ những khó khăn về đời sống đến những khiếu nại khi bị đối xử bất công!

Giúp đỡ nhau là việc từ thiện, là quyền bất khả xâm phạm. Một khi đã đứng vào thế giới con người thì không thể không tôn trọng quyền ấy. Làm việc ấy chưa phải là làm Chính trị !.

Tù nhân chính trị nhưng chưa lập tổ chức chính trị, chỉ làm hội từ thiện, hội tương tế, vậy là khiêm tốn.

Tôi hoan nghênh vì tôi ưa sự khiêm tốn. Cụ Phan Chu Trinh ngày trước cũng chỉ khiêm tốn đòi lập các hội đoàn, đòi thả tù nhân chính trị nên những người chủ trương bạo động chỉ trích cụ kịch liệt, nay mới biết cụ là nhà khởi xướng *diễn biến hoà bình* tuyệt vời ở Việt nam.

Những người có một hoàn cảnh hay đặc điểm gì đó giống nhau cùng nhau lập một hội ái hữu là “chuyện thường ngày” ở... nhân gian, nước nào cũng có. Ta làm điều thông thường ấy là để nước ta cũng giống như các nước khác, và giúp thêm vào quá trình hội nhập của nước ta với thế giới. Tôi hoan nghênh vì tôi thích đất nước mình hội nhập.

Nhưng việc làm chính đáng, đúng quy luật mới có khả năng thành công một phần, một phần nữa phụ thuộc vào những người khởi xướng và đảm nhiệm, “nhân sự” luôn là một khoảng trống cho sự thành bại. Chúc cho Hội Ái hữu những tù nhân chính trị, thấu nhận được những tù nhân chính trị tiêu biểu (kể cả tù nhân lương tâm, tù nhân tôn giáo), đủ lòng nhân ái, đủ độ lượng và nhất là sự sáng suốt để đạt đến mục tiêu cao cả.

Còn nếu có ai đó sùng sộ rằng: đã là những thằng tù sao còn nhân ái, sáng suốt và cao cả thế thì ta ôn tồn bảo họ: “*Xin ông cứ hỏi các cựu tù nhân chính trị, các hội viên danh dự Nelson Mandela hay Vaclav Havel..., hay soi lại tấm gương “tên tử tù” Phan Chu Trinh sẽ được giải đáp.*

Tam đảng nhân, tam đảng vật, thì cũng tam đảng CHÍNH QUYỀN, tam đảng TÙ NHÂN ông ạ!”.

Nếu người kia vẫn chưa hiểu ra, và cứ tiếp tục thái độ cũ, thì chính là lúc con người cần đến các Hội đây.

Đà Lạt 11- 2006

HSP

-----
(1) Ông Mai Thái Lĩnh cùng với Hà Sĩ Phu bị khởi tố tội “Phản bội Tổ quốc” chỉ vì hai bức thư của HSP gửi các ông Đỗ Mạnh Tri và Nguyễn Gia Kiểng (năm 2000), giam tại gia 7 tháng, hàng ngày hai buổi lên Sở Công an để hỏi cung.

5/Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN nhận được nhiều lá thư xin gia nhập Hội, điển hình sau đây là lá thư đầu tiên của Nhà báo, Phóng viên Tự do Nguyễn Khắc Toàn

kiêm Phó Tổng Biên Tập Tập san Tự do Dân chủ số 11 Ngõ Tràng Tiền-quận Hoàn Kiếm-Hà Nội. mobile :091 732, xin ghi lại dưới đây:

Thư gia nhập Hội cựu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam – 2006 (của cựu tù nhân Nguyễn Khắc Toàn)

Hà nội ngày 2 tháng 11 năm 2006

Kính gửi các Thượng toạ Thích Thiện Minh và Thích Không Tánh.

Tôi rất vui mừng nhận được thư của 2 Quý Thượng Toạ gửi đến để thông báo việc các thầy có dự kiến thành lập Hội cựu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt nam. Tôi đã xem kỹ bản dự thảo về việc này và hoàn toàn đồng ý sáng kiến độc đáo do các quý vị đưa ra công khai để lấy ý kiến rộng rãi trong phạm vi quốc nội và hải ngoại. Tôi tha thiết đề nghị Ban tổ chức và các quý vị trân quý hãy ghi tên tuổi cá nhân tôi vào danh sách hội viên của Hội cựu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt nam (HCTNCT & TGVN) ngay đợt đầu tiên này.

Việc thành lập HCTNCT&TGVN mà các thầy đang là những người đi tiên phong sáng lập lại thêm một minh chứng nữa là :

Ngày nay các công dân Việt nam bất kể là ai đã chẳng quản gian nguy, khó khăn đều can đảm đứng lên chủ động giành lại các quyền Con người cơ bản nhất. Mà những giá trị nhân quyền đó, đã bị đảng CSVN và nhà nước độc tài của họ đã dùng hệ thống pháp luật thủ tiêu vừa trắng trợn vừa tinh vi một cách tuyệt đối và triệt để suốt mấy mươi năm qua. Dù rằng những quyền tự do dân chủ căn bản đó đã được thừa nhận rõ ràng và đầy đủ trong Hiến pháp của chính nhà nước CHXHCN Việt nam. Trải qua bao thăng trầm của thời gian kể từ khi hình thành chế độ “CS và XHCN VN ” ngày 2/9/1945 đến nay.

Bản Hiến pháp tuy được sửa đổi, tu chính nhiều lần qua các giai đoạn như 1960, 1980, 1992, và 2002, nhưng các “quyền tự do dân chủ” của công dân Việt nam vẫn được nhà nước và đảng CSVN ghi nhận, mà không dám xoá bỏ. Và ai cũng thừa biết rằng các quyền thiêng liêng sơ đẳng đó chỉ nằm trên những trang giấy của bản Hiến pháp nhà nước CS VN này mà thôi. Có chăng nó chỉ giúp cho việc trang trí cái gọi là nhà nước pháp quyền XHCNVN thêm sắc sỡ và loè loẹt và ngày nay thì chẳng còn đánh lừa được ai nhẹ dạ, cả tin nữa.

Việc Hội CTNCT và TGVN được ra mắt chính thức sắp tới đây sẽ làm phong phú thêm bức tranh về sinh hoạt đa nguyên và một xã hội công dân trong nước đang dần dần hồi sinh trên mảnh đất quá nghiệt ngã, hà khắc sau biết bao bão tố của đàn áp và khủng bố đập vùi.

Sáng lập và đứng đầu quý Hội hiện nay của chúng ta là những cựu tù nhân Tôn giáo và chính trị nổi tiếng như Thượng toạ Thích Thiện Minh và Không Tánh. Các Thầy là những cựu tù nhân của chế độ CSVN đã từng chịu đựng tới 26 năm và nhiều năm đọa đầy khốc liệt càng làm cho Hội thêm ý nghĩa cao cả, uy tín vang lừng và đầy tính nhân văn.

Hội CTNCT và TGVN ra đời và phát triển chắc chắn sẽ quy tụ được hàng trăm, hàng nghìn, hàng chục nghìn... thậm chí hàng trăm nghìn và hàng triệu người dân Việt nam trong nước và hải ngoại sẽ trở thành hội viên chính thức và danh dự. Bởi vì, dưới chế độ CS độc tài toàn trị theo mô hình XHCN này thì cả nước chỉ là một nhà tù khổng lồ hay trại tập trung trá hình mà thôi. Tôi nghĩ rằng thành phần hội

viên không chỉ đơn thuần là những người bất đồng chính kiến, những nhà tranh đấu dân chủ, những nhà hoạt động cho tự do tôn giáo có tên tuổi, hay những cựu sĩ quan và công chức của chế độ VNCH cũ ở miền Nam trước đây...Mà còn bao gồm cả hàng ngàn, hàng vạn những nạn nhân là những người bị bắt giam, bỏ tù vì đã tìm cách vượt biển, vượt rừng trốn bỏ đất nước tìm đường đến các xứ sở Tự do - thịnh vượng nhất là sau ngày 30-4-1975. Hàng ngàn đồng bào các dân tộc người Thượng ở Tây Nguyên đã nổi dậy và bị truy bắt trong thời gian qua từ năm 2001 đến nay, mà tôi đã từng ở tù cùng họ trong trại giam Ba Sao – Nam Hà. Họ đều xứng đáng là những Hội viên của Hội chúng ta. Và hội viên còn là ngàn vạn những dân oan bị mất ruộng đất, mất nhà cửa tài sản hoặc bị cầm tù vì những bản án oan sai và bất công có đầy rẫy trên khắp cả nước hiện nay... Hiện nay các trại tù kiểu “Gulak” dưới thời CS Xô viết trước đây có đầy dẫy ở khắp VN vẫn đang giam nhốt hàng trăm, hàng ngàn những tù nhân như vậy. Những cái tên khét tiếng vẫn hằn sâu trong ký ức biết bao thế hệ người VN như các trại giam Hoà Lò – Hà Nội, trại B14 Thanh Liệt – Thanh Trì – Hà Nội, trại Ba Sao – Nam Hà, Đầm Đùn, Thanh Cẩm, Yên Định – Thanh Hoá, Yên Bái, Phố Lu – Lào Cai, Công Trời, Cẩn Tỷ - Hà Giang, Tân Kỳ - Nghệ An, Z30Đ – Xuân Lộc - Đồng Nai, Phú Yên, khám Chí Hoà – Sài Gòn... và không sao kể hết. Những địa danh này mãi mãi là vết nhơ, là nỗi ô nhục không sao gột sạch được trong lịch sử dân tộc VN.

Nhưng ngược lại, những người tù đã may mắn còn sống sau khi trải qua nhiều năm tháng bị đầy đọa, mỗi mòn trong các trại tù trên khắp đất nước đã trở thành những nhân vật anh hùng bất tử và thật đáng vinh danh cho các thế hệ hôm nay và mai sau. Và trong bức thư hạn hẹp này cũng không thể kể hết tên tuổi của họ như Hoà thượng Thích Quảng Độ, giáo sư Hoàng Minh Chính, bác sỹ Nguyễn Đan Quế, Nguyễn Đình Huy, nhà văn hoá Nguyễn Hữu Đang, các nhà văn và các thi sỹ như: Thụy An, Trần Dân, Phùng Cung, Lê Đạt, Nguyễn Kiến Giang, Dương Thu Hương, Bùi Ngọc Tấn, Hà Sỹ Phu, các linh mục Nguyễn Văn Lý, Phan Văn Lợi, Nguyễn Hữu Giải, các thượng toạ Thích Thiện Minh, Thích Tuệ Sỹ, Thích Không Tá, Thích Trí Siêu, các trí thức và các nhà hoạt động chính trị : Vũ Đình Huỳnh, Đặng Kim Giang, Lê Hồng Hà, Phạm Quế Dương, Nguyễn Thanh Giang, Trần Khuê... Ngoài ra còn phải kể đến tên tuổi hàng ngàn những cựu tù nhân là thành phần quân nhân và quan chức của chế độ VNCH cũ ở miền Nam trước đây. Những người này đã góp phần trở thành biểu tượng của cuộc tranh đấu vì Tự do – Dân chủ cho cả dân tộc. Thời gian gần đây có thêm rất nhiều những chiến sỹ dân chủ trẻ tuổi đã và đang nếm trải trong ngục tù của chế độ CS như Phạm Hồng Sơn, Nguyễn Vũ Bình, Trương Quốc Huy, Trương Quốc Tuấn, Phạm Bá Hải, Vũ Ngọc Quang, Vũ Hoàng Hải... Số thanh niên trẻ này cũng rất xứng danh với lớp cha anh đi trước.

Thưa các Quý Thượng Toạ !

Quyền tự do hội họp, lập hội, tự do biểu tình mít tinh, tự do báo chí, ngôn luận, tư tưởng, phát biểu chính kiến, tự do sinh hoạt đảng phái chính trị, tự do xuất dương và trở về trong nước, tự do cư trú, quyền bất khả xâm phạm về thân thể, danh dự và chỗ ở, bí mật thư tín, điện thoại... Đó là những giá trị nhân quyền thiêng liêng của mọi công dân và có giá trị phổ quát cho toàn nhân loại. Việc Các Quý vị hiện ngang lập ra Hội CTNCT&TGTVN để sinh hoạt trên phạm vi cả nước trong tình hình hiện nay là đáp ứng mong ước của biết bao nhiêu công dân VN đang khát khao tự do dân chủ đã từng chịu án tù đầy vô lối của nhà nước CSVN vì lý do chính trị và tôn giáo.

Đó còn là bằng chứng hùng hồn cho dư luận quốc tế và cả nước biết ở VN có nhiều tù nhân chính trị, tôn giáo và lương tâm. Điều mà nhà cầm quyền VN thường xuyên chối leo lẻo, chối bay chối biến và không bao giờ thừa nhận vấn đề hệ trọng này. Ngoài ra cũng như tôi đã nói ở trên, việc sáng lập ra Hội này cũng đóng góp thêm cho bức tranh sinh hoạt đa nguyên thêm phong phú và sinh động. Đó là những sự kiện thời gian gần đây đã có nhiều đảng phái chính trị đã ra hoạt động công khai, nhiều tờ báo thực sự của công dân kiểm soát đã mạnh dạn được ấn hành, một số hội đoàn như: công đoàn tự do - độc lập không chịu sự kiểm soát của ĐCSVN đã ra đời và gây được tiếng vang lớn trên trường quốc tế, đồng thời cũng làm cho nhà nước lúng túng. Mới hôm qua lại có thêm Hội Công Nông đoàn kết do công nhân ngành nhựa và nông dân miền Nam VN tự thành lập đã tuyên bố ra công khai. Tôi tin rằng trong thời gian tới ĐCSVN và nhà nước của họ không thể tùy tiện đàn áp trắng trợn như mấy chục năm trước đây. Và tôi cũng hy vọng rằng trong tương lai người dân VN sẽ theo gương những công dân tiên phong đi trước để chủ động giành lại những quyền tự do dân chủ hợp hiến, hợp pháp và phù hợp với các quyền con người đã được minh định trong các công ước quốc tế về nhân quyền mà nhà nước CS VN là một thành viên đã tham gia ký kết.

Qua bức thư này tôi không chỉ xin tham gia trở thành hội viên của Quý Hội, mà sẵn sàng cùng các Quý vị ra sức đấu tranh đến cùng để bảo vệ Hội của chúng ta và kiên quyết đòi nhà nước CSVN thực thi những giá trị nhân quyền căn bản đó.

Nhân tiện bức thư này do hoàn cảnh người bạn, người đồng chí của tôi đang bị công an vây hãm rất nặng nề và nghiệt ngã, không thể liên lạc được thường xuyên như trước đây nữa. Nên tôi cũng đề nghị Ban tổ chức và các Thượng Toạ hãy ghi danh cựu trung tá Trần Anh Kim quê Thái Bình, thành viên khối 8406 là hội viên chính thức của Hội chúng ta. Bởi vì anh Kim cũng đã từng chịu 2 năm tù đầy chỉ vì đã dũng cảm đấu tranh chống bất công, tham nhũng trong quân đội khi còn đang tại ngũ. Và trường hợp nữa, một người bạn vong niên của tôi là ông Nguyễn Thế Đàm, 75 tuổi ở ngõ 559 đường Lạc Long Quân - quận Tây Hồ - Hà Nội là một người bất đồng chính kiến có tiếng. Ông đã bị nhà nước CSVN bỏ tù từ năm 1990 đến 1995 không xét xử, tại trại giam Hoả Lò - Hà Nội chỉ vì ông đã lên tiếng đòi xoá bỏ hoàn toàn chủ nghĩa Mác - Lê Nin ở nước ta. Tôi cũng đề nghị Ban tổ chức ghi danh ông là hội viên chính thức ngay trong đợt này.

Tuy Hội chúng ta không phải là 1 tổ chức chính trị, nhưng tôi tin chắc và hy vọng những hoạt động của Hội sẽ góp phần to lớn và tích cực vào công cuộc đấu tranh đòi dân chủ hoá đất nước hiện nay.

Cuối cùng xin chân thành cảm ơn và chúc sức khoẻ Các Quý Thượng Toạ.

Người viết thư

*Nhà báo, phóng viên tự do Nguyễn Khắc Toàn
Kiêm Phó Tổng biên tập Tập san Tự do Dân chủ
Số 11 Ngõ Tràng Tiền - quận Hoàn Kiếm - Hà Nội
Mobile : 091 732 3733*

**6/ Đơn Xin Công Khai Hợp Thức Hóa Hội Ái Hữu:
Bạc Liêu, ngày 08 tháng 03 năm 2007**

Kính Gởi

Ông Chủ Tịch Quốc Hội nước CHXHCNVN

Ông Thủ Tướng Chính Phủ nước CHXHCNVN

Ông Bộ Trưởng Bộ Tư Pháp nước CHXHCNVN

Trích yếu: v/v Xin phép Hợp thức hoá hoạt động Hội Ái Hữu Tù Nhân CT và TGVN

Kính Thưa Quý Ngài:

Tôi đứng tên là Huỳnh Văn Ba, pháp danh: Thích Thiện Minh, nghề nghiệp: Tu Sĩ, sinh năm 1955, là Cựu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam, bị bắt ngày 28/03/1979, được trả tự do ngày 02/02/2005, hiện tạm trú tại số: 89/353, đường Cách Mạng, khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu. Hôm nay đệ đơn này đến quý Ngài xin phép hợp thức hoá một hiệp hội mang tính Ái Hữu sau đây:

Nguyên, vào năm 1987 tôi đã thành lập Hội Bảo Vệ Tù Nhân Chính Trị VN tại nhà tù Xuân Phước, tỉnh Phú Yên, sau khi ra tù vào ngày 27/10/2006, tôi đã công khai đưa ra Tâm Thư và Điều Lệ với danh xưng “Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam”, mục đích chính: là tương thân tương ái, lá lành đùm lá rách không mang nặng màu sắc chính trị, nhưng hỗ trợ tiến trình dân chủ hoá đất nước, (xin đính kèm Bản Điều Lệ)

Trong thời gian tại thành phố Hồ Chí Minh tôi có những cuộc gặp gỡ trao đổi và tiếp xúc với nhiều cán bộ hữu trách tại thành phố, Cục và Bộ Công an, quý Cán bộ đề nghị tôi nên làm đơn xin phép nhà nước cho Hội Ái Hữu được hoạt động hợp pháp để đúng theo thủ tục Pháp lý

Nay tôi đệ đơn này kính đến, Chủ tịch Quốc Hội, Thủ tướng Chính Phủ và Bộ trưởng Bộ Tư pháp, xin quý Ngài vui lòng chấp thuận cho phép tôi được hợp thức hoá hoạt động của Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam. Trước khi nhận lời kính xin quý Ngài nhận nơi đây lòng thành thật và trân trọng của tôi./.

Đương Đơn

Thích Thiện Minh

Chú Ý: Theo đề nghị của các tổ chức quốc tế, Hội Ái Hữu nên công khai xin phép hợp thức hoá, nếu xin phép chính phủ VN không giải quyết vẫn tiến hành hoạt động vì Hội chỉ mang tính từ thiện nhân đạo, nên dựa trên Hiến Pháp VN và Luật pháp QT mà VN đã ký kết tham gia, nếu có bị đàn áp của chính quyền VN thì các tổ chức quốc tế mới có thể căn cứ trên văn bản mà can thiệp./.

7/ Thư Ngỏ gửi Thủ Tướng về Hội Ái Hữu

Bạc Liêu, ngày 12 tháng 02 năm 2008

THƯ NGỎ

Kính Gởi: Ông Thủ Tướng Chính Phủ Nước CHXHCNVN

Kính Thưa Ông:

Tôi đứng tên Huỳnh Văn Ba, thế danh: Thích Thiện Minh, hiện ngụ tại 89/353, đường Cách Mạng, khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu. Hôm nay, kính gửi đến Ông Thủ Tướng bức thư ngỏ này xin bày tỏ thiện ý như sau:

Nguyên vào ngày 08-03-2007, tôi đã gửi đơn đến Ông Thủ tướng để xin hợp thức hoá Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam. Tôi đã được Bà Nguyễn Thị Mai văn thư riêng của Thủ Tướng, được sự uỷ quyền của Ông Thủ Tướng ký nhận qua giấy báo phát thư Bưu điện vào lúc 10h, ngày 19/03/2007. Tuy nhiên, từ ngày văn phòng Chính Phủ nhận đơn đến nay đã gần 1 năm, chúng tôi vẫn chưa có sự trả lời chính thức của Ông Thủ Tướng. Hội chúng tôi đang chờ đợi sự phúc đáp của Ngài

Một lần nữa, tôi khẳng định với Ngài, mục đích của Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo VN là thể hiện sự tương thân tương ái, trên tình nhân đạo giữa những người đồng tù. Bên cạnh thúc đẩy tiến trình Dân chủ hoá đất nước, Hội không mang nặng màu sắc Chính trị Đảng phái và tuyệt đối không âm mưu bạo động nhằm lật đổ chính quyền.

Hôm nay, được sự đề nghị của quý thành viên trong Hội Đồng Cố Vấn và Hội Đồng Điều Hành Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam trong ngoài nước. Tôi gửi đến Ông Thủ Tướng bức Thư Ngỏ này, mong Ngài nhín chút thì giờ quý báu dành cho sự hồi âm.

Thay mặt Hội tôi gửi đến Ngài lời cảm ơn và lời chào trân trọng./.

Trân trọng,
Thích Thiện Minh

Tóm lại: Cho đến nay, chính phủ vẫn yên lặng chưa có văn bản phúc đáp, Hội Ái Hữu vẫn hoạt động một cách khiêm tốn ở quốc nội, còn hải ngoại có điều kiện thuận lợi nên phát triển mạnh hơn.

8/ Vào ngày 12/02/2008 tôi gửi Thư Ngỏ đến Ông Thủ Tướng Việt Nam, tiếp theo ngày 17/02/2008 Ông Đào Văn Bình, Cố vấn Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị và Tôn Giáo VN cư ngụ tại Hoa Kỳ Ông đã có 1 bài viết nói đến Vấn Đề Pháp Lý của Hội Ái Hữu như sau :

Vấn Đề Pháp Lý Của Hội Ái Hữu Cựu TNCT & Tôn Giáo VN.

(Đào Văn Bình, Cố Vấn Hội Ái Hữu)

Vào ngày 12-2-08 vừa qua TT. Thích Thiện Minh – Hội Trưởng Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo VN đã gửi một thư ngỏ tới “thủ tướng” Nguyễn Tấn Dũng với lời lẽ hết sức hòa nhã để yêu cầu “ông thủ tướng” trả lời về đơn xin hợp thức hóa hội, gửi tới văn phòng chính phủ vào ngày 08-03-07- tức là gần một năm mà vẫn chưa được phúc đáp giải quyết. Sở dĩ TT. Thích Minh phải dùng hình thức Thư Ngỏ là vì nếu gửi thư trực tiếp tới Ô. Nguyễn Tấn Dũng một lần nữa thì chỉ thượng tọa và Ô. Dũng biết. Nếu Ô. Dũng lại theo chính sách “ngâm tằm” hoặc tảng lờ thì bàn dân thiên hạ không ai biết chuyện gì xảy ra. Hoặc sau này nếu có chuyện gì xảy ra thì Ô. Dũng hoặc đảng của ông có thể nói - tôi có nhận được thư từ gì của Ô. Huỳnh Văn Ba đâu mà giải quyết? Miệng nhà quan có gang có thép mà. Muốn nói sao chẳng được? Cho nên để cho “chắc ăn”, để bảo vệ hội, TT. Thích Thiện Minh buộc

lòng phải gửi thư tới nhà nước bằng hình thức Thư Ngỏ. Đây cũng chỉ là một trong hàng ngàn chuyện quái gở trong cái gọi là “xã hội xã hội chủ nghĩa” nơi mà người ra rêu rao người dân là chủ nhân của đất nước còn các Ô. Nguyễn Minh Triết- Chủ Tịch Nước, Nguyễn Tấn Dũng – Thủ Tướng, Nguyễn Văn An- Chủ Tịch Quốc Hội và kẻ cả Ô. Hồ Chí Minh nếu sống dậy - cũng đều là đày tớ của người dân- tức đày tớ của công dân Huỳnh Văn Ba (thế danh của TT. Thích Thiện Minh) hoặc đày tớ của bất kỳ công dân ABC nào đó sống từ Ải Nam Quan tới Mũi Cà Mau. Thế nhưng các ông đày tớ này, ngày nay đã trở thành “ông nội” của chủ nhân mình, muốn làm gì thì làm, ngang nhiên chà đạp lên luật pháp mà chính mình vừa ban hành. Đó là nguyên do chính gây thống khổ, đọa đày cho 85 triệu dân Việt Nam, đặc biệt là các nhà đấu tranh cho Dân Sinh, Dân Chủ, cho Tự Do Tôn Giáo, cho Nhân Quyền, Công Lý...trong đó có Hội Ái Hữu Cựu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam.

Sau 26 năm lưu đày biệt xứ trong các trại tù lao cải, TT. Thích Thiện Minh trở về với hơn nửa cuộc đời đã mất. Thế nhưng giữa “*vũng bom của tâm hồn*”, giữ con đời tàn bạo, giữa sự băng hoại tột cùng của xã hội, bằng tâm Đại Hùng-Đại Lực, vào ngày 19-11-06 thượng tọa đã tự vực mình dậy bằng cách cùng một số vị đại diện các tôn giáo, cựu tù nhân chính trị đứng ra thành lập Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam. Sự ra đời của Hội là một biên cố lịch sử cho nên đã được sự hưởng ứng nồng nhiệt từ các nhà đấu tranh trong và ngoài nước mà bản thân họ cũng đều là các cựu tù nhân chính trị như Cố GS. Hoàng Minh Chính, BS. Nguyễn Đan Quế, Tiến Sĩ Hà Sĩ Phu, Cựu Lê Quang Liêm, GS Nguyễn Đình Huy, TT. Thích Không Tánh, LM Nguyễn Văn Lý, LM. Phan Văn Lợi, Ông Trần Khuê, Cựu ĐT Phạm Quế Dương, Cựu Trung Tá Trần Anh Kim, Ô. Nguyễn Khắc Toàn, BS. Phạm Hồng Sơn v.v... Thế nhưng sự ra đời của Hội lại là cái gai nhọn trước mắt bạo quyền. Kể từ đó đến nay, biết bao oan khiên đã dồn dập đổ lên đầu Hội và những người có liên quan đến Hội. Vào ngày 15-3-07 khoảng 500 công an và các ban ngành đã tới bao vây và đập phá ngôi tịnh thất nhỏ bé xây dựng trong khu vườn của người em thượng tọa. Người em trai của thượng tọa, không chịu đựng nổi bức bách, bao vây kinh tế nghiệt ngã đã phải nộp đơn xin sống lưu vong ở nước ngoài. Vào ngày 11-12-07 Kỹ Sư Trương Minh Nguyệt – Phó Chủ Tịch của Hội bị kết án 4 năm tù 2 năm quản chế, Kỹ Sư Nguyễn Văn Ngọc- một thành viên của Hội bị kết án 4 năm tù 2 năm quản chế. Cả hai đều kết án tù với những tội danh thật vu vơ. Rồi kể đó, từ lúc thành lập hội đến giờ, bản thân thượng tọa thường xuyên bị công an Bạc Liêu xâm nhập gia cư bất hợp pháp, tước đoạt tài sản, khủng bố tinh thần, đe dọa truy tố ra tòa, giam giữ, quản thúc trái phép. Đặc biệt từ Công An Bạc Liêu là một diễn đàn đấu tố, nhục mạ thượng tọa một cách bỉ ổi và có chỉ đạo - không ngoài mục đích bôi nhọ danh dự, cô lập Thượng tọa với công chúng và buộc Thượng tọa phải quỳ gối trước bạo quyền. Lý do biểu kiến (bề ngoài) mà nhà cầm quyền Bạc Liêu - với sự chỉ đạo của Trung Ương đưa ra là Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam là một hội bất hợp pháp. Dĩ nhiên đối thoại với bạo quyền VC về vấn đề hợp hiến, hợp pháp chẳng khác nào “*nói chuyện với đầu gối*“. Chính vì thế mục tiêu của bài này không nhằm đối thoại với Ô. Nguyễn Tấn Dũng hoặc với Đảng CSVN mà là để cho mọi người biết, thế giới biết về bộ mặt thật của cái gọi là Nhà Nước Công Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam, và làm sáng tỏ tính cách hợp pháp, hợp hiến của Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo VN.

1)**Thứ nhất:** Mọi hành vi đối xử với TT. Thích Thiện Minh cũng như với những người có liên quan đến Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo VN của nhà cầm quyền CSVN – về mặt đạo đức là dã man, về mặt thế giới là vi phạm nhân quyền và đối luật pháp của chính nhà nước CHXHCNVN là hoàn toàn phi pháp! Điều 71 Chương 5 của Bản Hiến Pháp của nước CHXHCNVN đã long trọng ghi như sau **“*Công dân có quyền bất khả xâm phạm về thân thể, được luật pháp bảo hộ về tính mạng, sức khỏe, danh dự và nhân phẩm. Không ai bị bắt nếu có quyết định của Tòa Án Nhân Dân, quyết định hoặc phê chuẩn của Viện Kiểm Sát Nhân Dân, trừ trường hợp phạm tội quả tang. Việc bắt và giam giữ phải đúng pháp luật.*”** Sau khi đọc điều luật này, một người bình thường nhất cũng tự hỏi: Cho công an bao vây, xâm nhập gia cư, tịch thu tài sản, đánh đập người ta, quản thúc tại trụ sở công an mà không có lệnh của tòa án, đe dọa sinh mạng, tổ chức đầu tó, bật đèn xanh cho báo công an xỉ nhục, bao vây kinh tế để người ta chết lần chết mòn phải chăng là để ***bảo vệ tính mạng, sức khỏe, danh dự và nhân phẩm của người dân?*** Một đảng cướp thì không thể có hiến pháp và luật lệ. Đảng cướp giống như vi trùng tàn phá cơ thể con người cho đến khi con người gục ngã vì bệnh tật do chính vi trùng đó gây ra. Còn đã là một nhà nước hay chính phủ (government) thì phải có luật lệ. Khi luật lệ đã được ban hành thì chính mình phải là người tôn trọng trước nhất. Luật lệ nhằm điều hòa mọi sinh hoạt của quốc gia trong hòa bình, trong công lý - không ngoài mục đích mưu cầu phúc lợi và thăng tiến cho cả cộng đồng dân tộc. Thế nhưng cái gọi là Nhà Nước CHXHCNVN lại là một trung tâm hủy hoại luật pháp quốc gia, là ô tham nhũng, là đầu não của mọi gian trá, bất công, lường đảo, thủ đoạn xấu xa tàn hại người dân cho nên người ta có gọi đảng csVN là một đảng cướp quả không oan tí nào.

2)**Thứ hai:** Dứt khoát Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam hoàn toàn là một hội đoàn hợp hiến hợp pháp. Tại sao vậy? Điều 69 Chương 5 Hiến Pháp của nhà cầm quyền cộng sản Việt Nam đã long trọng ghi như sau **“*Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền được thông tin, có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của luật pháp.*”** Không những nó là một hội đoàn hợp pháp mà còn có tính xây dựng và hữu ích cho sinh hoạt xã hội. Trong Thư Ngỏ, TT. Thích Thiện Minh cũng đã nói rõ **“*Một lần nữa tôi khẳng định với Ngài, mục đích của Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam là thể hiện sự tương thân tương ái, trên tình nhân đạo giữa những người đồng tù. Bên cạnh thúc đẩy tiến trình dân chủ hóa đất nước, Hội không mang nặng màu sắc chính trị đảng phái và tuyệt đối không âm mưu bạo động nhằm lật đổ chính quyền.*”** Chính vì nó là một hội hợp pháp cho nên Ô. Nguyễn Tấn Dũng mới áp a áp úng, nói chẳng nên lời. Nếu trả lời No thì đúng là phỉ nhổ và khai tử Bản Hiến Pháp. Nếu trả lời Yes thì dung dưỡng cho hàng trăm, hàng ngàn hội đoàn “phản động” khác ra đời sao? Chính vì thế mà gần một năm qua, ông phải dùng đến thủ đoạn tăng lờ, giả bộ không hay biết gì nhưng bên trong ra lệnh cho công an Bạc Liêu thẳng tay đàn áp. Nếu Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam ***chết*** thì quả thật nhất cử lưỡng tiện! Thật không thể tưởng tượng được! Một ông thủ tướng của một quốc gia 85 triệu dân được đề cử làm hội viên không thường trực của Hội Đồng Bảo An LHQ mà lại có thái độ mờ ám, thiếu lương thiện trong việc giải quyết các nhu cầu của người dân. Tôi đề nghị Ô. Nguyễn Tấn Dũng - đầu sao cũng sinh trưởng ở Miền Nam. Ông

không phải là loại “răng đen mã tấu” như một số khuôn mặt trong Chính Trị Bộ. Ông đã từng sinh sống dưới chế độ cũ và nhìn thấy phần nào tính cách dân chủ, đã từng đi đây đi đó, có con du học tại Mỹ...xin ông hãy hành động như một đảng trượng phu. Hãy can đảm nói lên sự thực. Hãy trả lời Thư Ngỏ của TT. Thích Thiện Minh là Hội Ái Hữu TNCT & Tôn Giáo Việt Nam có phải là một hội đoàn hợp pháp hay không. Trong khi chờ đợi, xin ông hãy ra lệnh cho Công An Bạc Liêu chấm dứt ngay những hành động phi pháp, xâm phạm tính mệnh và tài sản và danh dự của người dân nói chung và TT. Thích Thiện Minh nói riêng, đồng thời bồi hoàn trị giá ngôi tịnh thất mà ông đã ra lệnh cho công an đập phá. Nếu ông có làm điều này thì cũng chẳng phải là thi ân bố đức cho ai, mà chỉ là để thi hành chức năng “đầy tớ của dân” do chính các ông đề cao và cũng là để thi hành **Điều 70 Chương 5** của Bản Hiến Pháp do chính các ông ban hành **“Công dân có quyền tự do tín ngưỡng, theo hoặc không theo một tôn giáo nào. Các tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật. Những nơi thờ tự của các tín ngưỡng, tôn giáo được luật pháp bảo hộ.”**

Hùm chết để da, Người ta chết để tiếng. Những gương nhân ái, ngàn đời sau vẫn còn ghi nhớ. Những kẻ làm điều tàn ác ngàn năm sau người đời vẫn còn căm giận, phỉ nhổ. Khi có quyền thế, công an, mật vụ, súng đạn trong tay người ta có quyền làm điều tàn ác. Thế nhưng sáng tác thi, ca, hò, vè, viết sách, viết truyện, viết lịch sử, lập tòa án để kết tội và để ghi lại tội ác của những kẻ nói trên là quyền của những kẻ cô thế hoặc những kẻ có lương tri và ngày nay là trách nhiệm của toàn nhân loại và sự ra đời của cuốn Hắc Thư Về Chủ Nghĩa Cộng Sản là một bằng chứng Lịch sử là sự đối đầu - tái diễn không ngừng giữa Thiện và Ác. Cuối cùng thì Thiện bao giờ cũng thắng Ác. Chủ nghĩa cộng sản tại Việt Nam thế nào cũng phải có ngày cáo chung với tất cả những quả báo khôn lường của nó.

Đào Văn Bình
California ngày 17-2-2008

Chương VIII: GỎI ĐƠN KHIẾU NẠI VỀ NGÔI CHÙA VĨNH BÌNH

Sau khi ra tù tôi được chỉ định về tạm trú tại ngôi nhà người em Huỳnh Hữu Nhiều, trong tình thâm anh em ruột thịt, các em tôi luôn dành cho tôi sự ưu ái rất mực kính yêu trên vai trò “Quyền Huynh thế phụ” Nhưng, dẫu sao ngôi nhà của các em cũng là gia đình thế tục, sự sinh hoạt của đời sống thường tình, không thích nghi như chôn cửa Thiền. Là người có bản nguyện xuất gia, nên tôi rất thiết tha có nơi trang nghiêm thanh tịnh để tu trì. Tôi trần trở khi nghĩ đến ngôi chùa Vĩnh Bình, ngôi chùa cổ trước đây đã mang nhiều kỷ niệm, một thời tôi từng làm tọa chủ, đầu nhiếp tín đồ, hoàng dương phật pháp... Tôi được sở hữu chủ ngôi chùa là Ông Trần Trinh Huy (Cậu Ba Huy) tức công tử Bạc Liêu và Bà Trần Thị Dầy cúng hiến, thông qua chữ ký của Ông Henryry Quản lý di sản cố Trần Trinh Trạch (Ông Hội Đồng Trạch), Chủ nhân giao cho tôi toàn quyền cai quản và cúng kính trong những ngày lễ Tam ngươn Tư quý, nơi ấy trước đây có phủ thờ, linh vị gia phả tổ tiên dòng tộc của chủ nhân. Khi tôi bị bắt, vài năm sau, ngôi chùa bị chiếm dụng bất hợp

pháp. Vì Tòa án tỉnh Bạc Liêu không ra lệnh sung công ngôi bửu tự nói trên. Tôi xét thấy đã đến lúc, cần phải khiếu nại yêu cầu chính quyền hoàn trả lại một cách hợp pháp để tôi vừa có nơi tu hành, vừa đáp lại tấm lòng của chủ nhân, mà hiện nay con cháu của họ nhiều người vẫn còn sinh tiền sống trong và ngoài nước. Nên tôi đã gửi Đơn đến Ông Cao Anh Lộc, Chủ tịch Ủy Ban Nhân Dân Tỉnh Bạc Liêu yêu cầu xem xét giải quyết hoàn trả lại nơi thờ tự. Khi viết Đơn tôi đã mở lời rất khoáng đạt đề xuất với chính quyền rằng “Nếu ngôi chùa đã được trưng dụng làm nơi công ích như, bệnh viện, trường học, hay chợ.v.v...Thì tôi mong chính quyền tạo điều kiện hoàn trả lại một phần đất tương ứng với diện tích ngôi chùa cũ để tôi xây dựng một Cô Nhi Viện hoặc nếu có thể lập một Đường Đường để giúp đỡ cho những người cơ nhỡ nhằm làm đẹp thêm bộ mặt nhân ái của tỉnh nhà”

Mấy tháng sau UBND tỉnh ra quyết định 903 QĐ-UBND do Bà Bùi Hồng Phương, Phó Chủ tịch tỉnh ký thành lập tổ công tác giải quyết khiếu nại với các thành viên sau:

- 1/Ông Trịnh Thanh Tú, Phó Chánh Thanh Tra tỉnh làm Tổ trưởng
- 2/Ông Danh Thánh Hiền, Phó Ban Tôn giáo-Dân Tộc tỉnh. Tổ phó
- 3/Ông Trương Văn Nhó, Phó Chủ tịch UBND huyện Vĩnh Lợi, Thành viên
- 4/Ông Huỳnh Quốc Tuấn, Quyền Tp xét khiếu tố Thanh tra tỉnh, thành viên
- 5/Ông Lê Thành Long, Chánh Thanh tra Sở xây dựng, Thành viên
- 6/Ông Nguyễn Tiền Phong, Thanh tra Sở Tài Nguyên-Môi trường tỉnh, Thành viên

Tổ công tác có nhiệm vụ thu thập các hồ sơ, chứng cứ có liên quan. Sau đó, tổ có trách nhiệm tổng hợp, báo cáo và đề xuất xử lý theo quy định của Pháp luật về UBND tỉnh trong thời hạn 30 ngày. Theo thủ tục của quyết định là như thế nhưng khi gặp gỡ trao đổi với tôi thì tổ công tác này làm việc qua loa.đại khái như “Cưỡi ngựa xem hoa” thiếu nhiệt tâm và không công bằng. Khi tổ công tác mời tôi đến cơ quan thanh tra tỉnh để trao đổi, tôi đưa ra chứng cứ thì cả nhóm người “Vạn nài bẻ ống” hạch sách bắt bẻ từng li từng tí, lật ngược lẽ phải, nuốt chứng công lý, chỉ làm mất thời gian và gây thêm phiền phức, chẳng có kết quả vào đâu cả! Cốt yếu là họ né tránh trách nhiệm, để khỏi trả lại ngôi chùa. Theo quan điểm của thể hệ làm việc sau này họ rất ngại giải quyết những vụ việc liên quan đến những quyết định của những người đi trước, nhất là những người đã chết họ cho rằng thời gian dài đã thay đổi nhiều nhân sự lãnh đạo không có gì để làm bằng đặc biệt là hồ sơ giấy tờ có liên quan sự việc đã mai một. Cuối cùng UBND tỉnh chiếu theo đề nghị của Tổ Công tác và ra quyết định Bác bỏ đơn xin hoàn trả ngôi chùa Vĩnh Bình. Tôi được UBND huyện Vĩnh Lợi mời đến hội trường UBND xã Châu Hưng, (Hội trường gần nơi tọa lạc ngôi chùa cũ). Ông Trương Văn Nhó, Phó Chủ tịch UBND huyện Vĩnh Lợi tuyên đọc Quyết Định, với nội dung “bác bỏ đơn xin hoàn trả chùa Vĩnh Bình và tượng Phật đồng đen nặng 64 kí của Thích Thiện Minh (thê danh Huỳnh Văn Ba)”. Bản quyết định nêu 3 lý do không trả chùa:

- 1."Chùa do gia tộc họ Trần Trinh Trạch xây dựng từ năm 1925, không thuộc tài sản của Giáo hội Phật giáo”
- 2."Ông Trần Trinh Huy và bà Trần Thị Dầy (gia tộc họ Trần) không giao chùa và tài sản khác cho ông Huỳnh Văn Ba quản lý, ông Ba cũng không đưa ra chứng cứ chùa thuộc tài sản của ông”;
- 3."Ban Trị sự Giáo hội Phật giáo Nhà nước tỉnh Bạc Liêu xác nhận ông Huỳnh Văn Ba (Thích Thiện Minh) không có tên trong Tăng bộ và không thừa nhận ông Ba là

tu sĩ

Biện pháp xử lý ở khoản 2, điều 2, trong Quyết định ghi rằng: "Giao chính quyền địa phương quản lý, giáo dục và buộc ông Huỳnh Văn Ba phải thực hiện đúng pháp luật và chấm dứt hành vi lợi dụng tôn giáo để viết đơn có nội dung vu khống, xuyên tạc sự thật và các hành vi khác làm mất an ninh, trật tự và an toàn xã hội địa phương".

Sau khi nghe đọc Quyết Định tại cuộc họp nói trên, tôi đã tuyên bố: "Nội dung Quyết định hoàn toàn áp đặt phi lý, tôi tẩy chay cuộc họp và phản kháng Quyết định của Chủ tịch UBND tỉnh Bạc Liêu, tôi sẽ tiếp tục khiếu nại lên các cấp có thẩm quyền của Nhà nước và thông báo đến các tổ chức quốc tế xin can thiệp". Vì nhất quyết như thế nên cuộc họp rút ngắn không khai triển được gì thêm.

Điều trớ trêu, trơ trẽn và hạ sách là quyết định của UBND tỉnh Bạc Liêu không những không trả mà còn ra lệnh địa phương quản lý, giáo dục cho rằng tôi lợi dụng tôn giáo để vu khống chính quyền. Không biết các vị đương chức có quan hệ như thế nào với những người tiền nhiệm của họ đặc biệt có liên quan đến tài sản ngôi chùa nên cố tình bao che và tìm cách nhận chìm xuống sự việc.

Tôi xin tường thuật thêm, sau khi tôi bị tù, có một vị tu sĩ là môn đệ của tôi về trông coi ngôi Chùa Vĩnh Bình. Nhưng chính quyền bắt buộc vị tu sĩ này khi trông thấy khách nào đến chùa tìm tôi đều phải ghi tên và báo cáo cho chính quyền biết. Chính vì lý do trên, vị Huynh Đệ ấy rời chùa hoàn tục và từ đó ngôi chùa thiếu người cai quản, dần dần chính quyền đã sung công phi pháp. Do đó, sau khi ra tù tôi đã làm đơn khiếu nại. Nhưng cái bệnh dậm chân tại chỗ và đùn đẩy trách nhiệm là bệnh kinh niên. Bên cạnh, Chính quyền chỉ thị cho Ban Trị Sự GHPGVN của nhà nước, do HT Thích Huệ Hà, Tọa chủ chùa Long Phước, phường 5, Thị xã Bạc Liêu làm Trưởng ban, lúc nhỏ có một thời gian tôi tu học tại chùa này, an cư kiết hạ, tốt nghiệp khóa huấn luyện trụ trì cũng tại nơi đây. Sau đó, tôi được bổ nhiệm về làm trụ trì chùa Vĩnh Bình ấp Cái dầy, xã Châu Hưng, huyện Vĩnh Lợi, tỉnh Bạc Liêu. Sau ngày 30-04-75 HT.Thích Huệ Hà đã từ bỏ GHPGVNTN tham gia Mặt trận, tham gia GH PGVN của nhà nước nên Ngài không dám nhìn nhận sự thật. Ngài còn cho rằng "Tôi không có tên trong danh sách Tăng Bộ tỉnh nhà" và tôi cũng không có giấy tờ liên quan đến sở hữu và tài sản ngôi chùa. Bởi khi bắt tôi chính quyền đã khám xét chùa tịch thu và quản lý toàn bộ giấy tờ, giam cầm tôi suốt 26 năm, tôi còn sống đến ngày nay đã là phúc đức lắm rồi! chứ làm gì mà có giấy với tờ! Sở dĩ, GHPG nhà nước bảo rằng tôi không có tên trong danh sách Tăng bộ tỉnh nhà, bởi vì họ có toan tính và lập luận xảo biện rằng, nếu tôi thắc mắc "Tôi đã từng thượng hoàng hạ hóa tu hành và làm trụ trì chùa Vĩnh Bình nhiều năm trước kia tại tỉnh Bạc Liêu lý do nào mà Ban trị sự GHPG nhà nước cho rằng trong danh sách Tăng bộ không có tên tôi?" họ nghĩ cũng có cái lý của họ để trả lời, Nhưng còn tôi thì bị tù kể từ ngày 28/03/1979 còn giáo Hội PG nhà nước mới thành lập vào tháng 11 năm 1981. Lúc ấy tôi ở tù với tư cách là người của GHPGVNTN. Nên làm gì tôi có tên trong danh sách Tăng Bộ của GHPGVN của nhà nước được. Thực ra, mọi người thừa hiểu tất cả Chùa Chiền, tài sản trước đây đều mang danh hiệu GHPGVNTN, khi chính quyền ra lệnh áp đặt chỉ cần xoá bỏ 2 chữ thống nhất, thì Chư Tăng, Ni, Chùa Chiền, trường học, tài sản (giáo sản) của GHPGVNTN nghiêm nhiên đã bị trở thành của GHPGVN do nhà nước điều hành ai mà chẳng biết!

Rất may mắn, trong tháng 6 năm 2007 tôi nhận lại được giấy chủ quyền về ngôi chùa Vĩnh Bình, theo trong giấy ngôi chùa được bàn giao cho tôi vào ngày 10/07/1973 có thị thực chữ ký của Ông Trần Văn Dầy, chủ tịch xã Vĩnh Lợi, (chính quyền VNCH), giấy chủ quyền này do một công an về hưu gửi đến cho tôi qua đường dây bưu điện, kèm theo giấy quản lý chiếc xe Honda 50, chữ ký của Ông Dương Văn Tư (Tư nhỏ), phó Công an huyện Vĩnh Lợi, ký ngày 30-4-1979 và một bức thư đính kèm, nội dung “Ông là một sĩ quan công an có chức tại huyện Vĩnh Lợi cách đây 26 năm, lúc ấy, ông Tư Nhỏ có tham gia bắt tôi. Nay ông đã về hưu, hiện ngụ tại một vùng quê trong tỉnh Bạc Liêu, ông có nghe báo, đài và truyền hình tuyên truyền phổ biến bồi nhộ tôi... Có nhiều điều ông tỏ ra thông cảm cho tôi. Một hôm nhân đi dự đám giỗ ông có tâm sự về tôi cho một người cháu của ông còn đương chức của ngành công an đặc biệt tại tỉnh Bạc Liêu hiện giờ. Lúc đầu, đưa cháu ông cự tuyệt, quy kết tôi đủ thứ... Nhưng sau đó dụ giọng... Mấy ngày sau đưa cháu ông mang 2 tờ giấy, sở hữu ngôi chùa Vĩnh Bình và giấy quản lý chiếc xe Honda của tôi, đem đến cho ông xem. Ông ngỏ lời xin và gửi tặng lại tôi, Ông cho biết tôi đã có đủ giấy tờ hợp lệ để xin lại ngôi chùa nếu xét thấy cần. Chính vì có đủ giấy tờ để làm bằng chứng về chủ sở hữu ngôi chùa Vĩnh Bình. Nên vào ngày 29/06/2007 tôi đã làm đơn lần thứ 3 gửi đến:

- Ông Chủ tịch UBND tỉnh Bạc Liêu
- Ông Chánh Thanh Tra UBND tỉnh Bạc Liêu
- Ban Tôn giáo và Dân tộc tỉnh Bạc Liêu

Yêu cầu chính quyền tỉnh Bạc Liêu xem xét lại, vì nay tôi có chứng cứ rõ ràng. Nhưng đến nay mọi việc vẫn im lìm bất động. Không những im lặng có chủ đích mà còn tìm đủ mọi cơ để tấn công, đàn áp nhằm đánh lạc hướng cho tôi quên đi đừng đòi hỏi về ngôi chùa nữa!

1/Đơn Khiếu Nại Lần I:

Kính gửi: Ông Thủ Tướng Chính Phủ Nước CHXHCNVN

Tôi đứng tên là: Huỳnh Văn Ba, sinh năm 1955. Sinh quán Bạc Liêu, Nghề nghiệp Tu Sĩ thuộc GHPGVNTN, pháp danh: Thích Thiện Minh. Hôm nay trình đơn khiếu nại này đến Ông Thủ Tướng mong giải quyết những nguyện vọng khẩn thiết của tôi như sau:

Nguyên trước đây tôi làm trụ trì và đăng ký hộ khẩu thường trú tại chùa Vĩnh Bình, ấp Cái Dầy, xã Châu Hưng, huyện Vĩnh Lợi, tỉnh Bạc Liêu (Mình Hải). Tôi bị cầm tù gần 26 năm. kể từ ngày 28/03/79 cho đến ngày 02/02/2005, đã được Chủ Tịch nước Trần Đức Lương ký quyết định “Đặc Xá”, đáng lý ra tôi phải được trả về đúng địa chỉ nêu trên. Nhưng vì ngôi chùa cũ của tôi đã bị chính quyền địa phương san phẳng, sung công quản lý xây dựng thành 1 trường trung học v.v... Cho nên tôi bị đưa về tạm trú tại nhà người em ruột là Huỳnh Hữu Nhiều ở số: 89/353, đường Cách Mạng, Khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu. Ngoài ngôi chùa và đất đai còn có những tài sản quý giá trong đó có một cổ vật “Di tích lịch sử” vô giá đó là một pho tượng bán thân bằng đồng đen nặng 64 kg (tượng được bao bằng 1 lớp sáp ong và com nếp giã nát dày 20cm (để cách điện và thủy tinh) Đây là tượng trong gia phả Trần Gia, tức gia phả của tổ phụ ông Trần Trinh Trạch tức ông Lớn Trạch tượng được đúc từ làng Ngũ Xá Miền Bắc đem vào Nam.

Vì là người xuất gia tu hành, khi được trả tự do, nguyện vọng của tôi vẫn tiếp tục trên con đường tu niệm “Hoàng pháp Lợi sinh” Cho nên cần phải có một ngôi chùa. Vì đó là nơi trang nghiêm thanh tịnh để tu trì, tránh sự phiền phức làm ảnh hưởng đến đời sống tâm linh, nhất là sống chung chạ, sinh hoạt lâu dài trong gia đình thế tục.....

Cho nên hôm nay tôi làm Đơn khiếu nại này, yêu cầu Ông Thủ Tướng xin cứu xét khẩn cấp 2 nguyện vọng chính đáng của tôi sau đây:

1/-Nhằm giúp tôi dễ dàng trả lời, hợp lý hợp tình với chủ sở hữu của ngôi chùa này. Đề nghị chính quyền hoàn trả lại pho tượng (Phủ thờ nhà họ Trần). Vì thân nhân còn lại của chủ chùa là gia đình Công tử Bạc Liêu (Quốc tịch Pháp) trước đây họ đã công hiến cho tôi trọn quyền cai quản, mộ phần đất đai và chủ sự tại ngôi chùa trong những ngày lễ Tam ngươn Tứ quý (Giấy chủ quyền có sự thị thực của Ông Trần Văn Dầy. Xã trưởng Vĩnh Lợi, của chính quyền VNCH cũ) Ông Trưởng trại giam huyện Vĩnh Lợi và Ông Trưởng công an huyện là Ông Bùi Văn Lẹ đã thu giữ khi tôi bị đưa vào phòng giam.

2/-Hoàn trả lại ngôi chùa Vĩnh Bình (Nếu lỡ trưng dụng làm nơi công ích như bệnh viện, trường học và chợ) thì mong xây lại một ngôi chùa khác vì đây là di tích lịch sử cả trăm năm. Ngôi chùa được giao phải do chính tôi làm chủ và không phải bị sự lệ thuộc chủ quyền của bất cứ ai và bất cứ hình thức nào kể cả GHPG của nhà nước Cộng hòa Xã hội Chủ nghĩa hiện nay. Ngoài trừ tôi tự nguyện xin gia nhập chứ không bị áp lực hoặc sự ban ân. Ngoài ra, nếu không đáp ứng được như trên thì chính quyền tìm cách xoay sở cấp cho tôi 1 khu đất mới rộng bằng diện tích ngôi chùa cũ để tự chính đôi bàn tay tôi xây dựng lại 1 ngôi chùa mới và mở thêm 1 Cô nhi viện nho nhỏ để chăm sóc, nuôi dưỡng, dạy dỗ cho các trẻ mồ côi trong cơn cơ nhỡ, (nếu có thể mở cả Đường Lão Đường) nhằm góp phần trong công tác Phật sự và từ thiện xã hội, hầu đóng góp 1 phần trí tuệ và công sức nhỏ bé của mình làm rạng thêm bộ mặt đẹp của tỉnh nhà (nơi tôi sinh ra và lớn lên...)

Mong Ông Thủ Tướng sớm cứu xét, trả lời. Tôi luôn luôn hy vọng Ngài sẽ nhiệt tình và hoan hỷ trong niềm tin của Đạo Phật./.

Trân Trọng,

Huỳnh Văn Ba

(Thích Thiện Minh)

Đồng k/g:

1/UBND phường 1

2/UBND thị xã Bạc Liêu

3/UBND tỉnh Bạc Liêu

4/UBMTTQ tỉnh Bạc Liêu

5/ UBND xã Châu Hưng

6/UBND huyện Vĩnh Lợi

7/UBMTTQ huyện Vĩnh Lợi

2/ Đơn Khiếu nại lần 2:

" Kính gửi: Thủ tướng Chính phủ Nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam

Tôi đứng tên là: Huỳnh Văn Ba, sinh năm 1955, sinh quán Bạc Liêu, nghề nghiệp: Tu sỹ thuộc Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, Pháp danh: Thích Thiện Minh. Hôm nay trình đơn khiếu nại "lần 2" này đến Ông Thủ Tướng Xin yêu cầu giải quyết những nguyện vọng chính đáng và khẩn thiết của tôi như sau:

Nguyên trước đây tôi làm trụ trì chùa Vĩnh Bình, ấp Cái Dầy, Xã Châu Hưng, Huyện Vĩnh Lợi, Tỉnh Bạc Liêu. Tôi đã bị bắt cầm tù 26 năm kể từ ngày 28/ 03/ 1979 được trả tự do ngày 02/ 02/2005, theo quyết định số 109/QĐ/ CTN do Chủ tịch nước Trần Đức Lương ký ngày 27/ 01/ 2005. Đáng lý ra tôi phải được trả về tại ngôi chùa Vĩnh Bình là địa chỉ của tôi đăng ký nhân khẩu thường trú trước khi tôi bị bắt, nhưng ngôi chùa này đã bị chính quyền địa phương sung công bất hợp pháp, nay xây dựng thành 1 trường Trung học (Trường Lê Văn Dầu) và san bằng khu nghĩa trang mồ mả chung quanh chùa để làm khu chợ xã Châu Hưng, còn ruộng đất của chùa để canh tác tự túc nuôi sống tăng chúng tu hành thì chính quyền đã cấp cho ông Hiệu trưởng và giáo viên của Trường nay đã xây cất những tư gia; vừa để ở vừa cho thuê. Chính vì thế, cho nên tôi phải bị bắt buộc đưa về tạm trú tại nhà người em ruột là Huỳnh Hữu Nhiều số 89/353 đường Cách Mạng, k 10, F1 Thị xã Bạc Liêu. Tôi xin khẳng định và xác định rõ rằng: Ngôi chùa Vĩnh Bình khi được chủ chùa giao lại cho tôi trong lúc ấy đã bị xuống cấp trầm trọng gần như muốn xiêu đổ, chính song thân tôi là ông Huỳnh Văn Cầm (thầu khoán xây dựng kiến trúc tại tỉnh Bạc Liêu) đã đóng góp hỷ cúng từ tài lực, vật lực cả nhân lực để xây dựng lại ngôi tam bảo được khang trang, trong đó có một phần sự đóng góp ít nhiều của quý đồng bào phật tử xa gần.

Ngoài ngôi chùa ra còn rất nhiều tài sản khác rất có giá trị về mặt di tích lịch sử trong đó đặc biệt là pho tượng đồng đen nặng 64 kg (tượng trong gia phả phủ thờ họ Trần). Vì chùa này của ông Trần Trinh Trạch (quốc tịch Pháp) tức cha ruột của Công tử Bạc Liêu. Ngày 14/ 02/ 2005 tôi đã làm đơn khiếu nại lần 1 gửi đến chính quyền các cấp từ địa phương xã cho đến Trung ương như: Chủ tịch nước, Thủ tướng chính phủ, Ủy ban Trung ương Mặt trận Tổ quốc (Hà Nội), Giáo hội Phật giáo Việt Nam (Hà Nội), và vào lúc 1 giờ 30 ngày 24/ 03/ 2005 có phái đoàn của Bộ Công An (Hà Nội) do ông Tân làm trưởng đoàn đã đến tận gia đình thăm hỏi và hứa hẹn sẽ đề nghị thúc đẩy chính quyền địa phương tỉnh sớm giải quyết trong vòng 2 tháng. Tất cả đơn khiếu nại các cấp đã chuyển đến Ủy ban Nhân dân tỉnh Bạc Liêu. Nhưng, đến nay tôi chỉ nhận được trả lời bằng "sự im lặng". Một sự im lặng đáng sợ! Vì có mục đích và công an bảo vệ chính trị tỉnh luôn luôn theo dõi tôi bết gót. Chính quyền địa phương còn gây khó khăn khi tôi muốn hợp pháp thủ tục hành chính để đi lại như: đi tham quan, thăm viếng xa gần ở trong nước.

Thưa quý ngài: Trong đơn khiếu nại lần 1 tôi đã đề nghị một cách thông thoáng rằng: Nếu ngôi chùa Vĩnh Bình chính quyền đã lỡ trưng dụng làm nơi công ích như: Bệnh viện, trường học hay chợ thì mong xây lại một ngôi chùa khác, nếu không đáp ứng được như trên thì cấp cho tôi một khu đất mới rộng bằng diện tích khu đất ngôi chùa cũ, tự chính tay tôi sẽ xây lại ngôi chùa và mở thêm một Cô nhi viện nhỏ để chăm sóc, nuôi dưỡng, dạy dỗ cho các trẻ mồ côi trong cơn cơ nhỡ. Nhưng từ ngày đệ đơn đến nay chính quyền tỉnh không phúc đáp mà thỉnh thoảng tôi chỉ nhận được một vài cú điện thoại nặc danh có ý đe dọa đủ điều với nội dung "Nếu tôi cứ tiếp tục đòi chùa, đòi đất, đặc biệt là đòi pho tượng thì bản thân tôi và gia đình các em tôi sẽ không an toàn tính mạng như: Tôi sẽ bị xe tông rồi đem vào bệnh viện

chính thuốc cho câm hoặc điên loạn hay họ mượn bọn côn đồ hành hung, còn các em tôi đang làm giáo viên có thể sẽ bị buộc thôi việc, v.v... Ngoài ra địa phương còn đánh tiếng xa gần rằng "Nếu tôi chấp nhận gia nhập Giáo hội Phật giáo Việt Nam Xã hội Chủ nghĩa và ly khai khỏi Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất thì ngôi chùa ất sẽ dễ trả lại nhanh hơn. Chứ nếu không gia nhập Giáo hội Phật giáo Nhà nước mà trả lại ngôi chùa cho tôi tức là mặc nhiên nhà nước đã thừa nhận ngôi chùa Vĩnh Bình với bằng hiệu là Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất, là Giáo hội dân lập hay sao? Tôi thiết nghĩ nếu ai đó bảo rằng những ông Đảng viên cộng sản nên bỏ Đảng để theo một Đảng khác, Đảng mà mình không ưa, không phục và không thích hợp thì quý vị có chấp nhận bỏ Đảng của mình hay không?

Vì là người xuất gia tu hành cần phải có ngôi chùa để tu niệm là nguyện vọng hiện tại của tôi, có điều quá trở trêu là chính quyền lúc nào cũng có ý đồ gần như áp đặt, nếu tu thì phải theo phật giáo do nhà nước thành lập (để trở thành công cụ hay ban, ngành của Mặt trận, của Đảng) hoặc là gây sức ép bắt buộc tôi phải nhập hộ khẩu tại gia đình thế tục để tục hoá bản thân tôi. Ngoài ra, còn thường xuyên dùng đủ mọi hình thức để mua chuộc, để cám dỗ để lôi kéo tôi hoàn tục, v.v...

Xin thưa rằng: Tất cả mọi sức ép nói trên tôi hoàn toàn không chấp nhận. Cuối cùng mong sự sáng suốt sớm cứu xét giải quyết của quý ngài. Tôi xin kính gửi đến quý ngài lời cảm ơn chân thành tha thiết nhất và lời chào từ bi trí tuệ của Đạo Phật.

Kính trân trọng

Bạc Liêu, ngày 04 tháng 06 năm 2005

Đương đơn

Thích Thiện Minh

Đồng kính gửi:

1/ Chủ tịch nước CHXHCNVN

2/ Thủ tướng Chính phủ

3/ Chủ tịch UBTW MTTQVN

Bản sao kính gửi:

1/ Hoà Thượng Thích Quảng Độ Viện Trưởng Viện Hóa Đạo GHPGVNTN "để kính thăm tường"

2/ Phòng thông tin Phật giáo Quốc tế "để phổ biến" (International Buddhist Information Bureau "for publication")

3/ Chủ tịch UBND tỉnh Bạc Liêu "để thông báo"

4/ Chủ tịch UB MTTQ tỉnh Bạc Liêu "để thông báo"

Chương IX:

CÔNG AN BẠC LIÊU ĐẤU TỔ TÔI VÀ EM HUỲNH HỮU NHIỀU

1/-Tổ Chức Đấu Tổ Tôi Lần I Bị Thất Bại:

Vào khoảng 2 năm 2007, bất thành linh ông Trung tá Nguyễn Kim Đồng trưởng công an phường 1, đến nhà gặp tôi Ông Đồng nói "Tôi được lệnh cấp trên mời anh đứng vào lúc 8 giờ sáng nay đến trường Trung học Kỹ thuật ở gần đây có cuộc họp cần trao đổi nhằm để đã thông tư tương và đã gần tới giờ rồi xin mời anh đi ngay theo tôi" (Trường học cách nhà tôi khoảng 400m)

Tôi trả lời “Theo nguyên tắc làm việc chính quyền muốn mời người dân phải thông báo trước và phải có giấy mời, chứ không thể ra lệnh miệng và bắt buộc tôi đi ngay liền bây giờ. Chính quyền các ông sắp đặt chuyện đã rồi chúng tôi chính quyền có âm mưu gì không tốt, nên tôi xin từ chối”

Trung tá Đồng nói “Xin Anh thông cảm, chúng tôi mời thì anh cứ đi, tôi sẽ trình lên cấp trên đưa giấy mời sau, vì đã đến giờ họp, mời anh để bàn những việc liên quan đôi chút chứ chẳng có gì?”

Tôi trả lời “Nếu không có giấy mời, tôi nhất định không đi”

Tên Đồng nói “Nếu anh không đi tôi sẽ cho người áp giải”

Tôi trả lời “Anh nói sự việc đôi chút chẳng có gì tại sao anh lại hăm dọa cưỡng chế áp giải tôi, Tôi tội gì mà áp giải, anh muốn áp giải thì cứ tự nhiên, tôi sẵn sàng và dứt khoát không đi, các anh muốn mời làm việc thì có cơ quan, có nơi có chỗ đảng hoàng. Còn mượn trường học để nhóm họp là các ông có âm mưu đầu tở tôi chứ gì, muốn bắt thì cứ bắt đi!” Sau đó, Trung tá Đồng móc điện thoại ra gọi lên cấp trên và từ từ rời khỏi nhà, thế là âm mưu chuẩn bị đầu tở tôi lần 1 bất thành. Đến chiều, tôi nghe mọi người dân trong xóm bàn tán, xôn xao. Hôm nay, nghỉ làm một buổi chính quyền mời nhiều gia đình đủ mọi thành phần, nào là gia đình liệt sĩ, cán bộ hưu trí, hội thương phế binh, học sinh.v.v.. khi mọi người đến trường trung cấp kỹ thuật, thì trông thấy mấy ông công an chìm vào ra tấp nập, họ chuẩn bị máy móc đủ thứ để mời Ông Thầy tu đem ra đầu tở Nhưng bà con chờ đợi mãi đã quá giờ trưa mà không có họp. Phút cuối, có một anh công an đứng lên nói lời xin lỗi và ra lệnh giải tán, hẹn dịp khác, đồng bào phiền phức lên tiếng thiệt là hao tổn công sức một buổi vô tích sự, “Mời họp với hành mà chẳng có gì cả, làm mất thì giờ suốt buổi sáng”.

2/ Đi đăng ký tạm trú bị công an thị xã do Trung tá Trịnh Văn Tư, phó phòng công an thị xã chỉ đạo gài thế đầu tở tại phường:

Khoảng ½ tháng sau tôi đến công an phường 1, đăng ký tạm trú như thường lệ. Khi tôi đến phường, có 1 nhân viên công an thông báo cho Đại Úy Ngô Tiến Dũng, phụ trách công an khu vực ra tiếp cầm chân tôi, bên trong Ban chỉ huy phường gọi điện thông báo lên cấp trên cho hay, tôi đã đến phường gia hạn đăng ký tạm trú . Tôi ngồi với Đại úy Ngô Tiến Dũng được 15 phút, một nhân viên ra mời Dũng vào bên trong, vài phút sau anh trở ra và nói “Sáng nay, các Trưởng và Phó công an phường bận họp, xin mời ông Ba chiều nay đúng 1 giờ 30 đến đây, Trưởng công an sẽ ký gia hạn tạm trú cho ông, xin ông thông cảm nhé!”

Tôi từ giã ra về và đúng 1 giờ 30 chiều, em Huỳnh Hữu Nhiều chở tôi đến phường. Khi tôi đến, cũng chính anh Đại úy Ngô Tiến Dũng ra ngồi tiếp chuyện, anh ta hỏi thăm vụ vợ những chuyện vô thưởng vô phạt thời gian khoảng 10 phút, có một nhân viên mời anh Dũng vào trong. Khi trở ra Đại úy Dũng nói “Các ông đang ở phòng bên, mời anh Ba theo tôi vào trong để ký giấy”.

Khi tôi đi vào phòng bên trong, thì bất thành linh vài chục thanh niên dân quân tự vệ của phường, công an phường, công an thị xã, tập trung đông đảo họ lập hàng rào biển người vây kín xung quanh tôi. Thấy vậy tôi biết âm mưu của họ, tôi liền la to “Chính quyền tỉnh Bạc Liêu đàn áp tôn giáo, họ cưỡng chế đem tôi ra đầu tở nhằm khủng bố tôi” tôi liền ngồi phệt xuống đất.

Lúc ấy, tôi nghe tiếng Trung tá Trịnh Văn Tư ra lệnh “Tụi bây áp xô vô kè nó, khiêng nó vô hội trường thị đội nhanh lên!” Cả lũ la ào tới, người nắm tay, kẻ

năm năm chân họ khiêng tôi vào hội trường thị đội thị xã Bạc Liêu, hội trường nằm phía sau trụ sở phường 1 (Đúng như HT. Thích Quảng Độ đã từng nói tại nhà ga Hoà Hưng TP, nhân chuyến đi Bình Định, công an ngăn cản không cho đi, họ khênh HT như con heo) lần này tôi cũng thế!

Khi vào hội trường họ đặt tôi ngồi xuống ghế...Tôi quan sát trong Hội trường có hàng trăm người ngồi sẵn đủ nam nữ, già trẻ, nào là đảng viên về hưu, hội phụ nữ, thương binh, mẹ VN anh hùng, gia đình liệt sĩ...Có máy quay phim, chụp ảnh, đài truyền hình Bạc Liêu.

Ông Nguyễn Văn Hùng, Chủ tịch phường 1 giới thiệu về buổi họp “Nào là Anh Huỳnh Văn Ba sau 26 năm tù được Đảng và nhà nước khoan hồng. Nhưng khi về địa phương anh không chấp hành tốt luật lệ địa phương, anh đã vi phạm nhiều việc làm ảnh hưởng đến đường lối chính sách, của Đảng và nhà nước, anh xây cất tịnh thất trái phép, kích động dân oan biểu tình chống đối chính quyền, anh từng cho các đài phỏng vấn nói xấu chế độ, nay chúng tôi triệu tập anh đến để có cuộc họp trước dân kiểm điểm, nhân danh chủ tịch UBND phường 1 tôi tuyên bố khai mạc buổi họp hôm nay. Tiếp theo xin giới thiệu, đồng chí Trung tá, Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã Bạc Liêu chủ trì buổi kiểm điểm”

Lúc ấy, Trung tá Trịnh Văn Tư tên võ biền đứng lên điệu bộ nghênh ngang, anh ta tuyên bố với thái độ hằn học, ăn nói khoác lác, xác xược đầy đe dọa hấn buộc tội tôi đủ thứ “Huỳnh Văn Ba là tên đội lớp tôn giáo, kích động quần chúng nhân dân chống lại chính quyền, bị kết án mấy mươi năm tù mang tội âm mưu lật đổ chính quyền, vào tù anh ta không chịu cải tạo, anh đã từng tổ chức trốn trại nhiều lần. Sau 26 năm tù trở về đáng lẽ ra anh nên hoàn lương, tự mình phải ăn năn hối hận những tội lỗi đã làm để trở thành người công dân sống có ích cho xã hội, trái lại, anh tiếp tục ngựa quen đường cũ, chúng nào tạt ấy vẫn không bỏ, anh tiếp tục tham gia vào GHPGVNTN, một giáo hội phản động, hoạt động trái phép...Anh ta luôn hô hào chống lại chính quyền, tiếp tay cho các thế lực thù địch chống phá đất nước...Nhiều lần anh cho các đài phát thanh nước ngoài phỏng vấn, nói xấu chế độ, tuyên truyền công kích bôi nhọ đảng ta, anh liên lạc nhiều tổ chức phản động lưu vong hải ngoại, cấu kết âm mưu phá hoại đất nước, phá hoại hạnh phúc của nhân dân, anh ta muốn phá vỡ đời sống yên bình của quê hương, tôi đề nghị các đồng chí và quý bà con cô bác, quý đồng bào có mặt hôm nay hãy mạnh mẽ lên tiếng phê phán, đấu tranh nghiêm khắc hoặc đề xuất biện pháp xử lý những hành vi vi phạm pháp luật của Huỳnh Văn Ba”

Sau đó, tôi xin có ý kiến “Xin lỗi tất cả quý vị trong hội trường, Tôi bị cầm tù 26 năm liên tục vì mang tội chính trị và tôn giáo, chứ không phải tội hình sự trộm cướp...lúc đang tu hành, tôi bị chính quyền đe dọa gây áp lực bắt buộc tôi phải hiến ngôi chùa để làm cơ quan xã đội, tài sản GHPGVNTN bị cưỡng chiếm khắp mọi nơi, Chư tôn đức kẻ bị cầm tù người bị sách nhiễu, nhân dân sống trong cảnh lầm than thống khổ điêu linh, tôi đứng lên đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền và tự do tôn giáo nên bị tù...khi ra tù tôi đã làm đơn xin khiếu nại xin lại tài sản và ngôi chùa cũ nhưng UBND tỉnh từ chối không giải quyết...một hôm tôi đến tại phường này đăng ký tạm trú thì ông trưởng công an phường, Trung Tá Nguyễn Kim Đồng và phó công an, thiếu tá Trần Văn Thuộc bảo tôi nên cất một ngôi nhà nhỏ bên cạnh nhà người em trai để các ông cho nhập hộ khẩu và khởi trình diện hằng tháng, tôi về và tiến hành xây dựng khoảng hơn ½ tháng, đội quản lý nhà đất của phường

đến ngăn chặn, tôi có trình bày Công an phường đã đồng ý cho tôi xây dựng, Nhưng Đội xây dựng bảo tôi phải làm đơn xin phép chứ không thể cho lệnh miệng được, tôi đã làm đơn đúng thủ tục được Ông trưởng khóm và phường ký, chính ông Nguyễn Văn Hùng, chủ tịch phường vừa nói hồi nãy đã ký đơn xin phép của tôi, giấy phép tôi còn lưu giữ tại nhà mà hôm nay trước mặt đồng bào ông ăn nói ngược ngạo cho rằng tôi xây dựng trái phép thì đồng bào nghĩ sao về ông Chủ tịch phường... Còn từ ngày ra tù đến nay, tôi chỉ làm việc từ thiện của GHPGVNTN đi công tác phật sự cứu trợ đồng bào bị bão lụt nhiều nơi, và mua gạo giúp đỡ bà con nghèo quanh khu xóm, chớ tôi không có làm gì phiền hại đến địa phương này. Chính quyền nhiều lần thúc ép tôi phải tham gia GHPG của nhà nước, tôi không chấp nhận, vì tu hành tôi không muốn làm công cụ dưới sự điều hành của chính quyền. Nhưng công an lúc nào cũng bám sát theo dõi mọi sinh hoạt của tôi và những người thân, cảm đoán không cho ai đến thăm viếng, gây khó khăn cho công việc sinh kế của gia đình, tôi có tội gì mà đem tôi ra đấu tố hôm nay...”

Tôi nói chưa xong thì ông Trung tá Trịnh Văn Tư đã cướp lời... và mời một vài cựu đảng viên về hưu đấu tố tiếp...

Mấy lần tôi xin có ý kiến nhưng Ông Trịnh Văn Tư gạt phăng từ chối... Ông Trung tá Trịnh Văn Tư mấy lần đề nghị đồng bào nên đưa ra ý kiến đề xuất các biện pháp xử lý đối với tôi.

Cuối cùng, không ai đề xuất biện pháp gì đối với tôi cả và giải tán, mọi người ra về,...

3/Đấu Tố Em tôi Huỳnh Hữu Nhiều tại Khóm

Sau khi tổ chức gài thế đấu tố tôi tại Phường xong, thì mấy ngày sau Công an thị xã phối hợp với công an phường 1, lại tiếp tục tổ chức Đấu tố em trai tôi: Huỳnh Hữu Nhiều tại Khóm ấp. Đây là âm mưu tấn công tới tấp nhằm hạ gục đối tượng. Chính quyền mời em tôi đến trụ sở Ủy Ban khóm 10, hôm ấy cũng có mặt của nhiều bà con thôn xóm, gia đình liệt sĩ, thương binh, hội phụ nữ .v.v... Ông Trung Tá Nguyễn Kim Đồng, Trưởng công an phường 1 chủ trì, phối hợp với công an thị xã, tên công an này lên án tố giác, kết tội, vu cáo em Nhiều, cho rằng “Anh Huỳnh Hữu Nhiều là em ruột của tên phản động Huỳnh Văn Ba, Huỳnh Văn Ba có hành vi sai phạm, chống lại đảng, nhà nước, Anh Nhiều mấy lần lên tiếng bên vực anh mình và còn công khai đả đảo Cộng sản, tiếp tay xây dựng trụ sở của GHPGVNTN bất hợp pháp, hôm nay cần vạch trần công khai tên Huỳnh Hữu Nhiều đem ra phê phán trước dân, cảnh cáo lần này, nếu Nhiều còn tái phạm sẽ đề nghị đưa đi cải tạo dài hạn”

Sự thật, mấy mươi năm tù em tôi đã hy sinh thăm viếng tôi vừa lo cho mẹ già trăm tuổi, nay về cùng cư ngụ tại gia đình thì em tôi càng gặp nhiều tai nạn, ngôi nhà như trại giam vì công an canh gác ngày đêm,.... Em tôi bị liên lụy vì dung chứa một người anh như tôi, sau khi tôi biết mình không thể xây dựng ngôi tịnh thất được, tôi cho lại người em để làm nhà ở, chính quyền cũng thẳng tay đập phá và còn triệt hủy cả sự sống gia đình. Hoàn cảnh gia đình em tôi vô cùng khốn khó, em tôi phải vất vả tảo tần, tât tưởi ngược xuôi, tìm đủ mọi phương xoay sở lo liệu để kiếm sống “Chạy bữa hôm, lo bữa mai” mà chính quyền còn gây bao tai họa nữa!

Trong lần đấu tố em tôi đã thẳng thắn nói rằng: “Khi thả tù ra, đáng lẽ các ông đưa Sư Huỳnh tôi về chùa cũ tu hành mới đúng, trong khi tôi là người dân bình thường,

ngôi nhà chật hẹp, chưa kín mưa dờ nắng, các ông ép buộc tôi phải làm giấy cam kết bảo lãnh người anh về tại gia đình, rồi từ đó các ông gây sức ép, làm cả gia đình luôn bị khủng bố thường xuyên, thậm chí đến đứa cháu Ngoại tôi mới sinh chưa đầy tháng cũng ảnh hưởng, và đứa cháu tên Trà Mi có 6-7 tuổi khi đến trường mầm non tập sự học cũng bị đầu độc tuyên truyền bảo chúng bạn nhỏ đừng chơi với cháu Trà Mi vì gia đình có ông Bác bị tù rất xấu. Như vậy, các ông làm việc hoàn toàn thất sách và không có chút tình người, chính quyền nói của dân, vì dân, do dân nghe hay quá mà chuyên dùng những âm mưu thủ đoạn hãm hại người dân thấp cổ bé miệng, nên tôi bất phục”

Lúc ấy mấy tên công an thị xã nói “Cả gia đình anh toàn là phản động thì cổ mà gánh chịu, đừng có trách cứ ai cả!”

Em Nhiều nói tiếp “Các ông thả có một người tù ra mà các ông quản lý, kiểm soát, theo dõi hàng chục người trong gia đình, đó là chính sách vô nhân đạo”

Công an nói “Nếu anh còn nói nữa chúng tôi sẽ đề nghị địa phương quản lý giáo dục anh tại chỗ, khỏi làm ăn đấy!”

Qua cuộc đấu tố này, chẳng bao lâu chính quyền tiến hành phá hủy tịnh thất và khám xét nhà tịch thu tài sản./.

Chương X:

XÂY DỰNG NGÔI TỊNH THẤT BỊ PHÁ HỦY

Sau khi chính quyền tỉnh Bạc Liêu tìm đủ mọi cách để từ chối hoàn trả lại ngôi chùa Vĩnh Bình, tôi vẫn cư ngụ tại nhà người em và phải đến phường 1, đăng ký tạm trú hằng tháng.

Thời gian trôi qua được hơn 1 năm. Một hôm tôi đến đăng ký tạm trú như thường lệ thì Trung tá Nguyễn Kim Đồng, Trưởng Công an, phường 1, và Thiếu tá Trần Văn Thục, Phó Công an phường mời tôi ngồi và nói “Ông Ba nên xây cất một ngôi nhà nhỏ kề cận nhà người em để chúng tôi giải quyết cho nhập hộ khẩu và khỏi đăng ký tạm trú nữa!”

Khi nghe công an phường nói như thế, tôi những tưởng có lẽ chính quyền tỉnh BL đã bác đơn khiếu nại hoàn trả lại ngôi chùa Vĩnh Bình. Nên có hướng giải quyết cho tôi xây dựng tạm một ngôi nhà chǎng? Nên tôi cùng chú Huỳnh Đệ và thân bằng quyến thuộc đã tiến hành xây ngôi tịnh thất nho nhỏ, dự định lấy danh xưng là tịnh thất “Vĩnh Bình” để hoài niệm lại ngôi chùa Vĩnh Bình đã bị chính quyền tỉnh Bạc Liêu chiếm dụng sung công. Khi xây dựng thời gian đã gần được 3 tuần lễ, ngôi tịnh thất đã kiến tạo được khoảng 70% thì cơ quan Quản lý Đô thị phường 1 đến lập biên bản cho rằng xây dựng trái phép và tịch thu giàn giá đem về phường. Ngoài ra, còn ra lệnh nộp phạt 200.000 \$ (Hai trăm ngàn đồng),

Tôi có trình bày: “Tôi được Công an phường của các ông, bảo cho tôi xây dựng ngôi nhà nhỏ để nhập hộ khẩu mà!”

Họ nói “Nhưng Ông phải làm đơn đúng thủ tục, qua Khóm và Chủ tịch phường chúng nhận bằng giấy tờ hẳn hoi, chứ công an không thể cho phép bằng miệng được, vì khâu xây dựng nhà cửa không thuộc thẩm quyền của bộ phận công an”

Tôi trả lời “Nhu vậy tôi sẽ làm đơn”

Tôi liền làm đơn và được chính quyền, ông Huỳnh Quốc Thắng, Trưởng khóm 10 và Ông Nguyễn Văn Hùng, Chủ tịch phường 1 ký chấp thuận. Sau đó tôi tiếp tục thi công, chỉ được vài hôm thì Ông Thượng tá Hai Quang, trưởng phòng PA38 Công an Bảo vệ Chính trị Sở Công an tỉnh Bạc Liêu, mời em tôi là Huỳnh Hữu Nhiều đến cơ quan gặp làm việc Ông Trung tá Quang ra lệnh “Yêu cầu ngừng thi công xây dựng, với lý do Huỳnh Văn Ba tức Thích Thiện Minh tham gia GHPGVN, Giáo Hội bất hợp pháp, dưới sự lãnh đạo của 2 tên Thích Huyền Quang và Thích Quảng Độ đang hoạt động chính trị, chống lại nhà nước, Huỳnh Văn Ba xây dựng để làm trụ sở cho Tổng Vụ Thanh Niên hoạt động, tình chúng tôi không cho phép... Nếu Huỳnh Văn Ba muốn tu hành thực sự thì hãy làm đơn xin gia nhập GHPGVN chúng tôi sẽ đề nghị cấp cho 1 ngôi chùa lớn tại thị xã Bạc Liêu để tu hành”

Khi làm việc về em tôi thông báo lại, tôi biết công an PA38 đã trực tiếp can dự vào và ngành công an sẽ ra quyết định tất cả. Cho nên, nếu tôi đứng tên xây dựng, chắc chắn sẽ gặp trở ngại. Vì thế, tôi cho toàn bộ lại người em trai là Huỳnh Hữu Nhiều tiếp tục xây dựng trở thành ngôi nhà để ở. (Vì ngôi nhà bằng gỗ, lợp tol của em tôi đang ở quá lâu năm và đang xuống cấp) do vậy. Em tôi đứng tên xin phép một lần nữa, lần này cũng được ông Trưởng khóm và Chủ tịch phường chấp thuận... Nhưng mấy hôm sau, phòng Quản lý Đô thị, thị xã Bạc Liêu đến lập biên bản ra lệnh đình chỉ xây dựng và bảo “Đất xây dựng phải có sổ Đỏ tức chúng chỉ quy hoạch “Quyền sử dụng đất” và phải có thiết kế bản vẽ”

Em tôi, phải vất vả đóng tiền làm “Chứng chỉ quy hoạch” và mượn người thiết kế bản vẽ, thời gian trên 1 tháng, Chứng chỉ quy hoạch được Ông Dương Văn Lợi, phó chủ tịch UBND thị xã Bạc Liêu ấn ký. Chỉ còn thêm nữa tháng là có giấy phép chính thức của Sở Xây dựng, thì Cơ quan Quản lý Đô thị, thị xã mời tôi và em Huỳnh Hữu Nhiều đến cơ quan làm việc và đưa lệnh cũng chính Ông Dương Văn Lợi, Phó chủ tịch UBND thị xã ấn ký với nội dung “Chủ gia đình tự tháo dỡ trong vòng 1 tuần lễ, nếu không chính quyền cưỡng chế phá hủy ngôi nhà” Tôi không hiểu sao chính ông Dương Văn Lợi ký giấy chứng nhận đất và cũng chính ông ký lệnh phá hủy nhà.

Cuối cùng, chỉ tuần lễ sau đó, vào lúc 7 giờ sáng ngày 15/03/ 2007 Dưới sự chỉ huy của các Ông Nguyễn Minh Quân, Phó công an thị xã, Ông Võ Minh Hường, Phó phòng Quản lý Đô thị, Trung tá Nguyễn Kim Đồng, Trưởng công an phường 1, cùng các Chủ tịch, Phó chủ tịch phường 1, công an tỉnh, thị xã, phường, cảnh sát

cơ động (trang bị súng ống, roi điện, dùi cui), Cơ quan Thị đội thị xã Bạc Liêu; Cảnh sát Giao thông, lực lượng dân phòng các phường trong thị xã, Đoàn thể Phụ nữ, Công an PA38 An ninh chính trị Tỉnh, Y sĩ, Y tá, xe cứu thương; trên 30 công nhân Đội bốc vác mang theo, xà beng, máy cắt sắt, máy hàn gió đá, búa đục các loại, các nhà báo, máy quay phim, đài truyền hình; phối hợp cùng các ban ngành tổng số khoảng 500 người chặt kín từ đầu đường đến nhà. Công an ăn cơm tại chỗ hơn 1 cần xé vỏ cơm hộp, họ tiến hành phá hủy ngôi nhà, từ 7 giờ sáng đến gần 6 giờ chiều ngôi nhà bị phá sập hoàn toàn.

Trong lúc tiến hành phá hủy ngôi nhà công an còn xúi giục tên Khánh là cháu ngoại hôn của chủ Chùa đến nhà tìm tôi dùng lời lẽ hăm dọa mạt sát toan có ý định hành hung, tên Khánh lớn tiếng quát tháo “Huỳnh Văn Ba tức Thích Thiện Minh đâu rồi, tại sao ngôi chùa Vĩnh Bình của ông bà tôi hiến cúng cho tu hành, tại sao bây giờ đã làm tan hoang?”

Khi ấy, Em Huỳnh Hữu Nhiều trả lời “Anh muốn biết tại sao ngôi chùa Vĩnh Bình đã bị tan hoang thì nên hỏi mấy anh công an đang có mặt tại nhà tôi hôm nay thì rõ? chứ đừng hỏi Ông Thích Thiện Minh làm gì?”

Liên khi ấy, công an giả vờ mời anh Khánh ra khỏi nhà.

Sự thật ra kể từ khi tôi tham gia GHPGVNTN và làm Đơn khiếu nại đòi hoàn trả lại ngôi chùa Vĩnh Bình là bắt đầu một chuỗi kỳ thị, sách nhiễu, đàn áp hăm dọa. Chính quyền tỉnh Bạc Liêu dùng mọi thứ áp lực để tôi bỏ qua chuyện đòi chùa, khi thì hăm dọa hành hung qua đường dây điện thoại, khi thì bắn tiếng phải gia nhập GHPG nhà nước nếu muốn sớm nhận lại chùa, họ dùng tiền bạc mua chuộc và gây sức ép để tôi hoàn tục. Chính quyền lấy cớ quy kết cho rằng tôi xây tịnh thất để làm cơ sở hoạt động của GHPGVNTN và là nơi hội họp của Hội Ái Hữu .v.v... Cho nên, Công an ra tay triệt hủy ngôi tịnh thất của tôi.

Chương XI:

BỊ KHÁM XÉT NHÀ LẦN 1, TỊCH THU MÁY TÍNH, TRIỆU TẬP ĐIỀU TRA LIÊN TỤC.

Sau khi đập phá triệt hạ toàn bộ ngôi nhà... khoảng 3 giờ chiều hôm sau, ngày 16/03/2008 có hơn 20 tự xưng là Đoàn Thanh Tra Liên Ngành tỉnh Bạc Liêu gồm Sở Bưu Chính Viễn Thông, Sở Thông Tin Văn Hoá, Công an PA25 (bảo vệ văn hóa-tư tưởng) và công an PA38 (bảo vệ chính trị-tôn giáo) phối hợp cùng các cơ quan công an khác như thị xã Bạc Liêu, Phường 1.v.v... ngang nhiên đổ ập vào nhà mời tôi ra chứng kiến, Ông Nguyễn Minh Ký, Chánh Thanh tra Sở Bưu Chính Viễn thông đọc lệnh kiểm tra đường truyền internet, theo nguyên tắc làm việc kiểm tra Internet là ngành Bưu Chính Viễn thông, nên công an giao trách nhiệm cho ông

Nguyễn Minh Ký làm trưởng đoàn cho đúng pháp lý. Nhưng thực chất là do công an tỉnh Bạc Liêu chỉ đạo sắp xếp tất cả.

Trong lúc kiểm tra máy tính (computer), công an cho in tại chỗ một số tư liệu để làm bằng, người ghi biên bản là Thiếu tá Cao Văn Độc, phó phòng PA25, nội dung biên bản Ông Thiếu tá Độc quy kết cho rằng : “Sau khi kiểm tra computer của Huỳnh Văn Ba, cơ quan liên ngành đã phát hiện nhiều tài liệu có nội dung phản động, chống chế độ” sau đó, họ bắt buộc tôi ký tên.

Tôi trả lời “Các ông ghi nội dung như thế là không đúng?” Một vài tên công an nói xen vào “Đúng chứ sao không đúng?”

Tôi nói tiếp “Trong máy tôi có nhiều tài liệu của chính quyền như các văn bản và chỉ thị của Bộ trưởng Công an, Ông Đại tướng Lê Hồng Anh, như vậy Ông Lê Hồng Anh cũng phản động nữa à!”

Lúc ấy, mấy tên công an và đoàn Thanh tra Liên ngành im thính thít, Thiếu tá Cao Văn Độc mới ghi lại “Trong máy có một số tư liệu liên quan đến chế độ” tôi mới thuận ký vào biên bản. Liên khi ấy công an gọi điện về tỉnh xin ý kiến chỉ đạo cấp trên và đọc tiếp lệnh khám toàn bộ ngôi nhà. Họ khám xét mọi góc ngách của ngôi nhà, từ mùng màn, tủ bàn ghế cho đến vạt áo quần, nhà xí, hồ rác .v.v...

kết thúc: niêm phong máy tính (computer) và một số kinh sách Phật giáo mang tất cả về cơ quan công an tỉnh, đồng thời đoàn Liên ngành còn viết giấy mời tôi hôm sau đến phòng PA25 làm việc. Mục đích công an chụp xét là muốn tìm bằng chứng để bắt giam sau khi phá hủy ngôi nhà hôm trước. Nhưng khám xét chẳng có chứng cứ gì quan trọng cả. đơn thuần chỉ là tư liệu của GHPGVNTN và một số tư liệu nói về dân chủ của khắp nơi gửi về tôi qua đường E-Mail, tôi lưu lại để xem nội dung và những điều không cần thiết lưu trữ nên đã xóa bỏ.

Kể từ hôm sau, tôi bị mời làm việc liên tục gần một tháng với Đoàn Thanh Tra Liên Ngành tại phòng PA25, (phòng Bảo vệ An ninh Tư tưởng và Văn hóa của Sở Công An tỉnh Bạc Liêu), hằng ngày tôi gặp và làm việc hằng chục người, có Anh Hưng cán bộ Bộ Công an từ thành phố trực tiếp đến Bạc Liêu giám sát, Phòng PA25 mời chuyên viên vi tính dùng đĩa chuyên biệt phục hồi nhiều tư liệu và các File âm thanh đã xóa .Cơ quan này in ra gần 3.000 trang tư liệu và 400 file âm thanh, sau khi kết thúc kiểm tra, Ngày 15/06/2007 tôi nhận được kết luận Thanh tra của ông Đặng Văn Tốt Giám đốc Sở Bưu Chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu, giao nhiệm vụ cho Thanh tra Sở Bưu Chính, Viễn thông ra quyết định xử phạt theo pháp luật quy định. Nhưng, ngày 18/06/2007 Ông Trung tá Nguyễn Đức Minh, trưởng phòng An Ninh Điều tra Sở Công an tỉnh Bạc Liêu gửi giấy triệu tập tôi đến cơ quan Điều tra để thẩm cung, Ông Trung tá Minh đọc quyết định đề nghị khởi tố của Sở Văn hóa Thông tin và cơ quan Liên ngành tỉnh Bạc Liêu, Ông Minh thông báo cho tôi biết Đoàn Thanh tra Liên ngành đã chuyển tất cả hồ sơ, tài liệu về phòng An ninh Điều

tra, nếu xét thấy có đủ bằng chứng phạm tội thì truy tố ra tòa án xét xử công khai, còn không đủ yếu tố thì đề nghị xử phạt vi phạm hành chính.

Khi chất vấn hỏi cung, Trung tá Minh tỏ ra xác xược và kém hiểu biết, chỉ lý luận vòng vo không có sức thuyết phục và còn có những lời lẽ xúc phạm tôn giáo, tôi phản bác mạnh mẽ thái độ khiếm nhã dốt kém, chỉ ý thế cậy quyền quát tháo, dọa dẫm, khoe khoang là con nhà nòi có truyền thống cách mạng đã từng điều tra phá nhiều vụ án quan trọng được Đảng tin dùng... Cho nên buổi làm việc không kết quả. Cùng ngày nói trên, tôi đã gửi Bản Kháng Nghị đến Ông Giám đốc Sở Bưu Chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu với nội dung như sau:

“Cơ quan Liên ngành đã phục hồi và in nhiều tư liệu liên quan đến GHPGVNTN, và Hội Ái Hữu. Đây là những tư liệu gắn liền sự hoạt động Từ thiện Xã hội và Công tác Phật sự của tôi, trong đó có những File âm thanh hay các bài do chính tôi soạn thảo nhằm mục đích kêu gọi tiến trình dân chủ hóa đất nước, mong đem đến sự tự do, hạnh phúc thật

sự cho 83 triệu đồng bào, trong đó có quyền lợi chung, con cháu của những người Cộng Sản, chứ không ích lợi của riêng ai! Tôi xác nhận rõ, tôi không tham gia đảng phái nhưng có thái độ chính trị, vận động một cách ôn hòa, bất bạo động như chủ trương, đường lối của GHPGVNTN đề ra. Tôi xét thấy mọi người đều có quyền thông tin theo điều 69 trong Hiến Pháp nước CHXHCNVN và điều 19 trong Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền (ngày 10-12-1948) mà Việt Nam là thành viên chính thức của Liên Hiệp Quốc ngày 20/09/1977. Bản thân tôi cũng thẳng thắn trình bày rằng: “Nếu ra quyết định xử phạt hành chính với số tiền quá lớn, là nhà Sư tôi không có tiền nộp phạt, tôi xin được vào tù thế chấp. Còn truy tố ra tòa công khai thì căn cứ các tư liệu đã được phục hồi, cũng đủ để buộc tội nếu quý cơ quan xét thấy cần. Cho nên, tôi xin từ chối làm việc với cơ quan An ninh Điều tra của Sở Công an tỉnh Bạc Liêu”

Vì lý do: Tôi không muốn bị mời làm việc nhiều ngày, càng làm mất thời gian, nhất là không hài lòng cung cách làm việc một chiều của ông Trung Tá Nguyễn Đức Minh, Trưởng phòng An ninh Điều tra, Sở Công an tỉnh Bạc Liêu, không những trình độ của ông rất hạn chế, mà ông còn dùng lời lẽ to tiếng mạt sát, xúc phạm đến tôn giáo; đến GHPGVNTN, một Giáo hội có gần 2.000 năm lịch sử truyền thừa, một Giáo hội đã từng chịu đựng sự thăng trầm vinh nhục với quê hương V N. Nếu giao ông Minh làm việc, thì ông Minh hãy căn cứ tư liệu, lý tình, công tâm kết luận là đủ! Không cần thiết lời qua tiếng lại! vì tôi đã trình bày hết ý của mình! Xin xác nhận rõ, tôi chỉ tham gia GHPGVNTN và Hội Ái Hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam, Hội chỉ làm nhiệm vụ tương trợ cũng như khẳng định một lần nữa tôi tuyệt đối không tham gia đảng phái, không làm chính trị mà chỉ có thái độ chính trị một cách ôn hòa. Cho nên tôi sẵn sàng, chờ đợi giấy triệu tập của tòa án, để được xét xử công khai, tôi vui vẻ chấp nhận

Khi tôi gửi kháng thư trên, thì ngày hôm sau 19/06/2007 Ông Nguyễn Đức Minh tiếp tục gửi giấy mời tôi đến cơ quan để điều tra một số vấn đề. Ông cho biết Sở Bưu Chính có chuyển Kháng Nghị của tôi đến Cơ quan Điều tra, 2 bên làm việc khoảng 3-4 hôm kết thúc hồ sơ

Khoảng hơn tháng sau, vào ngày 24/07/2007 Ông Nguyễn Minh Ký Chánh Thanh tra Sở Bưu Chính, Viễn thông gửi giấy mời tôi và người em Huỳnh Hữu Nhiều đến

Sở Bưu Chính Viễn Thông tỉnh Bạc Liêu, Ông Nguyễn Minh Ký công bố Quyết Định xử phạt vi phạm hành chính số: 142/QĐ-XPHC do chính ông đã ký quyết định ngày 23/04/2007. cuộc họp đọc quyết định xử phạt này, diễn ra vào lúc 8 giờ, ngày 24/07/2007, tại phòng họp Sở Bưu Chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu (số 4, Phan Đình Phùng, phường 3, thị xã Bạc Liêu) với sự tham dự của:

- 1/ Ông Nguyễn Minh Ký, Chánh Thanh tra Sở Bưu Chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu
- 2/ Ông Lê Văn Kinh, Phó Chánh Thanh tra Sở Bưu chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu
- 3/ Ông Thiếu tá Cao Văn Độc, Phó phòng PA25 Công an tỉnh Bạc Liêu
- 4/ Ông Thiếu tá Đào Nguyễn Kiên, Cán bộ PA17 Công an tỉnh Bạc Liêu
- 5/ Ông Trương Minh Thạnh, Phó Chánh văn phòng sở Bưu Chính, Viễn thông tỉnh Bạc Liêu làm thư ký
- 6/ Ông Huỳnh Quốc Thắng, Trưởng khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu
- 7/ Cán Bộ quay phim của phòng PA38, Bảo vệ chính trị, Công an tỉnh Bạc Liêu
- 8/ Cán bộ đài truyền hình, đài phát thanh tỉnh Bạc Liêu
- 9/ Nhà báo tỉnh Bạc Liêu

Nội dung Quyết định:

Điều 1:

Cho rằng tôi, Huỳnh Văn Ba, nghề nghiệp: Không (Họ không can đảm nhận tôi là tu sĩ), đã có hành vi vi phạm phát tán thông tin, hình ảnh có nội dung độc hại từ mạng thông tin máy tính ra ngoài, quy định tại điểm a khoản 3 và điểm a khoản 5 Điều 17 Nghị định số 56/2006/NĐ-CP ngày 06 tháng 06 năm 2006 của Chính phủ bằng các hình thức sau:

1/ Hình thức phạt chính: Bằng tiền, với mức phạt 7.000.000^d (Bảy triệu đồng)

2/ Hình phạt bổ sung: Tịch thu tang vật vi phạm hành chính gồm: 01 (một) CPU hiệu SVS, 01 (một) màn hình hiệu SAMSUNG 793DF, 01 (một) máy in hiệu Cannon 1120, 01 (một) Modem OUL, 01 (một) con chuột máy tính, 01 (một) bàn phím máy vi tính, 04 (bốn) đĩa CD chứa các File âm thanh, tịch thu tiêu hủy 1.341 trang tài liệu

Điều 2:

Trong thời hạn 10 ngày, kể từ ngày nhận quyết định xử phạt là ngày 24/07/2007, Ông Huỳnh Văn Ba có trách nhiệm đến kho bạc nhà nước tỉnh Bạc Liêu nộp tiền phạt và thi hành nghiêm chỉnh các hình thức xử phạt tại Điều 1 Quyết định này. Quá thời hạn trên, nếu ông Huỳnh Văn Ba cố tình không chấp hành Quyết định xử phạt thì bị cưỡng chế thi hành và phải thanh toán mọi chi phí cho việc tổ chức cưỡng chế. Ông Huỳnh Văn Ba có quyền khiếu nại theo quy định của pháp luật

Điều 3:

Quyết định này có hiệu lực kể từ ngày ký.

Vài hôm sau, tôi làm đơn khiếu nại gửi đến Ông Nguyễn Minh Ký, Chánh Thanh Tra Sở Bưu Chính Viễn Thông tỉnh Bạc Liêu. Tôi biện minh trạng cho việc làm của tôi như sau:

1/ Căn cứ: Điều 19 Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền 10-12-1948 và Việt Nam đã gia nhập LHQ ngày 20-09-1977

“Mọi người đều có quyền tự do ngôn luận và bày tỏ ý kiến, quyền này bao gồm quyền tự do giữ quan điểm không có sự can thiệp, và tự do tìm kiếm, tiếp nhận và chia sẻ các ý tưởng và thông tin bằng bất kỳ phương tiện nào và không có biên giới”
2/Căn cứ: Điều 69 Hiến Pháp nước CHXHCNVN “Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí, có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình”
3/Căn cứ Điều 2, nghị định 55/2001/NĐ-CP ngày 23-08-2001 về Quản lý, Cung cấp và sử dụng dịch vụ internet.

“Trong trường hợp các điều ước quốc tế liên quan đến internet mà Việt Nam ký kết hoặc tham gia có quy định khác với nghị định này thì áp dụng quy định của điều ước quốc tế”. Như vậy, thời gian qua Ông Chủ Tịch Nguyễn Minh Triết sang Hoa Kỳ đã ký về Internet thì quý cơ quan nên áp dụng các điều ước ấy.

Căn cứ các điều nói trên, mọi người đều có quyền tìm kiếm ,tiếp nhận và chia sẻ (phát tán) thông tin là đúng với Hiến Pháp Việt Nam và Công ước Quốc Tế. Nhưng, bản thân tôi chỉ tiếp nhận những thông tin qua đường Email, do người khác gửi đến hộp thư của mình, tôi phải mở ra xem để biết nội dung gì? Bất cứ ai tự đặt trong trường hợp của tôi đều cũng làm như thế! Nên tôi download gửi vào máy để tham khảo, trong đó có những tư liệu không thích hợp tôi đã xóa, do quý cơ quan dùng đĩa phục hồi...Chứ tôi không tìm kiếm và chia sẻ (Phát tán) cho ai cả, những tư liệu chỉ lưu trong máy mà thôi! Vì vậy, quý cơ quan cho rằng tôi phát tán là không đúng trong khi tôi không in ấn tán phát mà lại tịch thu máy in. Nếu xét thấy tư liệu không thích hợp thì quý vị chỉ cần quản lý ổ cứng trong CPU là đủ, chứ máy tính hay modem thậm chí tới con chuột nó chỉ là bộ phận bình thường. Do đó, yêu cầu Ông Chánh Thanh tra nên xem xét lại cho hợp tình hợp lý. Ngoài ra, theo quyết định xử phạt vi phạm hành chính ngày 23/07/2007 cho rằng : “Tôi không có nghề nghiệp gì cả, tức quý vị đã xác nhận tôi không làm gì ra tiền mà sao có tình xử phạt đóng tiền!” Là nhà Sư tôi không thể làm gì có tiền nộp phạt được! Hơn nữa, 5 tháng qua báo Bạc Liêu, Đài Phát thanh, Đài truyền hình đăng tải liên tục quy kết đủ mọi điều về tôi và ngôi nhà tôi đang tạm trú, có những sự kiện vu cáo bôi nhọ trắng trợn, xúc phạm đến nhân phẩm và danh dự cá nhân tôi đó là trường hợp ông Thích Giác Tiết, trụ trì chùa Châu Viên, xã Châu Thới, huyện Vĩnh Lợi, ông đăng báo Bạc Liêu ngày 20/03/2007 cho rằng: “Tôi đã gửi thư đến chùa ông khuyên góp tiền để nuôi dưỡng trẻ em mồ côi, trẻ em khuyết tật” đây là điều bịa đặt vô cùng khiếm nhã và ác đạo không xứng đáng hạnh nhà tu. Để phản đối sự tố cáo gian nói trên, ngày 21/03/2007 tôi đã viết đơn yêu cầu gửi đến Ông Nguyễn Duy Hùng Tổng Biên tập báo Bạc Liêu, Phòng PA25 và Đoàn Thanh tra Liên ngành, Ủy Ban Tôn giáo Dân tộc tỉnh, Ban trị Sự GHPGVN tỉnh Bạc Liêu. Ông Quản Trọng Sơn, phó Chánh Thanh tra Sở Thông tin Văn Hóa. Nhưng mọi việc im lặng một cách có chủ trương, chẳng có cơ quan nào lên tiếng đính chính cả! Kể cả Sở Bru Chính, Viễn thông. Từ đó, có nhiều dư luận xa gần không tốt về tôi và gia đình cho nên đã làm trở ngại công việc làm ăn sinh kế của em tôi, không ai dám đến đặt hàng, sự sống của 10 nhân khẩu bị đe dọa vì thiếu đói, cả đứa cháu bé mới sinh chưa đầy tháng tuổi cũng bị ảnh hưởng vì sự nghèo túng của gia đình. Do đó, em tôi (Huỳnh Hữu Nhiều) đành xin tỵ nạn và trả lại giấy phép kinh doanh cho thị xã, ngừng nghỉ gia công mấy tháng nay và gia đình hiện giờ lâm cơn quần bách, hoàn cảnh thiết thời này ai chịu trách nhiệm? Nếu đặt trong trường hợp của tôi, theo ông Chánh Thanh tra phải làm gì? Và lại, là thành viên của một tôn giáo lớn, có tổ chức tôi sẽ xin thỉnh ý cấp trên để có hướng giải

quyết về quyết định xử phạt hành chính này. Nay gửi bản khiếu nại này kính đến ông Chánh Thanh tra để thẩm tởng.

Mặc dầu, tôi đã đưa đơn khiếu nại đến Cơ quan Thanh Tra Sở Bưu Chính Viễn Thông với nội dung trên.Chứ thực ra,cơ quan này hoàn toàn bị động dưới sự điều hành của Sở Công an tỉnh Bạc Liêu tất cả.Cho nên, vài ngày sau Sở Bưu Chính Viễn Thông mời tôi làm việc, hôm ấy có sự tham dự của công an tỉnh. Ông Chánh Thanh tra Sở Bưu Chính đã bảo lưu quyết định tịch thu toàn bộ như: máy Computer CPU, máy in cùng kính sách và phạt 7 triệu đồng, cháu rỗi tôi tên Nguyễn Văn Sơn xét thấy nếu để tôi mang nợ, trong khi tôi không làm gì có tiền để nộp phạt thì công an càng gây thêm khó dễ cho gia đình và việc làm ăn của cháu càng thêm rắc rối nên cháu hứa mỗi tháng giúp tiền nộp phạt trả dần dần đến cuối năm 2007 sẽ hoàn tất theo lời cam kết...Cháu tôi giúp tiền nộp phạt được 3 triệu.....và để dành tiền đến cuối năm...Nhưng vào ngày 2/12/2007 Lầy có khách lạ đến nhà...Trung tá Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã và Trung Tá Nguyễn Đức Minh, Trưởng phòng An ninh Điều tra chỉ huy lực lượng công an...tấn công khám xét tịch thu toàn bộ tiền bạc, tài sản.....không những họ đã “Ăn cướp” sạch sẽ tiền bạc mà còn chỉ đạo cho Sở Bưu Chính Thông gửi thư đòi nợ cũ...Đây là hành động tảo tợn bắt lương, mưu sâu kế độc của công an tỉnh Bạc Liêu dồn ép tôi và gia đình vào bước đường cùng. Tôi cũng buồn cười và nhớ lại lời Cụ Hoàng Minh Chính trước khi qua đời, có lần Cụ gọi điện nói với tôi.tội nghiệp cho Thượng Tọa quá “Ki cóp cho Cọp nó xoi!” (khám xét hôm trước, tôi còn nhớ sáng sớm hôm sau tôi đã trông thấy sự có mặt của Công an Bộ do Ông Nguyễn Văn Thắng tự là Hà từ TP đến Bạc Liêu chỉ đạo và 2 nhân viên Bộ tên Trường và Toàn (Còn gọi là Nam).Cho đến nay đã trên 10 tháng qua mà giấy tờ tùy thân và tiền bạc của tôi công an tỉnh Bạc Liêu vẫn còn niêm phong thật là Luật Rừng không thể tưởng tượng nổi,Nếu xét thấy tôi có tội thì công khai đem ra tòa xét xử, chứ tịch thâu Chứng Minh Nhân Dân, tước quyền tự do đi lại của công dân thì tội tệt vô cùng,liệu VN có xứng đáng là thành viên không thường trực của Liên Hiệp Quốc không?)

Chương XII:

Em ruột Huỳnh Hữu Nhiều cùng gia đình tỵ nạn chính trị tại Hoa Kỳ

Sau 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ, tôi được trả tự do, chính quyền VN không cho tôi trở lại chùa để tiếp tục tu hành, và quản lý tôi tại gia đình người em là Huỳnh Hữu Nhiều, địa chỉ: 89/353. đường Cách mạng, khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu, chính quyền nhiều lần gây sức ép và tìm đủ mọi cách thuyết phục tôi phải theo Giáo Hội Phật Giáo nhà nước, ý đồ này đã bị tôi nhất quyết từ chối. Chính quyền VN ra tay trừ dập, sách nhiễu, bóp nghẹt sự sống gia đình. Vì là chủ nhà nên em tôi bị nhiều hệ lụy, đúng như ý nghĩ dự đoán khi tôi nhận giấy trả tự do trên tay. Nhà em tôi xem như một ổ tội phạm, như các loại dịch hay lây hoặc loại virus nguy hiểm. Em tôi một người dân hiền lành, thật thà, chân phương muốn sống yên bình. Nhưng, khi thấy chính quyền quá bất công qua các cuộc đàn áp, sách nhiễu, theo dõi dồn ép gia đình tôi vào cảnh khốn cùng, buộc lòng em tôi phải lên tiếng bênh vực cho tôi. Chính quyền bắt đầu chú ý, tuyên truyền xa gần cho

rằng “Cả gia đình anh em Huỳnh Văn Ba đều phản động cả!” Sau khi tổ chức gài thế đầu tố tôi tại Phường xong, thì mấy ngày sau Công an thị xã, phường lại tiếp tục tổ chức Đầu tố em Huỳnh Hữu Nhiều tại Khóm áp. Công an rí tai bà con lối xóm và bạn bè thiết thân cho rằng Huỳnh Hữu Nhiều đã có hành vi dựa theo tư tưởng Huỳnh Văn Ba chống lại chế độ để cô lập em Nhiều, mọi người thân quen e ngại và dần dần xa lánh em, Ngoài ra, công an tỉnh Bạc Liêu lấy cớ kiểm tra đường truyền internet của tôi, khám phòng tôi và khám xét luôn toàn bộ nhà em Nhiều. Sau đó, còn mời em lên sở công an điều tra, hạch sách, hăm dọa nhiều lần. Với lý do trên, tôi đã giới thiệu đến Tổng Lãnh sự Quán Hoa Kỳ, còn em tôi làm đơn xin tỵ nạn, sau 5 tháng được Tổng Lãnh Sự Quán HK tại thành phố gọi điện mời phỏng vấn, cho khám sức khỏe và nhận được thông báo của Tổ chức Di dân QT (IOM) được sang tỵ nạn chính trị tại Hoa Kỳ. Ngày 25/09/2007 từ Bạc Liêu, chúng tôi tháp tùng đưa tiền gia đình người em đến thành phố để nhận vé máy bay, những nơi chúng tôi tạm dừng xe nghỉ đều có công an PA38, bám sát theo sau bên gót. Đặc biệt là đêm 26 rạng 27/09/2007 em tôi và gia đình có tên trong danh sách được đi ghé từ già và tạm nghỉ qua đêm tại nhà người chị tên: Huỳnh Thị Hai, nhà số: 181, đường Đồng Đen, phường 11, Quận Tân Bình, TP. Sau buổi tiệc liên quan trong đêm, em Huỳnh Hữu Nhiều mệt mệ chìm sâu vào giấc ngủ. Vào khoảng gần 1 giờ 30 khuya, vợ của Nhiều là Bùi Thị Hạnh phát hiện có người lạ mặt mình trần, đầu đội nón đột nhập vào căn gác thứ 3, trong lúc tên trộm đang lục tìm kiếm túi đựng giấy tờ và vé máy bay của em Nhiều, vợ của Nhiều tri hô lên “Ăn trộm” tên lạ mặt chạy nhanh ra phía trước, từ trên gác cao 9-10 mét anh ta nhảy xuống đất.

Mọi người trong gia đình giựt mình thức giấc đuổi theo ra sân thì tên gian tặc còn bỏ lại một đôi dép, bà con xung quanh nhận xét “ tên lạ mặt này phải là tên chuyên nghiệp có luyện tập... mới có thể nhảy từ độ cao căn gác thứ 3 xuống đất mà không bị thương tích hay ngã quỵ tại chỗ.” Chúng tôi, người trong cuộc thắc mắc, công an lúc nào cũng bám sát theo dõi đoàn người mà sao lại có sự cố thế này? tên trộm này là ai? tại sao hành lý để sờ sờ trước mắt mà không đánh cắp, lại tìm kiếm túi giấy tờ? Tờ mờ sáng, em tôi và các cháu trông thấy 2 tên công an, đứng trước nhà nhìn lên gác...rồi đi qua đi lại ngó vào nhà. Sự việc xảy ra trong gia đình không ai thông báo chính quyền thử hỏi tại sao công an đến trước nhà nhìn vào sớm thế!

Bà con khu phố hay tin nói “Đó là tụi đặc công của công an, đột nhập vào nhà để đánh cắp giấy tờ và vé máy bay để ngăn chặn chuyến đi của em Nhiều, chứ ăn trộm gì mà đồ đạc, tiền bạc sờ sờ trước mắt không lấy lại lục soát cặp đựng giấy tờ. Bà con khuyên em Nhiều và gia đình từ đây cho đến lúc lên máy bay nên cẩn thận, bọn công an còn tìm cách gì khác ra tay nữa chứ chưa yên đâu?”

Thật đúng như lời khuyên của Bà con ở khu phố, phường 11, Q. Tân Bình...Tiếp theo, chiều tối ngày 27/09/2007 đoàn người thuê xe tắc xi đến phi trường Tân Sơn

Nhất thì công an chìm, nổi kẻ mặc thường phục, người mặc quân phục đã có mặt trước bên trong nhà chờ đợi, có người còn giả dạng là sinh viên đi du học, lân la làm quen gạn hỏi em Nhiều và gia đình ,đại loại những câu như: Đi nước nào? tiểu bang nào? đi diện gì? Có thân nhân ở Mỹ bảo lãnh không? Đi mấy người? Mấy đứa con được đi? còn đứa con nào ở lại VN không? lý do tại sao? .v.v..Cho đến lúc sự việc xảy ra, ở khâu thủ tục cuối cùng trước khi lên máy bay, cũng chính mấy anh giả dạng sinh viên này vào cuộc đàn áp, thì em tôi mới nhận ra họ toàn là công an, đóng vai sinh viên du học để tìm hiểu.

Đêm tại sân bay, bà con anh chị em thân tộc đến đưa tiễn rất đông, Đúng 9 giờ, thân bằng quyến thuộc và quý Thầy tạm biệt lần cuối chia tay gia đình người em chúc lên đường thượng lộ bình an. Điều xúc động nhất là vợ chồng cháu Huỳnh Kim Hương, và các cháu bé gọi Huỳnh Hữu Nhiều bằng Ông Ngoại, 2 cháu bé ôm trầm ông ngoại bà ngoại đòi đi theo. Cháu Hương là con gái lớn thứ hai của Nhiều nước mắt ràn rụa. Nhiều khuyên Cháu Hương “Vợ chồng con ở lại VN để chăm sóc cho Bác, vì Bác mới ra tù, hoàn cảnh của Bác đơn chiếc, hiện giờ không chùa, không nhà, đang bị bệnh và Bác còn gặp nhiều khó khăn, chúng con cố gắng lo cho Bác thì cha mẹ ra đi mới yên lòng”

Cháu Hương gật đầu khóc nức nở khi nhìn hình ảnh Cha Mẹ và các em từ từ đi vào khuất bên trong, chứng kiến cảnh này lòng tôi cũng chạnh một nỗi niềm thương cảm. Mọi người vẫy tay chào nhau lần cuối, rồi ra xe trở về Bạc Liêu trong đêm. Đoàn người trên xe tâm sự nửa vui, nửa buồn có người nói “Chắc giờ này máy bay cất cánh rồi”. Bởi em tôi có cho biết theo thông báo chính thức chuyến bay sẽ cất cánh vào lúc 11 giờ 40. Lúc chia tay chúng tôi trông thấy em tôi và gia đình đã được nhân viên IOM (International Organization Migration ân cần tiếp đón và hướng dẫn vào trong). Nhưng không ngờ khi chúng tôi ra xe về Bạc Liêu thì bên trong diễn biến một việc kinh khiếp xảy ra cho em và gia đình .Vì công an bộ nội vụ ra tay tìm đủ mọi lý do để ngăn chặn sự ra đi, công an gây khó khăn nên trễ 5 phút, tức 11 giờ 45 máy bay mới cất cánh. Chuyến bay dừng nghỉ thay tour tại trạm trung chuyển ở Nhật và 2 ngày sau gia đình Em tôi đã đến tiểu bang IOWA Hoa Kỳ vào lúc 6 giờ chiều thứ bảy, ngày 29/9/20079.Em tôi đã gọi điện về thông báo lại những sự kiện xảy ra kinh hoàng bên trong sân bay về những hành vi vô luật của Bộ công an VN đã xem thường luật pháp quốc gia và quốc tế như sau:

Khi em tôi vào bên trong để làm thủ tục hải quan và kiểm tra hành lý, đến khâu cuối cùng em tôi và gia đình đang sắp hàng chờ gọi tên lên máy bay thì gặp một nữ công an hải quan đang kiểm tra hồ sơ lên tiếng gọi ông Trung tá, Nguyễn Mạnh Hùng, Người ngồi một bàn kề cận và nói “Anh Hùng ạ đây là hồ sơ của Huỳnh Thái Duyên, con của Huỳnh Hữu Nhiều nè!”. Lúc ấy em Nhiều giựt mình khi nghe

nói tới tên cháu Duyên và tên mình. Trung tá Hùng bảo cô nhân viên “ Cô đưa hồ sơ Huỳnh Thái Duyên cho tôi” và Hùng nói lớn “Ai là Huỳnh Hữu Nhiều đâu?”. Em Nhiều lên tiếng “Dạ tôi là Huỳnh Hữu Nhiều đây ạ!”

Tên Trung tá liếc mắt nhìn lên vói về mặt cau có nói “Hồ sơ của anh có một vài vấn đề cần phải xem xét lại”. Em Nhiều nói “Tôi qua các khâu kiểm tra chẳng ai nói gì cả mà!”

tên Hùng nói: “Việc làm của chúng tôi, chúng tôi biết!”

Liên khi ấy Trung tá Hùng nhắc điện thoại và gọi đi... khoảng 5 phút sau, một Thượng Úy công an xuất hiện đến cầm xấp hồ sơ cháu Duyên và mời em Nhiều đi theo... Thượng Úy vừa đi, vừa quay ngang chụp vé máy bay trên tay em Nhiều, hẳn cũng áp sát với tay giựt chiếc cặp giấy IOM của tổ chức Di dân Quốc tế mà Nhiều đang kẹp bên nách. May mắn lúc ấy người Mỹ nhân viên quốc tế IOM chạy nhanh đến chụp lại cặp hồ sơ trên tay Thượng úy công an và ông nói tiếng VN rất sành sỏi “Các ông không được quyền giữ giấy tờ này, đây là hồ sơ của tổ chức quốc tế IOM chấp nhận người đi tỵ nạn, các ông chỉ có thể giữ giấy tờ của VN thôi!” sau đó nhân viên người Mỹ quay sang em Nhiều và nói, “Họ mời Ông Nhiều, Ông cứ việc đi! Họ chẳng làm gì được đâu? tôi chứng kiến mọi việc rồi! đừng sợ gì cả, có tôi ở đây”

Sau đó nhân viên IOM hỏi ông Thượng Úy: “Gần đến giờ máy bay cất cánh rồi, anh mời Ông Huỳnh Hữu Nhiều làm gì?”. Tên Thượng Úy nói “Ông Nhiều mang theo toàn là tài liệu xâm phạm an ninh quốc gia, chúng tôi cần kiểm tra”

và tên Thượng úy xoay ngang em Nhiều nói “ Mời Anh Nhiều đi theo tôi”....Nhân viên IOM cũng lẹ làng bước theo sau...(Chúng tỏ sự quan tâm rất chu đáo của nhân viên IOM). Khi vào phòng tên Thượng Úy nói nửa tiếng Anh, nửa Việt với lời lẽ xác xược của kẻ vô học “Mày Seatdown, Mày ngồi luôn ở đây đi”. Em Nhiều nói “Anh mời tôi có việc gì ?” tên Thượng Úy nói “Hồ sơ của gia đình anh, chúng tôi chỉ giải quyết cho đi 2 đứa con bé của anh là Huỳnh Thái Nguyên 9 tuổi và Huỳnh Thái Duyên 15 tuổi, Còn 3 người lớn ở lại.

1) chồng, Huỳnh Hữu Nhiều 45 tuổi,

2) vợ, Bùi Thị Hạnh 43 tuổi,

3) con gái, Huỳnh Kim Trâm 21 tuổi,

3 người này không giải quyết”

Lúc ấy, lòng em Nhiều lo lắng tột cùng và bực tức nói “Tại sao, tôi được quốc tế cho đi cả gia đình mà các ông chỉ cho 2 đứa bé ra đi, các con tôi còn nhỏ dại, ai chăm sóc chúng, các ông chia cách tình cha mẹ với các con sao? như vậy, là vô nhân đạo lắm! tên Thượng Úy vói về giận dữ trợn mắt nhưng chưa kịp nói thì nhân viên IOM lên tiếng “Tổ chức IOM, Di dân Quốc tế đã chấp thuận cả gia đình Ông Nhiều ra đi gồm 5 người, các ông không thể lấy lý do gì chỉ giải quyết cho đi 2 cháu bé và cha mẹ anh chị chúng bị buộc ở lại, điều này hoàn toàn không thể chấp nhận được”

Khi nghe nhân viên Quốc tế nói vậy tên Thượng Úy hơi nhún nhường một chút và sau đó mời em Nhiều sang một phòng an ninh phi cảnh sâu hơn bên trong để cho Nhân viên IOM khó vào. Khi vào bên trong thì tất cả hành lý của gia đình đã được mang vào để lục soát, hàng chục công an giả dạng sinh viên du học cùng một số công an mặc quân phục xuất hiện với vẻ hung hăng muốn ăn tươi nuốt sống em Nhiều. Lũ gian ác nói “Mày có hình ảnh, giấy tờ, đĩa bút của Thích Thiện Minh lén đưa ra nước ngoài cất ở đâu, mang ra đây mau?” em tôi trả lời “Tôi đi tỵ nạn mà mang theo thứ ấy làm gì?” hàng chục công an vây chặt, điệu bộ hùng hổ, sắc mặt bặm trợn, tưởng chừng đang bắt được tội phạm có quả tang, công an khám xét thân thể em và tháo mở các thùng hành lý ra kiểm tra, Bọn ác ôn kẻ dùng kéo, người dao rạch nát tất cả các thùng hành lý, văng vung vãi toi tóe trên sàn nhà, họ lục soát rất kỹ lưỡng cố tìm ra tang vật để có bằng chứng nhằm cản trở sự ra đi của em tôi. Nhưng hoàn toàn không tìm thấy một bằng chứng gì!. Mặc dầu vậy, công an vẫn cố kiểm soát nhằm trì hoãn cho trễ giờ chuyến bay nhằm gạt tên gia đình bỏ lại... Còn các phòng khác bọn lưu manh mời vợ của Nhiều là Bùi Thị Hạnh và cháu gái 21 tuổi Huỳnh Kim Trâm vào phòng kín, chúng khám xét cả quần xi lip bên trong người và buộc xõa tóc xuống để kiểm soát... Thật là bỉ ổi đê tiện của lũ quý vương... Trong khi ấy, nhân viên IOM đi tìm khắp nơi. Ông đến gặp sự thể và nói thẳng với mấy tên ác quỷ “Đã gần đến giờ máy bay cất cánh rồi, yêu cầu các ông nên cho Ông Nhiều và gia đình lên máy bay”

Tên Thượng Úy nói “Tôi biết mà!”

Nhân viên IOM quay sang nói với em Nhiều “OK. Ông Nhiều yên tâm” Sau đó, bọn công an bảo nhỏ với nhau “Khám xét không thấy gì hết” chúng bảo em Nhiều ra ngoài bàn nữ nhân viên để làm Hồ sơ. Cô nhân viên nét mặt không vui, cầm xấp hồ sơ chuyển sang Trung tá Huỳnh Mạnh Hùng và nói “Anh Hùng hồi nãy bảo em tìm hồ sơ này đưa cho anh, thì anh giải quyết đi chứ!”

Trung tá Hùng hỏi lại Thượng Úy “Khám xét có gì không, xong chưa?”

Thượng Úy đáp “Khám xét xong, không có gì cả anh ạ!”

Trung tá Hùng hỏi vặn “Xét kỹ chưa?”

Thượng Úy đáp “Rất kỹ rồi anh ạ!”

Cô nữ nhân viên và tên Trung tá, phút cuối còn nhấn tâm đùn đẩy trách nhiệm cố ý trì hoãn.. Nhân viên IOM đến thúc bách một lần nữa. “Mấy anh nên nhanh tay một chút chứ vì máy bay chuẩn bị cất cánh rồi”. Cuối cùng em tôi và gia đình lên phi cơ an toàn nhưng trong lòng còn lo âu hoảng sợ....thật là một cuộc ra đi khiếp đảm.

Qua hành vi trên, tôi đã nhân danh Hội trưởng Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính trị và Tôn giáo VN, ra thông cáo báo chí cực lực lên án việc làm phi luật pháp và xem thường các tổ chức quốc tế của công an VN. Nhận thấy nhà nước VN đã xâm phạm quyền tự do đi lại và xúc phạm nhân phẩm của công dân, dùng công cụ công

an để ngăn cản sự ra đi tỵ nạn hợp pháp của công dân, vi phạm những hiệp ước giữa hai quốc gia và quốc tế.(Hiện nay em nhiều đã chuyển về địa chỉ số 2170 N Rancho Ave#E 217 Colton, CA 92324_6928, Mobile Phone 909.246.8095 và 909.888.6512.)

CHƯƠNG XIII: TÙ NHIỆM TỔNG VỤ THANH NIÊN GHPGVNTN VÀ BỆNH TẬT

A-TÙ NHIỆM TỔNG VỤ THANH NIÊN:

Tôi bị tù từ năm 1979, hai năm sau 1981, GHPGVN của nhà nước thành lập, các chư tôn đức của GHPGVNTN kẻ bị quản thúc, người bị tù đầy, tài sản giáo hội bị sung công. Nhà tu có một nhiệm vụ thiêng liêng là “Thượng hoàng Phật đạo hạ hóa chúng sinh” Ngoài ra, phải đền đáp tứ ân, trong đó có ân tổ quốc, cho nên Đạo Phật gắn liền với dân tộc của mỗi quốc gia nơi nào có Đạo Phật hiện diện và mỗi khi đất nước nguy vong, dân tộc lâm nạn, Đạo Phật cũng có trách nhiệm. Tại VN hôm nay, GHPGVNTN đứng lên đấu tranh không phải gì muốn chiếm đoạt quyền và lợi cho giáo hội, quyền lực thế gian giáo hội không màng, còn lợi lộc điều hành nền kinh tế đất nước giáo hội cũng không ham, Giáo hội chỉ đòi hỏi dân chủ nhân quyền là vì lòng từ bi đối với sinh dân, một phần cũng là trách nhiệm công dân đối với xã hội ngõ hầu đem lại sự trường tồn, tự do cho đạo pháp và dân tộc. Theo tôi biết được hầu như đa số quý nhà Sư bị tù vào thời điểm từ năm 1985 trở về trước đều nhờ gia đình cha mẹ, anh chị, em làm thuê, làm mướn kiếm tiền đi thăm nuôi chứ Giáo hội gần như tan rã. Mãi đến những năm sau này có được sự vận động hỗ trợ của một số Tăng Ni hay Phật tử đa phần đến thăm nuôi các vị Sư có tên tuổi, có học vị đã được nhiều người biết đến. Khi vào tù có một vài vị Sư còn bỏ tiền của đàn na tín thí ký hợp đồng với Ban giám thị trại giam, bằng cách đóng tiền hằng năm để miễn đi lao động vất vả, nhờ có đầy đủ vật chất nên các vị ấy có ở tù bản thân cũng được an nhàn, có vị chưa biết lao động là gì? Tù trong nước đến hải ngoại đều ca ngợi các vị ấy có tinh thần vì Đạo Pháp và Dân Tộc xem như là bậc thánh giả? Nhưng, anh em đồng tù thì khinh thâm, vì các vị vào tù chẳng chịu hòa đồng cùng cảnh khổ với anh em, có người còn xum xuê ngoại giao biếu tặng quà cáp cho cán bộ công an coi tù để được sự cư xử thoải mái. Anh em tù mỗi khi lỡ gặp các vị ấy thì cố giữ lễ lịch sự bằng hình thức chứ trong lòng xem thường. Các vị còn hành diện khi được công an cấp cao đến thăm tặng quà trong tù nhiều lần nhằm mục đích để lôi kéo về phía Đảng. Ở bên ngoài đồng đạo, đồng bào và cộng đồng người Việt hải ngoại vất vả lao động kiếm tiền gửi về giúp đỡ thăm nuôi và cố gắng vận động các tổ chức quốc tế lên tiếng can thiệp cho các Ngài sớm được ra tù, khi được trả tự do, chẳng được bao lâu, các vị ấy liền quay 180 độ hợp tác với chính quyền để tiếp tục có cuộc sống sung sướng cao sang. Tôi biết rất rõ, không muốn nhắc lại nhiều, chỉ thêm buồn chán...nên chuyển sang đề tài khác vậy !

Đứng trước tình hình khá nhạy cảm hiện nay, ở trong nước là tuyên truyền thứ nhất đang trực diện đương đầu với chế độ độc tài thì ở hải ngoại không hẳn chỉ là hậu phương mà giờ đây đang là tuyên truyền mới thứ hai, vì hải ngoại cũng đang đương đầu với nghị quyết 36 của đặc tình, dân vận, tôn giáo dân, văn hóa vận từ CSVN

đem sang các nước hải ngoại hiện khối hoạt động này họ đang kê cận sát cộng đồng, nếu sơ hở là sẽ bị hiểm nguy ngay!

Còn riêng tình trạng của tôi cũng khá nhạy cảm trong nội bộ. Chẳng lẽ, tôi đứng ra thành lập Hội Ái Hữu được nhiều thành viên trong ngoài nước hưởng ứng tham gia, giờ này vì một vài cá nhân nghi ngại mà tôi tuyên bố giải tán Hội Ái Hữu hay từ bỏ nhiệm vụ của mình với Hội thì mọi người sẽ đánh giá tôi như thế nào? Dắt voi phải tìm đường cho voi đi, phải có trách nhiệm với người theo mình, không thể nào bỏ mặc từ nan...đó là trách nhiệm và danh dự để khỏi mang tiếng xấu suốt cả cuộc đời. Còn Hội Ái Hữu cũng vậy khó tránh khỏi một vài thành viên của Hội thiếu khuyết trách nhiệm của mình. có ít người vì hoàn cảnh đặc biệt nào đó nên thiếu sự phân minh trong công việc tài chính, cũng có người chỉ nói suông và nặng vì lợi vì danh, hơn là sự nhiệt thành trong công việc. Một vài vị cố vấn cần nhắc với tôi rằng “Thượng Tọa Hội trưởng lúc nào cũng muốn điều chỉnh cho Hội được thanh sạch nhưng đôi khi **tránh võ đưa lại gặp võ dũa**” Tôi tự nhận xét, có lẽ bởi vì tôi kém đức thiếu tài trong công việc điều hành Hội vậy! Tuy nhiên, tinh thần Ái Hữu và mục tiêu từ thiện nhân đạo của Hội là bất di bất dịch!

Thời gian trong tù, tôi khát khao sớm được trả tự do và quảng đời còn lại sẽ hy hiến quên mình phục vụ cho Đạo Pháp và Dân Tộc. Trước nhất tôi tiếp tục tham gia phục hoạt GHPGVNTN, nhưng có lẽ vì nghiệp lực nặng mang cho nên tính một đảng quàng một nẻo, bởi nhân duyên đưa đến bất ngờ tôi gánh vác thêm Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN. Hội Ái Hữu là một Hội nhân đạo từ thiện, Tôi những tưởng Hội Ái Hữu sẽ phù hợp với tiêu chí từ thiện xã hội của GHPGVNTN để cả 2 cùng cộng lực góp phần xoa dịu những đau thương oan khuất khốn khó của đồng bào trong nước hiện nay. Tôi những tưởng mọi việc sẽ thuận buồm xuôi gió phát triển tốt đẹp êm xuôi. Nhưng nào ngờ có nhiều ma chướng đang rình rập cản bước. Trước nhất, vì nhà nước VN đã có sẵn thành kiến với GHPGVNTN, cho nên khi Hội Ái Hữu ra đời. khiến chính quyền có nhiều quan ngại. Công an VN thường xuyên tuyên truyền lên án cho cả 2 Hội đều hoạt động trái pháp luật và phản động, không những thế, chính quyền VN còn tìm cách cài cắm, gây ly gián, phân hóa nội bộ. Có một vài thành viên GH dường như khuynh tả hoặc hiềm ty, tranh nhau “thấp thua hơn kém” Vì mới ra tù mà tên tuổi tôi khá nghe vang ...cho nên, lời gằn tiếng xa, có thiếu số người cũng đồng tình như CA cho rằng Hội Ái Hữu có thể làm phương hại đến GH, khiến GHPGVNTN bị chính quyền nghi ngờ là làm Chính trị. Tôi biết được, có người từ hải ngoại còn đề nghị thẳng nên đưa những thành viên GHPGVNTN đã tham gia Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN ra khỏi Giáo hội. Vì lý do đó, 2 con đường tôi phải chọn 1, và đã trót “trồng cây bí thì phải thí cây xoài” thôi!, tôi đành tạ tuyệt thối thác một phía mà lòng tôi không muốn chia tay. có nhiều ân khúc, chưa đúng thời điểm bộc bạch tâm tư, tôi thà cam chịu thiệt thòi phận mình trong hiện tại. Tôi sẽ trình bày đầy đủ trong một dịp thuận tiện khác để trút cạn những ẩn tình mà tôi vẫn còn ôm chặt trong tim.

Thực ra, nhiều lần tôi viếng thăm HT. Quảng Độ, Ngài chẳng có than phiền gì đến Hội Ái Hữu cả mà còn khích lệ nữa! nên nhiều thành viên GH và quý huynh trưởng gia đình Phật tử đã mạnh dạn tham gia Hội Ái Hữu rất đông. Trong lúc Ngài Viện trưởng rất đồng cảm với Hội vì Ngài đã từng bị tù đày thì duy nhất có một thành viên có ý không hay, chẳng hạn như vào thời điểm dân oan tập trung tại TP năm 2007, HT Thích Quảng Độ cùng quý Thầy có cả vị ấy đến cứu trợ dân oan. Sau đó

ít hôm tôi gọi phone báo tin cho trung ương giáo hội biết tôi dự định mời TT. Chân Tâm, Đại diện GH tỉnh An Giang, HT Thích Nhật Ban, Đại diện GH tỉnh Đồng Nai cùng tôi phối hợp tổ chức một chuyến nhân danh Ban Đại diện các tỉnh đến TP Cửu giúp dân oan, nhưng vị ấy đã trả lời “**Thầy nhân danh Hội Ái Hữu chứ không được nhân danh GHPGVNTN nhé!**”

Biết được sự khuyến cáo này, tôi phải tự liệu không khéo sẽ bị “**trăm đầu đổ đầu tằm**” “**Có cá đổ vạ cho côm**” Nếu tôi là một tăng sĩ không giữ được phạm hạnh hay phá trai phạm giới, không giữ tròn giới đức hoặc bán rẻ đạo pháp, làm hoen ố thanh danh Giáo hội thì bị phê phán, duồng đuổi hay hạn chế hoạt động phật sự của tôi đã đành, đàng này tôi vừa phục vụ đạo pháp vừa phụng sự dân tộc mà lại có sự ngăn cản thật là điều đáng buồn. Nhất là trong lúc tôi đang bị chính quyền thẳng tay đàn áp. Như vậy, những người vô trí đã bị động bởi các thế lực vô minh nhúng tay thúc đẩy nên có ý muốn đưa tôi vào cảnh ngộ “**Hổ ly sơn hổ bại, tăng ly chúng tăng tàn**” hoặc “**Vượn lìa cây có ngày vượn rũ**” Và trong lúc tình hình nội bộ giáo hội trong ngoài nước có nhiều biến động, mọi việc còn đang tranh tối tranh sáng, cảnh vàng thau lẫn lộn bạc chì ngang nhau, khó phân biệt giả chân. Tôi quyết định tìm cho mình một hướng đi mới sống đời ẩn cư, ẩn sĩ, chấp nhận “Ta đại ta tìm nơi vắng vẻ” chứ cũng chẳng phải lùi bước trước bão táp phong ba, trước nhất, giữ lập trường Trung dung, bất thiên tả, bất thiên hữu giữ trung dung, lập hoà, lập hạnh. tu thân, cho dù là “**Cư sĩ tại gia**” hay “**Tu sĩ ở am tranh thanh vắng**” tôi vẫn thấy tâm hồn mình an nhiên tự tại.

Vì hoàn cảnh bị vào thế bắt buộc như vậy. Nên vào ngày 11 tháng 09 năm 2007 tôi đã đệ Đơn Từ Nhiệm Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN gửi đến HT. Thích Quảng Độ, sau đó tôi trở về quê Bạc Liêu. Về Quê quán nơi tôi có nhiều kỷ niệm từ thời thơ ấu và một thời hành đạo tại nơi này. Nhưng vì lý lịch 26 năm tù, lại tích cực tham gia cả 2 tổ chức nói trên, nên chính quyền luôn ra tay trừ dập, sách nhiễu, khiến gia đình tôi lâm cảnh khốn quẫn nguy nan, Vợ chồng cháu tôi, tức con gái thứ hai của em Huỳnh Hữu Nhiều đành rời nhà lên thành phố tìm kế sinh nhai, tôi cũng không thể an tâm ở lại vì trước nhà lúc nào cũng có bọn đầu gấu do công an mua chuộc bám sát hăm dọa hành hung, một phần vì bệnh tật cần có nơi yên tĩnh để điều dưỡng tinh thần, do vậy, tôi phải nương theo tạm trú tại nhà vợ chồng cháu ở ngoại ô thành phố... Tôi nương nấu một tiểu xá. Đặc biệt, nơi đây cháu tôi dành cho tôi một liêu phòng để ngủ nghỉ, hằng ngày sống chay tịnh an bản và một hương thất thờ Phật để có nơi hôm sớm nguyện cầu, trì kinh niệm phật cho lòng thanh thản. Dầu sao, bản thân tôi đã trải qua cuộc đời nhiều gian truân thử thách từng cận kề cái chết nên tôi không tha thiết, đoái hoài hậu lộc, hậu lợi mà chỉ khao khát hậu tình, luôn trân quý những tấm lòng chân tình và đạo nghĩa. Tôi luôn giữ trọn vẹn tiết tháo thanh cao, một lòng với GHPGVNTN và với đồng bào, quê hương, dân tộc. Trong lúc nghỉ ngơi có vài người của Phật giáo nhà nước đến thăm viếng và ngỏ lời khuyên tôi phải biết tùy duyên và tùy quốc độ, họ nói rằng “**Những ông như tông thống Nguyễn Văn Thiệu và các hàng tướng lãnh có trong tay mảnh đất Miền Nam VN trước đây, đến lúc cùng đường họ cũng đành bỏ lại tất cả để ra đi tìm sự bình an, còn Thượng Tọa cỡ nào mà dám chống chọi đương đầu với cả một guồng máy đầy bạo lực, tốt hơn là TT nên ra hải ngoại để có nơi yên ổn tu hành và cuộc sống cũng an nhàn sung túc, còn bằng ở lại phải biết tùy cảnh, tùy duyên và tùy quốc độ. Đất nước VN bây giờ trong tay chế độ CS, chế độ CS lúc nào cũng muốn**

quản lý thông trị kẻ khác, mà TT muốn tu theo kiểu độc lập riêng mình thì chỉ có đưa đầu vào xe lửa mà thôi!” Tôi chỉ mỉm cười đáp tạ “Tôi không làm được bậc lương thân của GHPGVNTN đi nữa, cũng không làm kẻ bất trung, theo tôi, một người chân chính không bao giờ chấp nhận cúi mình quỳ lụy hay cầu cạnh vì lợi lộc và ngay cả trong vấn đề sinh tử” cuối cùng, người ấy đã lái câu chuyện sang hướng khác không đề cập tiếp vấn đề khá tế nhị này.

Nói tóm lại, người hiền trí xưa nay ngộ biến thì phải tùng quyền, tùy tình thế mà xử lý sao cho thích hợp, dầu có sống trong khốn khó cơ cùng hay nghịch cảnh trở trêu tôi luôn tâm niệm hãy sống chân thật bằng con tim và lý trí làm hết khả năng của mình, chạy nước rút trong các nghiệp thiện mà mình có thể góp phần để thăng hoa Đạo hạnh, đạo tâm, đạo lực của đạo giác ngộ để đáp đền một phần ơn muôn một của thầy tổ và Chư Phật. vì đời người có giới hạn mà đạo học khôn cùng và đừng bao giờ để cho “Công uông danh hư”

1/Đơn Nhiệm Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN.

Bạc Liêu, ngày 11 tháng 09 năm 2007

ĐƠN TỪ NHIỆM

Kính trình: Hoà Thượng Thích Quảng Độ, Viện trưởng VHD.GHPGVNTN

Kính Bạch Hòa Thượng:

Con tỳ kheo Thích Thiện Minh, Tổng vụ trưởng Tổng vụ Thanh niên

GHPGVNTN. Hôm nay con kính trình Hòa Thượng Viện trưởng Đơn xin Từ nhiệm với những lý do sau:

Nguyên, bản thân con hiện tại vừa điều hành Tổng vụ Thanh niên vừa đảm trách Hội ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam, theo một vài ý tứ của quý Chư tôn đồng viện và vị cư sĩ của ngành truyền thông Giáo Hội biểu lộ sự quan ngại việc tham gia Hội ái hữu của con, nhất là trên cương vị Hội trưởng một hội có tầm vóc lớn. Cho dù, Hội chủ yếu chỉ giúp người. Nhưng chư vị lo lắng con sẽ bị các tổ chức chính trị lợi dụng vị trí của mình mượn Giáo hội để làm bình phong hay làm cho Giáo hội chuyên tu hành có thể bị hiểu lầm là hoạt động chính trị, hoặc chi phối đến công việc Phật sự, vì đa sự đa lự cho nên không thể quán xuyên hoàn hảo được cả 2 việc Đạo lẫn Đời.

Con tự xét bản thân mình tài sơ trí thiên, phước mỏng nghiệp dày, căn cơ hạ liệt nay, mọi việc đã an bài...con tự trách mình, không còn con đường nào khác. Âu cũng là nghiệp! Vì con hiện tại chưa tìm được người từ trong nước thỉnh mời trao lại trọng trách Hội ái Hữu. Mặc dù, tù chính trị và tôn giáo trong nước là một thực thể đang cần sự quan tâm. Trước nhất để giữ hoà khí nội bộ và cho công việc phát triển của GHPGVNTN tốt đẹp. Con đệ đơn này kính đến Hòa Thượng Viện Trưởng cho con từ nhiệm chức Tổng Vụ trưởng Tổng Vụ Thanh Niên GHPGVNTN trong nhiệm kỳ tới. Có thể cho phép con tạm nghỉ trước thời hạn và công bố nội dung đơn từ nhiệm này tại PTTGQT cũng như phổ biến mọi nơi trong ngoài nước)

Ngưỡng mong Hoà Thượng từ bi hứa khả, thuận ý. Con xin cúi đầu đánh lễ và nguyện cầu sức khoẻ Hòa Thượng được thọ sơn phúc hải, kính chúc quý Chư Tôn

Đức, thân tâm tịnh lạc, đạo lực vô biên, hầu bảo tồn GHPGVNTN được thường tại./.

Khế thủ,

Tỳ Kheo Thích Thiện Minh

B/: BỆNH TẬT:

Do hậu quả nhiều năm dài sống trong môi trường tù đầy, bị đánh đập hành hạ, lao động khổ sai, ăn uống thiếu thốn, bị còng quỳ lâu dài nơi xà lim, thường xuyên bị nhốt giam nơi phòng kỷ luật âm thấp, không chăn màn mình trần ngủ muỗi, quần áo thì rách nát tả tơi, mùi hôi thúi xông lên nức nồng vì tiêu tiểu tại chỗ. Tôi đã bị mắc bệnh, trong Phổi có nước, chịu đựng cơn bệnh hành hạ kéo dài suốt mấy năm trong phòng giam riêng, mãi đến khi ra khỏi biệt giam mới được chữa trị, tôi hoàn toàn nhờ sự giúp đỡ của tha nhân tức những người đồng tù. Vì tôi luôn bị cấm thăm nuôi, không cho nhận quà của gia đình lại lâm trọng bệnh. Nên anh em đồng cảnh thương tình, kẻ ít người nhiều, mỗi người cho vài 3 lọ Streptomycine, do đó, tiêm không đủ liều lượng. Nhưng, rất may lúc ấy nhờ BS Nguyễn Kim Long, BS cũ trước đây đã tận tụy dùng phương pháp thủy châm, (Chích trực tiếp vào phổi) nên tạm thuyên giảm. Tuy nhiên, mỗi năm tôi bị cảm nặng khoảng 3-4 lần, mỗi lần bị bệnh thì cơn ho đàm kéo dài hơn tháng, nếu chích khoảng 4-5 lọ Streptomycine và uống thuốc liều mạnh thì mới giảm, và cứ như thế tăng dần, lần khác bệnh tái phát thì tiêm tăng liều 5-7 lọ và tăng thêm lượng thuốc uống, lý do quên thuốc do bởi lần đầu điều trị không đủ liều, đây là một thực nghiệm bản thân tôi. Cho thấy, trong nhà tù CS mỗi khi gặp những chứng bệnh cần chữa trị lâu dài ắt người tù sẽ gặp không ít như trường hợp của tôi. Bệnh này, đến nay vẫn còn di chứng và đã chữa trị nhiều nơi nhưng không tuyệt dứt. Ở trong nước có rất nhiều Bác Sĩ, nhưng rất tiếc, tôi muốn tìm một vài BS chuyên môn về phổi đáng tin cậy, thật là khó, BS tin cậy phải là BS bảo đảm được tính mạng của mình, chứ nhiều bậc tôn túc đã qua đời vì bị Công An đầu độc lúc đưa vào bệnh viện như trường hợp của HT.Thích Trí Thủ hay HT. Thích Đức Nhuận hoặc Đức Tăng Thống Đại Lão HT.Thích Huyền Quang thì nguy (Theo lời tường thuật của HT. Thích Không Tánh trên các đài phát thanh hải ngoại). Cho nên, thời gian qua việc điều trị bệnh phổi của tôi hầu như chỉ giảm tạm thời và chứng bệnh vẫn còn tồn tại. Ngoài ra, từ khi ra tù đến nay tôi còn nhiều chứng bệnh khác như: Đường huyết cao, gan nhiễm mỡ, áp huyết cao, bị bứu sau đầu (đã giải phẫu sau khi ra tù) nay còn một hậu bối (Bứu có nhiều rễ ăn sâu phía sau lưng bên phải). Tôi cố gắng điều trị. Nhưng, vừa thuyên giảm bệnh này thì bệnh khác hoành hành. Ấu cũng là thân nghiệp vậy!

Theo tôi ngẫm nghĩ, có lẽ 3 năm đầu mới ra tù tinh thần nhiệt huyết còn hăng say, mãi lo vận động không ngừng lên tiếng đòi hỏi tự do, dân chủ... và tự do tôn giáo cho nên quên đi hay lướt qua cơn bệnh tật... Lúc ấy, chẳng khác gì một chiến binh hùng dũng trong lúc xung trận, còn đang hăng say chiến đấu giữa sa trường nên không nghĩ gì đến làn tên mũi đạn hay những thương tích trên mình và chưa thấy thấm đau. Đến khi tạm lui binh, dừng chiến cuộc (Tôi muốn nói là tạm dừng thôi!) lúc ấy nhìn lại thì mới nhận ra bên mình có biết bao đồng đội đã anh dũng hy sinh nơi trận địa, có kẻ quay lưng đi ngược, có kẻ đầu hàng quân giặc và không ít người trở thành thương phế binh, còn bản thân mình đang quần quai thấm đau vì những vết đạn thù. Tôi cũng vậy, đến khi tôi tạm nghỉ ngơi điều dưỡng tinh thần sau 3 năm

ra tù mệt mỏi, thì phát hiện ra nhiều chứng bệnh nảy sinh, một phần tôi cũng hơi ngại đi khám bệnh vì khám là phải có bệnh dù ít hay nhiều, sợ làm phiền lụy lo âu cho anh em quyến thuộc vì đa phần đều nghèo....

Dẫu biết Phật dạy cuộc đời là vô thường, xác thân huyền hóa do tứ đại tạo thành và hữu hình hữu hoại, quy luật Sanh, Lão, Bệnh, Tử muôn đời không ai tránh khỏi... Tuy nhiên, khi còn sinh tiền xác thân là phương tiện cũng như chiếc thuyền để đưa người qua sông... Nếu thuyền thủng đáy hay bị hư mục sớm có khi bị chìm giữa đường nơi biển cả. Về phương diện tu hành xác thân không cần trau chuốt tô điểm nhưng phải trụ vững và một khi con người cần có một trí tuệ minh mẫn ắt xác thân phải khang kiện.

Vì lý do sức khỏe không biết lúc nào tử thần gõ cửa vì biết rằng , khi ta sinh ra thì có thể biết trước được ngày giờ còn chết thì không đoán định được thời gian? “sinh hữu kỳ, tử vô hạn” nên tôi có nói với cháu tôi rằng “Bác sẽ viết đơn hiến xác cho Đại học Y dược thành phố” nếu Bác qua đời... Hãy để cho quý Sinh viên ngành y khoa có thêm phương tiện nghiên cứu để vững tay nghề. Sau khi các sinh viên tốt nghiệp các vị trở thành các bậc lương y cứu giúp cho đời, thì Bác vẫn thấy ngày nhắm mắt của mình vẫn có ý nghĩa hơn là đem chôn cất hay thiêu huỷ hoặc tổ chức ma chay chỉ thêm phần tốn hao không cần thiết, mà chỉ cần tấm ảnh và chút hương hoa là đủ lắm rồi!” Tôi nghĩ rằng khi từ già cõi đời thì xem như nghiệp nhân đã mãn, tôi chẳng luyến trước cuộc đời, chỉ tiếc chẳng đạo nghiệp chưa thành, chí nguyện vì dân tộc chưa trọn vẹn. Xác thân chết rồi, có chi đâu mà luyến tiếc... Còn tổ chức ma chay linh đình chỉ là hình thức thế gian thôi!” Tôi còn nhớ một nhà tư tưởng nói « Người chết thật sự là chết, khi không còn sống trong lòng mọi người » Có điều, tôi luôn tâm niệm luôn sống thủy chung đều trọn vẹn « thiện hữu thiện chung » và làm phúc không cần cầu danh tiếng « Bá thi tế chúng, thiện bất cầu danh »

Trong những ngày tại thành phố điều trị bệnh, tôi gặp không ít khó khăn về nhiều mặt, trước nhất về GHPGVNTN tôi không thể hoạt động phật sự cho chu toàn vì sau khi tôi từ nhiệm chức Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên, tôi chỉ còn phụ trách Chánh Đại diện miền Khánh Anh tức các tỉnh Miền Tây. Đặc biệt, các tỉnh này hầu hết các tu sĩ, tăng sĩ phật giáo đều theo GHPG nhà nước, và các tỉnh lẻ Công an VN sử dụng Luật Rừng đàn áp tôn giáo rất thô bạo, CS thù ghét nhất là Phật giáo Hòa Hảo, tín đồ và tu sĩ giáo hội này bị Công an đàn áp rất dã man, nhiều người tự thiêu phản đối chính sách tàn độc thô bạo của chính quyền và nhiều tín đồ đã và đang còn ở tù nhiều nơi. Chính vì thế tôi không thể quán xuyến và tổ chức thành lập Ban đại diện các tỉnh này được. Còn đối với GHPGVNTN tôi cũng đã từ nhiệm thành viên trung ương, cho nên cả 2 tôi đều tạm dừng nghỉ. Nhưng về phía nhà nước VN, chính công an của Bộ khi biết được tôi từ nhiệm GHPGVNTN thì họ đã lên tiếng quy chụp qua mạng lưới truyền thông trên các trang web thật là độc ngôn, ác ngữ, cho rằng tôi muốn thoát ra khỏi sự lãnh đạo của HT. Thích Quảng Độ đề thống lãnh Hội Ái Hữu, đây là tham vọng muốn một mình một cõi toàn quyền không chấp nhận dưới trướng bất cứ ai cho dù chỉ một vài người, bên cạnh, công an tuyên truyền cho rằng có thể tôi sẽ dùng Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN làm bệ phóng thực hiện mưu đồ chính trị trong tương lai. Có lúc CA lại bắn tiếng nghi nan cho rằng tôi từ nhiệm Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Thanh Niên là do sự phân công của HT. Quảng Độ đề tôi chính thức tham gia hoạt động chính trị chứ không phải lý

do sức khỏe đâu?.Thực sự thì tôi ngừng nghỉ cả 2 Hội do theo ý nguyện của mình. Nhưng chính quyền lúc nào cũng đa nghi như Tào Tháo.

Điều cần thiết nhất của tôi trong lúc này là sức khỏe, tôi phải tiếp tục lo điều trị những chứng bệnh của bản thân cho lành hẳn. Vì không có sức khỏe thì không thể làm được bất cứ việc gì. ?

Giờ đây mọi việc tạm thời trước mắt xin nhường lại cho những người kế nhiệm, tôi tự xét rất tâm đắc vì tương xứng với câu “Vị tha nhân tác giá y thường”. Một cô thợ may giỏi và đẹp chuyên may áo cưới cho các đôi tân hôn, may quần áo hết lứa đôi này đến đôi uyên ương khác mà cô gái diễm kiều chưa bao giờ ước vọng sẽ may áo cưới cho mình, cô chưa một lần được lên xe hoa và suốt đời cô đơn, chỉ lo cho kẻ khác...Tôi cũng thế, chỉ tạo dựng sẵn để nhường dành cho người kế tục. Nhưng tôi vẫn thấy lòng mình an vui tự tại không chút bận phiền./.

CHƯƠNG XIV:

BỊ KHÁM XÉT NHÀ LẦN 2, TỊCH THU MÁY TÍNH, ĐIỆN THOẠI, TIỀN BẠC, GIẤY TỜ TÙY THÂN

Trong 3 năm ra khỏi nhà tù nhỏ. Tôi liên tục bị chính quyền công an tỉnh Bạc Liêu uy hiếp thường trực trong nhà tù lớn. Chỉ vì tôi là thành viên của GHPGVNTN, vừa là Hội trưởng Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam. Sự đàn áp của công an tỉnh Bạc Liêu càng ngày càng gia tăng khi Hội Ái Hữu phát triển mở rộng mạnh mẽ tại khắp các châu lục hải ngoại. Mặc dầu,nhiều lần tôi bị công an các cấp mời tra vấn, tôi cũng đã thẳng thắn trình bày, về GHPGVNTN cũng như Hội Ái Hữu.Tôi đã khẳng định GHPGVNTN không làm chính trị mà có thái độ chính trị, vì Giáo hội là một hệ thống tổ chức dân sự ít nhiều cũng có sự chi phối liên quan đến mọi sinh hoạt đời sống của tín đồ Phật tử, mà tín đồ là công dân, là quần chúng và nhà Sư cũng là người công dân, do đó, tất cả mọi công dân đều có quyền cầm lá phiếu, cân nhắc lá phiếu để bầu chọn những người xứng đáng đại diện cho mình, điều này cho thấy cũng là góp phần tham gia chính trị rồi! Nhưng là chính trị công dân, chứ không phải chính trị đảng phái. Do đó, người xuất gia tu hành cũng phải có trách nhiệm kiểm soát việc làm đúng sai những người đại diện mình để gánh vác việc dân việc nước, hoặc công khai vận động ủng hộ hay đôi khi cũng phải mạnh dạn lên tiếng phê phán, để chính quyền hoàn chỉnh tốt hơn nhiệm vụ của mình. Nếu không, mỗi khi người đại diện bị hư sai thì người dân cầm lá phiếu bầu chọn người đại diện cũng có phần trách nhiệm ấy! Cho nên, nhà tu có làm chính trị đi nữa thì đó là chính trị dân sự kèm theo lòng từ bi thương dân tộc nên đấu tranh đòi hỏi những quyền lợi thiết thực của người dân chứ không phải chính trị đảng phái có âm mưu lật đổ chế độ để nhà Sư lên cầm quyền. Còn Hội Ái Hữu là một hội mang tính nhân đạo từ thiện, giúp đỡ nhau khi khốn khó. Trước nhất là tình thân ái...Chứ Hội Ái Hữu chưa chủ trương vận động gây quỹ, nếu có trợ tế nhau bằng tiền bạc vật chất là do tinh thần tự nguyện của cá nhân hay đoàn thể... nhằm an ủi, chia sẻ, cảm thông

nhau. Điều này đã rõ ràng như thế. Nhưng chính quyền luôn cho GHPGVNTN và Hội Ái Hữu là đối tượng hiềm nghi...đặc biệt cơ quan thừa hành là ngành công an xem Giáo Hội PGVNTN và Hội Ái Hữu như là một mối đe dọa, có hiềm thù ân oán từ lâu. Nên những thành viên của GHPGVNTN hay của Hội Ái Hữu luôn bị công an sách nhiễu, khủng bố. Riêng tôi, cả hai tổ chức tôi đều tham gia, vì thế, nơi cư ngụ của tôi có thể bị lục soát, khám xét bất cứ lúc nào, công an có thể đưa ra nhiều lý do để truy bức và ra tay cướp bóc trắng trợn, kẻ ác đồ, bắt lương, mù lòa đạo lý, dựng đứng lên nhiều chuyện để vu hãm người, dùng mọi thủ đoạn xảo trá bóp hấu bóp cổ chẳng khác bọn phỉ đồ. Công an tỉnh Bạc Liêu chuyên tạo ác nhân mà không chút gì hãi sợ đến luật nhân quả, không ý thức được câu **“Nước có tuần dân có vận”** và **“Quan nhất thời dân vạn đại”** cũng như từ ngàn xưa đến nay, có chế độ chính trị nào được ngàn năm đâu? Trong lịch sử VN, triều đại thịnh trị nhất cũng hơn 200 năm là cùng. Mĩa mai thay! Những kẻ tham quan ô lại mà còn phong quan tiến chức cho đời **“Mại quan đục nước”**Trớ trêu thay! chính quyền tham nhũng hối lộ, ở lâu dài nguy nga tráng lệ, tiền bạc dư thừa,tiêu pha phung phí trên mồ hôi xương máu của nhân dân, có thể lực đưa con cháu xuất dương du học, sống nhõn nhơ trên nhung lụa, còn dân ngu khu đen vất vả lam lũ suốt đời vẫn nghèo xơ nghèo xác, mà chính quyền lúc nào cũng nói **“Cần Kiệm Liêm Chính và chí công vô tư”** và nghịch lý thay! công an toan cướp của giết người mà miệng rêu rao tuyên truyền **“Của dân, vì dân. do dân”** Người có đủ uy quyền thế lực mà không làm điều thiện, tức là kẻ bất chính rồi!

Vào ngày 02-12-2007, Nhân dịp HT. Thích Nhật Ban, thành viên Hội đồng Giáo phẩm Trung Ương kiêm Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Đồng Nai, Ngài cũng là Cố vấn của Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam.HT cùng vài Phật tử tham quan Bạc Liêu tiện thể ghé thăm tôi. Vào ngày Chủ nhật là ngày nghỉ làm việc mà Công an tỉnh, thị xã Bạc Liêu dưới sự điều động của Trung tá Nguyễn Đức Minh, trưởng phòng An Ninh Điều tra, sở công an tỉnh Bạc Liêu, và Trung tá Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã Bạc Liêu cùng Thượng Úy Trần Văn Tường,đội trưởng Đội an ninh thị xã, phối hợp với an ninh chính trị PA38, tất cả khoảng vài chục công an, lúc 3 giờ chiều ngày 2/12/2008 đã ập vào nhà cháu tôi trong lúc mọi người khách đang uống nước, để chuẩn bị đón xe lên đường về thành phố. Trung tá Trịnh Văn Tư, nghênh ngang vào nhà, 2 tay chống nạng tuyên bố **“Tôi là Trung tá Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã Bạc Liêu, Được quần chúng nhân dân tố giác, ngôi nhà của Huỳnh Văn Ba có nhiều người khách lạ mặt...và có dấu hiệu tội phạm yêu cầu tất cả ngôi yên tại chỗ và xuất trình giấy tờ tùy thân”** sau khi lập biên bản ghi tên từng người, công an ra lệnh dẫn giải tất cả những người khách về công an thị xã Bạc Liêu. Sau đó, Trung tá Minh đọc giấy quyết định khám nhà, trong quyết định giao nhiệm vụ cho Thượng úy, Trần Văn Tường, Đội trưởng đội an ninh thị xã thừa hành tiếp tục khám xét.

Lúc ấy tôi có ý kiến **“Muốn xét nhà phải trao cho tôi giấy quyết định khám xét”** Trung tá Minh nói **“Khám xong chúng tôi sẽ đưa giấy quyết định”** Tôi không đồng ý và nói **“Nếu không đưa giấy quyết định khám nhà cho tôi, thì mấy ông muốn làm gì làm, tôi không biết!”** 2 bên giằng co gần 5 phút. Tôi gài thẻ phân chứng trước mặt hàng trăm bà con lối xóm xung quanh khu phố.

Tôi nói **“Nếu các ông tự nhận mình là công an nhân dân và lấy dân làm gốc thì hiện tại có mặt hàng trăm người dân tại đây, yêu cầu các ông trao lệnh khám cho chủ nhà, trước khi vào nhà khám xét”** Lúc ấy, Trung tá Minh mặt đỏ lên và bị đũa lý trước mặt nhân dân, nên hắn ta móc trong túi quần ra và trao lệnh khám nhà cho tôi.

Liên khi ấy, khoảng 30-40 công an hùng hổ bắt đầu tiến công vào nhà, kẻ khám xét nhà trước, người kiểm tra nhà sau, có tên vào các phòng ngủ, người trèo lên mái nhà, khám cả quần áo, mùng màn, chiếu gối, bàn Phật, bàn thờ ông bà, lư hương, thậm chí đến nhà vệ sinh và khám xét cả sọt rác. Nói chung mọi ngõ ngách,... kẻ lục soát, người chụp ảnh, một tốp quay phim...kẻ canh gác trước nhà, người ngoài công, kẻ ở đầu ngõ hẻm, có cả công an giữ trật tự giao thông để giải tán dân chúng, vì cản lối đi cả một con đường. Trong lúc kiểm tra phòng riêng của tôi, tên Trung tá Minh nhặt được 3 con dấu của chùa Vĩnh Bình cách đây gần 30 năm lúc tôi còn làm trụ trì, hai con dấu tên Thích Thiện Minh chữ Việt và một dấu triện chữ Hán. Hắn ta cầm lên trước mặt nhiều người và hỏi tôi **“con dấu gì đây Anh Ba?”** trong bụng hắn mừng thấp thỏm tưởng chừng như đã bắt được tang vật con dấu của tổ chức **“Phản động”**

Tôi trả lời **“Đó là các con dấu tên chùa ngày xưa và tên riêng của tôi chẳng có gì quan trọng cả!”** Lúc ấy, hắn không bỏ vào thùng niêm phong mà thọc tay bỏ vào túi quần tây. Khi khám xét xong lũ ăn cướp ngày còn niêm phong 7 triệu đồng tiền VN và 200 USD em Huỳnh Hữu Nhiều vừa gửi về để chuẩn bị cúng cơm ông bà, 2 điện thoại di động, 3 thùng kính sách và 1 CPU máy tính của cháu Rể tôi tên Nguyễn Văn Sơn. (công an buộc cháu Sơn ký tên niêm phong máy tính). Tất cả đồ đạc nói trên bọn công an cho mang về phòng công an thị xã trong đêm mà chẳng có trao cho chủ nhà, chủ tài sản Biên bản nào cả! Không những thế, khi mang đồ đạc ra xe. Bọn công an còn nâng quan điểm mỉa dân tuyên truyền bịp bợm rằng **“Chúng tôi bắt quả tang trong phòng ông Huỳnh Văn Ba có 3 thùng tài liệu phản động”**, Có tên còn đồn, **“3 thùng dollar”** họ phao ra, những tưởng như tôi làm việc cho Mỹ và tiền Dollars của Mỹ dễ kiếm như giấy “Vàng mã” loại bằng giấy được các chủ tiệm người Hoa kiều tự do in bán ở VN dùng để rải dọc đường trong những đám tang hoặc đốt cúng theo tục lệ mê tín, Khi công an tung tin ra, điều này ít nhiều cũng đã làm dân chúng bán tín bán nghi, và lũ cướp còn mời tôi đến phòng Công An thị xã Bạc Liêu trong đêm ấy, đại để công an nói là «chỉ mời tôi đến cơ quan để

giải quyết một vài việc của người khác có liên quan. Chẳng hạn như trong sổ tài sản niêm phong có chiếc cặp da đựng quần áo của HT Thích Nhật Ban, bên trong cặp còn có nhiều tài liệu quan trọng, thực ra, chỉ có một ít tư liệu GHPGVNTN và một vài bài viết nói về đời tư của Ông Hồ Chí Minh do một số thân hữu sưu tầm được từ các trang web hải ngoại, trao tặng Hòa Thượng để nghiên cứu

Khi Trung tá Nguyễn Đức Minh mời tôi đi trong đêm đến công an thị xã, tôi bảo **“Muốn bắt tôi phải trao cho tôi lệnh bắt”**

Tên Trung tá Minh nói **“Chúng tôi chỉ mời để giải quyết xong rồi cho về ngay, chứ không phải bắt, vì trong lúc khám xét tại phòng Huỳnh Văn Ba có chiếc cặp của ông Thích Nhật Ban”**

Tôi trả lời **“Công an mà mời vào buổi tối cũng là bắt thôi, nếu mời cũng có giấy mời, chứ không thể ra lệnh miệng”**.

Có một chuyện rất khả ố được một công chức chính quyền chúng kiến hôm ấy tại nhà tôi nên anh ta viết lên 1 bài cảnh báo là khi bắt giải tất cả những người khách tại nhà Huỳnh Văn Ba thì trên bàn còn lại bánh trái, hột dưa, nước trà bộn công an đã rót nước trà ăn bánh một cách **“tự nhiên như ruồi ăn cỏ”** Trông hình ảnh giống như những câu chuyện tưởng tượng của dân gian xưa nay nói về thập loại cô hồn quá đói khát vào dịp cúng thí cô hồn ngày rằm tháng bảy, thật là không thể tưởng tượng nổi. Ngoài ra, còn thêm một câu chuyện thực nữa, là khi Trung tá Nguyễn Đức Minh khám xét trong phòng tôi, anh ta phát hiện chiếc cặp của HT. Thích Nhật Ban, trong ấy có một xấp bạc rất dày, bên trong hoàn toàn là các tờ giấy bạc lẻ, loại 1000\$, 2000\$ 5.000\$, 10.000\$, tiền Việt Nam, bên ngoài có 1 tờ Dollar \$1. Số tiền trên do quý Phật tử các nơi đi hành hương, họ viếng thăm chùa Ba La Mật của Hòa Thượng Thích Nhật Ban tọa lạc tại: Dốc 47, xã Tam Phước, huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai, với tấm lòng hộ hỉ cúng dường để vào thùng Phước thiện **“Tam Bảo Phước Điền”**. Có lẽ Trung tá Minh **“thấy tiền tối mắt”**. Nên đã trông gà hóa cuốc, tưởng rằng cả xấp bạc đều là tiền Dollars cả, nên nét mặt Trung tá Minh sáng lên và mừng tấp tểng như đứa bé nhận được chiếc bánh to. Từ đó, anh ta sẵn tay tịch thu luôn cả tiền bạc của tôi.

Biết thế, tôi lên tiếng **“hãy trả tiền của tôi lại”**

Trung tá Minh nói **“Trong cặp Ông Thích Nhật Ban toàn là dollar bất hợp pháp, cho nên có vấn đề, tôi phải niêm phong tất cả tiền bạc bất cứ của ai”**.

Tôi nói **“Trong Cặp HT Nhật Ban chỉ có 1 dollar bọc bên ngoài, còn bên trong là bạc lẻ tiền VN thôi!”**

Lúc bấy giờ anh ta mới mở ra cho mọi người xem, toàn là Bạc lẻ VN. Mọi người dân cười âm lên, Trung tá Nguyễn Đức Minh nhìn tôi với vẻ sượng sùng xấu hổ. Đã biết rõ mười mươi (mười phân rõ mười) mà tên Trung tá Minh vẫn cho niêm phong số tiền trên của HT Thích Nhật Ban và tiền của tôi. Đây là bọn ăn cướp cạn **“Ăn cướp cơm chim”** mà!

Lúc tôi đi theo công an ra xe, thì bọn công an nhìn dân chúng làm ra vẻ đắc thắng với thủ đoạn xảo trá mỉ dân, chúng vừa khiêng đồ đạc vừa nói to tiếng để cho đồng bào trông thấy tưởng rằng công an đã bắt đúng người đúng tội rồi! Vì vậy, một số người dân xung quanh cho rằng tôi bị bắt thật rồi, chắc lần này có bằng chứng và có tội rồi!

Khi đến phòng công an thị xã Bạc Liêu, lúc đi ngang qua các phòng làm việc, nhờ ánh đèn chiếu sáng, tôi trông thấy HT. Thích Nhật Ban và quý Phật tử bị nhốt cách ly riêng từng người và mỗi phòng có 2-3 công an đang điều tra, thỉnh thoảng tôi nghe tiếng la, tiếng nói to vang vang trong đêm. Còn tôi, ngồi chờ khoảng 10 phút, Thượng Úy Trần Văn Tường đến đọc 2 quyết định, khám thân thể và đọc lệnh tạm giữ 24^h; do Trung tá Trần Phong, Trưởng công an thị xã Bạc Liêu ấn ký. tên Thượng Úy Tường đọc lệnh khám thân thể xong hấn bảo “Anh Ba có gì trong mình tự đem ra hết đi!” Tôi chưa kịp gì cả, liền khi ấy có 3 tên công an trực sẵn đến rờ mó, lục soát thân thể tôi, lục soát một cách mất lịch sự và bôi bác....tên Tường lấy lại lệnh khám nhà hồi chiều lúc Trung tá Minh trao, tôi còn giữ trong túi, đúng là, công an lừa thế mời tôi đến cơ quan để cướp lại trắng trợn giấy quyết định khám nhà một cách hợp pháp mà thôi !

Khoảng 5-10 phút sau Trung tá Minh đến nói với tôi **“Anh Ba à! một khi công an chúng tôi không muốn đưa lệnh khám nhà cho anh, dầu anh buộc chẹt trước mặt đồng bào, tôi phải đưa cho anh đi nữa, thì chúng tôi cũng dùng đủ mọi cách lấy lại để dằn thôi anh Ba ạ!”** Thì ra, trước mặt nhân dân buộc lòng Trung tá Minh trao lệnh khám nhà cho tôi. Sau đó, tìm cách cướp lại. Một vị sĩ quan cấp bậc Trung tá, trưởng phòng An ninh Điều tra của sở công an mà vô liêm sỉ, thất tín như thế thì khi hỏi cung, tra xét từ trước tới giờ có biết bao người đã bị ức oan dưới tên đao phủ này! Thời gian đến nay khi đang ngồi viết tư liệu này đã gần 10 tháng trôi qua, mà tôi chưa hề nhận được bất cứ văn bản nào liên quan đến việc khám xét nhà, lệnh khám thân thể, lệnh tạm giữ cũng như biên bản niêm phong tài sản, trong đó có cả giấy tùy thân là Chứng Minh Nhân dân!

Nói về tất cả 5 người khách, công an tạm giữ 24^h, có người bị tịch thu điện thoại di động như Cô Nguyễn Thị Hạnh, Tu sĩ Phật giáo Hòa Hảo, Riêng HT. Thích Nhật Ban, Công an thị xã Bạc Liêu phạt vi phạm hành chính 2 triệu 200 ngàn đồng, chẳng nói rõ lý do phạt nhưng công an hứa sẽ đưa biên lai thu tiền phạt tới tận chùa Ba La Mật Đồng Nai. Sau khi ở 24^h tối đến, công an cho xe áp giải Hòa Thượng và chở riêng từng người ra tận bến xe Bạc Liêu thả về trong đêm. Khoảng 1 tháng sau, ngày 03/01/2008 HT. Thích Nhật Ban từ Đồng Nai xuống lại Bạc Liêu để yêu cầu Công an tỉnh Bạc Liêu 3 việc :

1/ Trước nhất là đòi giấy biên lai và lệnh phạt, hỏi cho rõ phạt tiền vì lý do gì?

2/ Yêu cầu CA Bạc Liêu trả lại giấy tờ liên quan đến chủ quyền tài sản gồm 1hecta đất của HT tại dốc 47, Quốc lộ 51, tỉnh Đồng Nai đã bị CA tỉnh Bạc Liêu tịch thu trong khám xét trong tháng vừa qua.

3/Yêu cầu CA trả lại hồ sơ xin tỵ nạn chính trị của Hồ Bửu Hoa tức HT. Thích Nhật Ban.

Tôi cùng HT. Nhật Ban đến phòng An ninh Điều tra tỉnh Bạc Liêu thì ông Nguyễn Đức Minh lấy lý do bận họp và giao cho Trung úy Nguyễn Việt Bằng, điều tra viên giải quyết.

Nguyễn Việt Bằng không trả lại giấy tờ đất đai chùa Ba La Mật và hồ sơ xin tỵ nạn cho Ngài mà chỉ giao biên lai thu tiền phạt. Trong biên lai tiền phạt ghi lý do: **“có hành động lăng mạ, xúc phạm người khác”**.

Điều tra viên, Nguyễn Việt Bằng tự tay lấy viết ghi thêm vào biên lai của kho bạc **“không giấy tờ tùy thân, vi phạm về quy định đăng ký và quản lý hộ khẩu”**.

HT Thích Nhật Ban trả lời “Đây là lời kết tội vu khống, phi lý, bởi vì tôi có trình giấy Chứng minh nhân dân cho các ông xem khi khám xét; Còn CA bảo tôi vi phạm quy định đăng ký hộ khẩu là phi lý, vì tôi là khách vắng lai chỉ tạm trú 1 đêm, chứ đâu có thường trú mà đăng ký hộ khẩu. Việc đăng ký cho khách tạm trú qua đêm là nhiệm vụ người chủ nhà, Còn các anh kết tội tôi xúc phạm người khác là người nào? xúc phạm ra sao? Không thể nói chung chung kiểu lập lờ như thế, để kết tội kiểu vu khống như vậy, vô bằng như thế được? Trong khi tôi chỉ đi tham quan Bạc Liêu và ghé tạt thăm viếng huynh đệ cùng tu hành mà bắt giam tôi vô cớ còn bày điều chụp mũ, xúc phạm nhân phẩm công dân, hủy báng tôn giáo như thế, không thể chấp nhận được. Lúc ấy, Trung Úy Nguyễn Việt Bằng làm thinh. Cuối cùng chẳng giải quyết được gì HT ra về, lại tốn thêm tiền xe! Chẳng khác gì sang sông đòi nợ không được tiền mà còn phải trả tiền đò 2 chuyến khứ hồi.

Thật vô cùng ác độc trong chiếc cặp của HT có bao nhiêu tiền chúng phạt nốt. Đúng là «Ăn cướp cháo lá đa mà!»

theo luật pháp«Nếu nhà nào dung chứa người tạm trú qua đêm tại nhà mình mà không trình báo chính quyền địa phương thì từ 12 giờ trưa ngày hôm sau chủ nhà sẽ bị phạt vi phạm hành chính» Theo nguyên tắc là phạt chủ nhà, chứ không phạt người khách. Nhưng luật rừng nên công an tỉnh Bạc Liêu phạt ông Khách viếng thăm là HT. Thích Nhật Ban Còn tôi, lúc bắt đi, công an áp giải tôi bằng xe cơ quan và tạm giữ tôi một đêm. Nhưng lúc thả ra, thì công an bảo tôi dùng điện thoại cơ quan gọi điện về nhà kêu cháu tôi đến rước. Ngày hôm sau bà con thôn xóm giết mình khi trông thấy tôi đi đi lại lại, đường đường chính chính xuất hiện công khai. Một lần nữa đồng bào đồn ầm lên, người thì nói **“Ông Thầy vô tội mà công an tỉnh Bạc Liêu kiếm cớ gây chuyện chụp mũ hoài!”** Kẻ thì đồn đại **“Khi khám xét chúng tôi nghe công an nói tại phòng ông Thầy công an tịch thu rất nhiều Dollars và thấy công an khiêng ra mấy thùng tài liệu, nhưng bắt Ông Sư đi có một đêm rồi thả ra Chắc Ông Sư này làm việc cho Mỹ, được Mỹ can thiệp nên mới thả ra sớm như thế”** người lại nói **“Có lẽ, ông Thầy này có góc gác hay thế**

lực to ở Hà Nội nên công an thả ra!”v.v...đúng là « Mỗi người một điều đỡ lều mà đi » hay « Năm người mười chuyện » mà !

Khi thả ra hôm trước thì hôm sau công an triệu tập tôi làm việc liên tục nhiều ngày. Trước nhất, Cơ quan điều tra ép buộc tôi ký tháo gỡ niêm phong CPU máy vi tính sai nguyên tắc. Vì cháu Nguyễn Văn Sơn, con Rể em Huỳnh Hữu Nhiều là chủ Computer, khi kiểm tra máy, chính cháu Sơn đã ký niêm phong. Nhưng khi mời tôi làm việc vì quá hấp tấp tưởng đâu tôi dễ nuốt chửng như lần đầu, nên công an bảo tôi ký tháo gỡ niêm phong, tôi rất mừng vì biết họ đã sai rồi, tôi liền ký ngay để đưa cả bọn công an điều tra thị xã, và tỉnh Bạc Liêu vào thế vi phạm luật để có cơ buộc lại họ. Cho nên, khi họ giao cho đoàn kiểm Tra Liên ngành do Ông Thiếu tá Cao Văn Độc, Phó phòng PA25 (phòng an ninh văn hóa và tư tưởng của Sở công an tỉnh Bạc Liêu) làm trưởng đoàn phối hợp cùng các ban ngành như: Sở Bru Chính Viễn thông, Sở Thông tin văn hóa, Mặt trận Tổ quốc, Tôn giáo vận của tỉnh đến gặp tôi làm việc, tôi lên tiếng phải trao tất cả các giấy tờ khám xét và ép buộc tôi tháo gỡ niêm phong CPU máy tính là sai nguyên tắc và vi phạm luật thì cả đoàn ngậm tăm không nói được lời nào. Thiếu tá Cao Văn Độc liền từ chối làm việc! Ngoài ra, lúc khám xét phòng riêng của tôi Trung tá Nguyễn Đức Minh đã đánh cắp 3 con dấu bỏ vào túi quần tây, không niêm phong tang vật. Đây là hành động mờ ám, gian giáo, tráo trở đánh cắp. Bên cạnh, những buổi làm việc trong lúc phục hồi những files đã bị xoá trong máy, hai tên công an gồm Nguyễn Thanh Sơn, PA38 và trung úy Nguyễn Việt Bằng Điều Tra viên PA24 đã cài đặt các đĩa lạ vào máy trong lúc tôi vắng mặt đi tiểu tiện để đánh tráo nhằm quy chụp tôi, bọn lưu manh thêm thắt các hình phụ nữ mặc Bikini tươi mát và bắt buộc tôi ký xác nhận, để có cơ bôi nhọ Thầy tu. Tôi chẳng lạ gì những âm mưu thâm độc gian ác này, biết công an Bạc Liêu trước sau gì cũng đăng tải trên báo chí để bôi nhọ, nên tôi đã lên tiếng trước và có thái độ phản đối việc làm không trung thực của công an. Chỉ vài ngày sau Trung tá Nguyễn Đức Minh cho đăng trên báo tỉnh Bạc Liêu số ra ngày 22-01-2008 Tôi thắc mắc với công an điều tra, máy Computer cháu tôi mới mua cách đây 3-4 tháng, tức vào khoảng tháng 5-6 năm 2007 mà các files phục hồi, trùng hợp một số tư liệu đã bị khám xét nhà. tịch thu máy lần 1 vào tháng 3 năm 2006. Tức là công an đã lấy các files cũ đã tịch thu máy năm rồi cho vào đĩa Bút và đưa vào máy mới nhằm có cơ buộc tội để tịch thu máy lần này nữa! Vì lý do trên tôi đã tuyên bố không ký vào bất cứ tư liệu nào phục hồi và vô hiệu hoá toàn bộ chữ đã ký, tôi chỉ chấp nhận làm việc với những gì có sẵn trên máy trước khi phục hồi, nếu như vậy thì trên máy cháu tôi chỉ có hình ảnh buổi liên quan tiền đưa cha mẹ cháu tức gia đình em trai tôi là Huỳnh Hữu Nhiều lên đường định cư sang Mỹ và một số tư liệu của ngành Giáo dục VN mà chẳng có tài liệu nào liên quan gì đến chính trị cả! Bởi tôi đã rút kinh nghiệm bị khám xét lần 1, nên tôi tuyệt đối không lưu bất cứ gì có thể gây ảnh hưởng vào máy cả!

Căn cứ theo điều 143: Bộ Luật Hình Sự của nước CHXHCN VN, khi khám xét chỗ ở, chỗ làm việc hoặc địa điểm phải có Viện kiểm sát cùng cấp phê chuẩn, phải có mặt người chủ hoặc thành viên trong gia đình, trường hợp của tôi, vợ chồng cháu Nguyễn Văn Sơn và Huỳnh Kim Hương là chủ nhà mà không có quyết định gì liên quan đến hai cháu cả, khám xét lại lục soát cả phòng riêng hai cháu, thậm chí khám xét cả nhà vệ sinh lúc Cháu Hương là phụ nữ đi tiểu tiện và Ông trung tá, Trịnh Văn Tư, phó phòng công an thị xã Bạc Liêu còn ra lệnh trút đồ cả bàn thờ Phật, hương thờ cúng ông bà, hăm dọa đuổi vợ chồng cháu ra khỏi nhà và gọi công an đem dùi cui vào để trấn áp.

Còn điều 142: Đọc lệnh khám người thì đương sự bị khám được quyền đọc lại lệnh khám, tôi không được đọc và không được nhận bất cứ quyết định gì cả! Tôi gây tội gì mà khám cả thân thể, Ông Thượng Úy Nguyễn Văn Tường, Đội trưởng Đội An Ninh thị xã Bạc Liêu cùng vài công an khám rất kỹ lưỡng tôi không thể trình bày sự bất nhã của họ, khám xét thân thể nhà Sư mà mần mò khắp nơi là một điều sỉ nhục, xúc phạm đến nhân phẩm và phi báng tôn giáo nếu sự khám ấy không có kết quả! ngoại trừ trường hợp quả tang, có vật chứng để làm bằng, đây là sự kỳ thị, sách nhiễu, khủng bố của công an Bạc Liêu rất rõ nét.

Và điều 86: Khi tạm giữ trong vòng 12 giờ phải gửi cho Viện Kiểm Sát cùng cấp nếu tạm giữ khẩn cấp, phải trao cho người tạm giữ 1 bản, riêng tôi đến nay chẳng nhận gì cả, như vậy công an tỉnh, thị xã Bạc Liêu hoàn toàn sai pháp luật và cho đến giờ không biết Viện Kiểm Sát cùng cấp tại Bạc Liêu có phê chuẩn các lệnh khám nói trên hay không? Ngoài ra, tiền bạc của tôi không phải là bất hợp pháp như cờ bạc, cá độ, buôn lậu hay tham ô, tham nhũng mà bị niêm phong. Năm hết tết đến công an lại mời tôi làm việc liên tục hằng ngày mà chẳng được kết quả gì? thậm chí tôi không có tiền để trả tiền xe, ...

Còn giấy tờ tùy thân của tôi cũng bị niêm phong, đây là một hình thức quản chế tại chỗ, tước quyền tự do đi lại của công dân thật vô cùng nghiệt ngã. Tôi nhận xét công an tỉnh, thị xã Bạc Liêu đã lợi dụng chức vụ quyền hạn khám xét sai pháp luật, có người lợi dụng chức vụ quyền hạn trong khi thi hành nhiệm vụ đánh cắp tài sản của công dân như tên Trung tá Nguyễn Đức Minh. Riêng, Trung tá Trịnh Văn Tư, ngang tàn, tâm địa hiểm ác, hống hách đe dọa, thách thức dân. Hôm đầu, mời tôi đến phòng công an gặp làm việc với 2 tên Nguyễn Thanh Sơn PA38 (An ninh Chính trị) và Trung Úy Nguyễn Việt Bằng. (Cơ quan điều tra tỉnh) trước khi thẩm vấn tôi yêu cầu phải trao cho tôi các giấy tờ có liên quan vụ khám xét tôi mới làm việc như:

1/Lệnh khám nhà 2/Biên bản khám nhà 3/Lệnh khám xét thân thể 4/Lệnh tạm giữ 24^h. Bằng ngược lại, tôi không trả lời thẩm vấn.

Tên Sơn nói **“Anh làm việc xong chúng tôi sẽ đề nghị cấp trên trao”**.

Tôi trả lời **“Các anh còn non lắm, đừng giở trò gạt trẻ con với tôi”**.

Tên Bằng đi ra mời Trung tá Trịnh Văn Tư vào...

Tên Tư nói bằng những lời lẽ thô thiển, thiếu văn hóa, xúc phạm đến tôn giáo và tỏ ra hăm dọa **“Đồ đội lớp tôn giáo, đi theo GHPGVNTN phản động mà còn ngoan cố, tu hành gì mà còn nhen nhóm chống lại nhà nước của nhân dân”**

Tôi trả lời: **“Nhà nước này của Đảng vì đảng và do đảng, Đảng CS lợi dụng 2 chữ nhân dân để mị dân thôi. Quý khách từ thành phố những tướng Bạc Liêu có cảnh biển đẹp thờ Đức Quan Âm và người Bạc Liêu thân thiện, hiểu khách nên họ mới tham quan Bạc Liêu, tiện dịp ghé tạt ngang nhà tôi dùng bữa cơm chay rồi đi liền tại sao các ông bắt họ giam giữ và còn khám xét nhà tịch thu đồ đạc tài sản của tôi, khám xét không chừa chỗ nào cả thậm chí cháu gái tôi đang đi vệ sinh mà các ông cũng bảo mở cửa ra để kiểm tra, thật là thô bản, quý khách thành phố giờ này thấy công an Bạc Liêu họ rất sợ vì công an chuyên dùng luật rừng”**.

Tên Trung tá Tư với lời lẽ ngang tàng, hách dịch tuyên bố **“Khi có lệnh khám nhà nếu cần thiết, tôi đổ cả nơi thờ Phật, bàn thờ lư hương thờ cúng ông bà, rồi làm gì tôi, anh có có giỏi thì thông báo lên trang web đi, tôi Trung tá Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã Bạc Liêu nè!”**

Tôi nói **“ Ông là quỷ vương, kẻ vô thần, vô đạo mà có biết gì đến ông bà tổ tiên cha mẹ và trời đất thánh thần. Hôm nay, tôi đi làm việc mang theo cả quần áo, tôi yêu cầu phải giải quyết cho xong, phải trao các lệnh khám xét cho tôi. Xét thấy tôi có tội thì cứ tống giam đem ra tòa xét xử, nếu không tôi ở lại đây luôn!”**.

Tên Trung tá Tư liền ra lệnh các thuộc hạ **“Tụi bây đâu lôi cổ tên này ra”** !

Khoảng 5 phút sau có 4-5 công an gác cổng đi vào nói: **“Thưa ông đã hết giờ làm việc buổi sáng, xin mời ông ra, nếu cần thiết buổi chiều làm việc tiếp, xin ông thông cảm chúng em là lính...phải thừa hành”** thấy vậy, không lẽ tranh cãi với các chú lính gác cổng, tôi ra đón xe về.

Kể Từ đó, mấy lần sau Trung tá Tư biên thư mời tôi làm việc tôi đều từ chối và ghi lại trong thư mời như sau **“Trung tá Trịnh Văn Tư là tên vô thần, đã có lời lẽ xúc phạm tôn giáo và tổ tiên ông bà tôi, nên ông không đủ tư cách mời tôi làm việc”**

Ký tên Thích Thiện Minh

Còn cậy quyền như Nguyễn Thanh Sơn PA38 và trung úy Nguyễn Việt Bằng tự hào có thể phá hủy niềm phong không có mặt người chủ. Cho nên, 2 tên ác ôn vô đạo này đã đánh tráo, thêm bớt, sửa đổi hoặc làm sai lệch hồ sơ sự kiện. Tất cả hành vi nói trên đều hoàn toàn sai trái pháp luật do chính của họ đặt ra. Điều tôi muốn nói là công an tỉnh, thị xã Bạc Liêu đã tự nhận thấy mình thái quá rồi, trong nội bộ thì họp kiểm điểm rút kinh nghiệm. Bên ngoài tuyên truyền dân chúng, cho đăng báo vu khống, chụp mũ, lừa mị dân, để dân hiểu rằng công an đã bắt đúng người đúng

tội và cố tìm cách vịn vào có khác quy kết buộc lại đối tượng nhằm biện minh cho hành động sai trái của mình thì thật là hèn.

Nhấn tâm hơn nữa! Trung tá Nguyễn Đức Minh cho đăng báo Bạc Liêu, số ra ngày thứ Bảy 19/01/2008 quy kết rằng “Tôi liên hệ với các tổ chức, đảng phái chính trị ngoài nước đồng thời điều hành tổ chức phản động trong nước do tôi tạo ra cái gọi là Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam”

Tiếp tục báo Bạc Liêu, số ra thứ Ba, ngày 22/1/2008 đăng tải vu khống, bôi nhọ, phỉ báng tôn giáo

báo Bạc Liêu, số ra lần cuối ngày thứ Năm, 24-01-2008, của tác giả nhóm PV.CT-XH. tựa đề “**Huỳnh Văn Ba Vẫn Chứng Nào Tật Nấy**” thêm thắt nhắc lại vụ chuyện cũ cách đây mấy mươi năm, tuyên truyền nhằm cô lập tôi. Hầu hết các bài viết đăng tải Báo Bạc Liêu hay Báo An ninh Thế giới, không nói rõ tên hoặc tên ma nhưng thực chất là của Phòng An ninh Điều tra tỉnh Bạc Liêu, dưới sự điều hành của trung tá Nguyễn Đức Minh.

Có lẽ Trung tá Minh không thoả mãn qua những buổi bức cung, dụ cung trong lúc điều tra, cũng như cảm tức khi tôi đã công khai vạch trần các tội vết sai phạm pháp luật của các tên trung tá Nguyễn Đức Minh, trung tá Trịnh Văn Tư, trung úy Nguyễn Việt Bằng và Nguyễn Thanh Sơn nên công an tỉnh Bạc Liêu đã quay ngược công lý, trả thù cá nhân, gởi bài viết cho các Báo đăng tải nhiều lần với nội dung nửa thật, nửa giả, nguy tạo, để đánh lừa dư luận, bôi bẩn bản thân tôi.

Trước nhất: Bài báo chụp mũ Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam là một tổ chức phản động, âm mưu lật đổ chính quyền

Tiếp theo: Bài báo xác nhận Kỹ Sư Trương Minh Nguyệt, Phó Hội Trưởng Hội Ái Hữu TNCT&TGVN và Kỹ Sư Nguyễn Văn Ngọc tự tách ra khỏi Hội để tham gia tổ chức chính trị của Lĩnh ở (Hà Nội) với danh xưng “Nhóm người Việt Nam yêu nước”.

Tôi thiết nghĩ các kỹ sư nói trên hình thành chỉ là một nhóm nhỏ không phải Đảng phái mà lại bắt bớ tù và truy tố xét xử kín tại toà án tỉnh Đồng Nai là điều vô luật pháp. Sự quy kết nói trên đã là tàn nhẫn, độc ác, vô lương tri rồi! Có những điều rất trơ trẽn, vô liêm sỉ khi khám xét nhà tôi lần 2, tên Trung tá Nguyễn Đức Minh và Nguyễn Thanh Sơn PA38 còn đã tâm đánh cắp các bài báo đã đăng tải vu cáo, bôi nhọ tôi lần 1, tôi cất lưu giữ để làm bằng, khi khám xét họ ém nhẹm thủ tiêu không để vào thùng niêm phong. Những lời lẽ chính của họ đăng tải báo Bạc Liêu bôi bẩn tôi, họ lại sợ tôi cất giữ khiếu nại nên đánh tráo một cách hèn hạ! Xin thông báo thêm, khi khám xét nhà ngày 2/12/2007 công an tỉnh và thị xã Bạc Liêu có thu giữ hàng trăm bức thư của thân nhân gia đình, gồm anh chị em và quý phật tử xa gần gởi vào trại giam thăm hỏi lúc tôi đang ở tại trại tù Z30A, Xuân Lộc- Đồng Nai, những bức thư này đều được Ban giám thị trại giam kiểm duyệt trước khi cho tôi nhận, mà nay công an tỉnh Bạc Liêu đã hồ ngôn loạn ngữ gây ác nhân ác báo ăn nói sòng sọng, ăn đầu sòng nói đầu gió cho rằng “**Khi khám xét có 18 bức thư tình với nội dung yêu đương đả đui**” Cũng may là tôi bị tù 26 năm. Nếu ở ngoài

chắc lũ ác đạo dậm mắm thêm muối, không biết họ còn nghĩ ra những điều bản thiù nào hơn để hòng bôi nhọ tôi nữa!!!

Chuyện bịa đặt của báo Bạc Liêu hay báo An ninh thế giới chẳng còn ai xa lạ gì những mưu sâu kế hiểm của kẻ cường quyền! Nhất là nhà cầm quyền VN muốn triệt huỷ những nhà đấu tranh Dân chủ và các tôn giáo không được «chính quyền» thừa nhận vì không chịu cam tâm làm công cụ hay cánh tay nối dài của Đảng csVN. Tôi tiên liệu từ lâu có 4 điều CS sẽ giàn dựng để bôi tro trát trấu các nhà Dân chủ và tôn giáo, chính tôi đã từng công bố trên các phương tiện truyền thông, nên tôi luôn đề đặt cần phòng 4 điều như sau:

1/ Nữ sắc

2/Tiền tài

3/ Tư tưởng Cực Đoan, quá khích

4/ Danh vọng (ham quyền cố vị)

Là người tu hành tôi luôn ý thức các tôn giáo nói chung và GHPGVNTN nói riêng đang thời kỳ bị Pháp Nạn, trong thời điểm Pháp nhược Ma cường, giáo hội chúng tôi gặp nhiều ác duyên ma chướng, đồng chung số phận bị thống của sinh dân, chịu chung những thăng trầm vinh nhục đau thương của cả dân tộc! tôi là thành viên của GHPGVNTN nên đã gặp nhiều thử thách gian truân và là Hội trưởng Hội Ái Hữu tôi biết chắc chắn không tránh khỏi bị chính quyền khủng bố và sách nhiễu, cho dù gặp bất cứ hoàn cảnh khó khăn, nguy hiểm nào tôi cũng không sờn lòng nản chí!.

Nay, tôi bị công an tỉnh Bạc Liêu, bất chấp luật pháp, cậy thế hiếp cô **“vừa ăn cướp vừa la làng”** vừa đàn áp vừa giở giọng vuốt ve đạo đức giả, bên cạnh, đăng báo theo kiểu đánh trống khua chiêng, **“cả vú lấp miệng em”** công an tỉnh Bạc Liêu đã ăn cướp của người mà còn la thật lớn để mọi người tưởng mình là nạn nhân bị cướp. Ngoài ra, còn dùng lời lẽ phi văn hoá, phi nhân tính, trâng tráo, quê kệch, kém hiểu biết đăng báo cho rằng Huỳnh Văn Ba, tự xưng là Thích Thiện Minh, Hồ Bửu Hoa tự xưng là Thích Nhật Ban đúng là kẻ hung đồ vô thần biết chi là Đạo giáo. Đã sai phạm pháp luật khi khám xét nhà, bắt người, niêm phong tài sản, ép buộc tôi tháo gỡ niêm phong sai nguyên tắc v.v...mà còn tìm mọi cách vu khống để lấp liếm che đậy sự sai phạm luật pháp của mình!

Qua nhiều lần tiếp xúc làm việc tại Cơ quan Điều tra. Tôi biết công an nghi ngại nhất là vì thấy danh sách trong Hội Đồng Cố Vấn có nhiều vị từng tham gia hoạt động Đảng có tên tuổi trong ngoài nước, công an sợ Hội Ái Hữu sẽ làm nền móng để âm mưu hoạt động chính trị Đảng phái. Đặc biệt, sợ tôi bị các Đảng phái lôi kéo. Tôi đã giải thích rõ, mục đích của Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam là thể hiện sự tương thân tương ái giữa những người đồng tu có hoàn cảnh khốn khó, Hội chủ trương nhân đạo và tình thương, mọi người đến với hội là sự tự nguyện và tán đồng điều lệ của Hội đề ra chỉ trên tinh thần ái hữu. Bên cạnh, trên tư cách người công dân hội thúc đẩy tiến trình dân chủ hoa đất nước, nói lên tiếng nói lương tâm đòi hỏi về những quyền cơ bản của con người được minh định trong Hiến pháp và những điều ước quốc tế mà VN đã ký kết tham gia. Ngoài sự tham gia Hội Ái Hữu mọi người đều có quyền tự do tư tưởng tham gia bất cứ đảng phái nào, Hội luôn tôn trọng và không có quyền ngăn cản. Hội thành lập căn cứ vào Điều 69 của Nước Cộng hoà xã hội chủ nghĩa Việt Nam, Điều 20 trong tuyên ngôn quốc tế nhân quyền

(10-12-1948) và điều 22 trong Công ước quốc tế về quyền Dân sự và Chính trị. Ngoài ra, Hội không chịu trách nhiệm cũng như không phân công chỉ đạo cho bất cứ cá nhân nào tham gia các tổ chức chính trị, mọi người sẽ chịu trách nhiệm những việc mình làm, nếu có điều gì xảy ra với pháp luật Việt Nam.

Một hôm tôi làm việc với trung úy Nguyễn Việt Bằng, tên Bằng có hỏi tôi về mối liên hệ của Hội Ái Hữu tôi đã từ chối trả lời và nói rằng vào ngày 08-03-2007 theo đề nghị của các tổ chức quốc tế Hội ái hữu chúng tôi đã gửi đơn đến Bộ tư pháp, Thủ tướng chính phủ và Chủ tịch quốc hội đề xin hợp thức hoá công khai, tôi được bà Nguyễn Thị Mai văn thư riêng của Thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng ký nhận đơn thời gian đến nay gần 1 năm tôi đang chờ đợi sự phúc đáp. Tôi sẵn sàng làm việc nếu Bộ tư pháp cử người trao đổi với Hội ái hữu để tường trình Thủ tướng ra quyết định cho phép Hội hoạt động hay không? kể đó, Trung úy Nguyễn Việt Bằng hỏi tiếp về Giáo hội phật giáo Việt Nam thống nhất, tôi cũng đã từ chối vì tôi cho rằng chính quyền không được can thiệp vào công việc nội bộ của tôn giáo. Tôi đề nghị với trung úy Bằng trước khi tiến hành điều tra yêu cầu phải trao cho tôi các quyết định khám nhà, khám thân thể và tạm giữ thì tôi mới làm, cũng như nên sớm trả lại tiền bạc, tài sản và giấy tùy thân.

Ngoài ra, nhiều lần tiếp xúc làm việc với Trung tá, Nguyễn Đức Minh tên công an thâm độc này chỉ chụp mũ và dùng những lời lẽ mập mờ, kém hiểu biết. Nên ngày 22/01/2008, trung tá Nguyễn Đức Minh gửi Giấy triệu tập, mời tôi vào lúc 8 giờ sáng ngày mai, 23/01/2008, đến cơ quan công an tỉnh để tiếp tục điều tra. Tôi quyết định không đến và ghi vào giấy triệu tập hoàn trả lại với nội dung như sau “**Nguyễn Đức Minh, trung tá “ĂN CẮP” không xứng đáng mời tôi. Còn công an tỉnh Bạc Liêu “ĂN CƯỚP”, khám nhà, niêm phong tiền bạc, tài sản, kinh sách đã 51 ngày rồi! mà tôi chẳng nhận được giấy tờ, biên bản, lệnh tạm giữ? Yêu cầu có hoàn trả hay không? Làm việc mất thì giờ! Nếu cần thì cứ BỎ TÙ./.** ký tên Thích Thiện Minh”

Sau đó, vào ngày 11/01/2008 tôi đã gửi đơn khiếu nại đến các cấp chính quyền trung ương Hà Nội. Gần tháng sau, ngày 04/02/2008, tôi nhận được Giấy Báo Tin của Thanh Tra Bộ Công An trả lời Kháng Nghị của tôi như sau:

Giấy Báo Tin

Kính gửi: Ông Huỳnh Văn Ba

Địa chỉ: 89/353, Đường Cách Mạng tháng 8, nhóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu

Ngày 17 tháng 01 năm 2008, Thanh Tra Bộ nhận được đơn đề ngày 11 tháng 01 năm 2008 của Ông. Qua nghiên cứu, Thanh tra Bộ đã chuyển đơn của Ông đến: Thủ Trưởng Cơ Quan An Ninh Điều Tra tỉnh Bạc Liêu, để xem xét, giải quyết theo thẩm quyền Luật Khiếu nại, tố cáo quy định

Ông liên hệ với cơ quan trên để biết kết quả./.

Ghi Chú:

Chỉ báo tin một lần
KT. Chánh Thanh Tra
Phó, Chánh Thanh Tra
(ấn ký)
Đại tá Nguyễn Thế Báu

Điều vô cùng trớ trêu và ngược đời là Thanh Tra Bộ Công an lại chuyển đơn Kháng Nghị của tôi đến Ông Thủ trưởng Cơ Quan An Ninh Điều Tra tỉnh Bạc Liêu, chính Ông Minh là Trưởng phòng cơ quan này, ông là người sai phạm pháp luật nặng nhất, tôi đang tố giác về Ông mà Thanh tra Bộ giao trách nhiệm Ông Minh ngồi ghế phân xử như một quan toà để giải quyết sự việc khiếu nại của tôi thì thật là bất công và phi luật pháp. Tôi vẫn cố kiên nhẫn chờ đợi sự giải quyết của Ông Thủ trưởng Cơ Quan An Ninh Điều tra tỉnh Bạc Liêu cho đúng thủ tục hành chính? Nhưng chẳng thấy hướng giải quyết gì cả!

Tiếp tục Ông Trung tá Nguyễn Đức Minh biên thư mời tôi đến phòng an ninh điều tra, khi đến gặp Trung tá Minh

tôi có nói thẳng rằng **“Ông là người đã đánh cắp tài sản tại nhà tôi, đáng lẽ ra Ông mời tôi không đến, nhưng Thanh tra Bộ thông báo tôi nên gặp thủ trưởng cơ quan điều tra để giải quyết buộc lòng tôi phải đi xem giải quyết ra sao?”**

Trung tá Minh liền ra lệnh nhân viên đem **máy quay phim** và nói **“Nếu tôi có đánh cắp đồ đạc gì của ông thì hình ảnh trong máy này quay tại nhà ông hôm khám xét sẽ có, nhưng hoàn toàn không, như vậy là ông vu cáo và nói xấu cán bộ thi hành công vụ”**.

Tôi cười nói **“Thời buổi này mà còn bày trò trẻ con nữa à! Nhân viên ông quay hình ảnh ấy được và cắt bỏ đoạn ăn cắp không được à! thuộc hạ dám để nguyên hình ảnh ấy à!”**.

Nói tóm lại: Khi gặp nhau Trung tá Minh chỉ quy chụp một cách vu vơ...cô ý trì hoãn chẳng giải quyết gì cả, làm mất thì giờ vô bổ...đó là bản chất gian trá, bạo ngược, không đứng đắn của vị sĩ quan công an! Bởi, 2 lần khám xét trong năm không có chứng cứ gì quan trọng, công an cũng tìm có quy kết để sung công, chiếm đoạt tài sản của công dân...thủ đoạn lũ cướp ngày là thế!.

Tôi thiết nghĩ về họ: của dân mà còn chiếm đoạt công khai thì tài sản của công dưới quyền quản lý trong tay bọn tham ô quan lại này làm sao tránh khỏi bị “Dĩ công vi tu” !

Xin sơ lược Trung tá Minh là con của ông Nguyễn Đức Lợi thường gọi là “Tu Lợi” cựu Trưởng trại giam tỉnh Minh Hải (tỉnh Bạc Liêu-Cà Mau trước đây). Năm nay Minh 39 tuổi, ngày 30/04/75 vừa lên 6 tuổi, lúc tôi bị tù năm 79, Trung tá Minh được 10 tuổi. Sở dĩ, Minh tiến thân nhanh là nhờ lý lịch của người cha. Với lứa tuổi chưa biết gì về chiến tranh, chưa biết gì về ngày 30/04 thống khổ của dân tộc...Anh ta, lớn lên chỉ được đảng CS giáo dục nhồi sọ về lòng hận thù ...vậy mà mỗi khi hỏi cung anh ta xảo ngôn, xảo biện tưởng chừng như mấy mươi năm tuổi đảng .Anh ta mở miệng ra là ca ngợi **“Bác và Đảng”**...rất ư là sành sỏi và thính thoả gần như nhập vai say máu căm thù...Nhiều lần làm việc anh ta chất vấn tôi về những điểm chính như. GHPGVNTN hoạt động bất hợp pháp, GH kích động dân oan biểu tình chống chính quyền .v.v...& v.v...

Một hôm làm việc với Trung tá Minh, Anh ta thao thao nảm lòng giới thiệu về những thành tựu và công lao của đảng CS anh ta nói “Đảng ta đã làm nên những kỳ tích vĩ đại, đánh Mỹ cứu nước và đang đưa đất nước tiến lên XHCH, với phương châm dân giàu, nước mạnh, xã hội công bằng dân chủ văn minh”

Tôi trả lời “Tôi không theo đảng CS, sao ông nói chuyện với tôi là Đảng ta,...Ông là trung tá mà nói không tùy đối tượng làm không thuận tai người nghe và Ông cũng khỏi tuyên truyền vì tôi biết rõ chế độ này là chế độ “rao mật gấu bán mật heo”, tôi cũng thừa nhận khẩu hiệu Dân giàu nước mạnh. xã hội công bằng dân chủ văn minh rất hay nhưng chế độ CS độc đảng thì hoàn toàn không làm được những điều đó” Trung tá Minh hỏi “Anh nghĩ thế nào mà cho rằng phương châm ấy Đảng csVN không thể làm được?”!

Tôi trả lời: “Hiện tại Đảng giàu chứ dân thì nghèo, Ông hãy xem các ngôi nhà to tướng tại tỉnh BL hiện giờ, nếu không phải của chính quyền, của mấy ông Đảng là của công ty hàng xưởng nước ngoài hoặc của những gia đình Việt Kiều có thân nhân ở hải ngoại, chứ được mấy cái của dân đâu? ...Còn công bằng gì “Cướp quan thì tha, cướp ma thì bắt” người có quyền thế sai phạm vẫn nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật...còn kẻ cô thế bị vào tù...Công bằng dân chủ gì trong khi VN đã ký kết Quốc tế về Quyền dân sự và chính trị, đảng CS thành lập được còn các đảng phái khác thì không ...Văn minh gì khi đảng CS duy trì Độc Đảng độc tài...lại dùng quyền lực ra tay đàn áp, khủng bố, sách nhiễu các đoàn thể dân sự, chính trị khác một cách tàn nhẫn...thậm chí, hành hung đánh đập, cho xe tông .v.v...”

Trung tá Minh lái sang việc khác ông nói “GHPGVNTN đang hoạt động bất hợp pháp, không được sự cho phép của nhà nước. HT Thích Quảng Độ là làm Chính trị”.

Tôi trả lời thẳng thắn rằng: "Việc Thống Nhất Phật Giáo là công việc nội bộ của Phật giáo, Sự thống nhất PGVN theo tôi cũng rất cần thiết. Nhưng phải để nội bộ Phật giáo tiến hành. Đảng này Chính quyền xen vào công việc nội bộ của tôn giáo, Tháng 11 năm 1981, thế quyền của nhà nước VN can thiệp vào công việc nội bộ của giáo quyền, chính phủ chủ động đứng ra tổ chức là hoàn toàn không hợp lý. Lúc ấy HT. Thích Trí Thủ, đương kim Viện trưởng Viện Hoá Đạo GHPGVNTN, Ngài có

tham gia làm Trưởng ban vận động nhưng chỉ với tư cách cá nhân, chứ không phải đại diện cho GHPGVNTN, vì GHPGVNTN không có nhận bất cứ thư mời nào của chính phủ cả! và nhà nước VN cũng không ban hành văn bản giải tán GHPGVNTN. Cho nên, trên danh nghĩa pháp lý GHPGVNTN vẫn tồn tại. Từ đó, năm 2003 khai mạc Đại hội bất thường tại Tu Viện Nguyên Thiều HT. Thích Huyền Quang Chủ trì Đại hội, Ngài đã khai lộ mở đường trong giai kỳ phục hoạt GHPGVNTN. Nếu nói bất hợp pháp thì yêu cầu quý vị trung bằng chứng văn bản nào cho thấy chính phủ đã ra lệnh giải tán GHPGVNTN chưa?"

Khi tôi cất vấn như thế, Trung tá Minh áp a áp ứng, gượng gạo trả lời một cách lúng túng, vì bí lối nên xoay quanh chụp mũ quy kết GHPGVNTN là phản động, đôi khi còn hàm hồ miệt thị, cử chỉ tráo trộn một cách vô sĩ còn giở giọng lên lớp dạy Đạo Đức cho Thầy Tu mới là lạ kỳ chứ! Có những buổi anh ta gặng hỏi tôi đủ điều rồi giải thích vòng vo quanh quẩn theo kiểu "Kiến bò miệng chén" Tôi thừa hiểu, đại đa số công an các địa phương chỉ nhận được mật lệnh hay khẩu lệnh một chiều từ nội bộ chứ chẳng ai nắm bắt được văn bản nào của cấp nhà nước ra chỉ thị giải tán GHPGVNTN cả! Chẳng qua xảo biện của họ nhằm bảo vệ cho chế độ độc đảng, độc tài mà thôi! Công an muốn làm việc với thành viên GHPGVNTN ít nhất cũng phải thông suốt về phật giáo, nhất là phải rành rọt Pháp lý của GH, chứ không nắm bắt đầy đủ chi tiết, chỉ tuân lệnh một chiều của chính quyền thì chỉ có chụp mũ chứ chẳng có lý lẽ gì có sức thuyết phục ai cả!

Trung tá Minh biết gì về Hồ Chí Minh mà mỗi lần mời tôi điều tra, Minh nói "Bác là cha già của Dân tộc, là nhà cách mạng kiệt xuất, là nhà tư tưởng vĩ đại, là nhà văn hoá lớn, là danh nhân thế giới v.v...". Ông Minh nói lãnh vực gì Bác cũng số 1 cả!

Tôi nói "Xin lỗi, Không lẽ tôi điễn hình chứ! Anh có Thần thánh hóa hay ca tụng cũng vừa phải thôi! Thời đại của thế kỷ 21 mà!"

Trung tá Minh còn nói "Bác hy sinh suốt cuộc đời cho tổ quốc, cuộc sống giản dị, độc thân, không vợ, không con, không thiết tha với tình yêu riêng tư gia đình để trái rộng lòng mình đem tình yêu chung cho toàn dân tộc. Vậy mà các anh, các tôn giáo không biết trân trọng ghi nhớ công ơn cao cả của Bác Hồ kính yêu mà lại tham gia vào các tôn giáo phản động hại dân hại nước, Ông Quảng Độ rất có tội với dân tộc và đạo phật vì ông Phật dạy tu hành, ăn hiền ở lành chứ có dạy kích động dân oan biểu tình chống lại chính quyền không?"

Tôi không muốn lần cán về câu chuyện Ông Hồ mặc dầu tôi biết quá r...tôi chỉ đáp: "Khi HT. Thích Quảng Độ vào tù, tôi cũng bị tù, lúc ấy đã có dân oan rồi! dân oan có từ thời cải cách ruộng đất, phong trào nhân văn giai phẩm và cho đến nay càng ngày càng thêm dân oan,... Dân oan do nhà nước CHXHCNVN tạo ra? chứ không phải của GHPGVN TN hay HT. Quảng Độ gây nên."

Trung tá Nguyễn Đức Minh có lần vấn nạn tôi về Hội Ái Hữu: lần đầu tôi giải thích “Hội Ái Hữu là một hội từ thiện trên tinh thần tự nguyện nhằm tương trợ giúp đỡ lẫn nhau cho những cựu tù Chính trị hay tôn giáo, Hội Ái Hữu không mang màu sắc đảng phái chính trị mà chỉ là một hiệp hội vì có cùng chung tương đồng những điểm giống nhau như các hội đoàn khác chẳng hạn như, cùng giống nhau nghề nghiệp người ta đến với nhau như Hội Châm cứu, Hội Đông Y, Hội làm vườn, Hội Nông dân, Hội nuôi tôm cùng sở thích đến với nhau như Hội cây cảnh, Hội cá kiểng, cùng lãnh vực hỗ trợ tinh thần như Hội khuyến nông, Hội khuyến học, cùng giới tính người ta đến với nhau như Hội Phụ Nữ, đoàn thanh niên, ngoài ra, còn có Hội Phụ Huynh học sinh, hội nhà báo v.v...”.

Ông Minh nói “Nhưng cần phải xin phép để hoạt động”

Tôi trả lời:

Căn Cứ: Điều 69 Hiến Pháp nước CHXHCNVN, ngày 15 tháng 4 năm 1992: Công dân có quyền tự do ngôn luận, tự do báo chí; có quyền được thông tin; có quyền hội họp, lập hội, biểu tình theo quy định của Pháp luật.

Căn Cứ: Điều 20 Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền ngày 10-12-1948 (Việt Nam gia nhập ngày 20-09-1977).

1/Mọi người đều có quyền tự do hội họp và lập hội, một cách hòa bình.

2/Không một ai có thể bị cưỡng bách gia nhập vào một đoàn thể.

Căn Cứ: Điều 22 Công Ước Quốc Tế về các Quyền Dân Sự và Chính Trị ngày 16-12-1966 Mọi người đều có quyền tự do lập hội với những người khác, kể cả quyền thành lập và gia nhập các công đoàn để bảo vệ lợi ích của mình (Việt Nam gia nhập ngày 24-9-1982).

Ngoài ra: Ngày 08/03/2007 tôi đã gửi đơn đến Quốc Hội, Chính Phủ và Bộ Tư Pháp xin công khai hợp thức hóa hoạt động của Hội Ái Hữu tôi chỉ được Bà Nguyễn Thị Mai, thư ký riêng của Thủ tướng ký nhận đơn, chứ Chính Phủ chưa phúc đáp, tiếp theo gần 1 năm sau, vào ngày 12/02/2008 tôi đã gửi thêm Thư Ngỏ đến thủ tướng Nguyễn Tấn Dũng, cũng được nữ thư ký riêng của thủ tướng ký nhận. Nhưng Ông Thủ tướng vẫn chưa trả lời chính thức, cho nên chất vấn những gì liên quan đến Hội Ái Hữu thì chờ khi nào có văn bản của thủ tướng phúc đáp nếu cấm hoạt động thì chúng tôi công bố Quốc tế và trong ngoài nước xong chúng tôi ngừng hoạt động, do đó, hiện tại tôi xin miễn trả lời về «Hội Ái Hữu» Qua nhiều lần làm việc với Nguyễn Đức Minh tôi nhận rõ, kẻ cướp cũng có lý lẽ để bênh vực việc họ làm nên hiểm nguy vô cùng cho xã hội VN.

A-Trong thời gian đàn áp tôi, chính quyền VN còn mở một loạt các chiến dịch tấn công trên mặt trận thông tin các báo đài, từ báo, đài phát thanh, đài truyền hình địa phương tỉnh Bạc Liêu cho đến báo An Ninh Thế Giới tại thành phố Sài Gòn nhằm tuyên truyền, lên án, bôi nhọ bản thân tôi. BS Phạm Hồng Sơn, Tổng Thư Ký Hội Ái Hữu đã có 1 bài viết phản bác lại tác giả Hòa Xuân phóng viên của báo An Ninh Thế Giới như sau :

LUÔN CÓ MỘT HỘI ÁI HỮU

(BS Phạm Hồng Sơn, Tổng Thư Ký Hội Ái Hữu)

Trân trọng gửi tới:

Nhà báo Hòa Xuân, Tác giả bài báo “Huỳnh Văn Ba đội lốt tu hành chống đối chính quyền” trên báo An ninh thế giới ra ngày 07/11/2006.

Ban biên tập báo An ninh thế giới, Công an nhân dân.

Bộ công an.

Các cơ quan ngôn luận trong và ngoài nước.

Mọi cá nhân quan tâm.

Thưa tác giả Hòa Xuân,

Đọc bài báo của anh/chị, vừa đăng trên tờ An ninh thế giới (chuyên đề của báo Công an nhân dân) với những thông tin sai lệch, không đúng sự thật và khiếm nhã, tôi không cảm thấy ngạc nhiên hay tức giận vì tôi hiểu chừng nào thể chế chính trị độc đảng hiện nay còn tồn tại (mọi quyền lực và quyền lợi đều do đảng cộng sản kiểm soát và ban phát) thì sẽ vẫn còn những người vì lợi/ngộ nhận tiếp tay với chính quyền để đánh lạc hướng dư luận đối với những đồng bào dám nói lên chính kiến phản đối chế độ độc đảng, đòi hỏi thiết lập một chế độ dân chủ đa nguyên cho Việt nam.

Thưa anh/chị Hòa Xuân, đất nước Việt nam chúng ta, dù còn trong chế độ độc đảng, nhưng đã có những bước tiến ngày càng hội nhập sâu rộng với thế giới văn minh, việc trở thành thành viên của WTO cách đây một năm và trở thành thành viên không thường trực của Hội đồng bảo an Liên hợp quốc vào ngày 16/10/2007 vừa qua là một minh chứng. Xu thế hội nhập đó sẽ là khởi đầu của một xu thế dân chủ không thể đảo ngược để tiến đến một Nhà nước Pháp quyền (chính quyền do dân bầu lên và mọi quyền hạn, hành xử của chính quyền phải tuân thủ pháp luật) nhằm đảm bảo cho mọi công dân được thực hiện những quyền tự do cơ bản của con người như Tự do ngôn luận

(người dân có quyền tự làm báo), Tự do lập hội (bao gồm cả đảng chính trị), Tự do tôn giáo,... Thể chế chính trị đó sẽ mang lại lợi ích và tình thân ái cho mọi người dân Việt nam chúng ta không phân biệt tầng lớp, giai cấp hay đảng phái. Rất đáng tiếc, xu thế tiến bộ đó vẫn còn bị nhiều cá nhân ngăn cản, chống phá vì lợi ích riêng trước mắt của cá nhân họ, trong đó có nhiều tác giả viết trên tờ An ninh thế giới.

Về bài báo của anh/chị vừa đăng, tôi xin trao đổi một số điểm sau đây:

Anh/chị đã dùng từ đáng hoan nghênh khi viết “quân đội Sài gòn cũ”, khác với cách dùng từ mạt ly của nhiều người khi nói về một chính thể cũng của người Việt nam chúng ta tại miền nam Việt nam thời kỳ 1954 -1975 (là thành viên của Liên Hợp Quốc và nhiều tổ chức quốc tế khác trước chính thể tại miền bắc chúng ta).

Những thông tin anh/chị viết về Thượng tọa Thích Thiện Minh (thế danh Huỳnh Văn Ba) có tính chất chụp mũ (vu khống) như “đội lốt tu hành, chống chính quyền”, nhiều thông tin bị bịa đặt hoàn toàn. Như thế anh/chị đã vi phạm đạo đức nghề nghiệp hàng đầu của người làm báo là tôn trọng sự thật và vi phạm điều 122 bộ Luật hình sự (tội vu khống). Tương tự, báo An ninh thế giới cũng đăng tải nhiều bài báo

nhằm vu khống, bôi nhọ nhân phẩm của nhiều đồng bào yêu nước khác, nhưng không đăng các bài báo phản biện, phản hồi. Tôi sẵn sàng chứng minh trước công luận nhận định này nếu có cơ hội.

Nếu anh/chị không thấy Thượng tọa Thích Thiện Minh phản hồi những thông tin sai lệch của anh/chị. Và cũng không nên ngạc nhiên vì đạo nhà Phật có câu :” Oan ức không cần biện bạch, vì biện bạch là nhân quả chưa xả”.

Đối với cá nhân tôi và nhiều người khác, Thượng tọa Thích Thiện Minh là một tu sĩ Phật giáo yêu nước, có ý chí kiên cường trước bạo quyền, có một tấm lòng từ bi, độ lượng. Nhiều thông tin trong bài viết của anh/chị cũng (vô tình?) chứng tỏ điều đó. Ở đây tôi xin trích đăng một đoạn nguyên văn trong cuốn hồi ký “26 năm lưu đày” của Thượng tọa:

“ Cuối cùng tôi nguyện cầu mười phương chư Phật khai thị Phật tánh cố hữu của những tư tưởng bảo thủ trong Đảng CSVN, sớm giải thoát khỏi phiền trược, dứt bỏ ác nghiệp cơ cầu, hồi tâm chuyển ý, quay về nẻo thiện để đưa Dân Tộc, Tổ Quốc Việt Nam ngày càng thăng hoa phát triển.” (tr. 256).

Một con người nhỏ bé, không quyền lực, vừa trải qua 26 năm (hai mươi sáu năm) trong nhà tù ác nghiệt mà vẫn giữ được một tâm thế bình thản, vững chãi, nhân ái với những kẻ đã đày đọa mình, vẫn khắc khoải với đất nước như thế, chắc chắn phải có một tinh thần lớn mạnh và bao dung vô cùng. Anh/chị có thấy rõ sự tương phản với những gương mặt thất thần, những lời trốn tránh, van xin của các vị đảng viên cộng sản đứng trước vành móng ngựa thời gian gần đây?

Về Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo mà anh/chị đề cập (tên đầy đủ phải là Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam):

Anh/chị đã viết “Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo” do ông ta nặn ra”: anh/chị đã dùng từ bôi bác đã tự (nhào nặn) đối với quyền tự do lập hội của công dân đã được qui định tại điều 69 Hiến pháp hiện nay và vô hình chung đã xúc phạm cả những tổ chức, hội đoàn khác của người Việt Nam chúng ta như “Tâm tâm xã”, “Thanh niên cách mạng đồng chí hội” hay “Đảng cộng sản đông dương”. Chúng ta nên có tinh thần tôn trọng một cách bình đẳng đối với mọi hội đoàn, tổ chức không nên vì đảng phái, khác biệt chính kiến để rồi bôi bác hay mạ lỵ!

Anh/chị viết “Bản chất của Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo” có thể tóm gọn trong mấy chữ: Đó là xóa bỏ Điều 4 Hiến pháp, xóa bỏ Nhà nước Cộng hòa Xã hội chủ nghĩa Việt nam.” Thừa anh/chị Hòa Xuân, điều “tóm gọn” của anh/chị đã hoàn toàn sai sự thật.

Sự thật là chúng tôi (những thành viên và ban cố vấn, điều hành của Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam) đều có chính kiến đề nghị xóa bỏ Điều 04 Hiến pháp hiện hành và tiến tới thiết lập một chế độ dân chủ đa nguyên cho Việt nam trên tinh thần hòa bình, chuyển đổi Nhà nước do đảng cộng sản lãnh đạo hiện nay thành một Nhà nước Pháp quyền thực sự do dân bầu lên, nhưng tôn chỉ và mục đích của Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam đã được xác quyết rõ như sau:

Tôn Chỉ và Mục Đích của Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam là: nhằm thể hiện tinh thần đoàn kết, tương thân tương ái cho mọi tù nhân Chính Trị, Lương Tâm, và Tôn giáo đã từng bị giam cầm.

- Giao lưu, hỗ trợ và vận động với các tổ chức Từ Thiện, các tổ chức xã hội, và y tế quốc tế để trợ giúp thuốc men, y tế... Từng bước tạo công ăn việc làm để các tù nhân ổn định cuộc sống. Hội có phương hướng đoàn kết rộng rãi để phát huy tính ái hữu ngày càng thêm lớn mạnh.
- Hội quan tâm đến đời sống, bệnh tật, già yếu, quá vãng của Hội Viên .v.v... Đồng thời giúp đỡ đến con cái của các Tù Nhân Chính Trị đã chết trong các nhà tù, đã chết sau khi ra khỏi tù. Con cái của các tù nhân này sẽ được xem như Hội Viên cảm tình của Hội.
- Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam từng bước hoạt động thật vững chắc vì mang tính lịch sử và lâu dài.
- Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam ủng hộ tiến trình dân chủ hóa đất nước, nhằm góp phần xây dựng một xã hội thực sự dân chủ, tự do, công bằng và hạnh phúc cho Dân tộc Việt Nam.
- Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam sẽ bênh vực và bảo vệ Hội Viên khi bị bất cứ ai sách nhiễu, khủng bố, hành hung, đe dọa, bị chiếm đoạt tài sản, bắt giam trái phép hay hãm hại dưới mọi hình thức. Việc bênh vực và bảo vệ lẫn nhau trong Hội cũng là nghĩa vụ của tất cả Hội Viên.

(Trích điều 04 của Bản điều lệ Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam.
Website: www.vprpfa.org)

Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam cho đến nay mới thành lập được hơn một năm, mặc dù còn nhiều khó khăn, nhưng chúng tôi có thể tự hào đây là một Hội đã qui tụ và nhận được sự hưởng ứng từ nhiều thành phần trong xã hội từ những cựu đảng viên cộng sản tới những người không cộng sản, những cựu viên chức thuộc chính quyền Việt Nam Cộng Hòa trước đây cũng như các cựu viên chức trong chính quyền Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt nam, từ đồng bào ở trong nước và nước ngoài. Trong đó có nhiều vị không chỉ dũng cảm xả thân trong các cuộc chiến chống thực dân ngoại xâm mà còn dũng cảm trong cuộc chiến chống giặc nội xâm, độc tài hiện nay. Có nhiều vị đã từng giữ những vị trí lãnh đạo cao cấp trong lực lượng công an nhân dân (bộ chủ quản của báo Công an nhân dân và An ninh thế giới), quân đội nhân dân. Sự ủng hộ rộng rãi đó là điều minh chứng rõ ràng cho mục đích tốt đẹp, chính yếu của hội là “đoàn kết, tương thân tương ái cho mọi tù nhân Chính Trị, Lương Tâm, và Tôn giáo đã từng bị giam cầm.” Chúng tôi biết rằng, đối với mỗi cá nhân đề nói lên được tiếng nói của lương tâm, để đối mặt với bạo quyền vì quyền lợi chung của đất nước là một quá trình không dễ dàng và khác nhau, nhưng nếu một lúc nào đó anh/chị hoặc ai đó dám cất lên tiếng nói đứng về phía nhân dân và công lý, dám đối mặt với bạo quyền, anh/chị hãy tin rằng phía sau quý vị vẫn luôn có một hội Ái hữu đó là Hội ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam.

Trân trọng kính chào

Bác sĩ Phạm Hồng Sơn

Tổng thư ký hội Ái hữu tù nhân chính trị và tôn giáo Việt nam

Địa chỉ nhà riêng: 72 B Thụy Khuê – Hà nội.

Hà nội ngày 08/11/2007.

B-Sau đây là 3 bài viết của một vài cây bút trung thực tại tỉnh Bạc Liêu, được gửi đến trang web của Hội Ái Hữu Tù Nhân CT&TGVN. Mặc dầu, tôi chưa có dịp diện kiến các tác giả. Nhưng, tôi bày tỏ lòng tri ân khâm bội tinh thần hào hiệp nghĩa cả của quý vị, tôi xin trích lại nội dung các bài viết ủng hộ nói trên ghi vào trong quyển Lưu Lạc Ký

(3 năm sau khi ra khỏi nhà tù nhỏ) xem như là một kỷ niệm trong đời.

1/CÂU CHUYỆN BÁT BÌNH

(Cán Bộ CS Quang Chính)

Là một cán bộ bình thường đang công tác tại tỉnh Bạc Liêu. Vừa qua tôi có theo dõi tin tức trên báo, đài phát thanh, đài truyền hình Bạc Liêu đăng tải về bài viết của Ông Huỳnh Văn Ba “ kẻ đội lốt tu hành” tức nhà Sư Thích Thiện Minh, tên nhà Sư dường như tôi đã nghe các cô bác, anh chị có nói đến cách đây nhiều năm khi tôi còn bé...Những lời phê phán của một số tác giả được lập đi lập lại với nội dung gần như giống nhau, có điều dở nhất là quý nhà Sư lại đứng ra phê phán tổ giác nhà Sư, mà Sư đứng tên tổ giác là Sư của Mặt Trận Tổ Quốc. Sư đã từng hoạt động chính trị từ trong chùa...Tôi cố tìm hiểu những vấn đề thực hư vì lời đồn đại tuyên truyền râm rả suốt mấy tuần qua của các ngành chức năng trong đó có những người lãnh đạo của đơn vị tôi đang công tác, tôi trực tiếp tiếp xúc với một số cơ quan và đồng bào trong tỉnh, tiếp cận những người hàng xóm, những người thân và một số tín đồ Phật tử lão thành của nhà Sư để hiểu rõ tường tận sự việc này. Nhất là báo đài đăng tải liên tục, nhiều đồng bào xa gần trong đó có tôi đã tưởng nhà Sư đã bị bắt, hoặc là chính quyền đang chuẩn bị trước dư luận để cầm tù Ông Sư cho hợp pháp. Tôi thấy hơi lạ là việc phá huỷ ngôi tịnh thất bé nhỏ nằm sâu trong hẻm cách lộ giới 40 mét, một ngôi nhà bề ngang 4 mét, dài 7 mét, một nơi không ảnh hưởng tranh chấp đất đai, không nằm trong khu vực giải toả hay thuộc diện quy hoạch của nhà nước và cũng không chiếm lòng lề đường, việc nhà Sư cho người em là Ông Huỳnh Hữu Nhiều hợp thức hoá thủ tục, xin phép hợp pháp chính quyền xem như gần hoàn tất. Có điều khá nghịch lý là Ông Dương Văn Lợi vừa ký xác nhận quyền sử dụng đất tức sổ đỏ cho Ông Huỳnh Hữu Nhiều thì cách một ngày sau cũng chính ông Dương Văn Lợi ký Quyết định số 68 ra lệnh nhà Sư phải tự phá huỷ ngôi nhà trong thời hạn 5 ngày nếu không, thì UBND thị xã, công an thị xã, phòng Quản lý Đô thị thị xã, cơ quan thị đội, công an phường đến cưỡng chế phá huỷ, và đúng như thế! Chính quyền tỉnh Bạc Liêu đã huy động một lực lượng chưa từng có so với các cuộc giải toả cưỡng chế trước đây và đã phá sập hoàn toàn ngôi nhà.

Trong lúc đất nước và nhân dân còn nghèo, nhà nước đang chủ trương xoá đói giảm nghèo, kêu gọi xây dựng những căn nhà thương, tình nghĩa, thà rằng chính quyền trưng dụng ngôi nhà vào mục đích lợi ích cho cộng đồng, hoặc cho chủ sở hữu cam kết làm nhà để ở, vẫn còn hữu ích và có ý nghĩa cao đẹp hơn là biến ngôi

nhà thành đồng gạch vụn, sự hoang phí hao tổn tiền của nhân dân lên đến hàng trăm triệu đồng. Tôi thấy đây là sự hiềm thù cá nhân, đập phá cho đã nư, chỉ vì sự phân biệt đối xử với một tôn giáo mà nhà nước không muốn cho tự do hoạt động độc lập chỉ vì họ không theo mình, tức đảng và mặt trận. Sự chèn ép, bách hại không dừng lại sau khi đập phá ngôi tịnh thất của nhà Sư, mà còn tiếp tục tấn công mạnh mẽ khám xét nhà ở, kiểm tra hệ thống internet, niêm phong tịch thu máy vi tính, mời nhà Sư làm việc liên tục nhiều ngày hình bóng nhà Sư ra vào tại cơ quan công an tỉnh dường như trở thành quen mặt, dân chúng dần dần nhận rõ, một sự khủng bố có tổ chức, có hệ thống, có chỉ đạo từ trên xuống dưới... Ngoài ra các bài báo Bạc Liêu còn trắng trợn vu cáo, bôi nhọ xúc phạm danh dự và nhân phẩm của công dân, tờ báo đại diện cho tỉnh mà mượn những tay bồi bút để chỉ trích, phê phán tố giác, vu cáo vụn vặt... để trở thành tờ báo lá cải tầm thường. Thử hỏi, Phạm Hải Huy mượn danh tờ báo Bạc Liêu để lập trang web, trước tiên là Hải có nhã ý hợp tác với báo Bạc Liêu, nhưng bị từ chối, cuối cùng chính quyền quay lại quy kết chụp mũ Phạm Hải Huy cho rằng Huy đã làm giảm uy tín của tỉnh, còn những kẻ bêu rêu, bôi nhọ nhà Sư, chính nhà Sư đã gửi đơn khiếu nại đến các cơ quan chức năng thì chẳng ai dính chính, thế là sao?

Là Cán bộ tôi cảm thấy bất bình, nhưng bản thân không cao chức, nếu nói ra sẽ bị trừ dập, khó yên, tôi rất căm phẫn những kẻ thừa gió bẻ măng, ngu trung, mê muội... chẳng biết đâu là lẽ phải... những kẻ ích kỷ, hẹp hòi chỉ có những tư tưởng thù hằn, chẳng có chút lương tâm công bằng và đại lượng. Là tuổi trẻ nhưng tôi chưa biết truy cập mạng nên phải nhờ ít thân hữu bạn bè để gửi gắm đôi dòng nhận định của mình khi thấy sự bất bình này, tôi thiết nghĩ ở trên đời theo tâm lý thường tình hầu hết điều tốt người ta hay khoe, còn xấu thì che. Nhưng nhà Sư không ngần ngại đem những bài báo Bạc Liêu, vu cáo bôi nhọ mình phổ biến trước công luận thế giới để cho mọi người lượng định chỉ bấy nhiêu cũng đủ hiểu sự việc như thế nào rồi! Tôi không biết nhà Sư có làm cách mạng không? Mà tờ báo Bạc Liêu quy kết rằng nhà Sư phản cách mạng, theo tôi những kẻ phản cách mạng là những người đã từng tham gia cách mạng hoặc phá sản lại sự nghiệp cách mạng do mình tạo nên như tham ô, tham nhũng, bẻ phái, ô dù đi ngược lại khát vọng của toàn dân.

Mấy lời nhận định này tôi mong rằng các bác, các chú lãnh đạo tỉnh Bạc Liêu sớm nên tự mình nghiêm túc xem xét lại việc làm của mình, vì một quyết định sai lầm sẽ gây tác hại vô cùng và mang tai tiếng phá chùa, phá thánh thất, những nơi ấy là nơi tôn nghiêm thờ tự, là nơi thể hiện đức tin, tín ngưỡng của dân gian, nếu chính quyền tỉnh cố tình xâm hại thì sẽ mãi mãi muôn đời lưu lại vết nhơ cho tỉnh bộ Bạc Liêu.

30/03/2007

Quang Chính

2/ CÀN KIỂM LẠI MÌNH

Là một cán bộ hơn 15 năm công tác tại tỉnh nhà. Tôi lớn lên trong một gia đình cách mạng, được sự đùm bọc chở che và dìu dắt trong vòng tay yêu thương của

Đản.Tôi rất ái mộ và cảm ơn những tấm gương trong sáng đạo đức, trung thực, công bằng, liêm khiết của các cô chú, các bậc cha anh... Thật tình tôi chẳng ưa và lánh xa những hình ảnh xấu, những tấm gương đen tối làm nguy hại cho tuổi trẻ chúng tôi như những nạn: hối lộ, tham ô, bè phái, hống hách, cửa quyền, những thủ đoạn, mưu mô toan tính hiểm ác, vô đạo đức hành xử từ trong nội bộ cho đến đối với nhân dân.

Hơn tuần lễ qua, có một sự kiện khá nổi bật tại tỉnh Bạc Liêu đến nay dư âm vẫn còn vọng lại gần xa trong tỉnh.

Theo tin tức một chiều từ phía nội bộ của Đảng, Chính quyền và công an được triển khai...trong cơ quan...qua vụ lực lượng công an tỉnh, thị xã đã tiến hành kiểm tra hành chính và bắt tạm giữ một số người khách lạ từ thành phố Hồ Chí Minh và các tỉnh lân cận đã đến tham quan Bạc Liêu, đồng thời thăm viếng nhà ông Huỳnh Văn Ba (Thích Thiện Minh) một đối tượng sau 26 năm trở về luôn trong tầm mắt theo dõi và nghi ngờ của công an tỉnh Bạc Liêu. Sau khi ra lệnh cách ly dẫn giải những đối tượng là về công an thị xã Bạc Liêu tạm giữ. Các cơ quan chức năng của tỉnh, thị xã tiếp tục đọc lệnh khám xét nhà ông Huỳnh Văn Ba niêm phong 3 thùng kinh sách, tiền bạc, điện thoại di động tất cả chuyển về phòng công an thị xã.

Sau khi đúc kết công tác chẳng có kết quả gì quan trọng, nhưng tưởng sự việc trẻ đã dừng lại và nội bộ của ngành công an tỉnh, thị xã nên rút kinh nghiệm tự phê và kiểm điểm lại việc mình làm, nhất là buổi họp diễn ra ngày thứ bảy ngày 08/12/2007 có sự tham dự của Bộ công an, có Sở công an tỉnh, thị xã và phường 1, một phần kiểm điểm ông Trịnh Văn Tư, phó công an thị xã Bạc Liêu đã có những hành vi và lời nói thô thiển, mất quan điểm, xúc phạm, thách thức với tôn giáo. Trong cuộc họp này Bộ công an đã lên tiếng cảnh báo công an tỉnh Bạc Liêu, thị xã Bạc Liêu đã 2 lần tiến hành khám xét nhà của ông Huỳnh Văn Ba chẳng đạt được kết quả như công tác khám xét khẩn trương, điều này đã làm cho ngành công an mang nhiều tai tiếng .... Và lần này cuối cùng cũng chỉ tìm cách viện cớ vào một vài sự việc khác để che mắt quần chúng hay nói đúng hơn là lừa bịp nhân dân; chỉ viện vào một vài cớ khác để cáo buộc đối tượng nhằm cho sự việc được êm xuôi hợp pháp.

Hơn nữa, mới đây tờ báo an ninh thế giới ra ngày thứ tư 12/12/2007 với tựa đề ; Huỳnh Văn Ba “ ngựa quen đường cũ; trang web : <http://www.cand.com.vn>.

Bản thân là cán bộ tôi không thích ai hoạt động chính trị nhằm lật đổ chính quyền, tôi có thể thông cảm nếu ai tham gia tổ chức đối lập nhằm đối thoại một cách ôn hoà, bất bạo động mang tính xây dựng,... nhưng khi xem qua bài báo và chứng kiến tận mắt sự kiện xảy ra tại tỉnh nhà, tôi rất lấy làm xấu hổ vì ngành công an tỉnh Bạc Liêu đã tự làm thấp đi giá trị của ngành mình. Vì đã cung cấp cho tác giả Hoà Xuân đăng tải một bài báo vô bổ, nội dung sai biệt quá nhiều trên thực tế, thậm chí một số chuyện phóng đại. chuyên không nói có...thêm thắt vụn vè, tro trên...không mang tính thuyết phục, cho dù nhằm để tuyên truyền. Vì quá vụn vè kém cỏi nên bị phản tác dụng khiến đối tượng Huỳnh Văn Ba cùng một số người khác có liên quan tỏ thái độ kinh thường, bất phục. Chúng ta thất bại vì không khả năng làm cho các đối tượng tâm phục khẩu phục...Tôi điền hình các điểm sau đây 1/- Vì quyền lợi và bị oan ức nên dân chúng tỉnh Bạc Liêu tụ tập trước cơ quan công quyền tỉnh khiếu kiện đăt đai hoặc kéo lên thành phố Hồ Chí Minh mà đổ trút cho rằng Huỳnh Văn Ba kích động, xúi giục với ý đồ tạo ra sự lộn xộn về an ninh chính trị là cáo buộc,

quy chụp phi lý đứng về góc độ nào đó vô tình làm cho đối tượng tăng thêm uy tín...phản tác dụng “gấp lửa bỏ tay người”.

2/- Khám xét nhà không trao lệnh khám và không trao biên bản niêm phong tang vật cho chủ nhà. Lệnh khám do trung tá Trần Thanh Quốc phó công an thị xã Bạc Liêu ký và niêm phong sách mà lại nói là 3 thùng tài liệu và còn nói trong số ấy có 280 tang chứng, nội dung rất phản động, chống phá nhà nước. Thực ra, mấy ngày nay trong cơ quan công an thị xã Bạc Liêu ai mà không biết việc ông Trịnh Văn Tư phó phòng công an ký giấy mời ông Huỳnh Văn Ba làm việc nhưng ông đã từ chối với lý do “ông Trịnh Văn Tư không xứng đáng và không đủ tư cách mời ông Ba. Vì ông Trịnh Văn Tư có lời lẽ phỉ báng tôn giáo” bên cạnh ông Huỳnh Văn Ba còn đưa ra điều kiện công an thị xã Bạc Liêu phải trao tất cả các lệnh khám nhà, lệnh khám thân thể, lệnh tạm giữ ông mới chấp nhận làm việc. Mấy thùng vẫn còn niêm phong để trong phòng riêng ông Trịnh Văn Tư chưa tháo mở mà nói có 280 trang phản động, thật xấu hổ vô cùng.

3/- Ngoài ra, bài báo còn quy kết các vị khách tham quan Bạc Liêu có liên quan đến “Cao trào nhân bản” mạng lưới nhân quyền, dân chủ nhân dân Việt Tân, nhóm đại diện thanh niên dân chủ, đã khiến mọi người trong cuộc cho rằng bài báo trung ương của ngành công an “láo khoét” vô giá trị.

4/- Bài báo an ninh thế giới mang tính “đầu voi đuôi chuột” lúc đạo đầu quy chụp nghe ghê gớm, kết cuộc tuyên bố mở lượng khoan hồng và kêu gọi đối tượng thức tỉnh, đúng là đạo đức giả.

5/- Mấy hôm tôi chuyển vài hình ảnh đến quý vị, rất tiếc tôi bận công tác không chụp được lúc ông Trịnh Văn Tư tuyên bố cách ly dẫn giải từng người ra xe đưa về công an thị xã thì trên bàn còn lại các loại bánh, trái cây, hột dưa, nước trà của chủ nhà đãi khách thì lúc ấy lực lượng công an tỉnh, thị xã xúm quanh bàn ngang nhiên rót nước trà, ăn bánh tẻ bơ như không có chuyện gì. Thật là không biết dùng từ ngữ gì để diễn tả những cử chỉ và hành động kém lịch sự này. Trong lúc ấy, tôi thấy ngượng vô cùng.

6/- Bên cạnh để bôi nhọ người khác bằng cách...thiên diệt quan hệ nam nữ cho dù danh từ “bạn gái cũ” đó là hành động đơn hèn, vô sĩ,...biết đâu chỉ làm tăng sự lưu tâm của mọi người và uy tín tổ chức của các đối tượng tăng cao.

Qua một số sự kiện vu cáo, bôi chụp kém chất lượng của tác giả Hoà Xuân đã làm giảm thêm uy tín của ngành công an nhân dân. Thật đáng trách cứ sự phóng đại, có ít xịch nhiều của tác giả thật là nguy hại. Đáng lý ra tác giả nên kêu gọi Đảng, Chính quyền và ngành công an tỉnh Bạc Liêu cần nghiêm khắc tự phê kiểm việc làm trơ trẽn, trôn tráo, lố bịch của mình thì mới đúng./.

Bạc Liêu, ngày 15/12/2007

Quang Minh

3/AI TRÁO TRỞ ?

(Pv Cao Triều Tuân)

Ở trên đời có “3 Luật cần phân biệt”

1/ Luật Pháp Quốc Gia

2/ Luật Nhân Quả

3 /Luật Giang Hồ (Luật Rừng)

Tôi có dịp theo dõi các bài báo Bạc Liêu, trong mấy ngày qua nhận xét rằng tác giả các bài viết đăng tải nói về TT.Thích Thiện Minh(Huỳnh Văn Ba), không còn đứng trên gốc độ Luật Pháp Quốc Gia nữa! và cũng chẳng quan ngại đến Luật Nhân Quả, không có chút lương tâm suy nghĩ đến “Ác giả ác lai” dường như người viết và Ban Biên Tập bị hồ tư loạn tưởng chỉ dùng “Luật Giang Hồ” hay luật rừng! nên mới dùng những lời nói đã kích, bôi bác trơ trên để thống mạ một nhà dân chủ trải qua 26 năm tù vừa là nhà Sư đó là TT.Thích Thiện Minh, trung tá Nguyễn Đức Minh và Công an Bạc Liêu tráo trở đã giấu đầu lòi đuôi qua các bài viết khi chúng tôi thăm dò dư luận xin giải trình sau đây!

1/ Khi khám xét nơi ở của TT.Thích Thiện Minh, lệnh khám xét do trung tá Trần Thanh Quốc, phó trưởng công an TX.Bạc Liêu, phone:0913.990027 ấn ký, còn trung tá Trịnh Văn Tư, phó trưởng Công an thị xã Bạc Liêu, phone: 0913.000992 phụ trách lực lượng tiến hành khám xét phối hợp cùng công an tỉnh dưới sự điều động của trung tá Nguyễn Đức Minh, phone:(0781)823.796 và Nguyễn Thanh Sơn công an PA38 (bảo vệ chính trị tỉnh) khi đọc lệnh khám, nhưng không đưa lệnh khám,TT Thích Thiện Minh phân chứng trước mặt hàng trăm đồng bào vây quanh sân, cuối cùng trung tá Nguyễn Đức Minh, trưởng phòng Điều tra công an tỉnh Bạc Liêu đuối lý phải đưa cho TT. Nhưng sau đó mời TT. đến phòng công an thị xã Bạc Liêu trong đêm, nói rằng chỉ đến làm việc nhanh và cho về ngay! Nhưng khi đến phòng công an thị xã, Thượng Úy Trần Văn Tường, đội trưởng Đội an ninh thị xã đọc lệnh khám thân thể, lệnh do Trung tá Nguyễn Phong, trưởng Công an thị xã Bạc Liêu, số phone:0913.990054 ấn ký và giao cho Thượng Úy Trần Văn Tường, Đội trưởng Đội an ninh thị xã Bạc Liêu, số phone: 0913.102307 cùng một số nhân viên an ninh khám xét sau đó lấy lại lệnh khám nhà, như vậy trung tá Nguyễn Đức Minh hay nói đúng hơn là công an Bạc Liêu tráo trở? Vì trung tá Minh thông báo cho gia đình hay chỉ mời Thượng Toạ Thích Thiện Minh đến công an thời gian ngắn sẽ trả về ngay! Nhưng họ lại giam giữ TT 24 giờ như vậy ai Tráo Trở?

2/ Lời giới thiệu bài viết “Huỳnh Văn Ba kẻ đội lốt tu hành” có đoạn “Vào ngày 2/12/2007, khi ngành chức năng tiến hành kiểm tra hành chính tại nhà số 89/353. đường Cách Mạng, khóm 10, phường 1.TX.Bạc Liêu do Huỳnh Hữu Nhiều(em ruột Huỳnh Văn Ba) làm chủ, thì vài giờ sau đó Huỳnh Văn Ba liên hệ với các đối tượng bên ngoài đưa tin, ảnh lên website: www.hahtncttg.Org với nội dung vu khống lực lượng làm nhiệm vụ một cách trắng trợn” Xin giải thích TT Thích Thiện Minh bị tạm giữ cũng do trung tá Trần Phong, trưởng Công an TX. Bạc Liêu ấn ký tạm giữ 24 giờ,vậy mà bài báo nói chỉ vài giờ sau đó...như vậy ai TRÁO TRỞ?

3/ Bài báo ra ngày thứ Năm 24/01/2008, tựa đề “Huỳnh Văn Ba vẫn chứng nào tật nấy” có đoạn nói rằng “CPU trong máy tính là của Huỳnh Văn Ba. Nhưng tờ báo số ra ngày thứ Bảy 26/01/2008 tựa đề “Huỳnh Văn Ba kẻ đội lốt tu hành” thì xác nhận CPU trong máy tính là của Nguyễn Văn Sơn (chủ sở hữu), như vậy ai TRÁO TRỞ? máy tính lúc niêm phong là do Sơn ký tên, nhưng khi làm việc ép Huỳnh Văn Ba ký tháo gỡ niêm phong luật pháp thế à! ai TRÁO TRỞ?

4/ Bài báo ngày 24/01/2008 như trên cũng xác nhận, 2 kỹ sư Trương Minh Nguyệt và Nguyễn Văn Ngọc tự ý tách ra khỏi Hội Ái Hữu để tham gia tổ chức chính trị với

danh xưng “Nhóm người VN yêu nước” nên vào ngày 6-3-2007 các vị có tên trên bị cơ quan An ninh Điều tra Đồng Nai khởi tố và ra toà vào ngày 11/12/2007. Nhưng báo thứ Bảy 26/01/2008 nói rằng: “Phiên toà các vị nói trên, toà án tỉnh Đồng Nai đã mời Huỳnh Văn Ba đến tham dự với tư cách nhân chứng phiên toà Huỳnh Văn Ba không đi” điều này bài báo càng TRÁO TRỖ vì Huỳnh văn Ba không có liên quan đến vụ án chính trị Nên Huỳnh Văn Ba không đến có thể thôi!

Như vậy, bài viết tựa đề “Huỳnh Văn Ba kẻ đội lốt tu hành tráo trở” nên sửa lại là “Công an tỉnh Bạc Liêu tráo trở” mới chính xác! Công an khám xét nhà đến nay 54 ngày rồi, mà chủ nhà chẳng có tờ giấy lộn lung, như vậy đúng là “Quân ăn Cướp” chứ còn gì? Luật pháp kiểu gì tôi cũng chẳng hiểu, nhất là VN chính thức đã trở thành thành viên không thường trực của Hội đồng Bảo an LHQ mà hành xử như thể luật rừng là tự xem thường luật pháp Quốc gia và Quốc Tế! Công an mà không tôn trọng luật pháp thì bảo sao người dân không tôn trọng?

Mấy hôm nay, chúng tôi tìm cách hỏi thăm cơ quan công an tỉnh Bạc Liêu có phương hướng giải quyết gì không? chẳng có sự giải thích nào, dường như đang đầu trí là phải? Còn gia đình TT Thích Thiện Minh, nhất là trong những ngày Cận Tết, ngôi nhà TT vắng bóng người, cửa rào và cửa nhà luôn khép kín, trông dáng vẻ u buồn! rất khó khăn tôi mới tìm được vài người lân cận hỏi thăm, tôi được bà con chung quanh thông báo về các ngôi nhà trọ kê bên hẻm nhỏ gần nhà Thượng Toạ Thích Thiện Minh, trong nhà trọ này có vài tên an ninh chìm bám sát theo dõi TT, người làm điếm tại chỗ là một cựu công an tỉnh tên là Tiến, bà con chỉ người này cho tôi nhìn biết mặt, thật y như rằng, khi xe tôi chạy ra hẻm thì anh ta nhìn theo và ghi số xe...chưa biết, tôi sẽ gặp rắc rối gì nữa đây trong vài ngày sắp đến!.

Qua các bài báo Bạc Liêu đăng tải trong 2 tuần lễ vừa qua, tôi có nhận định, một là túng thế không còn cách gì nên công an tỉnh Bạc Liêu cho đăng tải vớ vẩn, bôi bác để đối phó...việc hạ sách này càng làm giảm uy tín của công an tỉnh Bạc Liêu, hay là họ chuẩn bị trước dư luận để ra tay chụp mũ và bắt TT Thiện Minh không biết lúc nào? Điều tôi quan ngại và cảnh báo với TT Thiện Minh nên cẩn thận đi lại, nên cảnh giác coi chừng bị tông xe, hay công an Bạc Liêu có thể mượn tay lưu manh giang hồ, xì ke ma tuý hành hung TT khi đi đường không biết lúc nào nhất là vào lúc ban đêm, bởi khi công an dùng Luật Rừng hay Luật Giang Hồ thì việc gì họ cũng có thể xuống tay cho dù việc đê tiện nhất. Khi xem các bài viết lấy tên PV CT-XH mới thấy rõ bản chất ma mãnh, dã tâm, lật lọng tráo trở của công an Bạc Liêu./.

30/04/2008

PV Cao Triều Tuấn- Miền Tây (PTDCVN)

Chương XV: ỦY NHIỆM BS. PHẠM HỒNG SƠN PHỤ TRÁCH HỘI ÁI HỮU

Trong thời điểm Chính quyền tỉnh Bạc Liêu phát động chiến dịch trực diện tấn công tôi, công an kêu gọi các cơ quan ban ngành đoàn thể, thầy cô giáo, học sinh, công nhân viên chức, đảng viên hồi hưu đấu tố tôi bằng phương tiện truyền thông đại chúng, tôi nhận được tin tức cho hay Trung tá Trần Phong trưởng công an thị xã Bạc Liêu và Thượng úy Trần văn Tường đội trưởng Đội an ninh, trong một buổi tiệc đã tuyên bố “Huỳnh văn Ba không còn khả năng thuyết phục được nữa cho nên bây

giờ chỉ còn dùng phương cách cuối cùng là “Thí Chốt Bất Xe” Trong lúc đài tuyên hình Bạc Liêu, ra sức tuyên truyền bôi nhọ, tôi đã đi thành phố trị bệnh.

Hôm nay tôi được quý bà con thôn xóm Bạc Liêu thông báo rằng: “ Hằng ngày, tại nhà tôi có một anh thanh niên thân thể teo hóp, óm yếu trông giống như người bị nghiện ngập bắt ghé ngòi ngay trước cổng nhà” và thỉnh thoảng có một vài thanh niên mặc áo thun đen, mang kính đen chạy xe đến nhà với vẻ hăm hực hỏi “Huỳnh văn Ba có ở nhà không?” Ngoài ra, còn có vài cú điện thoại gọi đến số máy điện thoại bàn tại nhà tôi nói lớn tiếng trong máy “Huỳnh văn Ba là kẻ phản quốc, coi chừng mất mạng”...

Xét thấy đây là sự khủng bố hạ sách có chủ trương của chính quyền tỉnh Bạc Liêu, những lời lẽ đe dọa này có thể làm nguy hiểm cho tính mạng của tôi, nếu tôi trở về Bạc Liêu, nhất là trong lúc tình trạng đang bị bệnh. Cho nên, trước nhất cần có nơi an toàn yên tĩnh cho bản thân để điều trị và tịnh dưỡng tinh thần. Nếu ở Bạc Liêu sẽ bất lợi. Do đó, tôi tạm thời tạm trú tại TP, điều trị bệnh vì” « Đất lành chim đậu, đất xấu chim bay » Cho nên, tôi tạm vắng tại quê nhà một thời gian. Ngoại trừ, trường hợp công an tỉnh Bạc Liêu mời về giải quyết trả lại tài sản, giấy tờ tùy thân đã niêm phong phi pháp, họ phải thông báo trước tuần lễ, để tôi thu xếp công việc riêng, tôi mới trở về gặp gỡ và làm việc

Trong thời gian điều trị bệnh tôi Ủy nhiệm cho Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn, đương kiêm Tổng Thư Ký của Hội được toàn quyền thay mặt tôi điều hành Hội (đính kèm Thư Ủy Nhiệm), đồng thời tôi đã thông báo tin bị đe dọa này đến các tổ chức nhân quyền Quốc Tế và quý thành viên Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo VN trong ngoài nước. Từ đây trở về sau, nếu có điều gì bất trắc xảy ra đến bản thân tôi là do: Trung tá Trần Phong, Trưởng Công An Thị Xã Bạc Liêu, Trung tá Trịnh Văn Tư, Phó Công An Thị xã Bạc Liêu, Thượng Úy Trần Văn Tường Đội trưởng Đội An Ninh thị xã Bạc Liêu, Trung tá Nguyễn Đức Minh, Trưởng phòng An Ninh Điều Tra công an tỉnh Bạc Liêu, Nguyễn Thanh Sơn, công an PA38 và Trung Úy Nguyễn Việt Bằng PA24 tất cả những người có tên nói trên phải hoàn toàn chịu mọi trách nhiệm trước luật pháp quốc gia và Quốc Tế.

1/Sau đây là Thư Ủy Nhiệm BS Phạm Hồng Sơn

ỦY NHIỆM THƯ

Tôi tên Huỳnh Văn Ba, pháp danh Thích Thiện Minh

Hiện ngụ tại: 89/353, đường Cách Mạng, Khóm 10, phường 1, thị xã Bạc Liêu, tỉnh Bạc Liêu

Là Hội Trưởng Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị và Tôn Giáo Việt Nam(VPRPFA)

Ủy Nhiệm: Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn, Tổng Thư Ký Hội Ái Hữu, hiện ngụ tại Hà Nội

Được quyền thay mặt tôi điều hành Hội Ái Hữu Từ Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam trong thời gian tôi điều trị bệnh

Nay tôi ký tên để Bác Sĩ Phạm Hồng Sơn có danh chánh ngôn thuận và để làm bằng./,

Bạc Liêu, ngày 02 tháng 04 năm 2008

Hội trưởng,

(Ấn ký)

TT.Thích Thiện Minh

CHƯƠNG XVI: GẶP GỠ CHƯ TÔN ĐỨC VÀ TÔN GIÁO BẠN CÙNG CÁC VỊ CỐ VẤN HỘI ÁI HỮU

1/ Đại Lão HT. Thích Quảng Độ, Viện Trưởng, VHD. GHPGVNTN

Sau ngày 30-04-75 trong giai đoạn chính quyền CS vừa cưỡng chiếm miền Nam, chính quyền Mặt trận các tỉnh thành đang vận động ráo riết các tầng lớp, thân hào, nhân sĩ, trí thức, sắc tộc, tôn giáo để làm công cụ tuyên truyền nhằm kiện toàn bộ máy của Đảng. Lúc bấy giờ một số thành viên giáo hội PGVNTN tại các tỉnh, thành có hoạt động ngầm cho CS đã xuất đầu lộ diện công khai chính thức hoạt động trong lực lượng tôn giáo vận và còn lôi kéo thêm một số tăng chúng, tu sĩ, linh mục các chức sắc cùng tín đồ trí thức các nơi tham gia Mặt trận, nhiều chùa viện trực thuộc GHPGVNTN đã tự nguyện, một số bị bắt buộc làm nơi sinh hoạt hội họp công khai cho lực lượng Phật giáo vận của chính quyền.....

Được sự báo cáo từ các địa phương. Viện Hóa Đạo đã ban hành Thông tư ra chỉ thị các cấp Giáo hội cần chấn chỉnh lại các cơ cấu địa phương, đề nghị sớm tiến hành thành lập lại các Ban đại diện và báo cáo về những vụ việc bị chính quyền địa phương đàn áp, sách nhiễu, sung công chiếm dụng tài sản của các giáo hội để Trung Ương, Viện Hóa Đạo kịp thời can thiệp. Ở tỉnh Bạc Liêu, TT. Thích Hiền Giác, Phó Đại diện kiêm Đặc Ủy Tăng Sự và Đại Đức Thích Quảng Thiệt, Tổng Thư ký Ban Đại Diện tỉnh đã hoạt động ngầm cho CS từ lâu nên sau ngày 30-04-75 các vị này đã chính thức hoạt động công khai cho chính quyền. Hai vị này còn lôi kéo thêm Đại Đức Thích Huệ Hà, Chánh Đại Diện Quận Vĩnh Lợi kiêm Đặc Ủy Hoàng Pháp (nay là HT.). Ngoài ra, còn một số Đại Đức như ĐĐ. Thích Phước Thọ, ĐĐ. Thích Minh Hạnh, ĐĐ. Thích Minh Quang, ĐĐ Thích Minh Bồn và nhiều tu sĩ khác đã hoàn tục. Tình hình Giáo hội tỉnh Bạc Liêu lúc bấy giờ hoàn toàn bế tắc vì thiếu nhân sự. HT. Thích Trí Đức Chánh Đại Diện tỉnh Bạc Liêu gần như bị cô đơn... Tôi được HT đề cử đến thành phố công tác một số Phật sự cần liên hệ đến Tổng Vụ Hoàng Pháp TW và Viện Hóa Đạo. Tôi đến Ba Xuyên (Sóc Trăng) cùng HT. Thích Tịnh Hạnh, Chánh Đại Diện tỉnh Sóc Trăng kiêm Phó Đại Diện tỉnh Hậu Giang lên đường đến Chùa Ấn Quang, trụ sở chính của VHD. Trước nhất tôi gặp TT. Thích Thuyền Ấn tường trình về Đặc Ủy Hoàng Pháp tỉnh Bạc Liêu. kế tiếp tôi đến đánh lễ HT Thích Huyền Quang, lúc ấy Ngài là Phó Viện trưởng VHD, sau đó tôi và HT Thích Tịnh Hạnh đến chùa Giác Minh thăm HT. Thích Quảng Độ, lúc ấy Ngài khoảng 40 tuổi đương kiêm Tổng Thư Ký VHD, tôi lĩnh hội Ngài rất nhiều việc liên

quan đến GH và chế độ CS hiện hành... Qua cuộc gặp gỡ này không bao lâu Chư Tôn Đức VHD bị bắt giam ... Và tôi bị tù suốt hơn ¼ thế kỷ.

Sau 26 năm lưu đày khổ sai biệt xứ tôi được trả tự do ngày 02/02/2005 tôi ghé thăm người Chị tại TP, chiều hôm sau tôi đến Thanh Minh Thiền Viện, Q. Phú Nhuận, đánh lễ HT. Thích Quảng Độ, gần 30 năm tôi mới được gặp lại Ngài. Hòa Thượng bây giờ đã là một bậc Đại Trưởng lão Cao Tăng tuổi gần 80 nhưng trông tướng người phương phi đạo mạo, tinh thần vẫn minh mẫn, oai đức trang nghiêm, nụ cười vẫn tươi vui, nói chuyện ôn tồn cởi mở một cách thân tình, mang phong cách uy dũng, thảnh thỏng pha trò duyên dáng tạo cho buổi tiếp xúc rất hứng khởi, thích thú, sâu sắc và đầy ấn tượng. Tôi nhìn lên vách phòng thấy treo tấm ảnh lúc HT bị quản thúc tại tỉnh Thới Bình, nơi quê hương Ngài, gương mặt sáng, vàng trán cao, rộng, hàm râu dài trắng xóa trông giống như một Tiên Ông, thật tuyệt đẹp. Tôi có hỏi về tấm ảnh HT. vui vẻ trả lời Ngài chụp để làm kỷ niệm 10 năm bị quản thúc, vì thời điểm ấy muốn có được 1 lưỡi lam để cạo râu tóc thật là khó và cũng chẳng biết phải nhờ ai! HT. cho biết công an cấp cao có lần đến gặp và hỏi HT.” Sao Ngài để râu dài thế! HT. chỉ đáp trong Luật phật, Đức Như Lai là ngôi pháp vương, thấu biết tất cả nghiệp tính của chúng sinh, nên Đức Phật chế ra luật, trong giới luật có khai, giá, trì, phạm (Pháp, chỉ, trì, tác, phạm, danh, chủng, tánh và tướng)... Người xuất gia đương nhiên là thế trừ tu phát (cạo bỏ râu tóc) Tuy nhiên, có những sự duyên như nạn xứ hay chiến tranh... trong hoàn cảnh khó khăn ấy thiếu thốn mọi phương tiện. Đức phật cũng hoan hỷ giảm chế. Trong buổi tiếp xúc tôi nhận xét HT. là một nhà lãnh đạo GHPGVNTN hữu tài, hữu đức, hữu tâm, hữu lực và nhiệt quyết, nhiệt thành đối với Đạo Pháp và Dân Tộc. Có vấn đề khá nhạy cảm và tế nhị HT tuổi cao hay có bệnh tim mạch và tiểu đường, cho nên văn phòng Viện Hóa Đạo e ngại tường trình mọi việc ưu khuyết, thuận, nghịch, hoặc sự bình phẩm xa gần liên quan đến giáo hội có thể làm ảnh hưởng đến sức khỏe của Ngài. Vả lại, trên cương vị tối cao HT. thường an trú nơi chốn thâm nghiêm, ít tiếp cận đồ chúng. Từ đó, ít nhiều cũng có tác động đến xác suất những quyết định của Ngài. Đặc biệt, trong thời kỳ pháp nạn, sự cải cách, phân hóa của các thế lực vô minh càng ngày mạnh mẽ. Nên bên cạnh Ngài cần phải có thêm nhiều người trung nghĩa hơn tình thế hiện nay.

Nói tóm lại: Đối với HT. Thích Quảng Độ, đương kim xử lý Viện Tăng Thống, Viện trưởng VHD. GHPGVNTN tôi vô cùng khâm kính và không quên nghĩa nặng tình sâu của Ngài. Nhân buổi tiếp chuyện với phật tử Nguyễn Trường Hưng, có nickname (hẹn_nhé_saigon) cư ngụ tại: Úc Châu, số phone 4021719612, Hưng từ Úc Châu gọi về thăm hỏi sức khỏe tôi vì hay tin tôi lâm trọng bệnh. Bên cạnh cuộc điện đàm, Đạo Hữu Hưng cũng có vài lời nhờ tôi thỉnh an đến HT. Thích Quảng Độ về tình hình sức khỏe của Ngài và trao đổi một số công việc Phật sự có liên quan đến GHPGVNTN, khiến tôi nhớ lại 3 việc hảo sự cao nghĩa, mang dấu ấn Phật chất và tấm lòng bi nguyện của HT.

Điều thứ nhất: Tôi rất xúc động và bội phục nhất, số tiền HT. Thích Quảng Độ nhận giải thưởng Rafto của Na-Uy, trên 11.000USD, Ngài đã chỉ thị từ hải ngoại gửi tịnh tài trực tiếp về hỗ trợ một ngôi chùa Đức Sơn tại Huế do Ni Sư Minh Tú làm Giám Đốc, nơi đây nuôi trẻ Cô Nhi trên 100 em. Các em sống lang thang cơ nhỡ, thiếu thốn tình thương. Được quý Ni cô, Ni sư là người mẹ thứ hai, với tấm lòng từ bi nơi cửa Phật đã ra tay đùm bọc, dạy dỗ, chở che...

Điều thứ hai: HT. biết hoàn cảnh tôi ra tù không có chùa phải tạm trú tại nhà người em, gia đình thế tục lại vừa lo công việc của Giáo hội, rất bất tiện. HT. Thích Quảng Độ đã thể hiện đạo tình chí thiết, đích thân Ngài hạ lời thỉnh ý kiến chung của Hội đồng Viện, sau đó, phê chuẩn rút tiền quỹ Giáo Hội giúp tôi 100.000.000\$ (Một trăm triệu đồng) để xây dựng ngôi Tịnh Thất kề cận nhà người em tại Bạc Liêu, chính HT. Thích Không Tánh, Tổng Vụ Từ Thiện Xã Hội từ thành phố đến Bạc Liêu chuyển giao số tiền này tận tay tôi, rất đáng tiếc, vì gặp ác duyên, ma chướng, ngôi tịnh thất xây dựng gần hoàn thành thì bị chính quyền tỉnh Bạc Liêu ra lệnh cho hàng trăm công an tấn công phá hủy.

Điều thứ Ba: Nhiều lần tôi đến Thanh Minh Thiên Viện thăm Ngài, có mặt vài huynh đệ. Tôi có nói về việc bên hải ngoại đề cử HT. Thích Quảng Độ nhận giải Nobel Hòa Bình. HT. vui vẻ nói «Tôi đấu tranh cho dân tộc và đạo pháp chứ không phải phân đấu vì giải thưởng ấy. Nhưng nếu tôi được quốc tế trao tặng phần thưởng ấy, tôi sẽ vận động thêm các GHPGVNTN hải ngoại, quý đồng bào phật tử khắp năm châu, các tổ chức từ thiện quốc tế giúp đỡ tài lực, vật lực, nhân lực và trí lực để xây dựng một bệnh viện miễn phí tại Quận 7, để giúp đỡ dân nghèo. Nếu hoàn thành được tâm nguyện này, tôi có xuôi tay nhắm mắt theo Chư Tổ, Chư Phật tôi cũng an lòng. Tôi có tâm sự những hoài vọng của HT với nhiều phật tử và quý thân hữu tại các châu lục xa gần hải ngoại, nhiều cá nhân, và đoàn thể cùng đồng bào phật tử nghe tin này, nhất là các gia đình có con, em, cháu đã tốt nghiệp y khoa hứa hẹn sẽ khuyến khích mọi người sẵn sàng cống hiến sở học của mình cho mục đích cao cả ấy. Tôi có trình lại cùng HT thiện ý này của quý đồng bào, thân hữu hải ngoại, HT mỉm cười và nói « A Di Đà Phật, Nguyện cầu Chư Phật gia hộ cho con em quý đồng bào có tấm lòng và hảo ý nói trên được thành công trên con đường cử nghiệp »

Thiện công, thiện ngôn, thiện đức của HT bất cầu danh, chỉ mong muôn tự tha đều lợi lạc. Tôi chân thành triêm ân công đức HT. Thích Quảng Độ đã ưu ái ân tứ cho tôi một đạo tình nồng hậu. Ngài mãi là tấm gương sáng để Tăng chúng cùng pháp đồ noi bước. Tôi cúi đầu mạo muội vài ý tứ cung kính đạo tạ cùng Ngài.

Ngoài ra, cách đây không lâu, theo yêu cầu của hội nhà văn hải ngoại, quý hội có nhã ý viết 1 quyển sách với tựa đề “Cội Tùng Trước Gió” nói về HT, các vị đã đề nghị tôi đóng góp đôi dòng, tôi xin ghi lại nội dung bài viết của tôi sau đây.

Nhận xét của tôi được gửi gắm qua bài viết ngắn theo yêu cầu của hội các nhà văn hải ngoại, quý hội có nhã ý viết 1 quyển sách với tựa đề “Cội Tùng Trước Gió” nói về HT, các vị đã đề nghị tôi đóng góp đôi dòng, tôi xin ghi lại nội dung bài viết của tôi sau

HÒA THƯỢNG THÍCH QUẢNG ĐỘ BẠC TRÍ NHÂN KIM CƯƠNG **TT.Thích Thiện Minh**

Từ trong nước, tôi được Cô Trâm Oanh tại Đức Quốc báo tin cho biết, anh Việt Hải là tác giả một quyển sách vừa hoàn thành với nội dung nói về “**Hòa Thượng Thích Quảng Độ**” và sẽ được lên khuôn in ấn vào một vài hôm nữa, Cô nói rằng “Cách đây nhiều hôm, cô đã gửi Email về nhờ tôi viết vài lời trong quyển sách”. Rất đáng tiếc đường truyền Internet của tôi đã bị công an cắt từ lâu và tôi ít khi ra dịch vụ nên không nhận được thông tin. Để đáp lại lời yêu cầu chính đáng và rất có ý nghĩa này. Tôi vội vã viết ngắn ngủi đôi lời thật nhanh cho kịp lúc.

Là thành viên của GHPGVNTN, là thuộc cấp dưới sự lãnh đạo của Đại Lão HT.Thích Quảng Độ, đương kim Viện trưởng, Viện Hoá Đạo GHPGVNTN mà đặt bút viết bài ca ngợi về Ngài thì dễ bị ngoại nhân phê phán cho rằng “ **Mẹ hát con khen hay!**”. Nhưng, sự thật vẫn là sự thật, cho nên không thể phủ nhận hay nói khác đi....Hôm nay tôi muốn dành một trang giấy ngắn nhưng chất chứa cả một tấm lòng chân thành tôn kính xin mạo muội nhận xét đôi lời về HT theo yêu cầu của các bậc thiện hữu tri thức xa gần để giới thiệu quyển sách nói về Ngài của tác giả nói trên từ hải ngoại đã có lòng trân trọng và ngưỡng mộ Ngài.

Hoà Thượng Thích Quảng Độ là bậc chân tu từ thuở bé, nếp sống đạo hạnh thanh cao, Ngài đã xa lánh lối lợi đường danh, nhận thấy cuộc đời là giả tạm, thân như huyền hoá, một bậc hùng tâm, với hạnh nguyện vô úy, bậc trí nhân kim cương, bất khả tư nghì, đa văn quảng kiến, HT có hạnh nguyện hành trì tư tưởng bồ tát đạo. Cho nên, ngộ cảnh GHPGVNTN lâm cơn pháp nạn và đau xót cho nỗi bi thống của cả dân tộc đang bị đọa đày dưới ách cai trị của những kẻ cuồng vọng vô minh, cũng như, trong thời gian hơn tháng vừa qua khi thực mục sở thị, chứng kiến cảnh dân tình lâm than thống khổ của dân oan khiếu kiện cả hai miền Nam Bắc, Ngài hiện diện ra tay cứu tế quên mình! Chỉ có những kẻ tư tưởng hắc ám, trí tuệ vô minh, bị chướng duyên che lấp hay mù loà đạo lý hoặc những kẻ tầm thường căn cơ hạ liệt thì khó có thể nhận xét hay hiểu được các bậc hiền minh thánh trí như Ngài, bởi nhục nhãn nan tri mà! Vì thế, họ mới nhẫn tâm ác ý hoặc có lời lẽ vu cáo, bôi nhọ hay dự định truy tố Hoà Thượng trước pháp đình. HT là người ngôn hành tương cố nói được làm được, nói và làm song hành và làm kết quả.

Tôi được biết Ngài vào khoảng thập niên 70, đặc biệt sau 30-04-75, vào những năm này, tôi và HT.Thích Tịnh Hạnh Chánh đại diện GHPGVNTNB tỉnh Hậu Giang nhiều lần đến Chùa Ấn Quang thỉnh an HT.Thích Huyền Quang ,lúc ấy là Phó Viện trưởng VHD, còn HT Thích Quảng Độ đương kim Tổng Thư Ký Viện Hoá Đạo, Tôi viếng thăm Ngài tại chùa Giác Minh hai lần, nhất là trong thời điểm Ngài ký ban hành Thông tư gọi các cấp giáo hội với nội dung đại ý: “**Chỉ thị các cấp Giáo hội phải bảo vệ tu viện, tự viện, Phật học viện và tài sản của giáo hội. Ngoài ra, bất cứ thành viên nào tham chính xem như tự ý ly khai khỏi giáo hội**” tiếp theo là những ngày tháng thăng trầm giáo hội gặp cơn giáo nạn, Ngài đã bị lưu đày về quê hương miền Bắc tỉnh Thái Bình, gần 10 năm cho đến khi trở lại Miền Nam, Ngài tiếp tục bị quản thúc tại Thanh Minh Thiền Viện số 90 đường Trần Huy Liệu, phường 15, mãi cho đến Đại hội tại tu viện Nguyên Thiệu vào mừng 01/ 10/ 2003, Ngài cùng HT. Thích Huyền Quang đã quyết tâm phục hoạt và trung hưng GHPGVNTN, Núi có thể đổ, chớ chí khí không dời (Sơn khả bạt chí khí bất khả di), mặc dầu, trong hoàn cảnh hiện tại nơi Thanh Minh Thiền Viện, HT bị chính quyền cô lập thường trực, quản chế bằng khẩu lệnh, Ngài sống đơn độc, thui thủi một mình với tuổi 80 và bị nhiều chứng bệnh, chính quyền không cho bất cứ ai, kể cả thị giả trực tiếp hầu hạ Ngài hôm sớm..Nhưng tinh thần và trí tuệ của Ngài luôn minh mẫn sáng suốt, tâm tư lúc nào cũng âu lo cho tiền đồ của đạo pháp và mạng mạch tăng già, HT.Thích Quảng Độ luôn giữ thượng hòa hạ mục, quý trọng tăng tài, thù ứng với Chư Tôn Đức, Chư Huỳnh Đệ hay thân bằng cố hữu một mực hài hoà, (Hành hòa kính túc), Đạo phong, đạo lực và đạo tình thiết thân của Hoà Thượng đã làm cho Chư Tôn túc trong Hội Đồng Lương Viện GHPGVNTN (Viện Hoá Đạo và Viện Tăng Thống) cũng như tất chúng môn đồ trong ngoài nước đều tỏ lòng tôn

kính khâm tuân, với tinh thần uy dũng và trách nhiệm của người công dân, HT đã mạnh dạn lên tiếng nói mạnh mẽ đấu tranh cho quyền lợi của dân tộc, cho tự do, dân chủ nhân quyền và tự do tôn giáo tại Việt Nam. Ngài đã được nhiều giải thưởng Quốc tế, HT khiêm tốn cho rằng **“ Những giải thưởng là một vinh dự, nhưng không riêng cho Ngài mà cho tất cả những nhà bất đồng chính kiến và cho toàn dân Việt Nam, báo hiệu sự đấu tranh cho công lý và chính nghĩa của toàn dân không cô đơn vì luôn có sự ủng hộ của cộng đồng thế giới”** Tuy, gặp nhiều chướng duyên trong thời buổi pháp nhược ma cường nhưng Ngài cùng Hòa Thượng Thích Huyền Quang Đức Đệ Tứ Tăng Thống GHPGVNTN đã lèo lái con thuyền Giáo hội vượt qua muôn trùng sóng cả đại dương, phong ba bão tố. Cho dù, nhà nước Việt Nam luôn rập tâm tìm cách ly gián, phân hoá Giáo hội và chia cách hai Ngài trong hoàn cảnh **“Sơn khê cách trở”**. Nhưng từ con số không, nay đã có trên 23 Ban đại diện các tỉnh, các miền đã hình thành, nhiều Chư Tăng theo Phật giáo nhà nước, khéo léo ngỏ lời sẵn sàng quay về cội nguồn GHPGVNTN nếu thời cơ thuận tiện.

Tôi còn nhớ lời HT huấn dạy các Anh Chị Em Gia Đình Phật Tử khi đến Thanh Minh Thiền Viện thăm Ngài rằng: **“Các Anh Chị Em GDPTVN nào có lòng với GH, thì nên phụng thờ Giáo Chỉ Đức Tăng Thống hay các Chỉ thị của Giáo hội trong mục đích Phục vụ Dân tộc và Đạo Pháp và khuyên nên gìn giữ các điều sau:**

- 1/Đạo đức trau dồi
- 2/Đạo hạnh tiến tu
- 3/Đạo lực vững bền
- 4/Đạo tâm kiên cố”

Trong lúc GHPGVNTN đang gặp hiểm nguy đe dọa đến sự tồn vong, mà có HT.Thích Quảng Độ và Đức Tăng Thống Đại Lão HT Thích Huyền Quang, chẳng khác gì ánh sáng của vầng nhật nguyệt phá tan màn u minh tăm tối. Nhị Vị là bậc tông lâm thạch trụ, trấn nhíp ma quân, thiêu long tam bảo, bậc long tượng đức trí nhị nghiêm cho dù tuổi đã mẫn chiều xế bóng nhưng nhị vị vẫn **“dĩ thân tuấn chức”** luôn tận tụy, tận tâm, tận lực với công việc **“Hoằng pháp lợi sinh”** không quản ngại gian lao, đương đầu với ác duyên, ma chướng, gánh vác với nhiệm vụ cao trọng và hy sinh suốt cả cuộc đời, nguyện đem công hạnh của mình góp phần hiển sinh đạo pháp, kế vãng khai lai, truyền đăng tục diệm cho đoàn hậu tấn tiếp tục tiếp nối mạch nguồn

.Con thành kính bái bạch HT. Thích Quảng Độ, đương kim Viện trưởng Viện Hoá Đạo GHPGVNTN, Cầu nguyện 10 phương Chư Phật, Chư Đại Bồ Tát, Chư Hiền Thánh Tăng, Chư Lịch Đại Tổ Sư, Chư vị pháp vong thân, thùy từ lân mẫn gia hộ cho HT. Sức khoẻ được diên (miên) trường hầu bảo tồn GHPGVNTN được thương tại

Một lần nữa, bái trình HT.Thích Quảng Độ, con xin cúi đầu đánh lễ Ngài, xin được mạn phép cần đề đôi dòng bày tỏ về bậc tôn kính **“Linh hồn của GHPGVNTN hiện nay”** trong quyển sách theo yêu cầu của tác giả Việt Hải./.

15/03/2008

Thích Thiện Minh

Ngoài ra, Trong thời điểm HT.Thích Quảng Độ, cùng quý Chư Tôn Đức trực tiếp đến cứu giúp cho dân oan các tỉnh tại thành phố. Lúc ấy nhà nước VN mở chiến

dịch “Báo Đài” lên án, công kích HT. Tôi có viết bài gửi đăng trên các web để phản bác lại sự tuyên truyền xuyên tạc nói trên với nội dung sau đây xin ghi lại:

TẢN MẠN NGỌN NGUỒN MƯỜI PHƯƠNG NÊN CHỮA MỘT PHƯƠNG?

Ngày 06 tháng 09 năm 2007

Trong tháng qua, sự kiện dân oan đã nổi cộm, tôi không trực tiếp tham gia cùng Tổng vụ từ thiện xã hội vì tôi đảm trách Hội ái Hữu Từ nhân Chính trị và Tôn giáo VN. Cho dù, cả hai việc làm đều tương thân tương ái rất giống nhau, nhưng cũng có những điểm khác nhau nếu ai muốn đặt nặng vấn đề đem ra phân tích. Vì, có một vài ý kiến đóng góp chân tình của nội bộ nhằm tránh đưa GHPGVNTN vào thế kẹt, nhất là trong tình hình khá nhạy cảm lúc này, nên tôi không được trực tiếp tham gia. Mặc dù, trong lòng tôi rất sẵn sàng không nề gian truân hay đương đầu vào khổ nạn. Tuy nhiên, tùy hoàn cảnh địa phương tôi có thể tạm dùng quỹ ít ỏi của Hội ái hữu cứu giúp một số dân oan theo khả năng của mình, quỹ có được gần đây, do sự ủng hộ của một vài nhà hảo tâm hay hội đoàn. Nhưng ngược lại “quỹ từ thiện cứu tế dân oan” của GH chủ trương, duy nhất chỉ dùng để cứu tế dân oan, chứ tuyệt đối không có nhập nhằng gì đến Hội ái Hữu chi cả! đó là sự minh bạch trong sáng của công việc GHPGVNTN chúng tôi.

Tôi rất trân trọng hai Ông bà ở vùng Bắc Cali (xin giấu tên) đã tâm tình với tôi rằng **“Dầu sao, Thầy cũng là Hội trưởng một hội lớn, dám dấn thân hy sinh đứng đầu sóng, ngọn gió mà không có tài chính thì làm sao giải quyết công việc thông suốt được”** nên ông bà cùng quý hội, quý thân Hữu xa gần, một vài anh em trong phong trào dân chủ, đã gửi ít tịnh tài cho Hội ái hữu trong nước linh động trang trải cứu giúp mọi người, trước giúp hội viên trong hội, giúp những người đang bị tù, giúp công nhân, nông dân những người lâm cơn khôn khó...

Tuy, hoàn cảnh không được phép tham gia cùng Tổng Vụ Từ thiện Xã hội như nói trên. Nhưng tâm can tôi rất đau xót khi hằng ngày phải nghe lời bêu xấu, kết tội HT. Thích Quảng Độ một cách vội vàng của chính quyền Việt Nam, là thành viên trong GH làm sao tôi có thể an lòng chấp nhận những luận điểm quái ác này! Quý thầy có tham gia trực tiếp cứu trợ không thấy vị nào phản biện, minh định việc làm chính đáng của Giáo hội, bênh vực cho Hòa Thượng Viện trưởng hay Tổng Vụ Trưởng, Tổng Vụ Từ thiện mà chỉ forward, chuyển đến nhiều nơi bằng cách đưa bài viết của công an trên các báo, hay chỉ thông tin cho trong ngoài nước biết mình đã và đang bị chính quyền triệu tập làm việc... mà thôi! Theo tôi hiểu, chắc có lẽ Chư vị cố gìn lòng kham nhẫn theo điều thứ 10, trong 10 điều tâm niệm của Luận Bảo Vương Tam Muội:

“Oan ức không cần biện bạch, vì biện bạch là hèn nhát mà trả thù thì oán thù càng tăng” theo thiện kiến của tôi, chính quyền mà độc quyền thông tin, hay bưng bít thông tin, hoặc thông tin một chiều thì làm sao người dân có thể nắm bắt được tin tức một cách chuẩn xác được. Tôi rất cảm ơn một số bài viết rất súc tích, khá hay từ bên ngoài đã lên tiếng ủng hộ HT. Thích Quảng Độ, TT. Thích Không Tánh và GHPGVNTN. Nay tôi xin có vài lời gọi là **“Tản Mạn Ngọn Nguồn”** Xin mọi người cảm thông và bổ sung cho những gì còn khiêm khuyết. Thời gian gần tuần lễ nay, chắc Chư Tôn Đức Tăng Ni và đồng bào Phật Tử Việt Nam cũng như những chính giới và cộng đồng người Việt từ hải ngoại lấy làm bức

xúc, xót xa...khi nghe tin tức truyền thông từ, báo chí, đài phát thanh, và đài truyền hình của nhà nước CHXHCNVN loan tải, ra rả hằng ngày, quy kết chụp mũ Hoà Thượng Thích Quảng Độ Viện Trưởng Viện Hoá Đạo, GHPGVNTN về việc Ngài trực tiếp đi cứu trợ dân oan tại thành phố, và cử TT.Thích Không Tánh Tổng Vụ Trưởng, Tổng Vụ Từ thiện Xã Hội, từ miền Nam lặn lội ra miền Bắc, cùng với Bản Thông bạch kêu gọi “Quỹ Cứu tế dân oan” của Ngài. Nhà cầm quyền Việt Nam cho rằng, HT. Thích Quảng Độ đã dùng tiền của cái gọi là của “Các thế lực thù địch” của “Bọn phản động lưu vong nước ngoài” nhằm kích động đồng bào dân oan khiếu kiện, xúi giục những thành phần xấu biểu tình, gây rối, chống lại chính quyền

Mấy tuần qua liên tục, Báo Tuổi trẻ, báo Nhân dân, báo Công an, báo An ninh Thế giới, báo lao động v.v...đăng tải hình ảnh, thù dệt sự kiện GHPGVNTN cứu trợ dân oan, phóng đại, chuyện bé xé ra to...Đài truyền hình thành phố, đài truyền hình Hà Nội v.v...Lúc nào cũng rêu rao cho rằng Hoà Thượng bị Ông Võ Văn Ái, Giám đốc Phòng Thông Tin Phật giáo Quốc Tế chu cấp tiền bạc và giựt dây, vu cáo trắng trợn và thâm độc rằng Hoà Thượng có mưu đồ chính trị hay chính trị hoá sự kiện dân oan...Họ bêu tên tộc, thêm thắt đủ điều về Ngài, chính quyền địa phương các tỉnh ép buộc dân oan, mua chuộc những người dân có tham gia biểu tình đã nhận quà tiền cứu trợ của Hoà Thượng trước đây, cưỡng bức họ phải ký tên vào đơn tố giác lại Hoà Thượng, nếu ai ký sẽ hưởng được quyền lợi bằng cách xem xét giải quyết thoả đáng về việc bồi thường đất đai hoặc xem xét lại các vụ án oan sai hay xét xử thiếu công bằng v.v... Bằng ngược lại, sẽ bị thiệt thòi đủ mọi thứ.Chính quyền sẽ dùng đơn tố giác này để làm cái cớ lên án, đấu tố, bôi nhọ cô lập Ngài, hoặc có thể đem trình cho các tổ chức quốc tế cho biết rằng Hoà Thượng đã bị nhân dân cáo giác. Một ngày gần đây công an còn tuyên truyền Hoà Thượng đã bị bắt rồi! gây hoang mang trong dư luận, dân chúng dù ít hay nhiều cũng có người tin bởi vì báo chí, đài phát thanh, truyền hình ngày đêm công kích để **“bể tay Bụt ngày rằm”**. Ngoài ra, công an phường 15, quận Phú Nhuận đã gửi giấy mời Hoà Thượng Thích Quảng Độ làm việc lần 3, nhưng HT không trả lời. Công an phường An Khánh, quận 2 mời TT. Thích Không Tánh lần 3, TT thối thác không đi. Trung tá, Phạm Minh Tuấn, Trưởng Công an phường 7, quận Bình Thạnh viết thư mời triệu tập một số Chư Tăng chùa Giác Hoa đã từng tham gia cứu trợ gồm Đại Đức Thích Viên Hỷ, Đại Đức Thích Đồng Minh làm việc liên tiếp mấy hôm, Những vị không có mặt trong ngày cứu trợ như: TT.Thích Chân Tâm, Tổng vụ trưởng Tổng Vụ Giáo dục cũng bị ông Thượng tá Nguyễn Xuân, trưởng công an PA38 thành phố mời làm việc, nhằm thăm dò tư tưởng, khai thác công việc của Giáo Hội và ghi âm nếu vị nào bị sơ xuất trong lúc hỏi cung thì công an sẽ căn cứ kẻ hở ấy mà quy chụp Hoà Thượng Viện trưởng. Còn bản thân tôi vừa đến thành phố viếng thăm Hoà Thượng Viện Trưởng thì gia đình em tôi gọi điện báo tin công an tỉnh Bạc Liêu đến nhà gửi giấy mời làm việc lấy cớ là “Liên quan đến cơ quan xuất nhập cảnh” Nhưng khi tôi trở về nhà gần tuần lễ nay, chẳng thấy việc gì? chẳng qua chính quyền muốn ngăn cản bước đi của tôi không cho tôi đến thành phố! Việc làm này của công an tỉnh Bạc Liêu đối với tôi đâu còn lạ lùng gì nữa! Ngoài ra, chính quyền còn dùng những chiêu hạ sách như: đưa TT.Thích Minh Nguyệt, Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Tiền Giang, đem ra đấu tố trước dân TT Thích Thiện Khánh, Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Phú Yên bị công an xã Xuân Lộc, huyện Sông cầu, tỉnh Phú Yên mời làm việc. Phật tử Nguyễn Minh, thế danh: Phan Lê Nam Văn Thiên Chương,

Phó ban hướng dẫn Gia đình Phật tử tỉnh Bình Thuận bị Ông Huỳnh Ngọc Liêm, cán bộ an ninh tôn giáo và Ông Nguyễn Hữu Quyền, Phó phòng công an PA38, tỉnh Bình Thuận mời điều tra mấy ngày liên tục về Gia đình Phật tử Việt Nam và tìm hiểu công tác phật sự của GHPGVNTN. Chùa Ba La Mật, của Hoà Thượng Thích Nhật Ban, toạ lạc tại xã Tam Phước, huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai, bị Ông Sang văn Liệt, thiếu tá Trần Văn Dũng và ông Nguyễn Văn Nơ công an PA 38 tỉnh Đồng Nai thường xuyên vào chùa vào ban đêm quậy phá, ném đá, và ngăn cản không cho Hoà Thượng ra khỏi chùa đi bái sám... Thượng Toạ Thích Viên Định, từ Sài Gòn ra chùa Thập Tháp tỉnh Bình Định, bị công an xã, huyện mời làm việc và ra lệnh buộc TT. phải trở về Sài Gòn gấp, bằng trái lại cấm Thượng Toạ không được ra khỏi chùa. Điều tàn độc nhất là mượn cớ mời để tố khổ, mượn Sư đánh phá Sư, chỉ thị các Sư làm chính trị cho Mặt Trận Tổ Quốc, cho Đảng CS VN như TT. Thích Bảo Nghiêm, Phó Ban Trị Sự Thành hội, thành phố Hà Nội, HT. Thích Thanh Tứ, Phó Chủ tịch Hội Đồng Trị Sự Phật giáo nhà nước, TT. Thích Thiện Tánh, Phó Ban Trị sự Thành hội, thành phố Sài Gòn và một Phật tử chùa Khánh Anh, đường 3-2 thành phố. Các vị này không ngượng ngùng lên tiếng mạnh mẽ tố cáo, phê phán Hoà Thượng Thích Quảng Độ và GHPGVNTN cho rằng việc thực hiện hạnh nguyện từ bi, cứu khổ độ sinh của GHPGVNTN là sai trái... Qua các việc trên cho thấy:

Phật pháp Hưng thời Tăng Ái Tăng, còn Phật Pháp Suy thời Tăng Ó Tăng? Có phải chăng Phật pháp đã đến thời kỳ suy thoái? Cho nên Tăng bây giờ lên án, gièm pha, phi báng lại tăng chăng?

Nếu có ai hỏi tôi việc làm của Hoà Thượng Thích Quảng Độ đúng hay sai?

Tôi xin trả lời rằng: “Việc làm của Ngài **Hoàn toàn đúng! Và đúng cả 2 mặt Đạo lẫn Đời!**”

Về mặt Đạo: Đạo Phật là đạo từ bi, “**Từ năng dưỡng nhất thiết chúng sinh chi lạc**”, từ là ban vui cho hết thấy chúng sinh, “**Bi năng bạt nhất thiết chúng sinh chi khổ**”, Bi là cứu khổ cho hết thấy chúng sinh, Từ là ban vui, và Bi là Cứu khổ, đạo Phật là đạo tình thương, đạo Phật không có hận thù. Phật dạy “Phục vụ chúng sinh là cúng dường chư Phật”

cho nên: **Dẫu xây chín cấp phù đồ**

Không bằng làm phúc cứu cho một người

Vì thế: Việc làm trên hoàn toàn đúng hạnh nguyện của kẻ xuất gia, và mới xứng đáng là trưởng tử của Như lai, đích thực là đệ tử Phật vậy!

Về mặt Đời: Khi chứng kiến sự thống khổ của đồng bào, “**Nhiều điều phủ lấy giá gương, người trong một nước phải thương nhau cùng**”,

Và “**Một năm khi đói, bằng một gói khi no**”... vì thế: Việc làm trên rất đúng với, ca dao, phong dao, phù hợp với thuần phong mỹ tục, truyền thống đạo lý và văn hoá của người Việt Nam, thích ứng với tinh thần nhân văn và nhân bản của cả nhân loại.

Ngoài ra, **về mặt xã hội hay chính quyền:** Việc làm của HT Thích Quảng Độ cũng hoàn toàn đúng, vì nhà nước VN có chủ trương kêu gọi “**lá lành đùm lá rách**” hay “**xoa đói giảm nghèo**” hoặc kêu gọi hỗ trợ xây dựng nhà tình nghĩa, tình thương và lại: Dân oan khiếu kiện là nạn nhân do chế độ tạo ra mấy mươi năm qua, nào là án oan, chết oan, đền bù việc giải toả nhà cửa đất đai không thỏa đáng, sung công cưỡng chế bất hợp pháp tài sản, nhà cửa của dân, chính quyền ý thế bức hiếp dân .v.v... Ôi hàng trăm, hàng ngàn sự kiện đã xảy ra lúc HT. Thích Quảng Độ còn

trong tù kia mà! Có những việc xảy ra trước đây như: Cuộc cải cách ruộng đất, phong trào nhân văn giai phẩm... và gần đây, tất cả đều do chính quyền gây nên cả, chứ dân oan không phải do HT Thích Quảng Độ hay GHPGVNTN tạo nên, cho dù HT. Thích Quảng Độ có ra tay cứu trợ hay không thì Dân oan vẫn tự bột phát đứng lên, đấu tranh đòi công lý, người dân biểu tình một cách ôn hòa bất bạo động để đòi hỏi quyền lợi chính đáng và thiết thực của đồng bào, mà điều 69 trong Hiến Pháp nước CHXHCNVN và luật pháp nhà nước Việt Nam cho phép.

Đáng lý ra, nhà nước Việt Nam cần có lời trân trọng cảm ơn Hoà Thượng Thích Quảng Độ mới đúng, vì món nợ của nhà nước gieo oan kết trái, nhà nước không trực tiếp xoa dịu, tự giải oan và giải quyết thoả đáng được, nên Hoà Thượng và GHPGVNTN cảm cảnh sinh tình, đành đứng ra cứu giúp đồng bào. Một ít quà chẳng đủ vào đâu nhưng biểu tỏ sự cảm thông, sẻ chia, an ủi, chứ chẳng có mục đích nào khác, ngoài việc thể hiện Đạo từ bi. Nếu xét cho cùng GHPGVNTN cũng là giáo hội nghèo và cũng là dân oan, nên đồng cảm với hoàn cảnh dân oan thôi! Giáo hội không nghèo và oan khuất sao được khi cơ sở của giáo hội từ trung ương đến địa phương đều bị sung công quản lý, tất cả Tăng Ni và Giáo sản đã bị chính quyền CSVN dùng quyền lực ra lệnh vào năm 1981, chỉ ra lệnh xoá 2 chữ thống nhất là tất cả biến đổi trở thành GHPGVN dưới sự điều hành của Mặt trận Tổ quốc VN, của Đảng CSVN,

Hãy hình dung lại, bao nhiêu năm trong bụng biển người CS không công lao tạo dựng, không đóng góp gì cho tôn giáo, nhưng đến khi chiếm được miền Nam liền dùng sức mạnh bạo quyền áp đặt tất cả các tôn giáo phải trực thuộc về Đảng, phải làm công cụ chính trị cho đảng CS nói chung, trong đó có GHPGVNTN nói riêng, liệu có bất công không? Mà công an các tỉnh thành lúc nào cũng luôn miệng nhai đi nhai lại một kịch bản rở tiền cho rằng GHPGVNTN hoạt động bất hợp pháp, không được chính quyền thừa nhận? GHPGVNTN làm chính trị? GHPGVNTN chống chính quyền?

Hãy xét lại:

1/Phật lịch đến nay đã 2551 năm, còn Chủ nghĩa Mác-LêNin chưa gần 160 năm, chẳng lẽ, Đức Phật ra đời trước để chờ sẵn chống Ông Mác, Ông Lê Nin hay sao?
2/ Đạo Phật hiện diện tại Việt Nam vào năm 40 trước công nguyên, đến nay trên 2000 năm còn chủ nghĩa cộng sản manh nha tại Việt Nam vào năm 1930, đến nay mới 77 năm, chẳng lẽ, Đạo Phật du nhập vào VN trước để chờ sẵn chống chủ thuyết cộng sản hay sao?

3/ GHPGVNTN là sự kết hợp kế thừa của các tổng hội Phật giáo, Nam Bắc Tông ra đời vào năm 1964, còn chính quyền cộng sản cưỡng chiếm miền Nam vào ngày 30-04-75, chẳng lẽ, GHPGVNTN thành lập trước để chờ sẵn chống chính quyền CS hay sao?

Nói tóm lại, đạo Phật sinh trước, chế độ CS sinh sau để muợn mà lại nói GHPGVNTN chưa được chính quyền thừa nhận, sao không nói ngược lại GHPGVNTN có thừa nhận chính quyền CS hay không?

Còn nói: Hoà thượng Thích Quảng Độ xúi dục, kích động những phần tử xấu quấy rối, chống lại chính quyền thì càng sai, vì những người tiên phuông dám đứng lên đấu tranh đòi hỏi, hầu hết là những Bà mẹ Việt Nam anh hùng, gia đình liệt sĩ, gia đình có công với cách mạng, cán bộ phục viên, thương phế binh của chế độ, họ mang cả hình ảnh, huân chương, huy chương, bằng khen của nhà nước VN cấp, có

cả cờ đỏ sao vàng và hình Cụ Hồ, họ mạnh dạn và can đảm đứng lên đòi hỏi, vì họ đã từng đội bom, đội đạn, hy sinh chồng, con, hoặc xương máu hay một phần thân thể đóng góp rất nhiều cho đất nước để ngày nay những người đương quyền tận hưởng bổng lộc quyền cao, mà gọi họ là phần tử xấu hay sao! Chưa nói, nếu nhà nước Việt Nam muốn thúc đẩy tiến trình dân chủ hoá đất nước tiến nhanh hơn cũng cần có tiếng nói phản biện của quần chúng... để thấy rõ sự tiến bộ của xã hội. Dù muốn dù không, Việt Nam phải vào quỹ đạo của tiến trình dân chủ hoá toàn cầu và không có con đường nào khác. Như vậy, những nhà đấu tranh cho tự do dân chủ, nhân quyền hay tự do tôn giáo một cách ôn hòa, bất bạo động trong ngoài nước hiện nay và đảng cộng sản Việt Nam cũng cùng mục tiêu phải tiến, duy chỉ khác nhau là tiến trình đến nhanh hay chậm mà thôi! Cho nên thái độ chính trị của Hoà Thượng Thích Quảng Độ có lên tiếng nói đòi hỏi dân chủ công khai trước đồng bào dân oan khiếu kiện tại thành phố đi nữa, chính quyền cần phải trân trọng! vì có người công khai yêu sách càng cho thấy sự tiến bộ về khía cạnh Dân chủ của chế độ! Cho dù, trên cương vị cầm quyền đôi lúc cũng gặp không ít đau lòng... Nhưng có trách cứ thì chính quyền trước sau vì cũng nhận ra “Hoà Thượng Thích Quảng Độ cầm đèn chạy trước ô tô mà thôi!” “vì trước hay sau vì, con đường nào cũng về Tây Thiên trúc” Tây Thiên Trúc ở đây tôi muốn nói là “ Dân chủ Đa Nguyên”

Ngoài ra: Cương vị nhà Sư là thể hiện hạnh nguyện bồ thí, bồ thí gồm tài thí, pháp thí và vô úy thí, đương nhiên muốn bồ thí, thì phải có cái gì sở hữu mới bồ thí, trước nhất phải có tấm lòng thương người, quan tâm đến tha nhân, nhưng nhà Sư chỉ có thể hiện được Pháp Thí và Vô Úy Thí, vì tài thí tức tiền của, vật chất đều phải nhờ sự hỗ trợ của đàn na tín thí của những nhà hảo tâm, chính vì thế phải kêu gọi sự hỗ trợ của mọi giới, không phân biệt trong hay ngoài nước, của cá nhân hay tập thể, của các tổ chức đoàn thể chính trị hay kinh tế hoặc tôn giáo kể cả chính quyền CSVN, hay cán bộ cộng sản nếu có tấm lòng.

Do đó, nếu nhận biết được đồng bào lâm cơn thống khổ, như thiên tai, lũ lụt, hỏa hoạn, hạn hán, động đất v.v... nếu có thể được GHPGVNTN sẵn sàng tạo điều kiện đóng góp không chút từ nan.

Nói gì thì nói, chính quyền đã dùng quyền lực của mình ra áp đặt thống soái mọi lĩnh vực, mọi sinh hoạt xã hội, mọi tầng lớp dân chúng. Nếu có trấn áp 10 phương cũng nên chừa một phương? để còn có cơ hội....chứ! Bởi vì, “**Hữu phước bất khả hưởng tận, hữu thế bất khả ỷ tận, bản cùng bất khả khinh tận, tam giả giải thiên địa tuần hoàn châu nhi phục thi**” có phước đừng hưởng hết phước, có thế lực đừng ỷ hết thế lực, kẻ yếu thế hay nghèo nàn đừng khinh miệt hết mức, 3 điều ấy theo định luật tuần hoàn của trời đất xoay dần rồi trở lại ban đầu. Trước hết, những nhà lãnh đạo Việt Nam đừng nên phá sản lại sự nghiệp của mình, nhất là đừng đi ngược lại khát vọng của đồng bào VN trong ngoài nước và cộng đồng Quốc tế. Dầu sao, sự cứu trợ của GHPGVNTN ít nhiều cũng có sự tác dụng, đôi khi đứng về kẻ cầm quyền cũng cảm thấy quan ngại. Cho dù có một bộ máy công an và quân đội hùng mạnh, đã từng tự hào đánh thắng các đế quốc trong chiến tranh. Nhưng từ trung ương đến địa phương giờ đây đã mục ruỗng vì cán bộ quan liêu, mệnh lệnh, tham ô, hữu hoá chuyên quyền móc ngoặc, hối lộ, tham nhũng tràn lan, thực sự đã mất lòng dân cho nên đã làm nền hòa bình bị tê liệt. Từ đó nên quan ngại lo xa, chứ nhà nước Việt Nam cũng dư sức thừa hiểu GHPGVNTN không làm chính trị mà chỉ sợ, GHPGVNTN bị các thế lực chính trị lợi dụng như chính những người cộng sản

đã từng lợi dụng tôn giáo trước đây! Một lần nữa mong rằng nhà nước VN “ **10 phương nên chùa một phương**”./.

Thích Thiện Minh

2/ Đại Lão HT.Thích Huyền Quang ,Đức Cố Tăng Thống GHPGVNTN:

Như đã giới thiệu trên, sau 30/04/75 tôi đã diện kiến HT.Thích Huyền Quang, khi HT còn ngụ tại chùa Ấn Quang.Sau khi ra tù khoảng tháng 9-10 tôi từ Bạc Liêu đến thành phố cùng TT Thích Không Tánh ra tỉnh Bình Định, viếng Tu Viện Nguyên Thiều đánh lễ Đức Tăng Thống,lúc bấy giờ trùng hợp thời điểm giáo phái Tăng Thân Làng Mai do Thiền Sư Thích Nhất Hạnh từ Pháp về VN cũng đến nơi này,hôm tôi đến Đức Tăng Thống đã nhập thất, còn giáo phái Tăng Thân Làng Mai có khoảng 200 Tăng sinh gồm nhiều quốc tịch khác nhau, họ đang tổ chức các buổi hành thiền, múa hát nhạc đạo tại trường Phật Học nằm trong khung viên Tu viện, các loa phóng thanh được hướng về Thiền thất của Đức Tăng Thống tiếng nhạc in ỏi theo kiểu Tây phương, làm áp tiếng nói sinh hoạt thường nhật tại Tu viện, Sư Cô Chân Không đi tới đi lui tỏ vẻ cau có với lời lẽ thiếu đạo hạnh trách cứ Đức Tăng Thống không xả thất để đón tiếp phái đoàn từ phương xa về Việt Nam,xung quanh Tu Viện có trên 5 chiếc xe loại cỡ lớn và một số xe con...của Mặt trận, công an để đưa đón phái đoàn, ngoài ra, có hơn trăm công an mặc thường phục và sắc phục đi tới đi lui chụp ảnh,quay phim, giáo phái Tăng Thân Làng Mai được Chính quyền, Mặt trận, Công an và các Ban Đại Diện Giáo Hội Phật Giáo VN của nhà nước nồng nhiệt yểm trợ nhằm biểu dương lực lượng và phô trương hình thức có tự do tôn giáo để đánh bóng chế độ.Các Đại Đức thị giả của Đức Tăng Thống khi gặp tôi,các vị thông báo cho biết mấy ngày qua khi Đoàn Tăng Thân Làng Mai đến đây,sự sinh hoạt của giáo phái đã làm giảm đi sự trang nghiêm thanh tịnh của Tu Viện, nhất là hành thiền kiểu lạ giống như thế tục...Kiểu thiền Ôm...mỗi ngày cả trăm tăng sinh đi qua đi lại trước cửa thiền thất nhìn vào chờ đợi, nếu thiền thất mở cửa là xông vào ngay, mục đích là viếng thăm Đức Tăng Thống thôi! Còn Thiền Sư Nhất Hạnh muốn gặp Đức Tăng Thống nhằm làm chiếc cầu nối trung gian hóa giải giữa GHPGVNTN và GHPGVN của nhà nước để cùng nhau hòa hợp dưới sự điều hành của Mặt Trận Tổ Quốc.Các anh Công an đứng nhìn theo dõi mọi sinh hoạt của giáo phái nửa Đông nửa Tây trông rất khác thường không giống như đạo Phật ở VN, nên nhiều CA nói chuyện cười cợt biểu tỏ thái độ chảnh mấy kính trọng. Bởi vì, có chỉ thị cấp trên nên CA phải có nhiệm vụ bảo vệ an ninh và nắm bắt mọi diễn tiến sinh hoạt của Đoàn.Tôi và TT Không Tánh trông thấy mọi việc diễn ra nơi đây, tự biết chuyên viếng thăm của tôi khó gặp được Đức Tăng Thống.Lúc ấy, tôi nhờ một vị đại đức thị giả trình Đức Tăng Thống cho biết tôi ở tù 26 năm vừa được thả ra, từ Bạc Liêu trên nghìn cây số, trong lúc còn bị công an địa phương quản thúc nhưng cố gắng tìm cách đến Tu Viện Nguyên Thiều đánh lễ Đức Tăng Thống. Nay ra đến đây HT đã nhập thất và hoàn cảnh xung quanh có nhiều bất lợi cho nên xin phép ra về chỉ vọng bái đánh lễ trong tâm thôi!Đức Tăng Thống khi nghe qua, Ngài liền ra lệnh vị thị giả “ hãy cho mời ThầyThiện Minh vào gặp tôi ngay! Không có gì trở ngại cả, người ngoài thì khác còn nội bộ vì việc chung của Giáo Hội thì cứ cho vào” Thầy thị giả ra báo lại, lúc ấy có TT Thích Minh Tuấn, Quản chúng Tu Viện,TT Không Tánh và Tôi cả 3 xét thấy nếu tôi vào gặp Đức Tăng Thống được thì CA

hiện có mặt nơi đây sẽ đề nghị giáo phái Tăng Thân Làng Mai cũng sẽ vào gặp Ngài được làm như thế trở thành phá lệ sai nguyên tắc, không hay cho sự thanh tịnh của Ôn. Cuối cùng thì giả vào báo lại tự sự, Ôn đề nghị gọi phone để Ôn nói chuyện trực tiếp với tôi, cuộc nói chuyện gần 45 phút.. cả tôi và Đức Tăng Thống vô cùng hoan hỷ và thỏa mãn cho dù không tận mặt gặp nhau. Hôm ấy, Ôn nói thật nhiều và lời lẽ rất hùng hồn, trước nhất tỏ lời vui mừng khi biết tôi đã được trả tự do, kế tiếp HT nói về quá trình tồn tại của GHPGVNTN, Ngài cho biết Giáo Hội đã thừa kế truyền thống lâu đời của Phật giáo từ ngàn xưa và Chư Lịch Đại Tổ Sư... nên lịch sử của Phật giáo là hằng sông, miên trường và vĩnh cửu, Ngài nhã ý khuyên tôi nên góp phần tham gia trong công cuộc phục hoạt GHPGVNTN đúng phương hướng của Đại hội bất thường vào ngày 01/10/2003 tại Tu viện Nguyên Thiệu. Sau đó, tôi từ tạ Đại Lão HT lên đường về TP. Mãi đến đầu năm 2006, các tỉnh Miền Trung bị bão lụt, HT Thích Quảng Độ đã kêu gọi sự giúp đỡ của đồng bào Phật tử trong ngoài nước hỗ trợ các tỉnh bị thiên tai, lúc bấy giờ Viện Hóa Đạo thành lập Đoàn Cứu trợ gồm: TT Thích Không Tánh, Tổng Vụ Trưởng Tổng Vụ Từ Thiện Xã Hội, GHPGVNTN, làm Trưởng đoàn, TT. Thích Viên Lý, Tổng Thủ Quỹ làm phó đoàn cùng quý thành viên trong đoàn gồm HT Thích Huệ Đăng, TT Thích Minh Nguyệt, và Tôi. Ngoài ra, còn vài vị Đại Đức và quý Phật Tử chùa Liên Trì, Q 2, chùa Từ Hiếu Q 8. sau khi ra cứu giúp tại Quảng Trị, Huế, Quảng Nam-Đà Nẵng, Quảng Ngãi đoàn chúng tôi ghé Tu Viện Nguyên Thiệu thăm viếng và đánh lễ Đức Tăng Thống. Đại Lão HT mời đoàn ở lại Tu Viện thọ cơm và tâm tình, Ngài rất hoan hỷ vui mừng và xúc động khi tiếp xúc chính thức với tôi lần đầu tiên, sau mấy mươi năm mới có dịp gặp lại. HT cầm tay tôi và nói “Thầy Thiện Minh năm nay bao nhiêu tuổi rồi?” Tôi trả lời “Bach Ôn năm nay con 52 tuổi” Ngài nói tiếp “Thầy 26 năm tù được về là mừng rồi, Thầy tuổi còn trẻ còn có thể đóng góp thật nhiều cho GH, tôi tuổi quá già không biết lúc nào ra đi... theo Phật. Từ sau ngày 30/04/75 đến nay tôi đã từng bị tù, bị quản chế mấy mươi năm, cho nên tôi đã tự nhận xét bản thân tôi “Đi không đường, Sống không nhà, Chết không mồ và Tù không tội” nói xong HT mỉm cười thật hiền hòa và hỏi tôi Ngài nói vậy có đúng không?..... Mãi đến khi Đức Tăng Thống lâm bệnh được đưa vào bệnh viện chợ Rẫy, tôi mới có dịp hầu thăm Ngài, thấy tình thế không an, Hội Đồng Lương Viện quyết định chuyển Ôn sang bệnh viện Việt Pháp “FV” để bảo đảm sức khỏe được an ninh hơn, sau khi dứt bệnh HT Viện trưởng cùng Chư Tăng thỉnh Ngài về chùa Giác Hoa tịnh dưỡng, lúc bấy giờ tôi gặp gỡ tiếp xúc với Ngài nhiều lần tôi đã đón nhận của Ôn những lời khuyên hữu ích đã hun đúc làm tôi phấn khích tinh thần trong công việc phục vụ giáo hội... Đức Tăng Thống tịnh dưỡng tại nơi đây một thời gian, sau khi bình phục hẳn, Ngài bảo đưa Ngài về Tu Viện Nguyên Thiệu vì HT nhớ cảnh vật nơi này. Gần giữa mùa Hè năm 2008 tôi cùng HT. Thích Nhật Ban, thành viên Hội Đồng Giáo Phẩm Trung Ương kiêm Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Đồng Nai và HT. Thích Huệ Đăng đến viếng thăm Đức Tăng Thống lần cuối trước khi Ngài lâm trọng bệnh và xá báo thân viên tịch. HT đã đạt được nhân lực, nhân nhục Ba La Mật, Ngài kham nhẫn chịu đựng suốt mấy mươi năm trong cảnh bị cô lập, sống cô đơn lẻ loi nhưng tinh thần trí lực dững mãnh, nhiều tinh khổ trong việc tu trì, ai có duyên được cận hạnh với Ngài là điều phúc báu. Đức độ của Ngài người gần thì vui, người xa tìm đến “Cận duyệt viễn lai”

3/HT. Thích Nhật Ban,Chánh Đại Diện,GHPGVNTN Tỉnh Đồng Nai,Cố Vấn Hội Ái Hữu

Tôi được biết HT Thích Nhật Ban tại Khu giam riêng,phân trại 2, trại giam Z30A, Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai.Xin lược sơ về HT, Khoảng năm 1995, các tỉnh miền Tây bị ngập lụt GHPGVNTN do HT Thích Quảng Độ đứng ra tổ chức cứu trợ với sự tham dự của HT Thích Nhật Ban, TT Thích Không Tánh, ĐĐ Thích Trí Lực và Đạo Hữu Nhật Thường. Phật tử Đồng Ngọc. v.v...lần đầu, đoàn cứu trợ đi đến tỉnh Đồng Tháp được thành công tốt đẹp. chính quyền, Mặt trận, Đoàn thể tỉnh Đồng Tháp ra tiếp đoàn niềm nở và bày tỏ lời cảm ơn phái Đoàn Phật giáo từ thành phố đã có lòng đến viếng thăm và chia sẻ giúp đỡ đồng bào tỉnh nhà đã lâm cảnh màn trời chiếu đất do thiên tai, chính quyền mong đón nhận sự giúp đỡ tiếp tục của Đoàn.

Khi trở về Đoàn đã vận động tiếp tục đi cứu trợ lần 2, Giáo hội đã chuẩn bị vài chiếc xe vận tải chở quần áo, chăn màn, mì gói,thuốc uống, đang sắp sửa lên đường thì hàng chục công an thành phố áp xô vây quanh, đòi xem giấy phép cứu trợ...Chu vị trong Đoàn trả lời rằng: “Nạn nhân té dưới sông sắp chết đuối, mà còn phải xin phép chính quyền mới được cứu người hay sao?Công an trả lời “ Các Ông là tôn giáo bất hợp pháp mà còn cứu trợ trái phép?nên chúng tôi tạm quản lý tất cả hàng hóa và mời Đoàn cứu trợ về cơ quan làm việc” sau những ngày điều tra khai cung, CA hỏi nguồn tiền từ đâu có để đi cứu trợ? Tại sao nhân danh GHPGVNTN trong khi Giáo hội chưa được nhà nước VN chấp nhận cho hoạt động? Đi cứu giúp nhằm thực hiện âm mưu mua chuộc kích động đồng bào .v.v...? Sau đó đem ra xét xử bản án mỗi vị 3-4 năm tù, rồi chuyển tất cả ra trại giam xuân Lộc, Đồng Nai.Tại đây HT Thích Nhật Ban thường xuyên phản đối Ban giám thị trại giam thực hiện chính sách cưỡng bức tù nhân lao động khổ sai, Ngài cũng lên tiếng phản đối công an đánh đập phạm nhân,chế độ tù nhân ăn uống thiếu thốn, đòi quyền sống cho tù nhân .v.v... và HT còn lên tiếng yêu cầu Ban giám thị thả BS Nguyễn Đan Quế ra kỷ luật.Vì những lý do trên HT bị đưa vào Khu giam riêng, nơi đây HT gặp GS,TS Lê Mạnh Thát, BS Nguyễn Đan Quế, Đại Úy Nhạc sĩ Nguyễn Hữu Cầu và tôi. Khi HT. bị tù, đất đai của HT có giấy tờ chủ quyền hẳn hoi do chính quyền VNCH cấp giấy từ năm 65 gần 1 hecta trên đồi có tượng đức Đầu Phật Đài tọa lạc tại dốc 47, xã Tam Phước, huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai, số đất này do phật tử có lòng cúng hiến cho HT để làm nơi tôn nghiêm thờ phật,chính quyền tỉnh Đồng Nai lợi dụng lúc HT đi tù đã sung công chiếm dụng. Đến khi mãn án công an đưa Ngài về tạm ngụ ở một khu đất nhỏ của một ngôi chùa cách Đầu Phật Đài chừng 500m-600m,HT xây dựng tạm một ngôi chùa nhỏ đơn sơ hiệu Ba La Mật

Từ khi chính quyền đưa HT về đây người chủ chùa, chủ đất bên cạnh nhiều lần lên tiếng xa gần không hài lòng, có ý muốn đuổi HT đi nơi khác, Hộ khẩu cũ của Ngài trước đây đã bị CA tịch thu, cho đến nay không trả lại, HT.cũng không được cấp hộ khẩu mới. Ở VN bất cứ việc gì cũng liên quan đến hộ khẩu, nếu không có hộ khẩu thì không thể đăng ký điện thoại nhà, không thể đăng ký đường dây điện lực, không thể xin giấy xây dựng sửa chữa chùa, không cấp chứng minh nhân dân. v.v...HT phải nhờ các am cốc chung quanh cho xử dụng, điện và nước thành ra chi phí trả khá cao.Chính quyền biết chủ đất kế bên không hài lòng với sự có mặt của HT Nhật Ban.Nhưng chính quyền cũng phó mặc để 2 bên tranh chấp kéo dài.Công an còn

mua chuộc chủ ngôi chùa kê bên bám sát mọi sinh hoạt và theo dõi quý khách Tăng đến chùa Ba La Mật báo cáo với CA, Ngoài ra, CA xã và huyện, tỉnh tìm đủ mọi cách đàn áp, khủng bố, cô lập HT, chỉ vì HT tham gia GHPGVNTN. Công an còn cho người đập phá bảng hiệu chùa, dùng đất đắp mô cao và rải miếng chai cán lối vào chùa, quán nước đầu đường vào chùa của CA mở ra vừa buôn bán vừa theo dõi...Chùa Ba La Mật, vì Ngài là Chánh đại diện GHPGVNTN tỉnh Đồng Nai. Đặc biệt, nơi đây có nhiều chùa, am, cốc xây cất san sát nhau nên mỗi khi CA trông thấy có phái đoàn đồng bào các tỉnh đến hành hương các chùa xung quanh, CA liền rí tai bảo đồng bào đừng ghé viếng chùa Ba La Mật vì chùa này có ông Sư Phản động, quan hệ với ông ấy không tốt! Ngôi chùa Ba La Mật nay đã xuống cấp mưa dột nát cả điện thờ, mấy lần HT mua sắt về để cất lại theo kiểu nhà tiền chế, nhưng chính quyền không cho tu sửa, nên sắt bị rỉ sét HT đành đem bán phế liệu. Điều hạ sách của công an nơi đây là mỗi khi có khách đến chùa tá túc ban đêm, công an nếu không quấy phá bằng cách này hay cách khác thì cũng cúp cầu giao điện. Ngoài ra, Công an còn tổ chức cho người cạy cửa nhiều lần đánh cắp tài liệu giáo hội, điện thoại di động, tiền bạc, chuỗi tràng hạt và chuông gia trì nơi chính điện. Trong mấy năm qua chùa Ba La Mật bị mất gần chục chiếc chuông loại trung bình. Nhiều lần HT còn bị công an Đồng Nai đón đường hành hung, nhằm cản trở không cho đi ra khỏi chùa, chẳng hạn như mỗi khi GHPGVNTN có tổ chức lễ giỗ Tổ hay mở cuộc họp hoặc có ngày lễ lớn, thậm chí Đức Tăng Thống viên tịch CA cũng chẳng cho HT Nhật Ban đi thọ tang Thầy mình, CA ban đêm thỉnh thoảng còn liệng đá vào chùa đe dọa hoặc lên vào đập phá đồ đạc, vườn hoa trước sân chùa. Những sự khủng bố đơ đên này đã làm cho đầu óc của Ngài đôi khi bị stress khá căng thẳng. Với tuổi trên 70, Ngài bị cô lập. sống một mình đơn côi, chính quyền không cho người đến chùa tu học hay làm công quả, ngoại trừ, người nào chấp nhận làm an-ten cho công an, sẵn sàng báo cáo thường xuyên mọi việc của chùa theo yêu cầu của họ thì mới cho tạm ngụ. Và nếu đã làm tay sai cho công an thì trước sau vì HT cũng phát hiện được, Ngài phải tìm cách rời ra, đôi khi còn phải năn nỉ ngược lại vì sau lưng có công an xúi giục ở liều để tiếp tay cho họ, hoặc tá túc chờ đợi HT viên tịch thì nhà nước xóa sổ ngôi chùa trực thuộc GHPGVNTN. Mặc dầu hoàn cảnh khó khăn luôn bị chính quyền bao vây cấm vận, nhưng HT vẫn một lòng trung thành với GHPGVNTN và không ngừng lên tiếng đấu tranh một cách uy dũng với nhà cầm quyền CS để đòi hỏi tự do, dân chủ nhân quyền và tự do tôn giáo cho VN. Hoàn cảnh này của HT tôi rất đồng cảm và thường lui tới thăm viếng an ủi Ngài. Điều tôi rất quý kính HT Thích Nhật Ban là, bất cứ nơi nào ngổ lời mời dầu nguy hiểm khó khăn, hay xa xôi HT cũng không bao giờ từ nan. Cho nên, đi công tác Phật sự hay công việc từ thiện xã hội gần xa tôi thường mời HT cùng đi.

Tôi xin tường thuật những gì tôi chứng kiến tại chùa Ba La Mật trong lần viếng thăm đầu tiên. Nhân tôi có tổ chức một chuyến đi khoảng trên ngàn km để thăm viếng quý tôn giáo bạn và những vị đồng tu. Đặc biệt là các vị trong Hội Đồng Cố Vấn Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN. Từ Bạc Liêu, những ngày giữa tháng 8. (Nhằm mùa Vu Lan tháng 07 al). tôi đến chùa Ba La Mật vào lúc 5 giờ chiều, ngôi chùa tọa lạc tại khu đôi: Dốc 47, Xã Tam Phước, huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai thăm viếng Hòa Thượng Thích Nhật Ban, phone: 090.259.5910 và 0612.641.335. Ngài là thành viên Hội đồng Trưởng lão GHPGVNTN kiêm Chánh Đại Diện GHPGVNTN tỉnh Đồng Nai, đương kim Cố Vấn Hội Ái Hữu Từ Nhân

lượng thức. Trên đường xe đi từ Sài Gòn ra Đồng Nai cơn mưa không dứt hạt, lúc xuống xe tôi tạm trú mưa tại chiếc quán nước bên đường, trước con đường mòn lồi lõm vào chùa, lúc uống nước ngồi chờ tạnh mưa để ra đi, thì có một người phụ nữ trạc tuổi 40, cô ta đến mỉm cười vui vẻ gật đầu chào tôi và hỏi:

“Thưa thầy, thầy từ đâu đến đây và viếng chùa nào vậy?”

tôi trả lời khéo léo... **“Tôi từ xa đi đến viếng thăm các chùa nhân dịp mùa lễ Vu Lan, Mùa Báo Hiếu tháng 07 này!”**

Cô ta nói tiếp **“Ở đây có nhiều chùa lắm, khoảng 5-7 ngôi chùa kế cận nhau, nếu có viếng chùa, thì thầy đừng có ghé chùa Ba La Mật của ông Nhật Ban?”**

Tôi hỏi “sao vậy!”

Cô ta trả lời tiếp **“Chùa này là chùa phản động, ông ấy chống đối nhà nước, không tuân thủ luật pháp, ông theo giáo hội PGVNTN, giáo hội này hoạt động bất hợp pháp!”** Tôi gật đầu cảm ơn rồi từ giã ra đi. Nhưng trong lòng tôi mỉm cười thầm và tự suy nghĩ « Nếu bà chủ quán này biết tôi là Thích Thiện Minh, chắc bà ta sẽ nói tào xe mà chở »... Trên đường đi phải qua 3-4 ngôi chùa mới đến chùa Ba La Mật, các ngôi chùa chung quanh khá tươm tất, khang trang, được sơn phết, sửa sang mới mẻ để đón tiếp khách thập phương tham quan, cúng bái... Còn ngôi chùa Ba La Mật thuộc GHPGVNTN thì ọp ẹp, vắng tanh, tấm bảng hiệu chùa đã bị chính quyền cho người đập phá chỉ còn một chữ « Mật » trên miếng tol còn dính lại trong khung gỗ nằm chơi vơi giữa 2 trụ cột, con đường bên trong cổng chùa công an cho người đổ đất và đá xà bần thành một hàng mô cao chẵn ngang và có rải nhiều miếng (mảnh) chai nhằm cản lối đi, 4 bức vách tường xung quanh ngôi chùa đã tróc vôi lồi lõm vì bị cấm không được sơn sửa, mái chùa bị tróc nóc bởi ảnh hưởng các cơn bão hằng năm, nhìn vách bên ngoài chánh điện có vài khung sườn sắt bị rỉ sét để khá lâu ngoài mưa! HT dành dụm ít tiền mua sắt dự định tu sửa lại ngôi chính điện cho kín mưa đỡ nắng, nhưng mấy lần tiến hành đều bị chính quyền ngăn cản, công an địa phương ra lệnh cấm các Ông thợ thi công, ngôi chùa theo Phật giáo nhà nước kê bên cũng lên tiếng không cho HT sửa sang, họ lấy cớ đất ngôi chùa HT đang ở là đất của họ. Hỏi thăm Hòa Thượng tôi mới hiểu ra, ngôi chùa này chính quyền không cho thu nhận đệ tử, duy nhất vị Sư già trên 70 tuổi, thui thủi một mình, hằng ngày bị cô lập bởi chung quanh là các chùa theo Phật giáo nhà nước. Chùa Ba La Mật thường xuyên bị khủng bố, bị quấy phá vì có chính quyền tỉnh Đồng Nai trực tiếp nhúng tay. Tôi vô cùng xót xa vì nghe HT kể lại mỗi khi có khách thập phương tham quan, thì công an PA38 của huyện Long Thành, tỉnh Đồng Nai ngăn cản người vào chùa. Có một hôm nọ, tôi đến chùa Ba La Mật thăm HT. Thích Nhật Ban. Sau buổi điểm tâm sáng chúng tôi đến viếng « Thiền Viện Thường Chiếu » cách chùa Ba La Mật khoảng 20km cũng tại huyện Long Thành, khi tôi và HT vừa ra khỏi cổng chùa thì Ông Nguyễn Văn Nơ, Công an PA38 từ xa đi nhanh lại HT, ông ta vừa kéo vạt áo dài nâu, vừa nói theo kiểu dọa nạt « Ông thầy chùa không được ra đây ? đi vào nhanh ? Lúc ấy HT bực tức nói » Mấy anh du côn, du đảng còn biết điều khi gặp nhà Sư, còn anh xưng là Công an mà nắm áo nhà Sư lôi kéo giữa đường như thế này, anh thuộc đại lưu manh rồi ! » lúc ấy, tên Nơ vẫn còn nắm vạt áo không buông, tôi liền lên tiếng và lấy tay cản ngăn ra « Xin lỗi ông, có gì thì nói chuyện lịch sự chứ tại sao ông nắm áo Ông thầy tu kéo lôi giữa đường như người quýt nợ vậy ! » Ông Nơ vội buông tay ra và im lặng bỏ đi.

Vào ngày Đại Lễ Vu Lan, Rằm tháng 07 al năm 2008, biết HT đơn chiếc một mình tại chùa, tôi đến thăm HT và dự lễ Vu Lan Báo Hiếu. Tôi vừa đến HT cho hay, sáng nay mấy tên Công an PA38 ngang nhiên chạy xe vào chùa giựt lá cờ Phật giáo cuốn lại đem đi, và công an còn bảo khách thập phương đừng vào chùa Ba La Mật nữa !. Cho nên, khi tôi đến thì các ngôi chùa xung quanh có khách hành hương vào ra liên tục, tiếng chuông nghe vọng lại âm vang, còn chùa Ba La Mật thỉnh thoảng mới thấy bóng dáng người vào. HT Thích Nhật Ban bị chính quyền khủng bố, có thể nói là quá sức chịu đựng của con người, điển hình sự kiện mới vừa xảy ra gần đây thôi! Vào 9 giờ 30 sáng ngày 14/10/2008, HT. Thích Nhật Ban từ Đồng Nai, đến núi Vinh, xã Kim Hải, huyện Châu Thành, tỉnh Bà Rịa Vũng Tàu để thăm huynh đệ là Đại Đức Thích Thông Thái, Tổng Thư Ký Ban Đại Diện GHPGVNTN tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu, trên đường lên núi, HT Nhật Ban có ghé vào chùa Phật Quang của TT. Thích Chân Quang, PGVN của nhà nước, thỉnh linh 4-5 công an xuất hiện đến hạch sách HT họ dùng lời lẽ xác xược hỗn láo, xúc phạm đến Ngài... hai bên lời qua tiếng lại công an buộc tội HT đủ thứ... mãi đến 12 giờ trưa công an áp giải HT về cơ quan công an xã Kim Hải. Công an chất vấn điều tra... và cấm HT không được bén mảng đến núi Vinh vì cho rằng HT đang hoạt động cho GHPGVNTN phản động, HT trả lời rằng, “Tôi có quyền tự do đi lại không ai có quyền tước đoạt quyền ấy, vì tôi không phải là người mất tự do, nếu thấy có nhu cầu phật sự, lần khác tôi vẫn đến đây,” lúc ấy, công an hùng hổ ra tay đánh đập tấn công hành hung HT... Chúng cầm giữ Ngài tại cơ quan xã, bắt HT ngồi một chỗ đến 6 giờ chiều mới cho về chùa. Khi về đến chùa thì cửa phòng riêng của HT đã bị người lạ mặt cạy cửa, đánh cắp tất cả tiền bạc dành dụm của Ngài.

Nói tóm lại: Cho dù, HT Thích Nhật Ban thường xuyên bị công an tỉnh Đồng Nai đàn áp, sách nhiễu và trù dập xử sự rất vô lễ và thô bạo đối với Ngài. Nhưng, HT không hề thối chí, Ngài là một người khảng khái, dũng cảm « thị tử như quy » xem cái chết như trở về cát bụi, với đất nơi chôn nhau của mình, chẳng khiếp sợ trước bạo lực, hết lòng tận tụy với Giáo hội, giữ vẹn tinh nghĩa thủy chung với huynh đệ, đồng đạo, đồng môn, luôn một lòng trung kiên với GHPGVNTN, Ngài sẵn sàng hy hiến bản thân quên mình để phụng sự Đạo pháp và Phục vụ Dân Tộc. / (Ảnh Phụ Lục)

4/Tu Sĩ Lê Minh Triết Và Tu Sĩ Nguyễn Thị Hạnh PGHH ,An Giang & Đồng Tháp.

A-Tu Sĩ Lê Minh Triết, Cố Vấn Hội Ái Hữu

Vào ngày 22/08/2007 tức mùng 10/07 al, Tôi cùng Hoà Thượng Thích Nhật Ban từ Bạc Liêu, 4 giờ khuya lên đường đến thăm tu sĩ Lê Minh Triết thuộc PGHH tại ấp Hoà Bình, xã Kiến An, huyện Chợ Mới, tỉnh An Giang, Ông Triết năm nay 67 tuổi, phone: 098.513.5376, là một tu sĩ đức hạnh, mộ đạo... tánh tình khiêm nhã, hiền hòa. Nhưng trí dũng, kiên cường luôn giữ vững lập trường cũng như tinh thần đấu tranh không hề thối chuyển. Ông ở chung với tôi cùng phòng giam, cùng đội 18 «Trồng rau xanh cho trại » tại trại tù Z30A, Xuân Lộc, Đồng Nai. Chúng tôi là bạn đạo, thù ứng với nhau hết mực chân tình. Ông Tu sĩ Lê Minh Triết lúc nào cũng có mặt hoặc tư vấn khi anh em tù nhân chính trị lên tiếng phản đối hoặc vận động gửi kiến nghị đấu tranh đòi hỏi những yêu sách chính đáng về quyền sống của người tù hay quyền tự do tôn giáo. Ông Tu sĩ Triết sống đơn giản đạm bạc, nhưng sẵn lòng,

chia sẻ giúp đỡ anh em tù khốn khó mỗi khi có điều kiện được gia đình gửi quà đến thăm nuôi. Ông thọ hình trọn bản án đủ 8 năm tù, sau khi được trả tự do về địa phương, chính quyền nhiều lần gây sức ép và dùng đủ mọi biện pháp uy hiếp, đe dọa.

Chứng kiến trước sự khủng bố, sách nhiễu, bắt bớ giam cầm những người đồng đạo như một số chức sắc, các huynh đệ tu sĩ và tín đồ Phật giáo Hòa Hảo, Ông tu sĩ Lê Minh Triết đã không ngần ngại gửi nhiều kháng thư đến các cấp lãnh đạo Đảng và nhà nước Việt Nam phản đối, trên cương vị nhà tu, Ông vận động đòi hỏi yêu sách một cách ôn hoà, bất bạo động. Nhưng, chính quyền tỉnh An Giang không những không đáp ứng để cởi nói mà còn ra tay trừ dập đàn áp nghiệt ngã đối với ông nữa! Vào ngày 07/03/2006 UBND tỉnh An Giang, đã ban hành Quyết định Quản chế hành chính số: 434/QĐ-UBND, quản chế 24 tháng, kể từ ngày ký, bắt buộc Ông phải trình diện với chủ tịch UBND xã để chấp hành quyết định này, chính quyền còn tuyên truyền học tập tận dân cấm mọi người quan hệ với Ông nhằm cô lập, cách ly khỏi mọi người. Chính vì thế đời sống của ông luôn khốn khó, khi ra tù chính quyền còn áp đặt chỗ cư trú, Ông xây dựng tạm một cái Cốc nhỏ toạ lạc tại một cánh đồng xa tít dân cư, vào mùa mưa đường trơn trượt nên mọi người rất khó đi lại. Tuy nhiên, trên tình đồng đạo nhiều huynh đệ xa gần không ngại hiểm nguy, đều biết rằng công an luôn bám sát. Anh chị em trong Đạo tìm mọi cách tới lui an ủi, chia sẻ những đạo tình. Chúng tôi đến thăm tận chỗ Cốc của Ông, trên tinh thần bạn đạo và

tình nghĩa. Nói đúng ra, là đồng cưu tù tôn giáo, Đồng Đạo Phật, Đồng là thành viên Hội Ái Hữu, Ông cũng đương kiêm Cố vấn Hội Ái Hữu Tù nhân CT&TGVN. Tôi rất thông cảm cho hoàn cảnh bi đát thương tâm này của vị chân tu, tôi xin bày tỏ lời tán dương công đức tu hành và bổn nguyện lập hạnh quyết tâm tu trì, trường chay khổ hạnh cũng như tinh thần dũng liệt kháng chí bất khuất của Ông Tu sĩ Lê Minh Triết, tại An Giang. (Ảnh Phụ Lục)

B-Nữ Tu Sĩ Nguyễn Thị Hạnh, PGHH, Đồng Tháp

Nữ Tu sĩ Nguyễn Thị Hạnh là huynh đệ đồng tu với Ông Tu Sĩ Lê Minh Triết, năm nay khoảng 50 tuổi, độc thân, trì trai tu hành nhiều năm. Thuở bé Cô đã có lòng mộ đạo... thường hay đi chùa... Lớn lên cầu đạo tu học, thích công việc từ thiện, bác ái, sống vì tha nhân, thường hay sinh hoạt cùng Chư huynh đệ và quý tín hữu xa gần trong những ngày lễ lạt

Tình cờ, Cô Nữ Tu sĩ này nghe trên đài RFA (Á Châu Tự Do), Cô Ý Lan phỏng vấn tôi lần đầu tiên, khi tôi vừa ra khỏi nhà tù Xuân Lộc, ngày 02/02/2005. Cô cảm thấy quý mến và trân trọng qua những lời nói đầy tiết tháo không khiếp sợ của tôi qua cuộc trả lời phỏng vấn. Nhiều lần cô gặp những người quen xa gần truy tìm hỏi xin số phone của tôi, nhưng ít ai biết. Một hôm, cô liên lạc với Tổng Lãnh Sự Quán Hoa Kỳ tại thành phố ngỏ lời xin số điện thoại của tôi và gọi về Bạc Liêu thăm hỏi... từ cuộc tiếp xúc này tôi mới biết được địa chỉ chính thức của Ông Tu sĩ Lê Minh Triết, sau khi ra tù về Ông cư ngụ tại Chợ Mới An Giang. Do đó, tôi chọn ngày thích hợp, mời HT Thích Nhật Ban cùng đi đền thăm Tu Sĩ Lê Minh Triết, thăm Cô Nguyễn Thị Hạnh và nhiều tu sĩ, tín đồ PGHH khác... cuộc thăm viếng đã tạo mối dây đoàn kết rất thân tình, tôi biết được Cô Nữ Tu Sĩ Nguyễn Thị Hạnh, người nữ tu rất kiên cường, can đảm, bền bỉ chịu đựng nhiều khổ nhục, qua các cuộc đàn áp thường xuyên của Công an tỉnh Đồng Tháp, với tinh thần bất khuất vì Đạo, Cô không bao

giờ lùi bước trước những vấn nạn cam go luôn phải đương đầu khá gian nan trong mọi sinh hoạt hành đạo của mình, Điều đáng hoan nghênh tinh thần kiên cố,ngôn phong hùng dũng, đạo lực kiên cường của Cô cùng chư huynh đệ luôn một lòng duy trì sắc thái PGHH truyền thống tuyệt đối không chấp nhận tham gia giáo hội dưới sự điều hành của Mặt Trận Tò Quốc VN

Nhân chuyến đến thăm 2 Tu sĩ Lê Minh Triết và Nguyễn Thị Hạnh tôi và HT Thích Nhật Ban viếng chùa Quang Minh Tự của Sư Võ Văn Thanh Liêm, đây là ngôi chùa của PGHH, vị tu sĩ này là người xuất gia, cạo tóc, mặc áo khất sĩ và áo thiên sam, nhưng kinh kệ theo PGHH. (Đây là một trường hợp đặc biệt) Tôi được mọi người cho biết Sư Võ Văn Thanh Liêm, xuất gia từ thuở nhỏ, bậc đạo hạnh trang nghiêm, được tín đồ Phật tử gần xa khâm ngưỡng, Sư đã bị bắt vào lúc 7 giờ, ngày 05/08/2005, hiện giam tại trại Z30A, Xuân Lộc-Đồng Nai, với bản án 8 năm tù, chỉ vì Sư thường xuyên gửi các bản báo cáo đến các tổ chức nhân quyền quốc tế nhờ lên tiếng can thiệp về việc vi phạm nhân quyền của nhà cầm quyền CSVN đã đàn áp tín đồ PGHH

Nên chính quyền tỉnh An Giang đã tìm mọi cách, quy kết bắt giam ông một cách oan khuất. Nhiều tín đồ, huynh đệ PGHH xa gần xót thương và kính phục vị Tu Sĩ đã hy sinh vì đạo vì Thầy

Chúng tôi, nhìn cảnh chùa điều hiu vắng vẻ, cảnh vật còn đây mà vị trụ trì đã lâm vòng lao lý, quý thiện nam tín nữ vừa tường thuật vừa rơi nước mắt và hướng dẫn tôi xem chân dung vị tu sĩ nói trên, một khung ảnh vị Sư chụp đứng chấp tay nghiêm trang đang treo lủng lơ trên vách gỗ của liêu phòng. Tâm tư tôi trĩu nặng một niềm xót xa và bàng hoàng xúc cảm khi hoài tưởng lại hoàn cảnh của mình và quý tín đồ Phật tử thân thương tại ngôi chùa Vĩnh Bình Bạc Liêu, cách đây mấy mươi năm về trước./...(Ảnh chùa Quang Minh tự phụ lục)

5/GS. Nguyễn Mạnh Bảo, Cao Đài Tây Ninh, Nhà Dân Chủ, Cố Vấn Hội Ái Hữu

Đoàn chúng tôi, gồm 4 người trong đó có Cụ Trần Hữu Duyên, PGHH, HT. Thích Nhật Ban, Huỳnh trưởng Nguyên Minh Gia đình Phật tử tỉnh Bình Thuận cùng tôi, tất cả xuất phát từ chùa Ba La Mật tỉnh Đồng Nai, để đi thăm Giáo Sư Nguyễn Mạnh Bảo, Đạo Cao Đài Tây Ninh, tham quan Tòa Thánh và thăm vài vị chức sắc đã từng ở tù chung tại trại Z30A, Xuân Lộc-Đồng Nai. Chúng tôi chia làm hai hướng riêng rẽ để đánh lạc hướng bọn công an, vì hôm rồi khi hay tin có người đến viếng chùa Ba La Mật, hàng chục công an PA38 được huy động canh gác tại ngôi chùa kề bên theo dõi suốt ban đêm.....Những tên công an đi qua đi lại, chứ không vào trong chùa. Chúng tôi biết rõ, nhưng vẫn tự nhiên vì việc ai nấy làm, công an lĩnh lương nhà nước nên làm theo lệnh nhà nước, làm như cái máy chứ họ chẳng có chút suy nghĩ gì cho thoảng, rộng hơn...Còn chúng tôi người tôn giáo làm việc thiện hạnh, giúp xã hội, giúp đời...chỉ có thể thôi, không chi mà sợ sệt !

Tôi xin giới thiệu Giáo Sư Nguyễn Mạnh Bảo, đã từng dạy đại học Cao Đài tỉnh Tây Ninh, Ông là một nhà mô phạm gương mẫu, tính tình điềm đạm, vui vẻ, hài hòa có bản lĩnh chính trị và tư cách đạo đức của một tín đồ sùng đạo. GS bị cầm tù, với bản án 20 năm. Tôi gặp Ông và giữ tình thiết thân tại nhà tù Z30A, Xuân Lộc, tỉnh Đồng Nai, biết nhau ở chung nhau cùng trại gần 16 năm, quen nhau từ lúc ông vừa

bị kết án chuyển đến trại giam Xuân Lộc này cho đến ngày Ông mãn án. Trải qua nhiều năm trong tù Ông hoàn toàn giữ trọn vẹn khí tiết thanh cao, một nhà trí thức có nhiều kinh nghiệm, có tài ứng đối lý luận sâu sắc, ông luôn nhiệt tình chia sẻ kiến thức của mình cho các bạn trẻ, tận tâm hướng dẫn các anh em những gì cần tham khảo, Ông không chút thoái thác từ nan. GS Nguyễn Mạnh Bảo ở trong tù được cảm tình hầu hết các tôn giáo quý trọng. Sau khi mãn án tù vì nghịch cảnh gia đình GS đã về Tây Ninh tạm trú tại ngôi nhà người cháu ruột là chị Nguyễn Thị Xuân Nguyệt, số 86/6 ấp: Long Mỹ, xã Long Thành Bắc, huyện Hòa Thành, tỉnh Tây Ninh, số phone: 0917.144.219. Nơi đây cuộc sống hăm hiu, chật vật, khôn đốn khó khăn, lẽ đương nhiên mang tội danh tù chính trị khi trở về địa phương thì chính quyền nơi đâu cũng có một hệ, một khuôn. Công an khu vực luôn theo sát từng hành động và chú ý mọi sinh hoạt của Ông. Cho nên gia đình người cháu ít nhiều cũng chịu thiệt thòi ảnh hưởng. Cho dù, hoàn cảnh chật vật khó khăn và luôn luôn có sự chú ý của chính quyền. Nhưng GS Nguyễn Mạnh Bảo vẫn vui vẻ nhận làm cố vấn cho Hội Ái Hữu Tù nhân CT&TGVN. Chúng tôi đến tận nhà thăm hỏi, trông ngôi nhà rất đơn sơ chịu phần thua kém so với mọi gia đình bình thường khác bên cạnh, nhìn hoàn cảnh GS tôi vô cùng đồng cảm thương tâm. Chúng tôi được GS Bảo hướng dẫn tham quan Tòa Thánh Tây Ninh, thăm nhiều cơ sở của Đạo Cao Đài, đây là lần đầu tiên tôi đến đến kinh viếng Thánh địa này, mặc dầu có nghe nhiều, có xem hình ảnh nhưng chưa có dịp tận kiến, sau đó, chúng tôi đi vấn an vài vị chức sắc, chức phẩm cao niên đã từng quen biết nhau nơi chốn lao tù. Các cụ cho biết «Tòa Thánh Tây Ninh bây giờ do Ông Đầu Sư Thượng Tám Thanh cai quản. Ông là người của nhà nước... Sinh hoạt khác xưa nhiều vì chính quyền Mặt trận trực tiếp điều hành» các cụ nói «Phải chi mấy Ông Việt Cộng vào đây mà tu thiệt thì đỡ cho nhân dân biết mấy, đảng này vào đây để kiểm soát để thâm tiền cúng của thập phương, không biết họ đem về đâu?»... Cho dù, gặp khó khăn nào, niềm tin đạo của tín hữu Cao Đài truyền thống là bất diệt, nhìn quang cảnh ngày cúng Ngọ trưa rất đông đúc tín đồ xa gần tham dự, tôi tỏ lời tán thán **“Ở đây cúng Ngọ trưa đông tín hữu quá!”**... Nhưng, các vị chức sắc với vẻ mặt thoáng buồn, lắc đầu cho biết, **“Nay đã giảm hơn xưa nhiều, chỉ còn một phần mười thôi, thầy Thiện Minh ơi!... Ở đâu cũng vậy, tôn giáo nào cũng cùng chung số phận mà! nhất là trong bối cảnh của chế độ thiếu dân chủ, tự do và quyền tự do tôn giáo chỉ có trong Hiến pháp chứ chưa tôn trọng thật sự trên thực tế như hiện nay!”** Tôi gật đầu tán thành và vô cùng tâm đắc (ảnh phụ lục)

6/ BS. Nguyễn Đan Quế, Nhà Dân Chủ, Cố Vấn Hội Ái Hữu

Tôi và Hòa Thượng Thích Nhật Ban, đến thăm Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế, số cũ: 102/7 đường: Nguyễn Trãi, Q.5, nay số đã thay 104, Nguyễn Trãi, Q5, TP Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế cùng tôi và HT. Thích Nhật Ban có nhiều kỷ niệm vì đã từng ở chung nhau, cùng đắng cay hoạn nạn đều có nhau, nhưng đến khi được trả tự do thì mỗi người mỗi ngã! Những ngày ở trong tù, Bác Sĩ Quế từng giải thích cho chúng tôi về Chiến Lược Toàn Cầu Mới và Triết Lý Nhân Bản theo quan niệm mới lý giải dựa trên khoa học. Cho dù, cách xa nhau nhưng tinh thần và tâm hồn luôn gần nhau, và rất quan tâm cho nhau vì quý mến nhau nhiều, thật nhiều.... Chúng tôi đến đầu con hẻm đường vào nhà Bác. Tôi trông thấy vài anh công an PA38, Q.5 ngồi canh gác ngay chiếc quán nước nhỏ bên hè. Những anh công an này

chẳng lạ gì tôi, vì nhiều lần đã gặp nhau tại thành phố. Thoáng thấy chúng tôi các anh liếc nhìn làm ra vẻ tự nhiên, tôi cũng không làm lạ... cứ thông thả tiến bước. Khi vào gần nhà thì phía bên kia đường có hai anh công an thường phục nhìn sang, họ lấy điện thoại ra và báo đi nơi khác... có lẽ báo lên cấp trên của họ là phải. Lúc ấy, Bà Tâm Vấn, phu nhân BS. Quế ra mở cửa vái chào giữ lễ rất lịch sự, Bà thỉnh mời chúng tôi vào nhà, chúng tôi đáp lễ. Bác Sĩ Quế vui mừng khi gặp lại những bạn tù cũ. Đặc biệt lại là nhà Sư. Với cặp kính trắng và nụ cười tươi trên môi như ngày nào quen biết, Bác Sĩ đón tiếp chúng tôi rất vui vẻ, thân tình. Mọi người thăm hỏi sức khỏe nhau và trao đổi gần 30 phút, Bà Bác Sĩ từ trên lầu đi nhanh xuống và báo cho chúng tôi biết lúc này chỉ có 2 anh công an ngồi canh gác bên cạnh nhà, giờ đã lên đến 6-7 người, bọn họ đi qua đi lại vừa nhìn vào nhà, trông nét mặt với vẻ lo lắng việc gì khẩn cấp lắm! Bà BS nói với chúng tôi **“Nếu có gì cần thiết, quý Thầy nên trao đổi sớm....Nhưng đừng ngại”**. Tôi được biết, nhà Bác Sĩ Quế đã bị công an nhiều lần công nhiên xông vào khám xét, lục soát mọi nơi, đường truyền internet bị cắt từ lâu nên mọi liên lạc của BS với bên ngoài rất khó khăn. Một nhà dân chủ trí thức có tâm huyết, có tinh thần uy dũng bất khuất tính tình phóng khoáng, vui vẻ, hài hòa, giản dị, bình dân thích sống gần gũi quần chúng trải qua nhiều năm trong tù. Nay bị cô lập với thế giới bên ngoài, thật là nghiệt ngã, sự sinh hoạt bị hạn chế chỉ còn trong khuôn viên của ngôi nhà kín cổng cao tường, vì công an thường trực bám như đĩa. Sau khi tiếp xúc xong chúng tôi từ giã ra về. Hòa Thượng Thích Nhật Ban không quên nhắc tôi nên có một tấm ảnh chụp chung cùng Ông Bà Bác Sĩ Quế để kỷ niệm vì không biết bao giờ mới có dịp viếng thăm nhau. Khi rời khỏi nhà tôi và HT. Thích Nhật Ban, sắp xếp nhau mỗi người đi mỗi hướng, chúng tôi thấy gần chục công an đang dùng máy chụp ảnh, ghi hình phía sau lưng HT. Nhật Ban đi thẳng tới các tên công an, miệng vừa cười vừa nói **“Các anh em cứ làm công tác đi! Hãy chụp vài bô hình trước mặt đi để có công tác với Đảng, chứ chụp sau lưng không thấy rõ mặt, tôi là Thích Nhật Ban, còn Ông Sư kia là Thượng Toạ Thích Thiện Minh đấy!”** tất cả bọn công an cười xòa...(Ảnh Phụ Lục)

CHƯƠNG XVII: Hành Xử Của Chính Quyền Thành Phố Kể Từ Khi Tôi Đến Tạm Trú Và Bộ Công An Trả lại Giấy Tờ Tù Thân

A-Hành xử của Chính quyền xã Đông Thạnh và huyện Hóc Môn:

Vì sự hiện diện của tôi tại gia đình, nên công việc làm ăn của hai vợ chồng đưa cháu gái, con của em Huỳnh Hữu Nhiều ở Bạc Liêu bị ảnh hưởng, bị bao vây kinh tế. Vào tháng 04/2008 vợ chồng Cháu phải rời bỏ quê lên thành phố. Ngôi nhà để trống vắng, Cháu phải mua khất nợ phân nửa ngôi nhà của người Cậu ruột vừa bán vừa cho tọa lạc tại tổ 11, ấp 5 xã Đông Thạnh, huyện Hóc Môn... Tôi cũng không thể ở lại Bạc Liêu vì bị công an khủng bố liên tục, nên đành nương theo các cháu về thành phố để có nơi bình an điều trị và dưỡng bệnh.

Giai đoạn đầu tôi mới đến tạm trú tại đây thì anh an ninh khu vực tên Nguyễn Văn Chúc bảo tôi phải kê khai lý lịch, hơn nửa tháng sau Ông Huỳnh Văn Dạ, Trưởng công an, xã Đông Thạnh mời vợ chồng cháu Hương đến cơ quan làm việc, khi đến nơi hai Cháu gặp 3 người, Trưởng Công an xã, Ông Huỳnh Văn Dạ, ông Vinh Công an PA38 và một cán bộ Mặt trận Tổ Quốc huyện Hóc Môn, nội dung và tiến trình trong buổi làm việc như sau:

Trước hết, ông Huỳnh Văn Dạ giới thiệu, tiếp theo Ông Vinh, Công an PA38 huyện Hóc Môn mở đầu cuộc tiếp xúc, Ông nói «Tôi biết anh chị đến thành phố cả tháng nay, anh chị làm nghề nghiệp gì? Mua ngôi nhà đó hồi nào? Ai bán lại và bán bao nhiêu tiền? Có giấy tờ đầy đủ không? Anh chị có biết khu đất đó nằm trong diện quy hoạch của thành phố để làm công viên cây xanh tương lai sẽ bị giải tỏa không? Nếu mua nhà nơi bị quy hoạch thì khi giải tỏa nhà nước sẽ không đền bù thiệt hại, anh chị có biết không? Anh chị mua nhà để ở, chúng tôi không nói. Có điều, anh chị cho Người Bác tạm trú nơi ấy nữa cho nên mời anh chị hôm nay đến đây, vì lý lịch người Bác của anh chị có vấn đề rất tế nhị, chính quyền huyện chúng tôi vô cùng quan ngại, nhất là tội trạng và án phạt lâu năm, vậy khi làm việc xong về nhà, Anh chị hãy cố gắng khuyên Bác, là nhà tu thì nên vào chùa mà tu hành hoặc trở về Bạc Liêu cư ngụ, vì Ủy Ban Nhân Dân thành phố đã có chỉ thị «Cấm không cho các nhà tu hành ở nhà trọ hay gia đình thế tục, vì ở thành phố có một vị Linh Mục đã bị treo chén lý do lăng nhăng tình cảm với người khác phái, nên Ông ấy đã bị đưa về nhà, vì vậy, ở nhà chỉ là những người không còn xuất gia nữa»

Cháu Hương trả lời «Vợ chồng tôi đến thành phố vào tháng 04, chúng tôi làm nghề cửa nhôm, cửa sắt, vợ chồng để dành được ít tiền nên đến thành phố mua lại ngôi nhà của Cậu Ruột, tên Phương và chú Quyết, mua còn thiếu nợ chưa trả đủ. Mua có giấy chủ quyền đất «Sổ đỏ» còn nhà thì làm giấy tay vì bà con. Nếu đất nằm trong diện quy hoạch, tương lai chính quyền có ra lệnh giải tỏa thì tôi chấp nhận, việc bồi thường bao nhiêu là theo quy định của nhà nước, tôi không lo ngại việc này. Còn Bác tôi bị bệnh nên đến đây để con cháu chăm sóc, Bác tuổi cao, độc thân tu hành, mang nhiều chứng bệnh, làm cháu chúng tôi phải có bổn phận. Vì Bác tôi tu mà không có chùa để ở, bởi lúc Bác tôi bị tù thì chính quyền tỉnh Bạc Liêu đã lấy chùa, Ông nói tu hành phải ở Chùa là rất đúng, như vậy, ông làm ơn đề nghị nhà nước trả chùa lại để Bác tôi về đó tu, hoặc là Ông cấp cho Bác tôi một ngôi chùa mới cũng được»

Ông Vinh cười và nói «Tôi chỉ làm nhiệm vụ phụ trách hành chính quản lý về tôn giáo chứ tôi không thể đề nghị nhà nước trả chùa hay cấp ngôi chùa khác cho Bác của anh chị được, tôi nghe nói ngôi nhà ở Bạc Liêu rộng lắm, bên cạnh nhà còn có người em làm thầy giáo dạy học, sao không về nơi đó, có em cháu chăm sóc».

Cháu Hương trả lời «Chú thứ Bảy của tôi và người thiêm cả vợ chồng đều dạy học, con gái lớn cũng học ra trường làm Cô giáo. Bác tôi không muốn làm ảnh hưởng gia đình chú thiêm, vì công an nhiều lần thúc ép chú về khuyên Bác tôi, nếu xảy ra việc gì thì cả gia đình chú khôn khổ, nên Bác tôi tuyệt đối không muốn làm phiền».

Ông Huỳnh Văn Dạ nói «Địa phương ở đây được thành phố đánh giá tốt và được xếp là loại “Xã Văn Hóa” nên lý lịch nhiều năm tù của Bác rất xấu không thể chấp nhận dung chứa nơi này».

Cháu Sơn trả lời: “Bác tôi ở tù 26 năm mang tội chính trị chứ đâu phải tội trộm cắp, cướp của giết người hay hối lộ tham nhũng vợ vét bóc lột dân lành mà các ông cho rằng xấu, nếu nói xấu là xấu chỗ nào?”.

Ông Dạ nói «Tôi thông báo như vậy, anh chị có vui lòng nghe hay không là tùy. Nếu không chịu nghe chúng tôi phân tích thì sau này gia đình anh chị sẽ bị thiệt thòi thôi! và chắc chắn sẽ gặp khó khăn, nhất là trong việc chuyển hộ khẩu, cấp sổ nhà, con cái khó đi học và đồng bào nơi đây biết được gia đình anh chị có người Bác ở tù 26 năm mọi người sẽ xa lánh, rất khó làm ăn, giao tế v.v...tôi chưa nói nếu

Bác của anh chị nhập hộ khẩu thì sau này gia đình khó tránh khỏi xảy ra việc kiện tụng tranh chấp nhà cửa, đất đai, lúc ấy sẽ làm phiền đến chính quyền nữa? đó là kinh nghiệm nhiều của chúng tôi đã từng làm việc và gặp phải »

Cháu Hương trả lời «Tôi không sợ điều đó vì là Bác ruột của tôi, Bác tôi đang bị bệnh cần phải có con cháu chăm sóc, nuôi dưỡng. Nếu các ông không cho Bác tôi ở nơi đây thì các ông làm cho một lệnh trục xuất về địa phương, có đóng dấu ký tên hẳn hoi thì Bác tôi sẽ đi ngay thôi! Còn ở đây có khó khăn gì hay bà con lối xóm ngại ngần xa lánh thì tùy mọi người, vợ chồng tôi sống đúng đắn, đảng hoàng của một gia đình có đạo, chấp hành tốt luật pháp của địa phương, còn xung quanh ai muốn nghĩ sao thì nghĩ chúng tôi không sợ gì cả! Còn Bác ruột của tôi nếu cần thì nhà cửa, đất đai hay tiền bạc, vợ chồng chúng tôi sẵn sàng biếu nhường cho Bác cũng chẳng tiếc, còn đối với con cháu, Bác không cho thì thôi, Bác là ông Sư mà tranh chấp làm gì? Tôi bảo đảm điều đó sẽ không bao giờ xảy ra? Nay giờ tôi nghe các ông tìm mọi lý do muốn xua đuổi Bác tôi ra khỏi địa phương chứ không có tinh thần xây dựng giúp đỡ nhân dân! Làm chính quyền các ông muốn nói sao cũng được, vì quyền lực nằm trong tay.»

Ông Trương Công an, Huỳnh Văn Dạ với lời lẽ hăm dọa, nói «Anh chị nói chuyện dường như chưa có làm việc với công an mà !».

Cháu Sơn đáp «Xin lỗi các ông, chúng tôi từng làm việc nhiều lần với Bộ Công an, Bộ công an đến tận nhà mấy lần, chứ không phải chưa làm việc với công an đâu! Làm việc với cấp cao, tôi thấy họ càng tỏ ra người hiểu biết, có học vấn, có tư cách đảng hoàng, chứ không phải thất học, ngu dốt như bọn công an tỉnh Bạc Liêu, họ chỉ dùng luật rừng mà thôi! Nếu Bác tôi là người dung, người ngoài thì sau khi làm việc xong về nhà, vợ chồng tôi sẽ mời ra ngay, đảng này Bác Ruột, đứng trường hợp các ông thì các ông nghĩ sao, đuổi người thân các ông đi à ?» .

Qua buổi làm việc, đúc kết biên bản với nội dung «Ông Huỳnh Văn Ba tạm trú tại nhà vợ chồng Nguyễn Văn Sơn và Huỳnh Kim Hương để trị bệnh và chưa có hoạt động gì? » Vợ chồng cháu Sơn ký tên ra về.

Cuối cùng, địa phương đề nghị lên công an thành phố và từ đó Bộ Công An bắt đầu ngấp nghé nơi tôi cư ngụ, họ cho người dòm ngó, theo dõi mọi sinh hoạt của gia đình, nhưng sự theo dõi ở đây không lộ liễu và căng thẳng như ở Bạc Liêu, thỉnh thoảng chính quyền cũng cho người tuyên truyền rĩ tai một số đồng bào lân cận khuyên họ đừng quan hệ thiết thân với gia đình tôi.

Vào lúc 10 giờ tối ngày 11/08/2008 .Mẹ ruột của cháu Sơn là Bà Trương Thị Bạch từ tỉnh Đồng Nai vừa đến gia đình thăm con cháu, có lẽ, được ai báo tin vội vã, nên 10 giờ 30 Anh Nguyễn Văn Chúc, An ninh khu vực cùng một phó công an xã và 2 nhân viên an ninh đến nhà gõ cửa kiểm tra. Anh chúc lập biên bản với nội dung «Không đăng ký tạm trú cho khách đến gia đình trong đêm» công an giữ chứng minh nhân dân của cháu Sơn và ra lệnh hôm sau đến công an xã Đông Thạnh làm việc, khi cháu Sơn đến Ông Huỳnh Văn Dạ ký quyết định xử phạt vi phạm hành chính về «An ninh trật tự và an toàn xã hội» với mức phạt: 80.000\$ (tám mươi ngàn đồng) và bảo cháu Sơn đến kho Bạc huyện Hóc Môn nộp phạt, đem biên lai về trình công an xã nhận lại Chứng Minh Nhân Dân. Đây là lần đầu tiên công an xã làm sai nguyên tắc, một dấu hiệu cho thấy chính quyền có chủ ý tấn công trực diện, làm cho gia đình chúng tôi bắt đầu chuẩn bị dè chừng cẩn thận trong mọi sinh hoạt kể cả người thân quyến đến nhà thăm.

B/Hành xử của Cán bộ Bộ Công an địa phương xã Đông Thạnh.

Có một hôm, anh Nguyễn Văn Chúc an ninh khu vực gọi phone cho cháu Sơn hay sẽ đến nhà chơi, nhưng khi anh Chúc đến, anh đã dẫn anh Toàn tên thường gọi Hoàng Nam, cán bộ trực thuộc Bộ Công an mục đích đến gia đình để cho biết địa điểm, từ đó mỗi tháng Hoàng Nam đến gặp cháu Sơn tại nhà một lần để làm nhiệm vụ thăm dò,

hôm đến nhà lần đầu tiên tôi nhìn Hoàng Nam với nét mặt quen quen tôi hỏi «Chú này là ai, làm ngành gì, ở đâu ? tôi nhớ có gặp ở đâu một vài lần rồi !» Toàn trả lời tên Hoàng Nam công tác ở thành phố, có xuống nhà Thầy ở Bạc Liêu, đi với vài anh em».

Tôi nói «Nhu vậy là trên Bộ công an xuống Bạc Liêu trực tiếp chỉ huy khám nhà đợt 2 tháng 12 năm 2007 phải không?».

Hoàng Nam trả lời «Đúng rồi»....

Từ đó, theo thường lệ mỗi tháng Hoàng Nam đến nhà 1-2 lần, khi muốn đến nhà thì Hoàng Nam gọi phone báo cho cháu Sơn biết trước, có lần nọ Hoàng Nam nói với Sơn ngỏ lời xin gặp tôi, khi gặp Hoàng Nam, tôi tường thuật vụ việc kiểm tra của công an xã Đông Thạnh sai nguyên tắc, ít ra từ 12 giờ đêm trở đi mới cho rằng gia đình tôi vi phạm, trong khi 10 giờ 30 Cháu Sơn chưa kịp gọi phone thông báo thì công an đã đổ ập vào nhà kiểm tra rồi !Đó là do nghe ai báo cáo không chính xác mà tấn công vội vàng! Và lại, đây là mẹ ruột của chủ gia đình chứ chẳng phải là người xa lạ. Tôi thấy việc không đáng nên tạm thời bỏ qua, lần sau mà còn như vậy nữa, tôi sẽ thông báo khắp nơi trên thế giới và cho các đài nước ngoài lên tiếng chứ không để yên đâu ? Còn nếu các ông không cho tôi tạm trú thì đưa lệnh trục xuất trong vòng 24 giờ tôi sẽ đi ngay! Nếu cần tôi vào các tòa Đại sứ xin tỵ nạn chính trị, chứ đừng khủng bố kiểu như thế ?.

Anh Hoàng Nam trả lời «Công an xã kiểm tra như vậy là không đúng, vì còn sớm chưa tới 12 giờ, tôi ghi nhận việc này, tôi sẽ có ý kiến nhắc nhở lại xã, xin thầy thông cảm»

Vào khoảng đầu tháng 9, Hoàng Nam đến nhà tôi thông báo, cho biết một vài cấp trên của anh ở Bộ những người đã có xuống Bạc Liêu chỉ đạo việc khám nhà kỳ trước muốn gặp tôi để trao đổi một số vấn đề. Vài ngày sau đúng hẹn. tôi và Cháu Sơn cùng đi, trước khi đi tôi thông báo cho một Phật tử biết tin, để phòng ngừa việc gì bất trắc xảy ra, thì cũng có người khẩn báo, tôi nói với người Phật tử rằng «sau khi tôi làm việc xong, buổi trưa về tôi sẽ báo lại cho đạo hữu biết» Rất tiếc, khi làm việc xong, trưa hôm ấy hai Bác cháu ra về trên đường gặp phải cơn mưa to, ướt cả áo quần, cả điện thoại di động... Cho nên, về đến nhà không thể thông báo được, vì mobile phone đã gởi ra cửa hàng lau chùi. Người Phật tử có tâm đạo ấy gọi tôi mãi thấy mất liên lạc, những tưởng tôi đi làm việc đã bị công an giữ lại, nên thông báo khắp nơi... mãi 2 hôm sau tôi mới báo tin... thì mọi việc đã lỡ phổ biến thông tin khắp nơi trên thế giới rồi! Âu cũng là lỗi kỹ thuật, chỉ rút kinh nghiệm việc sau này vậy! Nhưng, dẫu sao các đài hải ngoại lên tiếng như thế cũng đã làm mấy ông Bộ công an hơi lo ngại không biết ai đã đưa ra tin này!... 2 hôm sau Hoàng Nam đến gặp Cháu Sơn hỏi «Làm việc về gia đình có ai thông báo tin này ra ngoài không? Chúng tôi, công an rất quan ngại những nguồn tin bất lợi cho nhà nước nên đến nhà tìm hiểu ngay !

1/Hành xử của Ông Thắng (Hà) Bộ Công an lần 1:

Khi nhận lời mời tôi đến nơi thì gặp Ông Thắng tự xưng là Hà, ông chấp tay chào lịch sự như những tín đồ Đạo Phật hoặc như dạng công an PA38 có qua trường lớp nghiên cứu tôn giáo, tôi nhìn thoáng qua nhớ ra ngay đã gặp Ông tại Bạc Liêu rồi, vì chính ông từ thành phố đến Bạc Liêu, trực tiếp chỉ huy cuộc đàn áp sách nhiễu tôi cùng HT Thích Nhật Ban và quý Phật tử vào ngày 02/12/2007, để thân tôi phải rời bỏ nhà cửa, mồ mã ông bà, lia xa quê làng trôi nổi lưu lạc như thế này, cho nên đâu có xa lạ gì nữa !.Tôi còn nhớ rõ lúc Công an tỉnh Bạc Liêu kiểm tra lại đồ đạc niêm phong một lần nữa, anh Nguyễn Thanh Sơn, công an PA38 tỉnh Bạc Liêu có hỏi ý kiến ông Hà phương hướng giải quyết tài sản này như thế nào? Chính ông Hà ra lệnh giữ lại tất cả đồ đạc gồm: kinh sách tiền bạc,giấy tùy thân, điện thoại .v.v, giấy tùy thân mà chính quyền cầm giữ thì chẳng khác gì quản chế, Ông Hà đã có quyết định khá thâm độc như thế !...Hôm nay tôi gặp lại ông tại thành phố nơi ông công tác. Không phải tôi muốn vào hang hùm để bắt hổ con nên liêu đến địa bàn quản lý của ông, mà ở Bạc Liêu gặp cảnh «độc học tại kê quần » đành phải đến thôi ! Trước tiên Ông hỏi tôi «Thầy có nhớ tôi không? Tôi đã gặp Thầy nhiều lần rồi» Tôi trả lời «Vâng, làm sao tôi quên ông được, nhớ nhiều lắm! Ông là người trực tiếp từ thành phố xuống Bạc Liêu chỉ huy việc khám xét nhà tôi mà! »

Ông Hà cười và nói «Làm nhiệm vụ thôi Thầy ạ»

Sau đó Ông Hà nói tiếp: «Tôi hay tin Thầy đến đây mấy tháng rồi, tôi biết Thầy đang điều trị bệnh, và cũng không có làm gì? Nếu nói chúng tôi không theo dõi Thầy thì Thầy cũng chẳng tin, cho nên, tôi thực tình mà nói, có cho nhiều người lưu tâm thường trực, nhưng biết Thầy có bệnh thật và sống bình thường cũng tốt thôi! Ở thành phố là địa bàn chúng tôi chịu trách nhiệm, nếu thầy có hoạt động gì thì buộc lòng chúng tôi phải mời Thầy về lại Bạc Liêu thôi!Tôi mong thầy cố gắng trị bệnh đừng có hoạt động chính trị gì hết là chúng tôi đỡ mệt, là chúng tôi mừng rồi!Cố gắng lo chữa bệnh đi. Ở thành phố chúng tôi quán xuyến canh giữ nhiều nơi, nhiều ông. Mà bây giờ thêm Thầy nữa mệt quá!Hôm nay, mời Thầy đến đây để chúng ta gặp nhau trao đổi một cách thẳng thắn, cởi mở, để biết nguyện vọng của Thầy cần gì? Cho nên tôi mời Thầy đến một quán cơm chay để dễ nói chuyện chứ không xem là buổi làm việc.Tôi cũng không muốn cho ai biết về cuộc gặp gỡ này.Vì nếu làm việc thì phải đến cơ quan công an, phải có giấy mời thêm phiền phức, nếu không có gì trở ngại, sau buổi tiếp xúc tôi mời Thầy dùng bữa cơm chay thân mật, đó là phép lịch sự thôi! Riêng, tôi có thể tạo điều kiện gì giúp Thầy trong khả năng của tôi thì tôi sẵn sàng? Nói rõ ra, tôi không có mục đích thuyết phục hay lôi kéo Thầy theo chúng tôi gì cả? Xin Thầy cho biết ý kiến?»

Tôi trả lời «Rất cảm ơn nhã ý của ông. Điều đầu tiên của tôi là muốn có cuộc sống bình yên để điều trị bệnh, vì tôi bị nhiều chứng bệnh do hậu quả của tù đầy nhiều năm. Còn việc các ông có cho người theo dõi tôi, tôi biết rất rõ, chẳng hạn như Ông Nam Phường Đội trưởng về hưu, hiện ngang mặt nhà tôi và Ông Thượng Tá Lâm, Quân Đội, quê Cà Mau về hưu kê cận nhà tôi, ngoài ra, còn một số người khác nữa! Ông Lâm lúc đầu không biết tôi, nên có chú ý ..nhưng dần dần đã hiểu hoàn cảnh tôi và ông đã nói thật cho tôi hiểu, chính quyền có nhờ ông theo dõi mọi sinh hoạt của tôi.Tôi ý thức rằng ngôi nhà của các Cháu cần có chỗ ổn định để làm ăn, tôi không muốn làm gì ảnh hưởng cuộc sống của gia đình cháu, bởi vì ở Bạc Liêu sống không nổi nên các cháu phải lên thành phố tìm kế sinh nhai. Và lại:«Cáo già cũng không

ăn gà hàng xóm»Tôi ở địa phương này, tôi đại gì làm phiền hay khuấy động chỗ mình muốn an cư. Còn Ông hỏi Tôi có nguyện vọng gì trong khả năng có thể ông sẽ giúp, tôi nghĩ như sau :

Khi khám xét nhà ở Bạc Liêu, lúc niêm phong giữ lại đồ đạc là do lệnh của ông thì trong khả năng, ông nên đề nghị tỉnh Bạc Liêu hoàn trả giấy tờ tùy thân, tức Chứng Minh Nhân Dân để tôi dễ dàng đi lại và tạm trú, nếu có thể được nên hoàn trả lại tiền bạc để tôi điều trị bệnh, gồm 7 triệu đồng VN và 200USD của em Huỳnh Hữu Nhiều gửi về cúng giỗ Cha mẹ, số tiền ấy có thể trừ 4 triệu đồng tôi còn nợ tiền phạt lần 1 của Sở Bưu Chính Viễn Thông. Ngoài ra, khi có giấy tờ tùy thân tôi sẽ làm thủ tục hiến xác cho Đại học Y dược thành phố. Vì không biết lúc nào tử thần rước đi, tôi muốn khi chết vẫn còn có giá trị hay ý nghĩa với đời? Chứ trải qua nhiều năm trong tù và ra ngoài 3 năm nay, tôi cũng gặp nạn tai như trong tù, và giờ này thân thể còn mang bệnh tật, nên tự mình phải biết mình cần phải làm gì thôi! Cháu tôi thấy nếu ở đây khó khăn việc tạm trú của tôi hoặc không làm ăn được, Vợ chồng Cháu dự định sẽ bán nhà dời đi nơi khác nữa! Theo Cháu Sơn nói, có lẽ về Đồng Nai ở gần nhà cha mẹ ruột. Còn việc mời dùng cơm chay, tôi thành thật cảm ơn Ông cho tôi xin từ chối vì tôi bệnh tiểu đường đang ăn kiêng và khi đi đường tôi có mang theo nước thuốc Nam để dùng! Riêng Ông nói ông không có mục tiêu để thuyết phục hay lôi kéo tôi, tôi giả sử như ông có muốn thuyết phục tôi cũng không thể được vì quan chức quyền lực tôi không ham, tiền tài tôi không chuộng, tôi có quan niệm «vô ân bất thọ lộc » còn sắc đẹp tôi không đắm nhiễm, Ông mời tôi gặp gỡ tại quán cơm chay hôm nay, như tôi đã nói, khi đi tôi tự mang theo nước uống và bánh ăn kiêng như thế này thì tôi đã lo khá xa rồi ông ạ, xin ông thông cảm! »

Ông Hà cười và nói «Thầy sao khéo lo xa, có gì đâu, chỉ là phép xã giao bình thường thôi mà! Theo nhận xét của tôi, cuộc đời của Thầy trải qua 26 năm tù và bệnh tật, là nhà Tu thì Thầy hãy xem như «Kiếp Nạn » của mình đi, chắc thầy biết Ông Tam Tạng còn phải chịu 81 nạn mà! Tôi hứa sẽ đề nghị cấp trên để có ý kiến với tỉnh Bạc Liêu hoàn trả lại giấy tờ tùy thân và tiền bạc để Thầy trị bệnh, còn việc tạm trú thì nói Cháu Sơn cứ xin đăng ký tạm trú từng tháng ở thành phố, an tâm lo trị bệnh đi, cũng đừng bán nhà đi đâu nữa ! Mỗi lần đi nơi khác phải làm lại từ đầu, và Thầy ở nơi nào trong thành phố này mà không có giấy tờ gì thì cũng làm phiền đến trách nhiệm quản lý của chúng tôi cả. Theo tôi nghĩ chính quyền ở Bạc Liêu đã có thành kiến với Thầy rồi, cho nên nếu về đây cũng không yên, còn ở Đồng Nai mặc dầu gần kề thành phố, nhưng đó vẫn là tỉnh lẻ, công an Đồng Nai cũng độc lắm chẳng thua gì tỉnh Bạc Liêu đâu? Tôi nói thật chúng tôi ở thành phố, chúng tôi có thể liên hệ hay chỉ thị các quận nội, ngoại thành trong phạm vi trực thuộc địa bàn mình thôi, chứ các tỉnh họ theo hệ thống hàng dọc và có người phụ trách, chúng tôi chỉ góp ý với các tỉnh chứ không thể ra lệnh cho họ được, còn đi công tác các tỉnh ấy cũng có lệnh phân công mới đi. Còn làm việc, thì còn nhiều cấp lớn hơn tôi nữa, tôi không có quyết định trọn quyền, bởi làm việc theo nguyên tắc « cá nhân phụ trách, tập thể lãnh đạo » chứ không thể một mình toàn quyền quyết định được, mong thầy thông cảm, còn việc mời Thầy dùng bữa cơm chay thân mật, Thầy từ chối vì lý do bệnh tiểu đường ăn kiêng thì cũng tốt không có vấn đề gì».

Trong buổi làm việc Ông Hà còn hỏi «Tôi nhận được tin ở bên Mỹ có người về gặp Thầy, Có ai thông báo cho Thầy hay chưa? Họ muốn lôi kéo sự ủng hộ hay mời Thầy làm việc gì đây? Tôi có xem toàn bộ Hồi Ký của Thầy rồi, Ông Phạm Trần

Anh ở Mỹ và Cô Châm Oanh bên Đức cũng cực đoan và hay dùng từ đao to búa lớn lắm, mấy người này có thường xuyên liên lạc và giúp đỡ Thầy gì không? Bà Ngô Thị Hiền có gọi điện về tiếp chuyện không? Khi Thầy bệnh có ai giúp đỡ gì không? Nếu có cũng tốt thôi giúp đỡ trị bệnh mà! Thầy còn gánh vác công việc Tổng Vụ Thanh Niên của GHPGVNTN nữa không? Còn Hội Ái Hữu thế nào rồi?.

Tôi trả lời «Tôi không nghe ai thông báo có người nào ở nước ngoài về gặp tôi cả, còn Hội Ái Hữu tôi tạm thời giao lại cho BS Phạm Hồng Sơn phụ trách nên Ông Phạm Trần Anh và Cô Châm Oanh có lẽ liên lạc với BS Phạm Hồng Sơn. Còn Bà Ngô Thị Hiền thuộc Ủy Ban tự do cho tôn giáo nên Bà cũng có lưu tâm về tình hình tôn giáo trong nước. Tôi thẳng thắn xác nhận với ông một lần nữa, tôi không còn tham gia trung ương GHPGVNTN và Ủy quyền Hội Ái Hữu cho BS Phạm Hồng Sơn ngoài lý do bệnh tật, còn một lý do nữa là đúng lúc tôi xét thấy cần, tôi dừng lại chứ tôi không phải sợ nhà nước VN, không phải sợ chết, cũng chẳng sợ tù đày, vì tôi đã trải qua thập tử nhứt sinh nên xem thường cái chết, còn tù đày thì đã hơn ¼ thế kỷ, cho nên nay có bị kết án năm bảy năm, chẳng khác gì muối đốt cột đình, chỉ làm tên tuổi tôi thêm rạng danh mà thôi nên tôi chẳng ngại gì!.

Riêng hoàn cảnh cuộc sống của tôi, chắc ông dư hiểu “Làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật” Tôi bây giờ không có chùa để ở, lẽ tất nhiên không có lộc Phật tức không có sự cúng dường giúp đỡ của các hương khách, tín thí đàn na, thật tình mà nói hiện tại tôi chỉ nhờ sự chăm sóc của các cháu trong hoàn cảnh khá bản chặt nhưng ấm cúng chân tình thì đã là hạnh phúc lắm rồi! Còn Hội Ái Hữu mang tính nhân ái, nhưng Hội không có gây quỹ và bản thân Hội trưởng nay đã tạm ngừng nghỉ, đôi khi «Cô ả bán dầu, bôi đầu bằng nước lã » đó là việc cũng thường xảy ra thôi» tôi rất e ngại không dám kêu gọi hay ngỏ lời xin sự giúp đỡ ai, nếu có sự ủng hộ dù ít hay nhiều đi chăng tôi rất thâm thiết trọng ân vì đó là điều quý báu đối với tôi trong lúc cần trị bệnh. Nhưng do tấm lòng thiện nguyện (Tự nguyện) của mọi người.

Sau đó, tôi từ già ra về, Ông Hà chúc tôi sức khỏe chóng bình phục

2/ Hành xử của Ông Thắng (Hà) Bộ Công an lần 2, trả lại Chứng Minh Nhân Dân:

Trong thời gian tôi nằm bệnh có nhiều vị huynh đệ trong Giáo hội tới lui thăm viếng. Còn Hoàng Nam công an Bộ đến nhà thăm dò mỗi tháng như thường lệ vì nhiệm vụ cấp trên giao, phần lớn là tiếp xúc với cháu Sơn, thỉnh thoảng Hoàng Nam đề nghị gặp tôi, lấy lý do là để hỏi thăm sức khỏe.

Vào đầu tháng 10/2008 Hoàng Nam đến nhà gặp cháu Sơn và nói “Cách đây mấy tháng Anh Hà người chỉ huy tôi đã gặp trao đổi với Thầy có hứa là sẽ đề xuất cấp trên chỉ thị cho Công an tỉnh Bạc Liêu trả lại tiền bạc, giấy tờ tùy thân cho Thầy, mọi việc sẽ từ từ tiến hành. Tại sao Thầy không cố gắng chờ đợi mà lại vội vàng gởi đơn yêu cầu đến ông Đại sứ Mỹ Michael Mihalak ở Hà nội, để nhờ ông ấy lên tiếng can thiệp, Ông Đại Sứ đã chuyển đơn của Thầy đến Bộ Công an rồi, chúng tôi đã nhận được. Chúng tôi sẽ tìm cách giải quyết. Sau đó, anh Nam từ già ra về. Vài ngày kế tiếp anh quay trở lại xin gặp tôi cần hỏi vài điều.

Khi gặp tôi Hoàng Nam nói “Tôi có gặp Thầy Không Tánh, Thầy nói là Thầy Thiện Minh bệnh nhiều và có đến thăm Thầy, Thầy Không Tánh còn nói rằng :Có các tổ chức hải ngoại đã gọi điện về GHPGVNTN đề nghị xin bảo lãnh thầy Thiện Minh

sang Mỹ trị bệnh, điều này có đúng hay không? Và thầy có dự định đi ra nước ngoài không? theo tôi nếu bệnh nhiều và cần điều trị kết quả tốt thì thầy nên đi sang Mỹ trị bệnh, và nếu muốn ở lại nơi đó tu hành cũng rất tốt thôi! Cái đó do quyền của Thầy quyết định chúng tôi không có ý kiến. Hoàng Nam nói tiếp “Hôm trước anh Hà có hứa với thầy sẽ đề xuất ý kiến cho công an tỉnh Bạc Liêu trả tiền bạc giấy tờ cho thầy, nếu Thầy có đi nước ngoài trị bệnh thì cần phải có Chứng Minh Nhân Dân để làm passport. Nhưng trước mắt là có giấy tờ đăng ký tạm trú cho hợp lệ. Như vậy theo thủ tục hành chính thì thầy nên làm một đơn xin. Để chúng tôi đề xuất cấp trên có hướng giải quyết cho hợp lý”

Tôi trả lời: “Nếu bệnh nhiều và được các tổ chức bảo lãnh đi hải ngoại trị bệnh vài ba tháng rồi về VN thì tôi có thể đi, còn đi nước ngoài xin ở luôn thì không! Về việc làm đơn xin lại tiền bạc giấy tờ thì tôi không bao giờ làm đơn xin... Bởi vì, khám xét nhà tôi, niêm phong tài sản, tiền bạc, kinh sách, giấy tờ tùy thân đến nay hơn 10 tháng rồi mà chủ nhà và chủ đồ đạc không nhận bất cứ giấy tờ gì liên quan đến việc khám xét, kể cả biên bản niêm phong, việc làm này tôi cho là ăn cướp, như vậy, có trả lại hay không là tùy chính quyền, theo đúng ra công an tỉnh Bạc Liêu phải năn nỉ tôi mà trả lại tôi và còn đền bù nữa, chứ tôi không bao giờ làm đơn xin. Do đó, nếu không trả sớm thì tương lai bất cứ tổ chức quốc tế nào vấn hỏi tôi sẽ trình bày sự thật mọi việc này ra thôi!

Tiếp vài hôm sau, vào lúc 3 giờ chiều ngày 21/10/2008, Hoàng Nam gọi phone cháu Sơn xin gặp tôi, khi gặp Hoàng Nam nói « số tiền 7.000.000\$ (Bảy triệu đồng) và Chứng Minh Nhân Dân Công an tỉnh Bạc Liêu đã gửi lên cho chúng tôi rồi, xin mời thầy vào ngày thứ năm đến Quận 1 gặp anh Hà để anh trao hoàn trả lại tiền bạc và giấy tờ, tôi sẽ đón thầy trên đường đi ». Tôi trả lời “việc hoàn trả lại tiền bạc, giấy tờ, tuyệt đối tôi không bao giờ làm đơn xin, nếu cần thì các ông cứ giữ luôn, tôi bỏ tất cả .Còn giấy Chứng Minh Nhân Dân mà nhà nước không trả, xem như đã tước quyền công dân thì coi như từ rày trở đi tôi không phải là người công dân cũng tốt thôi! Chứ theo nguyên tắc CA tỉnh Bạc Liêu tịch thu trong lúc khám xét sai luật thì Công an Bạc Liêu phải mời tôi về tỉnh Bạc Liêu hoàn trả đủ các loại như: 4 thùng kinh sách, 2 điện thoại di động, và máy Vi tính chứ không phải chỉ trả lại bảy triệu đó đâu? Ngoài ra, ngày mai thứ Tư tôi phải đi bệnh viện Phạm Ngọc Thạch, số 120 đường Hùng Vương, Phường 12, Quận 5 để khám bệnh cả ngày, cho nên hôm sau thứ Năm tôi còn mệt không thể đi được»

Hoàng Nam nói “Trước nhất muốn cho Thầy có giấy tờ hợp lệ để đăng ký tạm trú hay đi lại và có ít tiền để trị bệnh” còn số đồ đạc còn lại Công an Bạc Liêu sẽ có dịp mời Thầy về giải quyết sau. Riêng chúng tôi không buộc Thầy phải làm đơn xin gì cả, hôm trước tôi nói Thầy phải làm đơn xin lại đó là thủ tục của Công an Bạc Liêu. Nhưng nay, thì đồ đạc đã gửi đến thành phố cho chúng tôi rồi, Anh Hà chỉ cần gặp thầy hoàn lại mà thôi! mong Thầy nếu thứ Năm mệt thì thứ Sáu 24/10/2008 cố gắng đến vậy! Tôi nói “Thôi được, tạm thời tôi hẹn thứ Sáu nếu có gì trở ngại cháu Sơn sẽ thông báo đến các anh. Và vào lúc gần 7 giờ sáng, thứ Sáu ngày 24/10/2008, tôi chuẩn bị đi thì trời đổ mưa, Hoàng Nam gọi phone cháu Sơn và nói hôm nay thời tiết bất thường, bị áp thấp nhiệt đới, trời mưa nhiều ở thành phố nhờ Sơn nói lại, mời ông Thầy qua tuần sau đến nhận giấy tờ. Nếu trời mưa to mà mời Thầy đi có gì Ông Thầy đồ thừa thì rắc rối lắm!

Vào 8 giờ 30, ngày thứ Ba 28/10/2008 tôi và cháu Sơn được Hoàng Nam hướng dẫn đến một tiệm cơm chay hôm trước, tại đường Bùi Viện, Q 1. Tôi đã gặp lại Ông Hà (Thắng), Hoàng Nam ngồi bên cạnh chỉ lắng nghe không nói gì từ đầu đến cuối, còn cháu Sơn ngồi bàn khác với một công an của Bộ. Xem như họ đã sắp đặt trước ai tiếp ai! Anh công an bên bàn Sơn, vừa nói chuyện vừa khai thác khéo léo Cháu Sơn? Ông Hà nói những câu chặn đầu và thỉnh thoảng hay đưa ra những chuyện đã rồi như nhong ý?, Ông muốn chúng tỏ như Ông đã biết chuyện.v.v...đây là nghiệp vụ xen lẫn một buổi nói chuyện khá thẳng thắn, tôi nghe cung cách nói tôi biết trong bụng ông Sĩ quan Trung cấp của Bộ này muốn gì ngay, bởi trước khi làm việc Ông đã thăm dò về tôi và chủ động sẽ nói đề tài gì? Ông rất khéo léo dẫn nhập, lời lẽ lịch sự, tế nhị, chúng tỏ là người có hiểu biết, có học thỉnh thoảng nói vài tiếng Anh giọng đọc khá chuẩn và vẽ chữ Hán loại chữ tượng hình. Lắm lúc lại chêm vào thuyết tương đối của Einstein (1879-19550 và công thức $E=MC^2$ Qua cuộc tiếp xúc tôi hiểu, Ông Hà làm việc cũng tùy đối tượng và tùy công việc. Tôi có nghe một vài người thuật lại Ông Hà làm việc với vài anh em trong nhóm Bạch Đằng Giang, Ông cũng thượng cẳng chân hạ cẳng tay, rất thô bạo chứ không phải giữ cung cách như làm việc với tôi đâu?

Đầu tiên, gặp lần 2 Ông Hà hỏi tôi «Lúc này sức khỏe và bệnh tật Thầy có đỡ hơn không ?

Tôi trả lời «Âu cũng là nghiệp, hết bệnh này nảy sinh bệnh khác »

Ông Hà «Đức Phật đã từng dạy: Sinh, lão, bệnh, tử mà! không ai tránh khỏi đâu»

Ông Hà nói «Hôm nay, tôi mời Thầy để trao đổi một cách thẳng thắn, cởi mở như lần trước, không gọi là buổi làm việc và cũng không có ý thuyết phục hay lôi kéo Thầy theo tôi gì cả, cũng như lần trước tôi có hứa trong khả năng của mình có thể giúp Thầy được gì tôi giúp thì hôm nay tôi đã cho người từ thành phố xuống tận Bạc Liêu làm thủ tục nhận lại Chứng Minh Nhân Dân cho Thầy để Thầy tiện dụng, còn số tiền thì đích thân Thầy phải về Bạc Liêu, nếu Thầy không đi được vì bị bệnh thì cho Sơn thay mặt đi cũng được, khi nào đi cho tôi hay tôi gọi điện báo cho công an PA38 Bạc Liêu biết để giải quyết».

Tôi trả lời «Tôi cảm ơn Ông, giấy tờ này niêm phong gần 1 năm nay cũng do Ông chứ chẳng ai khác, tôi chắc không đi được, nếu có thì cũng gần Tết mới về quê cúng giỗ mẹ 2-3 ngày rồi đi liền, giả sử như tôi về nhận tiền lại được, tôi mua gạo giúp cho dân nghèo xung quanh lối xóm có phiền chính quyền không? chứ mấy lần trước mỗi khi tháp tùng phái đoàn GHPGVNTN đi cứu trợ Miền Trung xong, giáo hội có giúp cho mỗi chùa của quý Thầy vài trăm kg gạo để giúp cho đồng bào nghèo, vì tôi không có chùa nên tôi giúp đỡ dân khó khăn trong xóm, khi giúp thì bị công an tỉnh Bạc Liêu nghi ngờ, cho người điều tra xem tôi có tiền ở đâu mà giúp gạo cho đồng bào, công an còn quy chụp giúp để mua chuộc họ .v.v..rồi ra tay kiểm chuyện rắc rối mãi.

Ông Hà nói «Nếu Thầy làm từ thiện giúp người là tốt thôi ! không có gì đâu. Dân chúng bị thiên tai, bão lụt, hoặc nghèo đói khốn khổ nhà nước cũng cần có nhiều người, nhiều đoàn thể tiếp tay hỗ trợ. Chứ một mình nhà nước giải quyết đâu có xuê. Theo tôi từ từ rồi Công an Bạc Liêu có ngày sẽ thay đổi cách nhìn mới với Thầy hơn, đối với tôi, tôi không bao giờ xem Thầy như kẻ thù, người biết đạo, bất cứ đạo nào theo Phật hay theo Chúa cũng tốt, cũng có thể trao đổi một cách ôn hòa

được, chẳng hạn như HT. Thích Quảng Độ, nếu gạt một khía cạnh nào còn mắc mứu giữa chính quyền và Ngài thì tôi mạnh dạn nói rằng HT Quảng Độ vẫn là bậc chân tu, Ngài tu hành hồi còn bé, còn Thầy cũng đã xuất gia từ thuở nhỏ đã gần 40 năm rồi. Đất nước vẫn còn nhiều khó khăn, nhiều vấn đề nhà nước chưa giải quyết trọn vẹn, chẳng hạn dân oan khắp nơi... có điều nên phân biệt giữa bất bình và bất mãn, trường hợp như dân oan là bất bình... còn bất mãn có khi đi đến quá khích, chống lại... bằng mọi hình thức nguy hiểm hơn không tốt ».

Tôi trả lời « Ông nói tôi nghe chứ thực tế có khi gặp trở ngại, chẳng hạn năm 1995, HT. Thích Quảng Độ, TT. Thích Không Tánh, HT. Thích Nhật Ban, ĐĐ, Thích Trí Lực, Đạo hữu Nhật Thường đi cứu trợ bão lụt các tỉnh miền Tây, khi xuống Đồng Tháp, Chủ tịch Mặt trận tỉnh, các ban ngành chào đón cảm ơn phái đoàn Phật giáo và ước mong đoàn quan tâm những lần sau nữa, nhưng lần sau Đoàn Phật giáo chuẩn bị mấy xe hàng sắp sửa lên đường thì công an ập vô bắt và đem ra tòa cho rằng cứu trợ không xin phép, tôi hỏi, trông thấy người té sông sắp chết đuối mà còn chờ thủ tục xin phép thì người ấy chết rồi! Tôi chuyển sang công việc của nhà nước, chính các ông còn xử sự không hay với nhau nữa huống chi tôn giáo, điển hình trên hệ thống thông tin mấy hôm gần đây loan tải tin tức về trường hợp ra tòa mấy nhà báo và Thiếu tướng Phạm Xuân Quắc, nghe nói ông tướng ấy rất có công lao đã phá vỡ nhiều vụ án quan trọng nay Ông nhiệt tình đấu tranh chống tham nhũng lại bị đem ra trước vành móng ngựa, mái tóc đã bạc phơ... đứng trên quan điểm của những người khác chính kiến, ông là đầu ngành cơ quan điều tra cũng đã từng xuống tay với các nhà dân chủ, nhưng xét trên góc độ công bằng thì cũng đáng thương... »

Ông Hà trả lời « Tôi gặp Tướng Quắc thường xuyên, Sự nhiệt tình là tốt, nhưng phải sáng suốt, chứ không khéo thì nguy hại. Tại sao Thầy hay quan tâm những việc đòi nhiều quá vậy ! Thầy có gác bỏ ngoài tai bớt lo nghĩ chuyện xã hội, để an tịnh tâm hồn, sự thật thì trong xã hội còn nhiều vương mắc trong vòng lẩn quẩn lắm thầy ạ không biết nói sao cho hết chuyện! nói thật với Thầy 2 chữ công bằng thật không đơn giản chút nào!, cả thế giới này loạn óc vì nó đấy! nơi có công bằng mà không thấy, nơi thấy công bằng mà không có, thí dụ, các quốc gia Châu Âu giàu có, dân chúng sống rất cao, có công bằng, nhưng vẫn chưa thấy vì dân chúng vẫn còn đòi hỏi mãi.. 2 chữ Công bằng rất khó mà giải thích cho cạn cùng ».

Tôi trả lời « Việc làm của ông Quắc phải nói là nhiệt tình, nhưng đụng phải gốc lớn, bởi con rể ông Tổng Bí Thư tên Hoàng Hải, tôi không muốn nói tới ông Nông Đức Mạnh là con của ai chắc ông biết rành hơn tôi. Con Rể Ông Mạnh là đồng lý văn phòng cho PMU18 của ông Nguyễn Việt Tiến, dây mơ rễ má nhiều gốc to, nên Ông Quắc làm sao đứng vững được. Nếu xét xử ép như thế thì sau này không ai dám đấu tranh chống tham nhũng nữa! Nếu xử như thế tức là « Nuôi dưỡng tham nhũng ».

Ông hãy xem Trung Quốc, cả Bí thư Thành Ủy thành phố Bắc Kinh mang tội tham nhũng đã đem ra công khai xử mức án nặng như thế nào rồi? Còn VN bung bít quá, yếu quá. Chưa nói nội bộ, Bộ chính trị đã có nhiều luồng tư tưởng dị biệt bất tương đồng, kể thì dựa Liên Xô cũ, kể theo Mao Trạch Đông Trung Quốc, Người thì muốn thúc đẩy mối quan hệ hợp tác, bang giao gần hơn với Mỹ. Kể muốn tiến, người trì kéo lại, nên đất nước ị ạch chưa tiến lên được ».

Ông Hà trả lời « Điều Thầy nói quan điểm dị biệt trong nội bộ Bộ Chính trị là đúng, nhưng không phải vì thế mà mâu thuẫn với nhau, vì những nhà lãnh đạo bất cứ quốc gia nào cũng muốn đất nước mình tiến lên, nội bộ VN ai cũng muốn đưa

đất nước tiến lên cả nhưng khác nhau là tiến bằng cách này hay cách khác mà thôi ! »

Dường như sự nhớ lại một vấn đề cần hỏi tôi, Ông Hà đã chuẩn bị trước ở trong đầu, nhưng tiếp chuyện này giờ đề tài lại đi khá xa, nên Ông Hà chuyển lại câu hỏi trong tư tưởng đã định sẵn, Ông Hà hỏi « Tôi được từ bên ngoài thông báo về nước. Nghe nói Thầy sắp lãnh giải thưởng Nhân Quyền trong thời gian gần đây, vậy theo ý thầy có cảm tưởng gì?»

Tôi mỉm cười khi nghe câu hỏi của Ông, tôi tưởng chừng như phóng viên các đài nước ngoài đang phỏng vấn tôi về giải thưởng tôi sắp được nhận, tôi trả lời «Tôi cũng mới vừa nhận tin từ mấy người quen ở quê thông báo lên, cho hay một vài Công an PA38 tỉnh Bạc Liêu, đã tiết lộ tin tức của ngành trong buổi tiệc, « Tên phản động Huỳnh Văn Ba sắp nhận được giải thưởng Nhân quyền» theo tôi nghĩ, mặc dầu bên ngoài có ưu ái lưu tâm trao tặng giải thưởng Nhân Quyền cho tôi, nhưng đây là niềm vinh dự chung cho những ai đang vận động cho tiến trình dân chủ VN đặc biệt là biểu tỏ một cách ôn hòa, hoặc có khi ở hải ngoại các tổ chức Nhân Quyền thông cảm với tôi, vì biết tôi đang bị bệnh nặng nên có hảo ý giúp đỡ chẳng? ».

Ông Hà mỉm cười nói « Không biết đằng sau đó còn có cái gì nữa đây? chắc thế nào cũng có nhiều Đài gọi về phỏng vấn hoặc người quen gọi về chúc mừng, chắc cũng phức tạp đấy »

Tôi trả lời «Là người được sự quan tâm ưu ái từ bên ngoài dành cho, tôi phải giữ phép lịch sự tối thiểu đáp lễ bằng cách bày tỏ lời cảm ơn không thể thiếu sót được» Ông Hà hỏi «Tôi nghe nói, ở hải ngoại có người muốn bảo lãnh Thầy đi ra ngoài chữa bệnh, theo ý Thầy như thế nào? Thầy có dự định đi hay không? Chúng tôi hoàn toàn không có ý kiến gì? không khuyên Thầy nên đi và cũng không khuyên đừng đi? mọi việc tùy nơi Thầy quyết định, tôi nghĩ rằng Thầy có trí tuệ và sẽ có một quyết định sáng suốt về sự việc của mình?»

Tôi đáp: «Hiện tại tôi nhận được tin khoảng 3-4 tổ chức ở các nước như Mỹ, Úc, Thụy Điển có nhã ý sẵn sàng bảo lãnh tôi đi trị bệnh, họ nói, nếu tôi sang đó thấy có nhu cầu cần xin định cư tại nước ngoài thì họ sẽ tìm cách giúp đỡ. Nhưng hiện tại tôi chưa có quyết định gì cả? Vì tôi xét thấy ở nước ngoài, nói về mặt an ninh để chữa trị thì tôi an tâm, đặc biệt, nền y khoa tiên tiến. Nhưng có một vài điều tôi quan ngại vì mình không thể lường trước mọi việc...Ngoại trừ, trường hợp bệnh nặng không thể điều trị trong nước được thì tôi mới ra đi. bằng trái lại tôi sẽ điều trị ở quê nhà, còn nếu đi trị bệnh, lành bệnh thì tôi về và không định cư bên ấy. Bởi nhiều lý do...mặc dầu, tôi biết ở bên ấy, đời sống ổn định, có môi trường thuận duyên tu hành. Nhưng, tôi kinh nghiệm có nhiều vị ở tù VN rất có uy tín, khi sang bên ấy dần dần bị tai bay họa gửi, nếu không bị «Con gà ghét nhau tiếng gáy»thì cũng bị Nghị quyết 36 của các Ông...vì nhà nước VN cài cắm tình báo, kiêu vận của nhà nước CSVN ghê gớm lắm; gián điệp của VN hiện giờ cài cắm sâu vào các hội đoàn các cộng đồng người Việt, các tổ chức chính trị ở nhiều quốc gia, nhất là Hoa Kỳ. Theo nhận định của người hải ngoại họ cho rằng ở trong nước là tuyên tuyền, còn ở hải ngoại là hậu phương, theo tôi nhìn kỹ lại thì nay đã khác rồi, ở trong nước là tuyên tuyền 1. Còn ở hải ngoại là tiền tuyến 2, nếu đồng bào hải ngoại lơ là, xem thường thì các ông «Nhập nô xuất chủ» phá nát cộng đồng, gây phân hóa, nhiều khi «Con gà ghét tiếng gáy cũng do các ông khéo léo, gây ly gián chứ chẳng không đâu?»

Ông Hà cười nói «Thầy biết rồi, trong Binh Pháp Tôn Tử chương thứ 13, phải biết dụng «Gián » quốc gia nào cũng vậy, để bảo vệ nước mình thì phải cài cắm hoạt động tình báo đến cả xứ người thôi, chẳng hạn trong nước ta bây giờ GIÁN điệp nước ngoài vào đây thiếu gì, chứ bộ không có sao? Thầy nhận định nghị quyết 36 của nhà nước VN là đúng rồi, ngoài ra, thế giới ngày nay đã nhỏ bé lại...nhờ bùng nổ thông tin, ở nước ngoài xảy ra cái gì chỉ ít phút sau ở trong nước đều hay, chẳng hạn thầy được đề cử nhận giải thưởng và các việc khác liên quan đến Thầy chúng tôi đều nhận biết cả !...Cho nên, việc ra đi nước ngoài chữa bệnh hay ở trong nước điều trị là do Thầy quyết định cả, một lần nữa khẳng định chúng tôi không có góp ý gì? Tôi thấy Thầy rất am hiểu tình hình đấy! Nhưng hiểu nhiều quá việc đời coi chừng Thầy bị chi phối việc tu hành của mình và đầu óc sẽ sinh ra lẩn tránh...Tôi có nghe một người bạn làm việc ở bên Mỹ nói chuyện, nước Mỹ là một nước giàu nhất, là nơi thi thố tài năng con người nhất, và có một điều khôn nạn nhất là «Người Mỹ không có kẻ thù truyền kiếp, Người Mỹ không có Đồng Minh (những người bạn) lâu dài mà người Mỹ chỉ có quyền lợi lâu dài, ngoài ra, nước Mỹ cũng hay xen vào công việc nội bộ của nước khác lắm ! »

Tôi trả lời «Mọi việc xã hội hiển bày ra trước mắt làm sao không lưu tâm, tôi hỏi ông, là người đi tu cũng là người công dân của đất nước ông chấp nhận không ? là người công dân thì cũng có quyền dân sự và chính trị! người công dân có quyền đi bỏ phiếu để bầu những người đại diện xứng đáng cho mình, mỗi khi những người đại diện ấy làm đúng hay sai, người bỏ phiếu bầu cũng có trách nhiệm, như vậy người công dân có quyền lên tiếng ủng hộ việc đúng hoặc phê phán việc làm sai của người đại diện cho mình để họ ý thức mà cải đổi cho tốt hơn, chứ không phải lật đổ họ, đây cũng là làm chính trị nhưng là chính trị dân sự chứ không phải chính trị đảng phái. Có lần tôi tiếp xúc một ông phó Tổng Lãnh Sự Mỹ tại thành phố, tôi có hỏi «Nhà nước VN nói nước Mỹ hay can thiệp vào công việc nội bộ nước khác về mặt nhân quyền có đúng hay không? Ông trả lời «Một nước dân chủ, biết lấy dân làm gốc, như vậy dân là chủ đất nước, dân bầu người đại diện cho mình ra thay mặt dân, để làm công bộc dân. Mỗi khi làm mất lòng dân, dân phê phán không thay đổi, lại còn dùng quyền lực áp chế đè đầu cưỡi cổ nhân dân, dân khiếu nại hết các cấp không ai giải quyết, lúc bấy giờ chỉ còn cách kêu cứu nhân loại, lúc ấy mọi thành viên trong gia đình nhân loại đều có trách nhiệm lên tiếng can thiệp về nhân quyền, nước Mỹ lên tiếng với tư cách con người vì con người chứ không phải áp đặt hay gọi là can thiệp thì rất kém văn minh »

Ông Hà trả lời «Ông Phó Tổng Lãnh sự chỉ trả lời rất đúng nhưng theo kiểu ngoại giao. Chẳng hạn như muốn can thiệp vào nước khác thì nói: Chúng tôi vô cùng quan tâm sâu sắc đến tình trạng nhân quyền của VN hiện nay. Và rất lấy làm tiếc .v.v...Chứ nhìn kỹ lại Hoa Kỳ đã lấy cớ không chính đáng để đem quân can thiệp vào nước khác như vấn đề vũ khí hạt nhân ở Irac và một số quốc gia khác mà chính trong nội bộ nước Mỹ cũng công khai xác nhận như thế ».

Sau đó tôi có nhắc lại một số kinh sách với ông Hà và nói «Anh Nguyễn Thanh Sơn PA38 nói tất cả đồ đạc là do Ông Thắng bảo niêm phong giữ lại, nay gặp lại ông, ông xưng là tên Hà, tôi làm thinh vì tôi biết ông là con cháu Bác Hồ noi gương Bác nên có nhiều tên » Lúc ấy, Ông Hà hơi đỏ mặt.

Vì gần 12 giờ trưa, tôi nói «Nếu không còn gì nữa, tôi từ giã ra về ». Ông Hà liền ra lệnh cho Hoàng Nam đem Chứng Minh Nhân Dân trao lại cho tôi, và kèm 3 tờ

Giấy xác nhận đã nhận lại Chứng Minh Nhân Dân cùng 1 nội dung do họ viết và in sẵn, yêu cầu tôi ký tên nhận lại và Châu Sơn ký tên người làm chứng, bên kia Hoàng Nam ký. Có điều trong lòng tôi không mấy vui khi đánh cắp lộc Phật trả lại cho Phật mà còn làm thủ tục rườm rà bó buộc, bởi nhìn nội dung trong Giấy Xác Nhận, 24/10/2008. mẫu in sẵn đề ngày hôm trước dự định gặp, bị mưa nên đình hoãn, còn nay là 28/10/2008, phía dưới họ có ghi buộc khéo tôi 1 câu cảm ơn chung chung với 3 lời hứa hẹn:

Bản thân tôi chân thành cảm ơn quý cơ quan và hứa cố gắng:

1/Sẽ tiếp tục tu hành, làm người công dân tốt, đem trí tuệ của mình để góp phần xây dựng xã hội tốt đẹp như lời Đức Phật răn dạy.

2/Chăm lo trị bệnh, tu hành, chấp hành mọi pháp luật tại địa phương nơi cư trú.

3/Không tham gia các hoạt động chính trị, các đảng phái chính trị, tổ chức chống đối Nhà nước.

Khi ký tên tôi có nói rằng « Đây là nội dung các ông viết sẵn hơi ép buộc tôi, tôi vẫn ký vì nhu cầu của tôi phải có giấy tùy thân để đăng ký tạm trú thôi. Nhưng sau này tôi có bị chính quyền bức bách gì, hay thấy việc bất bình, bất công tôi vẫn phản biện chứ không ngủ yên đâu nhé!

Ông Hà cười và nói «Thôi được rồi, trước nhất là giữa tôi và Thầy mỗi người đừng tự đào hố tạo thêm khoảng cách, nếu sau này có gì bất bình Thầy cứ gặp tôi trút cạn, tôi vui vẻ lắng nghe ».

Sau đó, tôi và Châu Sơn từ giã ra về. Ông Hà yêu cầu tôi cho chụp 1 bô hình chung, tôi rất sợ và đại ký việc này và lòng chẳng muốn tí nào cả, nhưng không thể chối từ, rùi sau này họ dùng hình ảnh đứng gần công an còn bắt tay đem ra bôi xấu thì không hay! Nhưng mọi việc nên hư thành bại một phần do chính mình, một phần do kết quả của luật nghiệp báo cả! Tôi tính lại từ ngày niêm phong tài sản đến nay đúng 10 tháng 26 ngày rồi!(gần 11 tháng suýt soát 1 năm) cũng chính ông Hà ra lệnh niêm phong, và hôm nay cũng chính Ông mời tôi đến gặp tiếp chuyện giả lả để bớt chuyện căng thẳng của tôi, rồi giải quyết trả lại 1 «Chứng Minh Nhân Dân » còn tiền bạc ông yêu cầu tôi hoặc Châu Sơn thay mặt tôi về Bạc Liêu gặp ngay Thiếu tá Trần Quang Minh PA38, người phụ trách quản lý tôi lúc ra tù (Chương 2), sẽ được giải quyết. Ông Hà nói khi nào đi về BL gọi phone thông báo cho Hoàng Nam biết, Ông Hà sẽ điện về Ông Thượng Tá Cảnh, thủ trưởng PA38 Công an Bạc Liêu và Thiếu tá Trần Quang Minh để giải quyết cho xong về tiền nong.Như vậy, khi đến mời làm việc thì Hoàng Nam nói cả tiền bạc và giấy tờ tùy thân đã chuyển đến thành phố rồi, nhưng khi đến nơi thì chỉ có giấy tùy thân, xét ra CS con Hoàng Nam nói dối hết một nửa, ở xã hội mà nhận tin tức có nửa bản tin thì không còn là tin tức nữa ?Phân nửa sự thật cũng không phải là sự thật ?Nhưng là cấp thấp dưới quyền người khác sai khiến mình cũng không chấp trước làm gì ?

Cuối cùng, khi từ giã ra về ông Hà chỉ khuyên tôi «Thầy cố gìn giữ sức khỏe và nên điều trị bệnh. Còn việc gặp gỡ này cũng đừng phổ biến ra ngoài ».

Tôi trả lời « Tôi phải thông báo cho Ông Đại sứ Michael Michalak biết kết quả can thiệp của ông ấy nếu ông ấy hỏi ? ».

Ông Hà nói thôi được « Để khi về Bạc Liêu nhận tiền xong, Thầy sẽ thông báo cũng được

Khi trở về nhà,hôm sau ngày 29/10/2008, Châu Sơn đã gọi điện cho Hoàng Nam báo rằng, Sơn sẽ thay mặt tôi về Bạc Liêu, chiều ngày 31/10/2008 Hoàng Nam đến

nhà gặp tôi và bảo tôi ký tên vào giấy xác nhận, ủy quyền cho Châu Sơn, số tiền trong giấy ghi về Bạc Liêu chỉ nhận 7 triệu tiền VN, trừ trả lại 4 triệu tiền phạt còn thiếu Bưu Chính Viễn thông đợt 1 mà không nói gì tới 200USD, tôi thắc mắc thì Hoàng Nam giải thích 200USD và điện thoại di động cùng CPU từ từ giải quyết. Tôi không đồng ý và nói nếu trả thì hoàn lại đủ tất cả tiền, chứ không thể giải quyết kiểu nhỏ giọt bộ các anh nói 200USD là tiền bất hợp pháp để tịch thu hay sao ? Xin lỗi nếu thời gian qua không có đồng đô la (dollars) thì VN đã ngã quy từ lâu rồi, và anh không có ngồi ở đây đâu ? Hoàng Nam nói « Thôi được rồi để tôi về đề xuất mấy anh lại xem như thế nào » Thế là không biết chừng nào giải quyết hay trì hoãn hãy chờ thời gian trả lời vậy ! Nhưng rồi vào chiều ngày 03/11/2008 Hoàng Nam đã gọi phone trước cho Châu Sơn đến để trao Giấy Ủy Quyền. Tôi đã ký Ủy quyền cho Châu Sơn, trong đó có đoạn « Khi nhận tiền tôi sẽ hoàn trả số tiền nộp phạt còn thiếu 4.000.000VN\$(Bốn triệu) cho Sở Bưu Chính Viễn Thông tỉnh Bạc Liêu. Cuối tuần Châu Sơn thay mặt tôi lên đường về Bạc Liêu để gặp Thiếu tá Trần Quang Minh, Phó phòng và Thượng Tá tên Cảnh, Thủ trưởng cơ quan công an PA38 tỉnh Bạc Liêu giải quyết.

Trong buổi gặp gỡ trao đổi Hoàng Nam nói « Bạc Liêu là nơi cố cựu, sinh trưởng của Thầy. Chúng tôi muốn sau này Thầy có về tỉnh thăm viếng bà con, ký giỗ ông bà thì giữa chính quyền và Thầy bớt đi thành kiến »

Tôi trả lời « Chính quyền tỉnh Bạc Liêu nên hoàn trả lại tất cả tài sản của tôi, chứ không phải chỉ có giấy tùy thân và tiền bạc đâu? Riêng tôi không trả thù. Nhưng công an tỉnh gánh vàng vào kho gây oan ức cho nhà Tu mà họ không sợ luật công bằng của nghiệp báo à! Anh có dịp nên nói lại cho họ biết, công an thì có quyền nghi ngờ, bởi vì trước con mắt Bác sĩ đều có vi trùng, còn trước mắt công an đều có tội phạm, nhưng mỗi khi có nghi ngờ khám xét nhà cửa của bất cứ ai, nếu khám xét sai phải can đảm nhận trách nhiệm xin lỗi công khai chứ không phải tìm có khác để quy chụp người dân, nhằm biện minh hành vi Luật rừng của mình. Còn tôi, tôi khẳng định tôi chỉ hoạt động hội đoàn mang tính từ thiện, nhân đạo tôi không hoạt động đảng phái chính trị. Đừng có nghi ngờ chụp mũ, vu vạ hoặc khám xét nơi tôi cư ngụ tìm tang chứng vô ích. Nếu tôi có hoạt động Đảng phái chính trị, tôi công khai công bố thẳng với nhà nước CSVN cho Ông Nông Đức Mạnh, Tổng Bí Thư Đảng CSVN biết chứ chẳng sợ ai ! »

Hoàng Nam tiếp tục hỏi tôi « Mấy hôm nay, trên mạng đưa tin Thầy nhận Giải thưởng Nhân Quyền 2008, vậy có Đài nào nước ngoài gọi về phỏng vấn chưa, nếu có xin Thầy nói ôn hòa một tý cho ổn cả Thầy và trách nhiệm của chúng tôi » Sau đó, Hoàng Nam từ giã ra về.

Vấn đề hoàn trả lại tiền, Hoàng Nam có cho Châu Sơn số phone của Thiếu tá Trần Quang Minh để khi về Bạc Liêu nhằm tiện liên lạc. Ngày thứ tư, 05/11/Châu Sơn lên đường về Bạc Liêu, trước khi đi Châu Sơn có gọi phone cho Hoàng Nam (Toàn) thông báo rằng “Tôi chỉ làm việc vào ngày hôm sau tức thứ Năm, 06/11/2008 và về thành phố ngay vì bận việc học hành của 2 cháu bé nên không thể ở lâu được. Bộ Công an nên thúc đẩy Công an Bạc Liêu sớm giải quyết nhanh trong ngày” Hoàng Nam hứa hẹn sẽ góp ý với Công an Bạc Liêu. Khi Châu Sơn về Bạc Liêu, đúng ngày hôm sau, Châu Sơn gọi phone và có gặp Thiếu tá Trần Quang Minh, Thiếu tá Minh nói “Hôm trước Bộ Công An chỉ đề nghị trả lại 7.000.000\$VN mà bây giờ thêm 200 USD nữa, cho nên tôi phải xin ý kiến của Ông Phó Giám Đốc, nhưng hôm nay Ông

phó không có ở nhà vì bận đi công tác, vậy Sơn cố gắng chờ đợi sáng mai sẽ giải quyết” cháu Sơn nán lại thêm một đêm nữa đến sáng ngày 07/11/2008 vẫn không thấy Thiếu tá Minh gọi lại, Sơn gọi phone cho Thiếu tá Minh “Thiếu tá Minh trả lời vì bận họp, xin chờ.....và mãi đến 1 giờ 30, Cháu Sơn gọi điện về cho Hoàng Nam Bộ Công An nói “Nếu trong ngày nay không giải quyết thì 5 giờ chiều tôi sẽ về thành phố”

Hoàng Nam nói “Đề tôi nhắc nhở các anh ở dưới sớm giải quyết cho xong trong ngày, hãy an tâm đi!” Mãi đến 2 giờ chiều Thiếu tá Minh, gọi mời cháu Sơn đến Sở Công an tỉnh Bạc Liêu, Khi đến nơi Sơn gặp Ông Thượng tá Cảnh và Thiếu tá Minh, hai ông chỉ hỏi thăm xả giao về cuộc sống gia đình nói với Sơn “Ông Phó Giám Đốc Huỳnh Thanh Hùng (Tu Hùng) đã ký chấp thuận trả lại toàn bộ số tiền là 7.000.000\$ và 200USD, một hồi Sơn đi qua phòng PA24 (Phòng An Ninh Điều Tra) để nhận lại số tiền này, nhớ qua phòng bên đó có gặp ai cũng đừng nói gì cả, cũng đừng lời qua tiếng lại, chỉ nói về nhận tiền thôi nhé còn việc gì cứ trả lời là không biết” Cháu Sơn qua phòng PA24, Khi Cháu Sơn đến thì gặp Trung tá Nguyễn Đức Minh, Trưởng phòng An ninh Điều tra. Sơn trình giấy có chữ ký của Ông Phó Giám Đốc Sở Công an tỉnh Bạc Liêu.

Trung tá Minh nhận tờ giấy với vẻ mặt khó chịu, nói giọng gắt mầu “Tất cả hồ sơ còn đang làm việc chưa hoàn tất để khởi tố vụ án, hai Bác cháu anh đã bỏ tỉnh Bạc Liêu đi lên thành phố năm sáu tháng nay, bây giờ về đây đòi hoàn trả lại tiền, tôi không giải quyết gì cả”

Cháu Sơn trả lời “Tôi về đây, do Bộ Công an bảo tôi 2-3 lần, tôi mới về và họ còn nói nếu không có tiền họ cho tiền xe về, tôi chỉ biết có vậy thôi ! khi tôi về đây cơ quan PA38 đã trình xin ý kiến của Ông Phó Giám Đốc Sở Công an Bạc Liêu, Ông Phó Huỳnh Thanh Hùng đã ký chấp thuận hoàn trả lại vậy yêu cầu ông nên giải quyết để tôi về thành phố, còn chuyện gì nữa tôi không biết gì cả”

Trung tá Minh nói “Làm việc chưa xong cho dù chữ ký của ai đề xuất tôi cũng không giải quyết” Liên khi ấy, ông ta cầm tờ giấy đứng dậy bước ra khỏi phòng, không nói không rằng, điều bộ quan liêu hách dịch, thiếu lịch sự tối thiểu, để Sơn ngồi một mình như anh tội phạm đang ngồi chờ khai cung, đi khoảng 5 phút quay lại với đôi mắt trừng trừng giận dữ và hùng hục cầm thù Trung tá Minh nói: “Hai Bác Cháu của anh phải về đây làm đơn thú tội yêu cầu chính quyền địa phương xác nhận có chữ ký hẳn hoi họa may tôi mới làm việc. Chứ chỉ mang theo tờ giấy trắng mà bắt tôi giải quyết à! Máy thăng ở trên Bộ muốn làm gì thì làm hay sao? Tôi không giải quyết gì cả!”

Cháu Sơn trả lời “Bác Cháu tôi không có tội gì cả? Tài sản của chúng tôi bị ăn cướp nên chúng tôi tuyệt đối không làm đơn xin, tôi nói rõ một lần nữa, tôi về đây là do Bộ Công An cứu xét bảo tôi về Bạc Liêu nhận số tiền mấy ông còn giữ, nếu ông không trả thì tôi về thôi chứ tôi không nói hay cãi và, tranh luận nhiều mất thì giờ” Sơn đứng lên và bỏ ra về..... Trung tá Minh đứng nhìn theo với vẻ căm tức.....

Đúng là kẻ cướp vào nhà tịch thu, khám xét móc túi nạn nhân, niêm phong tài sản, không trao biên bản giấy tờ gì cả, đến khi trả lại thì thủ tục nhiều khô, trì hoãn.... làm mất công ăn việc làm, tốn hao tiền bạc của dân mà chẳng được kết quả gì? Như vậy, mới cho Bộ công an tự biết, khi khám xét niêm phong, Công an Bộ trực tiếp chỉ đạo. Nhưng đến khi hoàn trả thì phép vua thua lệ làng, thập nhị sứ quân cát cứ vua một cõi.

. Bao nhiêu đó cũng đủ cho thấy Nguyễn Đức Minh có thể lực và quyền hành ra sao tại sở công an tỉnh Bạc Liêu rồi! Ngay cả Ông Phó Giám Đốc, cấp chỉ huy của anh ta đã đồng ý rồi, mà anh ta còn lộng quyền không giải quyết, xem chữ ký vô giá trị, thì ở tỉnh Bạc Liêu tên Trung tá này có còn coi ai ra gì? Tôi không biết khi cháu Sơn về lại thành phố thì Bộ Công An sẽ ăn nói làm sao với tôi đây chứ! Máy hôm nay, công việc gia đình bỏ phé để về Bạc Liêu, hao tốn tiền bạc đi lại mà chẳng được gì? Thật buồn cười cho những kẻ gian hùng, tâm mê mờ đam trước? Nếu tôi thông báo tin này đi khắp nơi hoặc cho các đài truyền thông hải ngoại loan tin thì mặt mũi các vị trên Bộ sẽ như thế nào? Tuy nhiên, tôi cố giữ bình tĩnh và kham nhẫn dầu biết rằng lúc khám xét tại Bạc Liêu, chính Ông Hà (Thắng), Trường và Toàn (Hoàng Nam) đã quyết định niêm phong. Nhưng nay, các ông trên Bộ đã có sự suy nghĩ lại nên đề xuất dưới tỉnh hoàn trả, tôi bình tĩnh và hãy chờ xem thái độ của Bộ giải quyết vấn đề này ra sao? Trước nhất, để cho các Ông cấp trên thấy rõ bản chất thành kiến, có chấp cục đoan của một vài bộ phận công an có chức có quyền tại địa phương Bạc Liêu, điển hình như Trung tá Nguyễn Đức Minh, Trung tá Trịnh Văn Tư, Trung Úy Nguyễn Việt Bằng .v.v... và có thể còn nhiều địa phương khác trong toàn quốc cũng có những Nguyễn Đức Minh tương tự như thế, làm quan mà cá nhân ích kỷ, chuyên giở trò thủ đoạn hèn hạ, đánh mất giá trị các quân hàm đang mang trên cầu vai, làm tăng thêm sự bi phẫn của người dân? Thử hỏi làm sao nhân dân không oán? Từ sự việc của tôi suy rộng ra trong toàn quốc hiện nay sự lộng hành như Trung tá Minh, chắc nhiều đồng bào đã bị oan tình, ảm ức. Đây cũng là một hình thức gián tiếp xúi bẩy, kích động nhân dân đứng lên phản kháng chế độ. Ước mong sao VN có được một Ông Bao Thanh Thiên, có quyền tiền trạm hậu tẩu để dẹp bớt lũ tham quan ô lại, bọn ác gian này! Để 2 chữ Công bằng được nêu cao trong một xã hội đang còn tiếm tiến nền dân chủ như VN.

Sự việc như thế, tôi bình tâm chờ đợi Bộ Công An tìm cách giải quyết sao cho ổn thỏa. Có điều tôi muốn nói “Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng” Tên Trung tá Nguyễn Đức Minh này thất bại trong việc bức cung, gán tội, áp đặt để biện minh cho việc chỉ huy tấn công khám xét là đúng người, đúng tội.... Hơn 11 tháng rồi mà anh ta vẫn còn mang tư tưởng hùng hực căm thù, một con người ác hiểm ăn nói sống sượng phi văn hóa. Có lần tôi nói thẳng với Nguyễn Đức Minh “Ông là tên Trung tá ăn cắp, tôi vừa nói vừa chỉ lên tấm ảnh Cụ Hồ treo trên tường, Ông là đảng viên đảng CS là con cháu của Ông Hồ Chí Minh, nếu ông tin Ông Hồ, Ông dám can đảm thề không? Nếu Ông có đánh cắp bất cứ đồ vật gì trong nhà tôi nhét vào túi quần tây, khám xét mà không ghi vào biên bản, lấy bỏ túi để giữ riêng thì Ông chết bất đắc kỳ tử và cuộc đời sẽ tàn lụn còn bằng tôi nói oan ông tôi sẽ chịu thay, Ông hãy giơ tay lên trước tấm ảnh Ông Hồ Chí Minh nghiêm túc thề đi! Lúc ấy Nguyễn Đức Minh câm lặng.... Vậy mà trước dân khi khám xét Ông ta còn giở giọng khua môi múa mép, đánh trống láp... để che đậy hành vi gian bạo của mình. Đến giờ này tiền bạc không muốn trả.... Còn bảo tôi muốn xin lại phải làm đơn nhận tội! Đúng là dạng bẻ cong công lý, quay ngược lẽ phải, tịch thu tài sản gần 1 năm tôi không có tờ giấy gì liên quan đến tài sản bị niêm phong? Vậy mà Nguyễn Đức Minh chưa cải hối vì đã dùng luật Rừng lại còn đổ trút cho nạn nhân đúng là người chưa thể phục thiện được!

Tôi còn nhớ, lần khám xét đầu tiên cơ quan PA25 và Bru Chính Viễn Thông tịch thu máy computer máy in còn phạt hành chính 7 triệu đồng, Cháu Sơn giúp trả

được 3 triệu, còn 4 triệu gia đình dành dụm hẹn cuối năm nộp đủ. Vừa mới đầu tháng 12/2007 Nguyễn Đức Minh chỉ huy tấn công khám xét tịch thu tài sản niêm phong cả số tiền dành dụm. Điều ác cảm, ác ý của Nguyễn Đức Minh lấy tiền xong còn thông báo cho Bưu Chính Viễn Thông đòi nợ cũ, đúng là hiếp người quá lễ “Bức nhân thái thậm” không còn lời nào diễn tả hành động quỉ quyệt, tâm địa hiểm ác, mưu sâu chước độc của tên gian hùng này! Một con người manh tâm, hạ ngu, khôn lỏi và điêu xảo mà cứ tưởng rằng mình Cần kiệm liêm chính và chí công vô tư, trong khi lòng một nhà Sư như tôi oán cừu thì mở, nhân nghĩa thì thất mà tên Nguyễn Đức Minh này luôn luôn duy trì ác niệm, trong đầu óc anh ta luôn giữ mối nghĩ muốn hại người, số tiền của tôi Bộ Công an có nhã ý hoàn trả lại cho tôi chẳng qua là “Oản chùa cúng Bụt” lấy của ruộng đắp bờ nhằm để cho mọi việc đã qua có gắn liền trách nhiệm của Bộ Công An được voi dần đi vào quên lãng. Riêng đối với Trung tá Nguyễn Đức Minh, 2 chữ Công An xin đọc ngược lại là can ông, tôi thành thật can ông nên dừng lại những hành vi bạo ác vô đạo đức của mình, vì chính sự khước từ của Trung tá Nguyễn Đức Minh đã xem thường và làm giảm uy tín của Ông Phó Giám Đốc Sở Công An tỉnh Bạc Liêu, ông Thượng tá Cảnh và Thiếu tá Trần Quang Minh Công an PA38 tỉnh Bạc Liêu và những Ông Bộ Công An phụ trách phía Nam đã có hướng giải quyết một cách tế nhị, ôn hòa, êm đẹp. liệu số tiền ấy có sớm hoàn trả cho chủ nhân của nó hay không? Hãy chờ xem những gì còn đang diễn tiến! Mấy hôm nay Bộ Công An xoa dịu cháu Sơn nên khuyên Bác đừng phản ứng lên tiếng nói trên các đài, để Nội Bộ Công an giàn xếp, Ngày Chủ Nhật 9/11/2008 Hoàng Nam (Toàn) đến huyện Hóc Môn gọi phone mời Cháu Sơn ra quán và nói « Không dám vào nhà gặp Ông Thầy, sợ Ông mắng cho một trận thì què mặt », Nhưng bất thành linh tôi đi ngang quán trông thấy cháu Sơn nên ghé vào gặp Hoàng Nam, lúc ấy nét mặt Hoàng Nam sượng sùng tái mét, anh ta sợ tôi nói thẳng tại quán thì khó coi... Nhưng tôi từ tốn nhẹ nhàng nói « Cháu Sơn đi 3-4 ngày tốn hao cả triệu Bạc mà chẳng kết quả gì, chẳng khác gì người thiếu nợ bên sông, muốn đòi nợ phải qua sông, bặn đi và về 2 lượt tiền đò mà không đòi được nợ » Lúc trước, gặp tình trạng này tôi phản ứng mạnh mẽ trên các đài truyền thông ngay ! Nhưng việc này tôi bình tĩnh để chờ xem các Ông giải quyết ra sao vì chính nay các ông đã nhận ra chính quyền địa phương ở Bạc Liêu, có một số công an còn quá thành kiến, ác cảm, cá nhân với tôi, nên nhiều lần đã qua chụp mũ vu vạ đủ điều, điển hình là Trung tá Nguyễn Đức Minh, cho nên tôi chưa cần thiết lên tiếng.

Trong vài ngày tới nếu Bộ công an phải cho người đích thân về Bạc Liêu can thiệp với Trung tá Nguyễn Đức Minh và nhận tiền trao lại cho tôi, chứ Bác cháu chúng tôi không bao giờ về nữa ! »

Lúc ấy Hoàng Nam nói « Mong Thầy bình tĩnh, để anh em chúng tôi tìm cách giải quyết, còn anh Nguyễn Đức Minh quá dở, làm Trưởng phòng An ninh Điều tra mà gần 1 năm nay chưa giải quyết xong sự việc, mọi vấn đề bị bế tắc, lẩn tránh, không cách giải quyết được gì cả. Chúng tôi muốn giúp cho sự việc giải quyết ổn thỏa cả đôi bên giữa Thầy và Công an tỉnh Bạc Liêu, mà anh Minh lại không thông minh để mọi việc kéo dài thêm, đúng là quá yếu và dờn nữa. Chúng tôi biết rõ, không phải Thầy quá cần thiết số tiền ấy đâu vì Thầy có tiền Thầy cũng hay giúp người, nhưng Thầy muốn cho mọi việc được phân minh thôi ! »

Hiện tại tôi đang chờ xem mọi việc Bộ Công An giải quyết thế nào ?

Tôi đoán biết Công an tỉnh Bạc Liêu có hoàn trả lại tiền thì chắc không trả lại 4 thùng kinh sách, 2 điện thoại di động và CPU đâu? Tôi xem mọi việc như của đồ hốt lại được bao nhiêu hay bấy nhiêu! ... Ở trên đời này kẻ ăn cướp mà đem trả lại một phần cho nạn nhân cũng thật là hiếm hoi lắm!..Nhưng việc này không hẳn do tấm lòng hối hận của họ đã tự thấy mình sai, để chuộc lại lỗi lầm giữa những người đồng chủng VN với nhau một cách tế nhị mà do một phần sức ép can thiệp của khách quan từ Ông Đại sứ Mỹ Michael Mihalak. Nếu tự chính họ hoàn lại sẽ có 2 vấn đề cần phải suy nghĩ, một là tỏ thiện chí gieo tình cảm muốn cho tôi an tâm tịnh dưỡng bệnh để đứng lên tiếng vận động đấu tranh, hai là từng bước tiếp cận thực hiện âm mưu biến tướng tôi trở thành Sư quốc doanh nhằm đánh bóng cho chế độ. Cả 2 tôi đều phải cẩn phòng. Những ngày cháu Sơn về Bạc Liêu, cháu được nghe chính Công an tỉnh thổ lộ và những người thân quen có học tập buổi sinh hoạt chính trị do tỉnh tổ chức, cho hay buổi học tập diễn giả thông báo Sứ Quán Hoa Kỳ có đến trực tiếp tại tỉnh Bạc Liêu gặp gỡ các quan chức chính quyền tỉnh để lên tiếng can thiệp cho tôi 2 điều

1/Yêu cầu tỉnh Bạc Liêu dừng ngay việc đàn áp sách nhiễu Ông Thích Thiện Minh, nếu chính quyền ra tay bắt giam thì Hoa Kỳ sẽ có những biện pháp can thiệp
2.Hoàn trả lại giấy tờ tùy thân và tài sản đã niêm phong phi pháp
Mấy lời hôm nay, giấy ngấn tình dài, tôi xin chân thành cảm ơn ông Đại sứ Hoa Kỳ đã lên tiếng can thiệp giúp đỡ cho tôi được nhận lại ít tiền bạc và giấy tờ tùy thân của mình. Cầu mong sao cho những người CS thực tâm hơn, nói và làm đi đôi, bớt đi sắc máu, hồi tâm tỉnh thức, quay về nẻo thiện, vượt thoát luân hồi./.

CHƯƠNG XVIII

HAI MƯƠI SÁU NĂM LƯU ĐÀY

(Nhà Văn Việt Hải Hoa Kỳ)

Cuốn sách Hai Mươi Sáu Năm Lưu Đày là một bản cáo trạng nói đến tội ác của chế độ CSVN trước lương tâm nhân loại. Người CS áp dụng chủ thuyết Tam Vô, mà trong đó 3 yếu tố cấm kỵ của họ là Vô Tổ Quốc, Vô Gia Đình và Vô Tôn Giáo. Yếu tố thứ ba đã ảnh hưởng trực tiếp đến tác giả Huỳnh Văn Ba, tức Thượng tọa Thích Thiện Minh. Tác phẩm Hai Mươi Sáu Năm Lưu Đày trình bày những án tù cực hình, dã man mà người tu sĩ bất khuất chịu đựng. Ông mất ngôi chùa nơi thờ phượng, hành đạo, ông mất quê hương trong 26 năm lưu đày xa xứ, ông mất quyền làm người với nhân vị xứng đáng của một nhà tu hành. Xin hãy lắng nghe tiếng lòng của Ngài Thiện Minh để thấy rằng đức tính bi trí dũng của người con Phật vẫn sáng ngời trước những đàn áp của bạo lực. *(Việt Hải)*

“26 Năm Lưu Đày” của Thượng tọa Thích Thiện Minh
Trần Việt Hải

Tôi hân hạnh được cô Trâm Oanh bên Đức Quốc gửi biếu cuốn "26 Năm Lưu Đày" của Thượng tọa Thích Thiện Minh. Tôi như bị thôi miên nhìn vào cái đề tựa. Hai mươi sáu năm là một khoảng thời gian quá dài, thời gian mà vị tu sĩ chịu đựng bao nhiêu nỗi nhục nhằn bị tra tấn, những cực hình lên tinh thần và thể xác. Tôi đọc 12 chương sách hay xuyên suốt 270 trang giấy, mà mỗi chương chuyên chở tiếng lòng bất khuất của vị tù nhân lương tâm đáng kính này.

Thượng Tọa Thích Thiện Minh có thể danh là Huỳnh Văn Ba, sinh trưởng tại tỉnh Bạc Liêu. Trong chương 1 của sách, ngài cho biết là thân phụ là một tín hữu Cao Đài: "Cha tôi có tấm lòng nhân hậu, tính tình rộng rãi hay giúp người. Mẹ tôi là một người đàn bà hiền thực, mẫu mực vất vả quanh năm vì chồng con." (Tr. 8) Có lúc gia đình phải tha hương cầu thực tại Vĩnh Bình (Trà Vinh). Chính tại nơi đây cậu bé Huỳnh Văn Ba đã có duyên với cửa Thiền và được cha mẹ cho phép xuất gia. Năm 17 tuổi (1972) tác giả thọ giới Sa Di và năm 22 tuổi (1977) thọ Cụ Túc Giới do Hòa Thượng Thích Trí Thủ, rồi sau này được cử về trụ trì tại một ngôi chùa tại Vĩnh Bình và đã được đồng bào Phật tử tại đây gọi thân mật bằng các tên "ông đạo, huynh, cậu và thậm chí bằng con, bằng cháu nữa"

Chương 2 kể về biến cố đau thương 30 Tháng 4 xảy đến như một cơn đại hồng thủy mà dùng hai cụm từ ngữ là "Ách Vận Đại Biền" hay "Hắc Ám Nhật Tử" (Ngày Đen Tối). Sự hống hách của các cán bộ Việt Cộng sau khi xâm chiếm miền Nam, với tinh thần Tam vô chủ nghĩa: vô gia đình, vô tổ quốc và vô tôn giáo. Tên cán bộ Hai Thỏ, xã đội trưởng du kích, ngang ngược chỉ vào tượng Đức Phật Đản Sinh, cười khinh khỉnh tuyên bố xác xược: "Thằng Phật nhỏ xíu này nó không có công làm cách mạng để đánh đuổi Đế Quốc, tại sao phải thờ nó? Nó ngồi một chỗ, để chờ người ta đem quà lại dâng cúng. Nó là thành phần giai cấp bóc lột mà!". Đoạn y bước lên Chánh Điện lấy tay sờ vào tượng Phật Thích Ca Mâu Ni và nói: "Thằng Phật này ăn gì mà mập quá vậy!". Một lần khác sau khi Thượng Tọa bị bắt, Hai Thỏ vào chùa chỉ tay tượng Phật nói: "Thằng Thiện Minh đã bị bắt giam rồi, còn mấy thằng Phật xi măng này cũng sẽ áp giải đi luôn". Theo chủ trương tiêu diệt ảnh hưởng của tôn giáo bằng cách không chế và tịch thu mọi phương và tài sản của các tôn giáo, ngôi chùa Vĩnh Bình của ngài bị chiếm cứ bởi bạo lực của giới cầm quyền, mà đến nay Cộng Sản vẫn chưa trả lại tài sản này cho ngài.

Chương 3 và 4 thầy Thiện Minh mô tả cảnh tù tội. Thầy có kiến thức về thuốc nam cũng như châm cứu và biết võ thiếu lâm. Thầy làm công tác từ thiện, phụ trách mở thêm một phòng thuốc nam, châm cứu từ thiện tại chùa Từ Quang, ngoài phòng thuốc tại chùa Vĩnh Bình, khi gặp một đứa bé đau nặng gần chết vì cơn bệnh hô hấp, thầy ra tay cứu chữa cho bé. Đứa bé khỏi bệnh, người cha đến cảm ơn thầy. Anh này là một kháng chiến quân phục quốc. Duyên thời cuộc đưa đẩy thầy vào Mặt Trận

Nghĩa Quân Cứu quốc, Việt Nam Dân quốc. Khi bị bại lộ, thầy đứng ra nhận tội chỉ huy để tình nguyện hy sinh, vì các anh em khác có vợ con. Thời buổi ban đầu khi CS chiếm được miền Nam, họ cai trị bằng nanh vuốt độc ác. Tội chống phá "Cách Mạng" lãnh án tử hình dễ dàng.

Tác giả của sách "26 Năm Lưu Dày" rất thích văn thơ, bằng chứng là nhiều trang sách đã được đăng thơ. Bốn câu thơ sau đây cho thấy tâm hồn thích thi phú của thầy:

*"Tu sĩ quyết chùa am bé cửa
Tuốt gương vàng lên ngựa xông pha
Đền xong nợ nước thù nhà
Thiên môn trở gót phật đà Nam Mô..."*

Tác giả thuật lại vì tin người nên âm mưu trốn trại tù bị bại lộ, đưa tới một số người bị bắt, trong đó có người em ruột của thầy, Huỳnh Hữu Thọ, vì mang theo vũ khí yểm trợ cho cuộc vượt ngục tại trại giam huyện Vĩnh Lợi. Thầy Minh và các đồng chí được chuyển sang trại tù Minh Hải. Đây là nơi giam giữ những người mới bị bắt với nhiều tội trạng khác nhau, giam vào đây là để điều tra khai thác vì nơi này có đủ mọi biện pháp được áp dụng khắp khe trong công tác tra hỏi. Tại đây, từ việc đánh đập bằng tay chân, bằng gậy gộc, bằng dùi cui, bằng báng súng cho đến cùm, quyện, giam vào phòng giam riêng là điều xảy ra hàng giờ hàng buổi. Trại giam có đủ mọi cán bộ, công an từ Bắc vào Nam, kể cả kháng chiến lâu năm cho đến những tên công an loại mới vào ngành mà dân gian thường gọi là bọn "công an 30/4". Họ đều có những ngón nghề độc đáo để điều tra, nào là đánh túi bụi, đánh kiêu trên đao dưới búa, còng tay đứng, còng chéo tay sau lưng, còng ngò đan chéo hai tay. Họ dùng nhục hình để điều tra, bản thân thầy khi giam giữ tại đây, cũng không tránh khỏi những nhục hình này. Hàng ngày hai chân thầy luôn ở trong cùm, bị cùm suốt ngày đêm, suốt tháng quanh năm. Hai chân bị cùm quyện tại chỗ, không thể đứng thẳng được nên dần dần bị tê liệt. Còn tiểu tiện thì trong một cái hũ, mỗi khi đi vệ sinh phải nhờ người khiêng hũ lại dùm. Hũ vệ sinh vừa có phân, vừa có nước tiểu. Mỗi ngày công an cho người đem đổ. Có khi đến 2-3 ngày mới đổ nên phân và nước tiểu tràn ra ngoài ướt cả chỗ nằm bốc mùi hôi thối! Sau khi đổ hũ, công an ra lệnh tù nhân phải vào ngay thật nhanh cho nên chiếc hũ chỉ rửa sơ sài, sau đó họ múc nước ngay chỗ rửa hũ mang vào cho những người đang bị cùm trong quyện như thầy để tắm. Mỗi người trong cùm chỉ được vài ca nước. Ca múc nước tắm cũng là ca đựng cơm ăn hàng bữa...Chiếc hũ luôn luôn còn sót lại phân người, nhất là phân cao lương loại lương thực rất cứng ăn vào khó tiêu, loại này dùng để ăn độn thay thế cơm. Khi tắm phân dính cả vào mặt, vào đầu đó là chuyện thường ngày. Phòng giam kỷ luật rất chật hẹp khoảng hơn 3m² mà nhốt có khi lên đến 20 người, chỉ ngồi cũng không đủ chỗ làm gì có khoảng trống để nằm.

Trong vòng lao lý tác giả xót xa cho gia đình, nghĩ về hoàn cảnh của mình, là người anh lớn vì thời cuộc oan khiên: "Vi hoàn cảnh quá khổ nghèo do thảm trạng xã hội, nên gia đình thầy gồm: Em thứ 7 của thầy tên Nghĩa phải nghỉ học để đi bán bánh mì dạo nuôi gia đình. Em thứ 6 tên Nhiều phải đạp xe vua, loại xe phải đạp bằng 2 chân, phía sau có gắn cái thùng để chở thêm được vài người. -Em thứ 5 mới lập gia đình hơn 1 năm, vừa sinh được một bé gái, bị nghi ngờ có liên quan vụ án nên đã bị

tù . Em gái thứ Tư bán mía, khoai, cóc, ổi,...trước nhà. Hãy đọc tiếp:

“Mẹ tôi tuổi cao sức yếu lại bị bệnh thường xuyên vóc người mỗi ngày một gầy mòn, thân hình tiều tụy lo buồn vì chồng, vì con, tức cha tôi vừa qua đời cách đây mấy tháng, nay đến tôi và đứa em trai thứ Năm đều bị tù tội. Một điều xót xa là các em tôi còn thơ ngây nhỏ dại đang trong lứa tuổi cấp sách đến trường, tuổi chỉ biết ăn, biết học, biết chơi. Nay đành từ già mái trường để tìm kế sinh nhai, vừa nuôi mẹ già đang đau yếu, vừa dành dụm ít tiền hàng tháng để đi thăm nuôi 2 người anh đang ở tù tận mũi Cà Mau... Em trai tôi là một học sinh hiền lành ngoan ngoãn, học rất giỏi, không những lễ phép với thầy cô mà còn rất có tình có nghĩa với bạn học cùng lớp và rất mực hiếu thảo với mẹ cha. Em học luôn đứng nhất, nhì trong lớp lại được bầu làm trưởng lớp nữa! Nhưng vì hoàn cảnh... nên lỡ dở việc học hành. Có những buổi đi bán bánh mì ngang qua trường cũ, em cố đi qua thật nhanh, và kéo chiếc nón sụp khỏi vành tai để cho các bạn đừng nhìn thấy. Thật ra trong lòng em rất tiếc nuối và rạo rức trào dâng một nỗi niềm vừa vui vừa buồn khôn tả. Em hình dung lại hình ảnh của thầy cô, của bạn bè ... đôi chân em dường như muốn chùn lại, nước mắt lưng tròng.”

Văn phong của tác giả trung thực trong nỗi chua xót trong tâm can của tôi. Là một tăng sĩ, một sĩ phu không khuất phục bạo lực. Tôi đọc đoạn thầy đầu khẩu với tên Nguyễn Ngọc Cơ tự là Sáu Búa, Viện trưởng viện kiểm sát nhân dân tỉnh Minh Hải. Lý do mà ông ta có biệt danh là Sáu Búa vì thời kỳ còn hoạt động trong rừng rú ông này phụ trách thi hành án tử hình. Một hôm nọ, tòa án xử tử hình một bà lão trên 70 tuổi, tuổi đã gần đất xa trời, cụ bà bị khép vào tội "làm điếm" tức là chỉ điểm viên cho quân đội VNCH. Đáng lý ra ông ta thi hành án xử tử bằng mã tấu, nhưng đây là phiên tòa nhân dân lưu động đặc biệt, nên khi xử xong là thi hành án ngay. Hôm đó ông không đem theo mã tấu bên mình, nên đành tạm mượn 1 chiếc búa của dân làng. Ông phải vất vả đập đầu bà cụ đúng 6 nhát búa thì bà mới tắt thở. Người chứng kiến sự kiện man rợ trên cho rằng cụ bà bị hàm oan nên khi chết đôi mắt cứ mở trao trao, mà không chịu nhắm nghiền lại.

Ra tòa xét xử, thầy Thiện Minh bị Sáu Búa hỏi vặn như rắn đe:

- Anh có sợ chết không?

Thầy trả lời:

"Mọi người trên đời này chỉ chết có một lần, nhưng ai ai cũng muốn sống, và cũng chẳng có ai sống mãi trên đời, nhưng sống hay chết như thế nào để có ý nghĩa, có ích cho đời đó mới là điều quan trọng bởi vì "Tử đắc kỳ sở". Tôi làm việc này để đồng bào được sống đúng ý nghĩa của con người, đúng với Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền theo nghị quyết 217A ngày 10-12-1948".

Sáu Búa hỏi tiếp:

- Sống đúng với ý nghĩa của Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền là như thế nào ?

Thầy trả lời: "Phải có quyền sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc. Dân quyền không bị tước đoạt, giá trị nhân phẩm của con người không bị chà đạp, mưu cầu hạnh phúc bằng sự chân chính chứ không phải tóm râu của kẻ khác đem về cho mình làm chủ"

Ông ta lại nói tiếp:

- Nhưng, nếu chúng tôi đem anh xét xử với tội chết thì anh nghĩ thế nào ?

Thầy trả lời:

- Nếu cần phải sống cho sự nghiệp và lý tưởng được sống mãi ta phải cố sống và nếu cần phải chết cho sự nghiệp và lý tưởng được sống mãi, đôi lúc ta cũng vui về chết, đó là sự dũng cảm hy sinh để trở thành bất tử, đối với nhà tu là thánh hóa linh hồn.

Sáu Búa lắng nghe. Thầy tiếp lời:

- Và lại ông biết rồi đạo Phật chúng tôi chết là giải thoát.

Ông ta nói:

- Thôi đừng giảng đạo ở đây nữa, chừng nào về chùa cứ mà giảng đạo, sợ không chịu nổi nửa mức án, chứ làm gì có thể về chùa.

Thời gian "làm việc" hơn nửa giờ đồng hồ, hai bên cứ đấu lý qua lại vẫn chưa đi đến đâu. Sáu Búa lờm nguýt tỏ vẻ khó chịu và hỏi thẳng vào nguyên nhân "làm loạn, phản động":

- Anh cho biết ai là người đứng đầu tổ chức Trung ương của anh ?

Thầy Minh trả lời:

- Ở Trung ương có Thượng Tướng Trần Văn Trà và Bà Nguyễn Thị Bình.

Ông ta đôi sắc mặt lấy tay đập bàn và nói một cách hằn học:

- Tại sao anh lại dám khai hai đồng chí cao cấp của tôi, trong khi hai đồng chí này có mấy chục năm tuổi Đảng, đã đóng góp nhiều cho cách mạng để đem đến sự thành công vẻ vang như ngày hôm nay, mà anh cho rằng phản động như anh vậy à! Tại Sao anh không khai cả tôi luôn đi, tôi tên là Nguyễn Ngọc Cơ tức Sáu Búa nè !

Khi nghe xong câu thách đó, thầy tỏ thái độ khó chịu và nhìn Sáu Búa nói thêm:

- Xin lỗi ông tôi không phải là quan, chứ nếu tôi là quan thì tướng mạo của ông xin làm lính tôi, tôi cũng không nhận, thì khai ông làm gì?

Có lẽ bị cú sốc bất ngờ như xối gáo nước lạnh vào mặt, Sáu Búa nổi nóng liền với tay chụp lấy cái bình trà để trên bàn và dự định ném vào người thầy. Theo sự tường thuật, thầy điềm nhiên phát biểu:

- Tư cách một ông Viện trưởng viện kiểm sát nhân dân cấp tỉnh, mà có hành vi thất sách đối với người tù chính trị tôn giáo như tôi à!

Sáu Búa bỗng dừng tay lại và quát to:

- Đồ ngoan cố, mày là tên phản động, chuyên khuấy đục và bôi bẩn Đảng, mày về đi!

Chúng ta thấy rằng giới luật pháp tuân lệnh Đảng CS u mê chỉ là bọn vô lại, còn đó tiếp tay cho tội ác đê đản áp nhân dân mà thôi.

Một trường hợp thương tâm khác khi thầy kể lại trong chương 5 là:

"Tôi còn nhớ chỉ sau ngày 30-4-1975 vài hôm, thì ông xã trưởng chính quyền cũ thường được gọi là (ông xã Điềm) ông xã này trước kia thường bắt nhiều Việt Cộng ban đêm bò ra gài mìn phá đường, phá lộ giết sập cầu và rải truyền đơn v.v... Đến khi Sài Gòn đổi chủ, Việt Cộng tiếp quản chính quyền thì ông xã Điềm bị đem xử tử tại xã. Trước khi xử bắn họ tập họp dân lại để kể tội ông, dân theo Việt Cộng dùng cây, kẻ dùng đá, đòn gánh đánh đập túi bụi, đầu cổ ông bị giập nát, mình đầy máu me, máu tuôn chảy đầm đìa lênh láng mà họ còn không buông tha. Trong khi hai tay bị trói chặt, miệng nhét đầy giấy và thêm một trái chanh rồi bịt miệng bằng một chiếc khăn đen, đã vậy mà hai ba người còn dùng mấy cục đá thật to chạy đến đập vào đầu

ông xã Diễm một lần nữa, trước khi lôi kéo thân ông đến một gốc cây họ buộc thật chặt và bắn ba phát súng. Khi nạn nhân ngã quỵ tên trưởng toán đến bên xác nắm tóc lên và nả vào màng tang một viên đạn gọi là “ân huệ sau cùng” trước khi kéo xác lấp vào hố."

Khi được chuyển sang trại cải tạo Cây Gừa lại âm mưu vượt trại và rồi bị thất bại. Năm bạn đồng tù toa rập đào lỗ thoát thân, khi nội vụ bất thành, một người bị xử tử, bốn người còn lại bị đày ra miền trung, giam vào trại tù Xuân Phước, nằm trong một thung lũng tử thần, nơi rừng thiên nước độc. Nơi đây tác giả sau cùng lại gặp nhiều tù nhân của các tôn giáo được giải về đây. Xuân Phước khét tiếng với khu kỷ luật gồm 3 loại cùm, loại khoen tròn, loại khoen chữ V và loại khoen chữ V có khía hình răng cưa. Tùy theo thái độ của người tù mà họ ứng xử, hoặc phát com chan ngập nước muối, ăn vào mặn đắng không tài nào nuốt nổi. Đặc biệt trại tù xử dụng những tên gọi là Trật tự để trừ dập, đánh đập, bốt nước uống, bốt com của tù nhân. Ở trại K1 có tên Tân mang tội hình sự là bộ đội CS, đã từng ăn gan người ở Campuchia, nên đôi mắt lúc nào cũng đỏ ngầu trông phát khiếp. Tại nhà tù Xuân Phước sự ngược đãi tù nhân rất tàn tệ, người tù sống trong cảnh thiếu thốn mọi bề, vô cùng nghiệt ngã. Nhiều tù nhân bị kiệt sức vì bị cưỡng bức lao động khổ sai hoặc bị đánh đập tàn bạo man rợ, tính trung bình thì tháng nào cũng có vài người chết. Có khi chết liên tục một tháng 3 đến 5 người, đây là chuyện thường xảy ra và thầy đã ra câu thơ:

«Trông thấy người khác chết

Trong lòng rất xót xa

Nửa thương xót kẻ chết

Nửa nghĩ tới phiên ta...! »

Ở hoàn cảnh cùng kiệt không lối thoát người tù đâm ra ù lì liều lĩnh. Một khi chí đã quyết nên phải ra tay, từ đó thầy Thiện Minh cùng với một số bạn đồng tù thân quen trong trại đứng ra tổ chức cướp trại giải thoát cho tù nhân bạn, âm mưu là định giải cứu đem đi 700 người trong số hơn 1000 người của trại. Tất cả sẽ cùng nhau hoạt động trong rừng và hợp tác đấu tranh. Nhưng sự việc bị bại lộ cho nên tù nhân nổi loạn bị bắt và bị cùm quặt tay chân ngày đêm hơn 3 năm.

Trong thời gian điều tra thầy bị đánh đập dã man, đặc biệt những trận đòn hội đồng, bị đánh tập thể gồm có các tên cán bộ an ninh của trung tâm. Chúng đánh bằng báng súng, bằng tay chân và 100 roi điện. Trong một buổi điều tra để khai thác cung để bắt thêm người, các tên đao phủ an ninh trại đánh thầy bằng tay chân tới tấp vào thân thể, đầu, mặt. Phía sau có một tên cán bộ khác dùng họng súng dài, thúc mạnh vào lưng trúng ngay lá phổi làm thầy bị trọng thương té ngất xỉu, máu tuôn ướt đầm cả áo quần. Sau khi tỉnh dậy, những tên hung thần này không cho thầy thay quần áo, thầy đành mặc áo dính máu luôn cho đến khi rách nát. Hậu quả, vết thương lá phổi của thầy đến giờ này cũng còn dây dưa chưa dứt hẳn, nó thường đau buốt và ho liên tục mỗi khi trái gió trở trời. Đánh đấm bằng chân tay và bả súng chưa đủ, chúng đánh tiếp thầy 99 roi điện chỉ vì đếm lộn một roi. Đến khi kết thúc điều tra vụ án trốn trại các tên này lập hồ sơ quy kết thầy tổ chức “chống phá trại giam”.

Một bài thơ kỷ niệm được thầy cảm tác như sau:

«TU TỪ...!

*Thêm dấu chữ Tu biến chữ Từ
Chung thân hai án ở thiên thu
Tay còng, chân quỳện nơi u tối
Cửa sắt, tường cao chón mịt mù*

*Thân thể hình hài trông yếu kém
Tinh thần, trí tuệ sáng trắng thu
Thiên đàng, địa ngục phân hai nẻo
Nửa kiếp thầy tu nửa kiếp tù...!*

*Nửa kiếp Thầy tu nửa kiếp tù
Thiền môn già biệt bước chân du
Từ bi trí tuệ tình thương gọi
Bác ái nghĩa nhân xóa hận thù...*

*Y chiến ngày đêm luôn mặc giữ
Nâu sòng kinh kệ gác công phu
Nước non đáp trả tròn xong nợ
Tín, Hạnh, Nguyện, thành vẹn kiếp tu...!"*

Trong trại tù thầy gặp những bạn đồng tù của các tôn giáo bạn như: Ông Phan Đức Trọng, 72 tuổi, là Giáo hội trưởng giáo hội "Hòa bình chung sống" ở Tây Ninh, ông là con nuôi của Trung tướng Trần Quang Vinh, Tổng Tư lệnh quân đội Cao Đài. Ông Trần Văn Nhanh, một tín đồ thuần thành của đạo Hòa Hảo thuần túy. Quý Linh Mục Nguyễn Văn Vàng thuộc dòng Chúa Cứu Thế, Linh Mục Nguyễn Quang Minh thuộc nhà thờ Vinh Sơn, Linh Mục Nguyễn Luân, thuộc giáo xứ Phan Rang, Linh Mục Nguyễn Tấn Chức, và nhiều nữa. Sống trong trại, tù nhân bị bạc đãi, quần áo bị mục nát, quần đùi không còn đủ để che thân. Linh Mục Vàng bị ghẻ mủ khắp thân thể, ngoại trừ trên mặt thì không có, ghẻ mủ dày như dề com cháy khét đen, còn Linh Mục Nguyễn Quang Minh thì bị đánh trọng thương, đánh ho ra hộc máu miệng, và cả hậu môn, chỉ vì đem vào trại vài chiếc bánh "thánh" để rồi qua đời sau đó mấy ngày. Riêng Linh Mục Nguyễn Luân bị bệnh phổi nặng, vì chứng ung thư phổi. Do nhiều năm trong kỷ luật bị tra tấn, đánh đập, thầy Thiện Minh bị chứng viêm phổi nặng. Những lúc gần đây tôi được biết thầy thường ho ra máu.

Tình cảm liên tôn khi Phật giáo và Công giáo chia sẻ những khổ đau vì tai ách giặc Cộng. Cha Nguyễn Luân có biệt hiệu là ông Ba Không. Lý do những tên giám ngục thấy giam hãm ngài nơi kỷ luật quá lâu nên mời ngài lên "làm việc". Họ chỉ cần yêu cầu Linh Mục viết tiêu đề là:

"Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam
Độc lập - Tự do - Hạnh phúc"

và ký tên vào thôi! thì chúng sẽ cho Ngài ra khỏi hình phạt kỷ luật ngay. Thế nhưng

Linh mục Luân lúc nào cũng viết như sau:
"Cộng Hoà Xã Hội chủ Nghĩa Việt Nam
Không độc lập - Không tự do - Không hạnh phúc".

Những tâm tình giữa Thượng Tọa Thích Thiện Minh và Linh Mục Nguyễn Luân "Ba Không" là khi xứ sở thật sự có tự do nhân quyền, thì một ngôi Chùa và một ngôi Giáo đường được xây kế bên nhau để lễ Giáng Sinh hay lễ Vu Lan thì Con chiên bên Công giáo và Phật tử được thông thả viếng thăm nhau như tinh thần hòa đồng tôn giáo, một ý niệm vô cùng cao đẹp, nhưng nay Linh mục Nguyễn Luân không còn nữa.

Thượng Tọa Thích Thiện Minh trong những chương cuối để cập những gặp gỡ hay những kỷ niệm khi liên lạc với các bạn đồng tù của chế độ CSVN như Thượng Tọa Thích Không Tánh. Năm 1998, hai thầy gặp nhau trong dịp tiếp kiến phái đoàn Nhân Quyền của LHQ do Ông Abdel Rattah Amor hướng dẫn sang Việt Nam. CS khuyến khích quý thầy sang Pháp định cư. Tuy nhiên, thầy Thiện Minh khẳng khái đề nghị 4 điểm với phái đoàn LHQ là CS phải:

- Thả tất cả tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm, tôn giáo đang bị giam giữ trong nhà tù CS vô điều kiện.
- Đòi trả lại tài sản của các tôn giáo và phục hồi quyền tự do tôn giáo một cách hoàn toàn trong đó có việc phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của GHPGVNTN.
- Xóa bỏ điều 4 hiến pháp của nước CHXHCNVN để thực hiện một chế độ đa đảng, đa nguyên và bình đẳng giữa các đảng phái.
- Tổng tuyển cử tự do với sự giám sát của LHQ, đòi bên đồng bộ chủ trương tình thương nhân đạo và hóa giải hận thù.

Trong nhà tù CS, thầy Thiện Minh có dịp Bác Sĩ Nguyễn Đan Quế, một nhân vật bất đồng chính kiến chế độ CSVN, và là Chủ Tịch của Cao Trào Nhân Bản Việt Nam, ông chia sẻ những viên thuốc bổ, thức ăn chay được nhét vào lỗ thông hơi như tiếp tế cho sức khoẻ của thầy, ông thể hiện những tình cảm tốt của người bạn đồng tù. Vì thức ăn chay làm giống món thịt như thức ăn mặn nên thầy trả lại qua lỗ thông hơi suýt bị bọn cai tù bắt được. Khi BS Quế được phóng thích nhưng ông vẫn cương quyết giữ tinh thần bất khuất và chủ trương dứt khoát đòi hỏi tự do và nhân quyền cho Việt Nam, điều này khiến thầy dành nhiều thiện cảm với vị bác sĩ này. Một tù nhân đặc biệt khác là GS Doãn Quốc Sỹ, ông bị bắt vì đã gởi ra hải ngoại những truyện đả phá chế độ CS. Hậu quả GS Sỹ bị bắt trong vụ án nổi danh là "Biệt Kích Cầm Bút" và ông được xem như thủ lĩnh của nhóm nhà văn "phản động". Gặp nhau tại khám Chí Hòa, GS Sỹ sáng tác bài thơ ngắn kỷ niệm để tặng thầy, đại ý bài thơ về chú gà mổ những hạt gạo rơi vung vãi dưới đất (trang 223):

*"Chú gà mà đi ăn đêm
Thấy hạt cơm mềm vung vãi đâu đây
Đêm khuya tội nghiệp cho mây
Vắt vãi cánh chày một bóng thành hai."*

Tôi có nhắc GS Sỹ về bài thơ này ngày xưa, ông nói trong những ngày bị đọa đày

như vậy, những tù nhân nuôi lý tưởng khao khát tự do, họ trao đổi những chuyện trong tù và ngoài đời. GS Sỹ cũng nói thầy Minh có tính cương trực và thẳng thắn, rất đáng quý.

Tác giả kể tên nhiều vị gặp trong tù nữa. phần kết luận ở chương 12. Thầy Thiện Minh xác nhận mình là một thành viên của GHPGVNTN, đã bị chế độ CS giam cầm liên tục 26 năm, so với chiều dài lịch sử của dân tộc không là bao, nhưng so với một đời người quả là khủng khiếp. Thầy dành những lời đầy ân tình như khi GHPGVNTN được lãnh đạo bởi Đại Lão Hòa Thượng Tăng Thống Thích Huyền Quang và Hòa Thượng Viện Trưởng Thích Quảng Độ.

Thầy xác định lập trường của Giáo Hội là phục vụ dân tộc và chúng sanh. Do đó, dù ở đâu hay trong hoàn cảnh nào, Phật Giáo Việt Nam muôn đời vẫn là Phật Giáo Việt Nam, và muôn đời vẫn là của dân tộc Việt Nam. Đề cập về Hòa Thượng Viện Trưởng Thích Quảng Độ khi phát biểu về thái độ chính trị phải có của một công dân. Trên phạm vi tu hành, sự tham gia vào đời sống chính trị không có nghĩa là ra tranh chức vụ thế quyền, như ứng cử chức vụ dân biểu, hoặc lập đảng phái này nọ, mà là ý thức được trách nhiệm của mình đối với Tổ Quốc. Cho nên khi mọi người dân có quyền suy nghĩ về chính trị, phát biểu về chính trị và hành xử về chính trị thì đó là chúng ta biết sử dụng quyền công dân. Hãy cân nhắc lá phiếu của mình để chọn người xứng đáng đại diện cho mình hay bầu người cầm vận mệnh quốc gia thì dù muốn dù không cũng đã tham dự vào đời sống chính trị rồi.

Tôi nghe thầy nói trên đài phát thanh về Linh Mục Nguyễn Luân của xứ đạo Phan Rang đã có những khát vọng riêng tư trước khi mất. Ngài tâm sự là:

"Nếu được ra tù hai anh em mình cải cách mối liên hệ tôn giáo theo hướng mới chẳng hạn như: trước nhà thờ, hay bên cạnh Thánh đường thờ Chúa, có ngôi Chùa thờ Phật. Tín đồ Phật tử đi lễ nhà thờ cầu nguyện Chúa và ngược lại Con chiên của Chúa đến Chùa lạy Phật ngày Rằm, bởi các đảng xuất thế luôn chủ trương yêu thương mà người đời thường hay cố chấp. Một khi tinh thần hòa hợp chung thì thể chất mới kết hợp được cho nên nếu các Tôn giáo Đại đoàn kết tạo thành một khối vững chắc đi đầu, thì các tổ chức xã hội mới noi gương... Tôn giáo và nhân quyền là sức mạnh chính làm chuyển hóa chế độ bạo quyền này".

Tôi xót xa khi nghe thầy Thiện Minh nói on air về cái chết của Linh Mục Nguyễn Luân, tôi ngậm ngùi khi đọc những khát vọng của một cha xứ đáng kính nơi cuối trang 243 của sách "26 Năm Lưu Đày".

Như GS Doãn Quốc Sỹ nhận xét về sự cương trực và thẳng thắn của Thượng Tọa Thiện Minh, ngài đã trả một cái giá rất đắt là 26 năm tù tội chỉ vì muốn sống đúng với nhân vị, ngài không chùn bước trước bạo lực. 26 năm tù tội để tranh đấu cho quyền làm người. Nhà tranh đấu cho nhân quyền nổi tiếng tại Nam Phi là Nelson Mandela đã lớn tiếng phê phán, chỉ trích nạn kỳ thị màu da khi nhà cầm quyền thiếu số người da trắng đã bóc lột và đè đầu cỡi cổ dân da đen, để rồi Nelson Mandela chịu đựng 27 năm tù, loại tù chung thân biệt giam tại hòn đảo Robben Island, họ đánh đập trả thù cá tính uxor ngành bất phục tùng của ông. Thượng Tọa Thiện Minh không cách xa người lãnh giải Nobel hòa bình này của năm 1993 là bao, vì cả hai chấp nhận ngồi tù gần 3 thập niên cho giá trị cao quý của quyền làm người, cái quyền bẩm sinh của trời đất, nhân quyền không thể van nài hay xin xỏ để được

ban phát mới có được.

Văn hào Aleksandr Isayevich Solzhenitsyn được biết nhiều qua những tác phẩm nổi danh như Tầng Đầu Địa Ngục (The First Circle, truyện kể về trại tù khắc nghiệt Marfino, ngoại ô của Moskova) và Một Ngày trong Đời của Ivan Denisovich (One Day in the Life of Ivan Denisovich), và The Gulag Archipelago (Quần Đảo Ngục Tù), được tuyên bố trúng giải Nobel năm 1970 vì quá khứ cho thấy ông chống báng kịch liệt chế độ độc tài của Liên Xô. Tháng 7 năm 1945 ông bị kết án tù 8 năm tại các trại lao động khổ sai như là gulags cộng thêm 4 năm lưu đày sau đó, vì một bức thư ông viết gửi các bạn bày tỏ quan điểm chống lại chủ nghĩa áp bức người dân của hung thần Josef Stalin. Năm 1965 các tác phẩm của ông bị cấm lưu hành ở Liên Xô. Được phiên dịch và xuất bản ở nước ngoài, các tác phẩm này lại khiến ông bị bắt giữ năm 1974, bị tước bỏ quyền công dân và bị trục xuất ra xứ ngoài. Tác phẩm của Solzhenitsyn là những bản cáo trạng tố cáo tội lỗi của đảng CS Liên Xô, "26 Năm Lưu Đày" của Thượng Tọa Thích Thiện Minh cũng đã trình bày những nỗi ô nhục, những vết nhơ đày đọa nhân dân Việt Nam, thử tượng cảnh tên Sáu Búa đập đầu bà lão đến chết bằng búa, chỉ vì nghi ngờ bà làm điếm chỉ viên cho bên quân đội VNCH. Bao nỗi oan khiên cho dân tộc Việt Nam phải hứng chịu ách Cộng Sản cai trị quê hương oan khiên của chúng ta.

Đọc tác phẩm "26 Năm Lưu Đày" để thấu hiểu những chuỗi ngày dài tù tội, để cảm thông với tác giả về những kinh hoàng trên thân xác, những đọa đày về tinh thần. Đọc tác phẩm "26 Năm Lưu Đày" để hiểu rằng những khổ đau của thế giới từ Nelson Mandela đến Aleksandr Isayevich Solzhenitsyn, tôi xin đề nghị hãy kể thêm những khổ đau của tăng sĩ Thích Thiện Minh hay kể sĩ Huỳnh Văn Ba. Tôi cho là vậy: Người chiến sĩ nhân quyền thật đáng kính trọng.

Người đọc: Trần Việt Hải,
Mùa Xuân 2008

CHƯƠNG 19:

Nghĩ về Thượng tọa THÍCH THIỆN MINH

(Linh mục Phêrô PHAN VĂN LỢI Cố Vấn Hội Ái Hữu)

*Trước kia chẳng biết Thầy Minh
Thì nay không hẹn mà mình gặp nhau.
Đức Chúa, Đức Phật trên cao,
Hai ta ngục sĩ kết giao nghĩa tình.*

Tôi muốn mô phỏng bài thơ mà đồng nghiệp của tôi, Linh mục Nguyễn Luân, đã tặng cho Thượng tọa Thích Thiện Minh khi hai vị gặp nhau ở trại tù A20 Xuân Phước. Tôi thì chưa có vinh hạnh gặp Thượng tọa diện đối diện, chỉ đôi lần trò chuyện ngắn gọn qua điện thoại thôi. Nhưng tâm hồn tôi đã gặp tâm hồn Thượng tọa từ lâu, ngay sau khi Thượng tọa ra tù ngày 02-02-2005 (cùng lúc với chiến hữu của tôi là linh mục Nguyễn Văn Lý) và bắt đầu trả lời nhiều cuộc phỏng vấn trên đài phát thanh Chân Trời Mới lần Quê Hương. Khi ấy, liên tưởng tới lời Đức cố Giáo hoàng Phaolô VI (+1978) nhắn nhủ tín hữu Công giáo: “Làm Kitô hữu trong thời đại này mà chẳng chịu gian khổ thì không thể là Kitô hữu đích thật”, tôi đã thấy ngay rằng một tín đồ Phật giáo, hơn nữa là một tăng sĩ, chịu gian khổ vì công lý 26 năm trời (từ ngày 28-03-79) trong cái chế độ Cộng sản phi nhân tàn ác này, quả là một tín đồ, một tăng sĩ đích thực! Niềm xác tín ấy của tôi được củng cố và còn pha hoà nỗi cảm xúc khi tôi được đọc Thỉnh nguyện thư của Thượng tọa gửi Ủy ban Tự do Tôn giáo Quốc tế Hoa Kỳ ngày 21-02-2005. Trong Thỉnh nguyện thư này, ngoài việc trình bày đại nạn của bản thân, của các tôn giáo nói chung và Giáo hội PGVNTN nói riêng cũng như đưa ra 10 đòi hỏi đối với nhà cầm quyền Cộng sản VN, Thượng tọa còn đặc biệt nhắc đến cuộc khổ nạn kinh hoàng của rất nhiều chức sắc tôn giáo đã chết hay còn bị giam giữ trong tù ngục Cộng sản, trong đó có nhiều linh mục, đồng đạo và đồng nghiệp của tôi. Lời tiết lộ về tình trạng bi thảm của các chức sắc tôn giáo tù nhân lương tâm đó –mà xưa nay bị chế độ bưng bít rất kỹ- cũng như bảng đòi hỏi 10 điểm của Thượng tọa quả đã gây chấn động toàn cầu, và qua đó bộc lộ một tâm hồn “đại bi, đại dũng” hết sức rung cảm trước nỗi khổ của tha nhân và hết mực can đảm làm chứng cho công lý.

Và thế là Thượng tọa lại tiếp tục trả giá cho thái độ bênh vực công lý này. Như mọi người, tôi đã theo dõi bước đường gian truân của Thượng tọa trong nhà tù lớn sau khi ra khỏi nhà tù nhỏ. Những trò dụ dỗ, gạt găm, sách nhiễu, quấy phá, đấu tố, tịch thu, cấm cản, hăm dọa, ngăn chặn... hết sức hạ cấp và vô liêm sỉ –mà chỉ Cộng sản mới dám thực hiện- không những đối với vị ngục sĩ thời danh này mà còn đối với thân nhân bằng hữu của ngài tại Bạc Liêu, một đảng phô bày bản chất dối trá tàn bạo không hề thay đổi, lòng dạ báo thù căm ghét chẳng lúc nào nguôi của chế độ, đảng khác càng làm sáng tỏ ý chí sắt đá và tâm lòng trung trinh của một nhà tu hành rất xuất thế (nghĩa là không dính bén với lợi lộc thế trần, không toa rập với quyền lực thế gian, không ngửa tay xin ân huệ của chính đảng thế tục, để rồi trở thành đồng lõa với những kẻ áp bức) lại vừa rất nhập thế, nghĩa là quyết tâm đem đạo vào đời, xả thân cứu nạn “bọt trong bể khổ, bèo đầu bến mê”, dù bản thân mình luôn lâm vòng nguy hiểm do lũ ma vương, ác quỷ, tiểu yêu đội lốt người. Làm sao quên được những lời tường trình đầy bức xúc của Thượng tọa, chẳng hạn như: “Khi trả tự do, họ buộc tôi phải về gia đình các em ruột, họ bắt buộc các em tôi phải làm cam đoan, cam kết, dùng tình cảm thân nhân để hạn chế mọi tự do cá nhân trong thường nhật... Hiện nay mỗi khi rời nhà ra đi thì có công an theo dõi, chẳng hạn như ngày 16-02-2005 vừa qua, tôi lên Sài Gòn để siêu âm bệnh ung bướu. Chỉ đi một ngày thôi mà công an Phường 1 Quận Tân Bình và công an Quận này đã khám xét nhà, lập biên bản tạm trú bất hợp pháp, mời tôi và chị ruột là Huỳnh Thị Hai phải đến phường làm việc, điều tra. Từ khi đi khám bệnh tại trung tâm Ung Bướu cho đến khi về nhà chị, kể cả khi lên xe về Bạc Liêu, lúc nào cũng có công an trực chiến 100%

và trực tiếp tại nhà chị tôi ! Khi về đến Bạc Liêu thì công an tỉnh tên Minh lại mời em rở thứ tư của tôi thuyết phục để giám sát tôi. Trong một ngày rời khỏi nhà đi khám bệnh, công an điện liên tục hỏi thăm các em tôi đủ mọi điều. Sự theo dõi này khiến tôi cảm thấy tương chừng như đang bị cầm tù trong một nhà tù mới khác hơn trại tù cũ mà thôi!” (Trích Thịnh nguyện thư).

Bất chấp tất cả, Thượng tọa vẫn tiếp tục con đường tranh đấu của mình. Bằng tâm Đại Hùng-Đại Lực, vào ngày 19-11-2006, Thượng tọa đã cùng một số cựu tù nhân lương tâm, từ trong giới tu hành lẫn trong giới dân sự, đứng ra thành lập Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính trị Tôn giáo Việt Nam. Đó là Giáo sư Hoàng Minh Chính, Cựu Đại tá Phạm Quế Dương, Giáo sư Nguyễn Đình Huy, Học giả Trần Khuê, Cựu Trung Tá Trần Anh Kim, Hội trưởng Lê Quang Liêm, Linh mục Nguyễn Văn Lý, Tiến Sĩ Hà Sĩ Phu, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế, Thượng tọa Thích Không Tánh, Bác sĩ Phạm Hồng Ký giả Nguyễn Khắc Toàn, bản thân kẻ viết bài này và nhiều vị khác nữa.... Thật là một sáng kiến độc đáo, xuất phát từ một tâm hồn đã nếm trải được thế nào là kiếp tù lao và thế nào tình đồng cảnh ngộ, nhất là cảnh ngộ bị giam cầm vì công lý. Sự ra đời của Hội là một biến cố lịch sử và đã được sự hưởng ứng nồng nhiệt từ các nhà đấu tranh trong lẫn ngoài nước mà bản thân đều là các cựu tù nhân chính trị... Dĩ nhiên Thượng tọa Hội trưởng cũng đã phải điêu đứng vì sáng kiến này. Cả một chiến dịch bôi nhọ, đánh phá hết sức đê hèn đã được CS tung ra. Những thông báo và kháng thư tới tấp của Hội Ái hữu Tù nhân đã vạch trần tất cả những màn vi phạm nhân quyền đó. Nhưng làm gì được đối với “thép đã tôi thế đấy” trong hỏa lò tù ngục 26 năm ròng rã? Thế là CS đánh trả thù vật bằng cách kết án vị Phó Hội trưởng là kỹ sư Trương Minh Nguyệt 4 năm tù giam và hai năm quản chế trong một phiên tòa ô nhục ngày 11-12-2007.

Riêng câu trả lời của Thượng tọa Hội trưởng là tập Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày trình làng ngày 20-01-2007 tại thành phố San Jose, Hoa Kỳ, nhân Lễ Ra mắt Ban Điều hành Hải ngoại Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị Tôn giáo Việt Nam. Với 12 chương và một phần phụ lục, tác phẩm này là chứng từ giá trị của một nhà tu hành đã gian khổ vì công lý và là sử liệu quý báu về một giai đoạn đen tối nhất của dân tộc. Trong đó bóng tối và ánh sáng chen nhau: bóng tối của hận thù, đàn áp, mưu mô, xảo quyệt, bạo tàn, ác tâm... và ánh sáng của từ bi, nhân ái, hy sinh, nhẫn nại, thứ tha, xả kỷ... Bóng tối tạo nên bởi thứ chủ nghĩa Mác-Lê phi nhân, sai lạc, phá huỷ lương tâm và lương tri con người, bởi thứ chế độ Cộng sản dôi gian, tàn bạo, đã hạ con người xuống hàng con vật và biến những kẻ xây nên nó thành những con thú mất hẳn tính người và tình người. Địa ngục âm phủ mà các tôn giáo trình bày có lẽ cũng không ghê gớm bằng địa ngục trần gian do người CS xây nên để đày đọa đồng bào của mình trong đó. Làm sao quên được những đoạn mô tả dù là những sinh hoạt bình thường nhất: “Chúng tôi tắm ở một ao nước rất cạn và dơ. Khi tắm giặt, nước bên trên chảy xuống ao, cứ mức lên tắm tiếp. Thậm chí khi khát nước cũng cứ mức lên mà uống. Cái ao này nữ tù cũng cũng thường xuyên tắm giặt, giặt đủ mọi thứ trên đời kể cả tắm tã lót của các cháu bé. Nước ao càng ngày càng bị cạn và đục ngầu, nhưng mọi người tù khát nước cứ tự nhiên mức lên mà uống, uống một cách ngon lành, dường như chẳng có suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra” (Chương III, tr. 55, nói về trại giam Vĩnh Lợi, tỉnh Minh Hải). Làm sao quên được chân dung những kẻ

có lẽ đã từ nòi ma vương ác quỷ mà sinh ra thôi: tay chấp pháp tên Nguyễn Ngọc Cơ tự Sáu Búa, đương kim Viện trưởng Viện Kiểm sát Nhân dân tỉnh Minh Hải. “Thời kỳ còn hoạt động trong rừng, ông này phụ trách thi hành án tử hình. Một hôm nọ, tòa án xử tử hình một bà lão trên 70 tuổi. Cụ bà bị khép vào tội “làm điếm” tức là chỉ điểm cho Quân Đội VNCH... Đáng lý ra ông ta thi hành án xử tử bằng mã tấu. Nhưng đây là phiên tòa nhân dân lưu động đặc biệt, nên xử xong là thi hành án ngay. Hôm đó ông không đem theo mã tấu bên mình, nên đành tạm mượn một chiếc búa của dân làng. Ông phải cật lực và ra đòn đúng sáu nhát búa bà cụ mới tắt thở. Có người cho rằng bà cụ bị hàm oan cho nên khi chết đôi mắt cứ mở trao láo, mà không chịu nhắm nghiền lại... Ở Viện Kiểm sát, tội nhân chỉ nghe danh ông ta thôi thì đã khiếp đảm, rón tóc gáy rồi !” (Chương V, tr. 85, nói về trại tù Cà Mau). Rõ ràng là Thượng tọa đã vẽ nên một địa ngục trần gian, một cơn ác mộng không thể tìm thấy ở một nơi nào trên thế giới. Vậy mà, kinh hoàng thay, nó đã và đang xảy ra tại Việt Nam. Trong chiến tranh, ở một nơi nào đó, người ta có thể giết chết nhau tàn bạo trong tư cách kẻ thù dị chủng. Thế nhưng trên mảnh đất hình chữ S này, trong hòa bình, người ta đã thân nhiên dùng những tay sai hung ác nhất, những thủ đoạn tàn độc nhất, những âm mưu thâm hiểm nhất, những trò tra tấn tinh vi nhất để giết hại hàng triệu đồng bào... chỉ vì mục tiêu duy nhất là thỏa mãn bản năng quyền lực cuồng điên và bảo vệ ngai vàng quyền lực hung hãn.

Thế nhưng trong kiếp đọa đày của bản thân, cảnh khốn khổ của gia đình, niềm đau thương của đồng loại và nỗi bất hạnh của dân tộc, suốt 256 trang giấy, Thượng tọa tác giả đã không biểu lộ hay khơi dậy căm thù, mà lúc nào cũng giữ gìn phong thái nhân hiền của một vị tu sĩ: “Cuối cùng tôi nguyện cầu mười phương chư Phật khai thị Phật tánh cố hữu của những tư tưởng bảo thủ trong Đảng CSVN, sớm giải thoát khỏi phiền trược, dứt bỏ ác nghiệp cơ cấu, hồi tâm chuyển ý, quay về nẻo thiện để đưa Dân Tộc, Tổ Quốc Việt Nam ngày càng thăng hoa phát triển” (tr. 256). Đó cũng chính là tinh thần của kinh Hoà bình, tác phẩm thời danh của một vị tu sĩ Công giáo, thánh Phanxicô Khó nghèo (1182-1226): “Đem yêu thương vào nơi oán thù, đem thứ tha vào nơi lăng nhục, đem an hoà vào nơi tranh chấp, đem chân lý vào chốn lạc lầm”.

Những con Phật, con Chúa rớt cùng cũng gặp nhau nơi tấm lòng nhân ái bao dung, bởi lẽ: “Sự đời sắc sắc không không! Trăm năm còn lại tấm lòng từ bi” !!!

Viết tại Huế ngày 24-04-2008 (Linh mục Phêrô Phan Văn Lợi).

Vài lời để in vào phía sau:

“Trong bất cứ tôn giáo nào, kẻ tu hành không hẳn là người thoát ly sự đời, cắt đứt mọi vướng vắn rồi tìm đến một tu viện, để gọt dũa chính mình cho hoàn hảo bằng cách luyện đủ nhân đức trong cảnh an tĩnh, nhưng đúng hơn là người có tinh thần từ bỏ mọi sự để quyết chí noi gương và phụng thờ Đấng Tuyệt đối Tối cao bằng cách xả thân cho tha nhân, hy sinh cho đồng loại, dẫn mình vào đau khổ để cứu vớt kẻ khổ đau, chấp nhận là nạn nhân của độc ác để giải thoát kẻ ác độc, nhất là khi nơi mình sinh sống đang chịu sự thống trị của bạo lực,

độc tài. Tôi thiết nghĩ Thượng toạ Thích Thiện Minh là một mẫu người tu hành như thế!”

Phêrô PHAN VĂN LỢI

CHƯƠNG 20:

Độc Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày Của Người Tù Thích Thiện Minh

(Đào Văn Bình, Cố Vấn Hội Ái Hữu Tù)

03.03.2007

Nói về những “kỷ niệm” trong các trại tù cải tạo do cộng sản dựng lên sau ngày 30-4-75 thì tại hải ngoại này có cả ngàn truyện ngắn, hồi ức, thơ tù đã được viết ra. Các hồi ký viết về các trại tù - trong một giai đoạn khá dài, đã được coi như là một thể loại văn chương gây tác động mạnh mẽ cho người đọc. Hình như suốt một thập niên từ những năm 1980 tới 1990 là thời kỳ “vàng son” của những hồi ký tù. Người ta đua nhau đọc những cuốn hồi ký do các cựu tù nhân chính trị hoặc vượt biển hoặc định cư theo diện ODP hoặc HO viết ra mà tôi còn nhớ được một số tác phẩm như sau:

Đại Học Máu của Hà Thúc Sinh

Trại Cải Tạo của Phạm Quang Giai

Đáy Địa Ngục của Tạ Ty

Những Năm Tháng Cải Tạo Tại Miền Bắc của Trần Huỳnh Châu

Cùm Đở của Phạm Quốc Bảo

Những Sự Thực Không Thể Chối Bỏ của Đào Văn Bình

Trại Kiên Giam của Nguyễn Chí Thiệp

Trại Ái Tử và Bình Điền của Dương Viết Điền

Cuộc Nổi Dậy ở Trại A20 của Phạm Văn Thành

Vụ Án Vĩnh Sơn của Trần Kim Định

Bác Sĩ Lê Mai (Tiểu thuyết lấy bối cảnh trại tù cải tạo của Thanh Thương Hoàng)

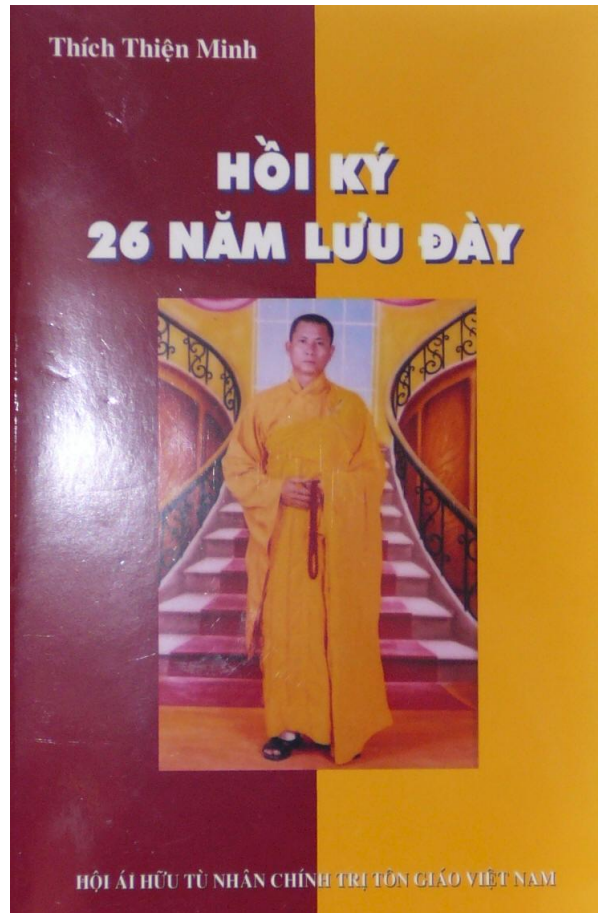
Trại Đầm Đùn (không nhớ tên tác giả)

Tôi Phải Sống của LM Nguyễn Hữu Lễ

Thế rồi băng đi một thập niên, thể loại hồi ký tù dần dần lui vào hậu trường sân khấu để nhường bước cho những hồi ký chính trị xuất hiện, đặc biệt là những cuốn sách mổ xẻ về cuộc chiến tranh Việt Nam. Thế nhưng ngày hôm nay, do tình hình chính trị đổi thay, do sự ra đời của Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo ở quốc nội, đã đưa vấn đề tù nhân chính trị trở thành một trong những đề tài nóng bỏng. Và thật là bất ngờ, một cuốn hồi ký tù mà tác giả là người còn đang bị kìm kẹp ở trong nước được xuất bản ở Hải Ngoại. Đó là tập *Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày* của Thượng Toạ Thích Thiện Minh ra mắt ngày 20-1-2007 tại một hội trường sang trọng của Embassy Suites Hotel thuộc Thành Phố San Jose nhân Lễ Ra Mắt Ban Điều Hành Hải Ngoại của Hội Cựu TNCT& Tôn Giáo Việt Nam.

Là một cựu tù nhân chính trị dĩ nhiên là tôi phải yêu thích các hồi ký tù. Nhưng tôi không làm công việc phê bình mà chỉ giới thiệu tới quý vị những gì mà một cựu tù nhân chính trị - cũng là một tu sĩ viết ra khi đã phải chịu đựng 26 năm lưu đày khổ nhục trong các nhà tù cộng sản. Với một quá trình khổ đau dài như thế, những điều tác giả viết ra chắc chắn phải có một chút gì lưu lại cho đời sau như là những sử liệu quý giá về một giai đoạn đen tối nhất của dân tộc.

Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày dày 278 trang, bìa bốn màu với tấm hình của tác giả chụp lúc còn trẻ, mặt mũi sáng sủa, phúc hậu, trang nghiêm trong bộ y vàng của Đức Phật, tay lần tràng hạt, gồm cả thảy 13 Chương.

Chương I: Tác giả kể lại thời thơ ấu, sinh năm 1955 tại Bạc Liêu mà phụ thân là một tín hữu Cao Đài. “*Cha tôi có tấm lòng nhân hậu, tính tình rộng rãi hay giúp người. Mẹ tôi là một người đàn bà hiền thực, mẫu mực vất vả quanh năm vì chônng con.*” (Tr. 8) Có lúc gia đình phải tha hương cầu thực tại Vĩnh Bình (Trà Vinh). Chính tại nơi đây cậu bé Huỳnh Văn Ba (thê danh của tác giả) đã có duyên với cửa Thiền và được cha mẹ cho phép xuất gia. Năm 17 tuổi (1972) tác giả thọ giới Sa Di và năm 22 tuổi (1977) thọ Cụ Túc Giới do Hòa Thượng Thích Trí Thủ - Nguyên Viện Trưởng Viện Hóa Đạo làm đàn chủ và Đại Lão Hòa Thượng Thích Hành Trụ kiêm Phó Tăng Thống làm chứng minh đạo sư. Sau đó ông “*tu sĩ sữa*” (*) này được cử về trụ trì tại một ngôi chùa tại Vĩnh Bình và đã được đồng bào Phật tử tại đây gọi thân mật bằng các tên “*ông đạo, huynh, cậu và thậm chí bằng con, bằng cháu nữa.*” (tr. 12).

Chương II: Biến Cố 30 Tháng 4 xảy đến như một cơn đại hồng thủy mà tác giả gọi đó là “Ách Vận Đại Biến” hay “Hắc Ám Nhật Tử (Ngày Đen Tối). Ngoài phần văn xuôi, tác giả đã mô tả lại những đau thương vô tiền khoáng hậu này bằng 76 câu thơ, tôi xin trích ra một số đoạn như sau:

*Chuông giáo đường đã từ từ hoang vắng
Chùa, nhà thờ vườn cảnh trống người thừa
Người thay trâu kéo cộ để cày bừa
Bao cơ khổ sáng trưa chiều tối.
Ăn cháo độn cùng củ khoai củ chuối
Biết bao người chết đói thảm thương
Kẻ ăn xin, người hành khát vạ nẻo đường
Phải trú ẩn nhà thương, bến cảng*

Và cả những em bé, nữ sinh, sân trường đại học cũng không thoát khỏi cảnh đói đời ghê rợn này:

*Sân đại học ngày xưa thơ mộng lắm
Đến bây giờ cảnh buồn vắng sâu vơi
Bao thư sinh đi viễn xứ xa vơi
Gió thu thổi, lá rơi buồn rũ rượi
Công viên vắng như nhớ nhung chờ đợi
Phương lẻ sầu không phơi phới trở hoa
Cô nữ sinh áo dài trắng thướt tha
Nay cắt ngắn áo bà ba lo cuộc sống!*

Riêng tác giả phải đối đầu ngay với các “anh hùng giải phóng” điển hình là Hai Thỏ- Xã Đội Trưởng Du Kích, hồng hách bước vào chùa, chỉ vào lá cờ ngũ sắc của Phật Giáo nói “*Giờ này mà nhà chùa còn treo lá cờ của Thực Dân Pháp nữa à? Bọn Đế Quốc Mỹ và Ngụy Quân, Ngụy Quyền Sài Gòn đã cuốn xéo bỏ chạy rồi, tại sao Pháp còn ở đây? Thật là hết sức phản động, có lẽ cần phải cho đi học tập dài hạn mới được!*” (tr. 25) Và ông “Quan Khách Mệnh” (*) này chỉ vào tượng Đức Phật Đản Sinh, cười khinh khỉnh nói “*Thằng Phật nhỏ xíu này nó không có công làm cách mạng để đánh đuổi Đế Quốc, tại sao phải thờ nó? Nó ngồi một chỗ, để chờ người ta đem quà lại dâng cúng. Nó là thành phần giai cấp bóc lột mà!*” (tr. 25)

Do áp lực của chính quyền địa phương và ủy ban tôn giáo vận buộc phải hiến ngôi chùa cho để làm trụ sở của xã đội, tác giả chạy lên Sài Gòn để trình với Tổ Đình Ấn Quang và trực tiếp xin gặp LS Nguyễn Hữu Thọ - Chủ Tịch MT/GPMN và đem về một bức thư...trình lên Tư Hứa - Trưởng Ban Quân Báo Huyện Đội Vĩnh Lợi. Đọc xong, Tư Hứa xé nát bức thư nói rằng “*Chùng nào thằng Thọ, thằng Phát (Huyền Tấn Phát) – Chủ Tịch Chính Phủ Cách Mạng Lâm Thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam xuống đây thì tao mới không lấy ngôi chùa này mà thôi !*” (Tr.31)

Trong thời gian này, sự đàn áp tôn giáo thật khốc liệt và xảy ra ngay cho hàng ngũ lãnh đạo

Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất ở Sài Gòn. Đại Đức Thích Huệ Hiền trụ trì Chùa Thiền Viện Dược Sư Cần Thơ cùng chư tăng ni tự thiêu tập thể vào ngày 2-11-75 để phản đối bạo quyền. Hòa Thượng Thích Thiện Minh – Cố Vấn Viện Hóa Đạo bị tra tấn đến chết trong trại tù, ngoài ra “*khắp các tỉnh, nhiều ngôi chùa, trường học, tự viện và tài sản giáo hội bị quản lý, sung công..*”(tr. 33)

Chương III: Nói về giai đoạn tác giả vừa cứu khổ độ sanh vừa hỗ trợ, rồi tham gia Mặt Trận Dân Quân Phục Quốc sau đổi thành Mặt Trận Nghĩa Quân Cứu Quốc – Việt Nam Dân Quốc với tư cách cố vấn. Vào ngày 28-3-1979 tác giả bị bắt rồi bị giam vào Trại Giam Vĩnh Lợi, Tỉnh Minh Hải (gồm hai tỉnh Bạc Liêu và Cà Mau). Và đây đúng là một địa ngục trần gian với “*những người mang tội chính trị chưa bị kết án nhưng bị cùm kẹp liên tục ngày đêm hơn bốn năm rồi..*” (tr. 53) Và đây là cảnh tù đi tắm “*Chúng tôi tắm ở một ao nước rất cạn và dơ. Khi tắm giặt, nước bên trên chảy xuống ao, cứ mức lên tắm tiếp. Thậm chí khi khát nước cũng cứ mức lên mà uống. Cái ao này nữ tù cũng cũng thường xuyên tắm giặt, giặt đủ mọi thứ trên đời kể cả tắm tã lót của các cháu bé. Nước ao càng ngày càng bị cạn và đục ngầu, nhưng mọi người tù khát nước cứ tự nhiên mức lên mà uống, uống một cách ngon lành, dường như chẳng có suy nghĩ chuyện gì đã xảy ra.*” (tr. 55) Còn các tù nhân được gọi lên “*làm việc*” với chấp pháp, khi trở về buồng giam thì “*thân thể, tay chân bầm tím, mặt mày sưng vù, đêm về không sao ngủ được.*” (tr. 56). Nếu quả đây là lời của một vị chân tu viết ra thì phải nói, tác giả là người “*nghĩa khí can vãn*” mang giòng máu anh hùng mã thượng của Miền Nam, không bao giờ chịu khuất phục, chịu nhục trước cai tù và chấp pháp. Dù không nói ra nhưng người đọc có thể hiểu tác giả rất giỏi võ nghệ cho nên tác giả đã né tránh một cách nhẹ nhàng ngón đòn Thôi Sơn Thủ (Thiếu Lâm Bắc Phái) của tên công an muốn đánh tác giả để dằn mặt, rồi đồng dục nói với tên công an “*Xin lỗi anh vì tôi đang ở tù chứ cỡ hai người như anh không thể là đối thủ của tôi. Nếu muốn công bằng mà tỉ thí..*” (tr. 57) Trong thời gian này tác giả âm mưu giải thoát tù nhưng vì bị phản bội cho nên kế hoạch vỡ lở và bị chuyển tới Trại Tù Ty Công An Minh Hải.

Chương IV: Nói về Trại Giam Ty Công An Minh Hải. Tại đây có một loại công an mà dân chúng gọi là “*công an 30 Tháng 4*”. Bọn này có “*ngón nghề độc đáo để điều tra, nào là đánh túi bụi, đánh kiểu trên đao dưới búa, còng tay đứng, còng chéo tay sau lưng, còng ngòl đan chéo hai tay. Họ dùng nhục hình để điều tra và bản thân tôi cũng không thoát khỏi..*” (Tr. 63) và “*phòng giam chỉ rộng khoảng 3 mét vuông mà nhốt có khi đến 20 người..*” (Tr. 63). Cũng tại trại này, công sản cho tù giả vào để làm khổ nhục kế để theo sát tù và khai thác điều tra đó là tên Hồ Công Sơn – cựu hạ sĩ quan binh chủng Biệt Động Quân QL/VNCH bị móc nối trước 1975 và có người chú là Hồ Nghi- Bí Thư Tỉnh Ủy Quảng Nam- Đà Nẵng. Trong chương này có một đoạn “*đối khẩu nảy lửa*” (*) giữa tác giả và tên Phạm Minh Chánh – Trưởng Ban Chấp Pháp có biệt danh Ba Lát Gừng rất lý thú như sau “*Này chú Thiện Minh ! Tôi hỏi chú, cách mạng từ trước đến giờ có đào mồ cuộc mã cha chú không? Cách mạng có hãm hiếp mẹ, chị gái, em gái của chú không? Mà chú tham gia vào tổ chức phản cách mạng để chống lại cách mạng vậy chú?*” Và đây là câu trả lời của tác giả “*Này Ông Ba, tôi từ nhỏ đến giờ chỉ tu hành không có tham gia chính quyền Miền Nam, nhưng đứng khách quan tôi muốn hỏi ông rằng: Chánh*

*quyền Sài Gòn có đào mồ cuốc mả cha ông không? Chánh quyền Sài Gòn có hãm hiếp chị gái, em gái của ông không? Tôi biết chắc là không nhưng giả sử cho rằng mọi việc là có đi nữa thì ông mới đứng lên tham gia cái gọi là “cách mệnh”. Nếu mọi việc là không thì chắc ông không tham gia cách mệnh chứ gì?” (Tr. 68 &69). Khi tác giả vừa nói xong, Ba Lát Gừng tay run run...nộ khí xung thiên quát to “*Mày, đồ bán nước, đồ lũ phản động, đồ ôm chân Đế Quốc Mỹ, làm tay sai cho Sen Đâm Quốc Tế....*” (tr. 69)*

Chương V: Nói về trại tù Cà Mau, nhưng tác giả đã làm người đọc phải rơi lệ khi mô tả về tình cảnh khốn quẫn của gia đình như người cha vừa qua đời, mẹ thì “*gầy mòn, tiêu tụy*” (*) còn các em “*Em thứ bảy phải nghỉ học đi bán bánh mì dạo nuôi gia đình. Em thứ sáu phải làm nghề xe đạp thồ. Em thứ năm vào tù vì liên hệ tới tác giả và người em gái thứ tư cũng phải bỏ học ngồi bán khoai, cóc, mía, ổi trước cửa nhà.*” (Tr. 77). Trong giai đoạn này người dân quá đói khổ cho nên liều chết vượt biên ra đi. Cho nên bên cạnh tù chính trị còn có tù vượt biên, tù cải tạo công thương nghiệp cho nên nhà tù tỉnh không còn chỗ chứa. Tỉnh Minh Hải cho dựng thêm rất nhiều nhà tù, có những địa điểm mãi tận rừng sâu và ..rất nhiều án tử hình đã được ban ra kể cả phụ nữ có thai cũng bị đem ra hành quyết! (tr. 83).

Tại trại tù này tác giả phải “*quần thảo*” với hai tên chấp pháp là Trần Văn Ôn và Lê Quang Dũng. Riêng tên Ôn đã ghép tội tử hình cho gần 20 người. Nhưng có một tên chấp pháp rất độc đáo đó là Nguyễn Ngọc Cơ tự Sáu Búa – đương kim Viện Trưởng Viện Kiểm Sát Nhân Dân. Sở dĩ Nguyễn Ngọc Cơ có hõn danh Sáu Búa chỉ vì công trạng của y như sau “*Thời kỳ còn hoạt động trong rừng ông này phụ trách thi hành án tử hình. Một hôm nọ, tòa án xử tử hình một bà lão trên 70 tuổi. Cụ bà bị khép vào tội “làm điếm” tức là chỉ điếm cho Quân Đội VNCH...đáng lý ra ông ta thi hành án xử tử bằng mã tấu. Nhưng đây là phiên tòa nhân dân lưu động đặc biệt, nên xử xong là thi hành án ngay. Hôm đó ông không đem theo mã tấu bên mình, nên đành tạm mượn một chiếc búa của dân làng. Ông phải cật lực và ra đòn đúng sáu nhát búa bà cụ mới tắt thở. Có người cho rằng bà cụ bị hàm oan cho nên khi chết đôi mắt cứ mở trao láo, mà không chịu nhắm nghiền lại...Ở Viện Kiểm Sát, tội nhân chỉ nghe danh thôi thì đã khiếp đảm, rớt tóc gáy rồi!*” (tr. 85). Với những tên lấy khẩu cung ghê gớm như thế thì bản án tử hình chắc chắn đã dành sẵn cho tác giả. Trong phiên tòa xử tại Bạc Liêu vào năm 1981 do Ung Ngọc Uyển (em ruột Ung Văn Khiêm- cựu Bộ Trưởng Ngoại Giao của chính phủ Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa) ngồi ghế chánh án, tác giả bị tuyên án chung thân. Nhưng chỉ ít tháng sau, tác giả lại bị lôi ra tòa một lần nữa - gọi là xử phúc thẩm hoàn toàn kín với những ông chánh án Miền Bắc mặc vét-tông oai vệ nhưng răng nhuộm đen, khít rít, không còn thấy kẽ hở. “*Tôi không giỏi về Ma Y Thần Tướng nhưng nhìn thoáng qua tôi biết đây là thứ thiệt rồi!*” (tr. 94) Phiên tòa y án chung thân và tác giả bị áp tải đi Trại Tù Cây Gừa giữa hai hàng nước mắt của “*người mẹ với mái đầu bạc trắng và đưa em gầy ốm, lều khêu...*” Đó là hai nhân chứng duy nhất của phiên tòa điển hình cho loại **pháp đình của loài muông thú**. Trại Tù Cây Gừa là một vùng thiên la địa võng là nơi tác giả có gặp gỡ một số tù nhân, thuộc lực lượng phục quốc của các ông Lê Quốc Túy và Mai Văn Hạnh. Sở dĩ tổ chức này bị phá vỡ là vì cộng sản cải tình báo vượt biên qua các trại tỵ nạn Thái Lan để xâm nhập. Trong thời gian này tác giả hợp

tác với hai người bạn đồng tù để vượt ngục nhưng bất thành và bị cùm hơn một năm trời trước khi bị áp tải đi Xuân Phước. Còn người bạn cùng vượt ngục với tác giả là Nguyễn Văn Tấn – Cựu trung úy đặc công VC ra tòa lãnh án tử hình.

Chương VI: Trong đợt di chuyển bắt thân tới Trại Tù Xuân Phước mệnh danh là Thung Lũng Tử Thần, gồm 21 người trong đó có chị Thái Thị Kim Vân – nguyên huấn luyện viên Trường Nữ Quân Nhân QL/VNCH, tham gia Mặt Trận Dân Tộc Tự Quyết bị án tù chung thân, được anh em đồng tù mệnh danh là “*Nữ anh hùng, một đấng nam tử trượng phu, một nữ tướng hào kiệt. Chị đã bị công an đánh gãy cả hàm răng chỉ vì dám hô Đảo Đảo Cộng Sản ngay trước trại.*” (tr.114). Đoàn áp tải và tù nhân có ghé ngang Sài Gòn vào lúc nửa khuya, nghỉ tạm tại Khám Chí Hòa và tác giả đã được nhìn lại Sài Gòn... một Sài Gòn đã chết bởi một lũ **người không phải người** tràn vào từ Miền Bắc đang làm ô uế cả một thành phố hoa mộng yêu kiều trước đây.

Chương VII: Đây Xuân Phước, đây Thung Lũng Tử Thần! Một trại tù rừng giời “*nằm dưới thung lũng, chung quanh là rừng núi âm u với dãy Trường Sơn bao la, nơi sơn cùng thủy tận, tưởng chừng như là chỗ cuối đất, cùng trời nên ít thấy bóng người...*” (tr. 122) Trại tù này có bí số A20 gồm ba phân trại, mỗi phân trại chứa khoảng 1000 tù nhân, trước giam giữ sĩ quan thuộc chế độ cũ, sau giam giữ tù nhân bị kết tội xâm phạm an ninh quốc gia. Do chế độ lao tù khắc nghiệt, do sơn lam chướng khí, tù nhân ở đây “*dễ bị nhiều chứng bệnh bất thường như sốt rét kinh niên, vàng da, bại liệt, sạn thận, mù lòa, lao phổi hay tâm thần điên loạn.*” (tr. 123). Tại trại tù này, công an xử dụng tù hình sự vốn là những cán bộ, công an, bộ đội phạm pháp để cai trị tù nhân.. Có những lần Thượng Tọa Thích Huệ Đăng cùng LM Nguyễn Huy Chương ngồi rửa từng hạt cơm vì trộn muối mặn quá mà đêm chỉ được vài mươi hạt. Sau LM Nguyễn Huy Chương chết tại trại kỷ luật K2. Sống thì như thế, nhưng chết cũng chưa yên. “*Giai đoạn đầu tù nhân chết không có quan tài, chỉ bó sơ một chiếc chiếu không được lành cho lắm. Về sau mới có quan tài nhưng không đủ đình để đóng nắp đây. Khi đưa xác đi chôn, quan tài được đặt trên một chiếc xe gọi là “xe cải tiến” dùng tay đẩy đi. Khốn khó trong khi đẩy, đình bị mục, ván thùng xe rớt xuống đất, chiếc quan tài cũng rớt theo, thi hài lộ ra ngoài nằm sòng sài trên đất.*” (tr.133). Trong thời gian này tác giả đã gan lì cộng tác với một số người như BS Nguyễn Kim Long để phá ngục, giải cứu cho khoảng 1000 tù nhân nhưng kế hoạch bị bại lộ và bị tra tấn chết đi, sống lại, rồi bị đưa ra tòa thiết lập ngay tại trại tù... lãnh **bản án chung thân** lần nữa đúng vào năm 1987. Trong thời gian bị kiên giam, tác giả có dịp ở chung với một số chức sắc tôn giáo như: Ô. Phan Đức Trọng con nuôi Trung Tướng Cao Đài Trần Quang Vinh, Ô. Trần Văn Nhàn (PGHH), LM Nguyễn Văn Vàng (Dòng Chúa Cứu Thế), LM Nguyễn Quang Minh (Nhà Thờ Vinh Sơn), LM Nguyễn Luân (Phan Rang) và LM Nguyễn Tấn Chúc. LM Nguyễn Quang Minh bị đánh học máu ứa ra từ miệng và hậu môn rồi chết sau đó vài ngày chỉ vì mang vào trại vài chiếc bánh Thánh. Tác giả cũng kể lại kỷ niệm xương họa thơ với LM Vàng và LM Nguyễn Luân trong đó có một bài thơ tứ tuyệt như sau:

*Vô thân diệt sạch khó gì đâu
Đoàn kết liên tôn cứu họa sâu
Đập rắn, đập mình không thể chết
Mà ta phải đập cả luôn đầu ! (tr. 146)*

Riêng LM Luân bị kiên giam quá lâu, bọn cai tù dụ dỗ bằng cách chỉ cần linh mục viết một câu sau đây là chúng thả ra:

Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam
Độc Lập, Tự Do, Hạnh Phúc

Thế nhưng đã bao lần, linh mục chỉ viết:

Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam
Không Độc Lập, Không Tự Do, Không Hạnh Phúc

Sau đó LM Luân bị cùm cho đến chết. Trước khi chết, linh mục để lại một bài thơ sau đây:

*Trước kia không biết Thầy Minh
Đến đây không hẹn mà mình gặp nhau
Chúa Trời, Đức Phật trên cao
Còn ta trong ngục kết giao nghĩa tình*

Chương VIII: Trại Tù Xuân Lộc Z30A nằm gần chân Núi Chứa Chan là trại tù mà chính tôi đã có lần ở đó, được thả ra năm 1984 và tác giả được chuyển về đây cùng với 250 người vào năm 1987. Tại đây tác giả có dịp gặp gỡ các Tướng, Tá Miền Nam bị tù trên 10 năm cùng một số tu sĩ nổi danh thuộc các tôn giáo như sau:

Hòa Thượng Thích Đức Nhuận- Chánh Thư Ký Viện Tăng Thống
Thượng Tọa Thích Trí Siêu (án tử hình chưa đem bản)
Thượng Tọa Tuệ Sĩ (án tử hình chưa đem ra bản).
Thượng Tọa Thích Tâm Lạc
Thượng Tọa Thích Nguyên Giác
Thượng Tọa Thích Minh Thông
Thượng Tọa Thích Tâm Căn
LM Trần Đình Thủ- Cha Bè Trên Dòng Đồng Công
LM Lê Quang Quế- Tiến Sĩ Thần Học
LM Tiến (Dòng Tên) Tiến Sĩ Thần Học Roma
LM Nguyễn Tấn Chúc
LM Tuyên
LM kiên nhạc sĩ Huyền Linh
Cụ Nguyễn Trác (Cao Đài)
Cụ Ba Đầu (PGHH)
Cụ Bảy Khánh (PGHH)
Ô. Tư Nhàn (PGHH)
Tu Sĩ Đoàn Văn Huỳnh

Rồi trong một dịp phái đoàn trung ương của VC phối hợp với Viện Sử Học tới trại để thuyết giảng về đề tài “Truyền Thống Dân Tộc Việt Nam” và cho phép tù được phát biểu tự do. Hai lần tác giả bị cướp micro và sau đó bị chuyển sang Phân Trại B với tội lợi dụng học tập để tuyên truyền sách động chống chế độ. Và chính tại nơi đây, tác giả có dịp gặp gỡ BS Nguyễn Đan Quế và gọi đùa BS Quế là John F. Kennedy vì BS Quế được giải thưởng nhân quyền mang tên Cố TT. Kennedy. Vì sức khỏe tác giả quá yếu sau những lần tuyệt thực, BS Quế đã nhét đường vào lỗ gió thông hơi cho tác giả. Những lần Bà Tâm Vấn – vợ BS Quế vào thăm có gửi cho một số đồ chay chế biến trông giống như đồ mặn (Bà Tâm Vấn ăn chay trường) làm tác giả tưởng đó là đồ mặn, trả lại khiến tí nữa mang họa với cai tù. Sau đó thì BS Quế được phóng thích nhưng *“tình cảm và tinh thần bất khuất với lập trường kiên định của BS Quế luôn hằn mãi trong trái tim tôi.”* (tr. 172)

Chương IX: Tác giả mô tả về cuộc tiếp xúc với phái đoàn nhân quyền LHQ vào ngày 24-10-1998 do Ô. Abdel Rattah Amor cầm đầu với hai người tù Phan Ngọc Ân tức TT. Thích Không Tánh và Huỳnh Văn Ba tức TT. Thích Thiện Minh. Mặc dù đã được ban giám thị trại tù “xuống nước năn nỉ”, dụ dỗ cho định cư tại Pháp v.v.. hai vị đã dũng cảm đề nghị với Ô. Abdel Rattah Amor bốn điểm như sau:

1. Thả tất cả tù nhân chính trị, tù nhân lương tâm, tù nhân tôn giáo đang bị giam giữ.
2. Đòi trả lại tài sản của các tôn giáo và phục hồi quyền tự do tôn giáo một cách hoàn toàn trong đó có phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý của Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất.
3. Xóa bỏ Điều 4 Hiến Pháp, thực hiện một chế độ đa đảng, đa nguyên, bình đẳng giữa các đảng phái.
4. Tổng tuyển cử tự do với sự giám sát của LHQ, đôi bên đồng bộ chủ trương tình thương nhân đạo và hóa giải hận thù.

Khoảng ba tháng sau, TT. Thích Không Tánh được phóng thích, nhưng vẫn tiếp tục gửi tiền và vật chất để nuôi tác giả trong tù. Sau buổi gặp gỡ này, cuộc sống trong tù của tác giả dễ thở hơn một chút. Và thế là sau sáu năm biệt giam, tác giả được quay trở lại với tù tập thể và lao động khổ sai. Chính vì tình hình chính trị thế giới đổi thay, do tinh thần đoàn kết, một ủy ban đấu tranh cho quyền lợi của tù nhân chính trị và tôn giáo đã ra đời bao gồm những nhân vật như sau:

TT. Thích Thiện Minh (Đại diện Phật Giáo)

Ô. Nguyễn Viết Huân (Dòng Đồng Công, đại diện Thiên Chúa Giáo)

GS Nguyễn Văn Bảo (Đại diện Cao Đài)

Cụ Nguyễn Văn Đẩu (Đại diện PGHH)

Ô. Phạm Trần Anh (Cựu Sinh Viên QGHC, đại diện Hội Bảo Vệ Tù Nhân Chính Trị Việt Nam)

Trong chương này, tác giả cũng ghi lại một số câu chuyện đau thương, trớ trêu nghiệt ngã mà tác giả thu lượm được như: Vợ Thiếu Tá Đặng Bình Minh ra thăm chồng tại Trại Tù Đồng Mua ở Miền Bắc. Sau buổi thăm nuôi người vợ ngủ nhờ tại

nhà thăm để chờ mai xuôi Nam. Còn Thiếu Tá Minh trở về trại mở tiệc liên hoan mừng gặp mặt vợ. Nhưng vì sức khỏe quá suy yếu, đêm đó anh đột ngột qua đời. Chị Minh chờ cho nhà tù đưa quan tài chôn cất xong, chị tự cầm dao cắt mái tóc dài đen huyền óng ả của chị để lại trên mộ chồng cùng với một bài thơ xé ruột:

*Nắng hè thiêu đốt Đông Mùa
Đặng Bình Minh chết giữa mùa thương đau
Thương anh em cắt mái đầu
Quần trên mộ đá thay màu khăn tang.*

Và chuyện của một người tù, vợ đến thăm, dẫn theo người chồng mới, ăn ở với nhau có ba đứa con, giới thiệu xong, chị ta nói rằng “*Nhờ người chồng sau giúp đỡ mới có tiền đến thăm nuôi anh trong nhiều năm qua và nuôi con ăn học tới ngày khôn lớn!*” (Tr. 208)

Chương X: Tác giả chia tập thể đấu tranh chống cộng sản trong nước thành bốn thành phần như sau:

1. Đấu tranh vì tinh thần quốc gia, dân tộc
2. Đấu tranh vì hận thù
3. Đấu tranh vì quyền lợi
4. Đấu tranh vì xu hướng phong trào.

Chương XI: Tác giả ghi ơn suốt đời một số ân nhân mà tác giả gọi là “ân công” như: BS Nguyễn Đan Quế, LM Trần Đình Thủ, Thầy Chương, Thầy Nguyễn Viết Huân, Thầy Nguyễn Văn Hiệp (nay đã là Linh Mục), Hòa Thượng Thích Đức Nhuận và Ô. Phạm Trần Anh (người anh em kết nghĩa với tác giả). Cũng trong chương này tác giả đề cao một số nhân vật như Hòa Thượng Thích Huệ Đăng, TT. Thích Không Tánh, TT. Thích Tuệ Sĩ, GS Nguyễn Văn Bảo. Nhà văn Dỗan Quốc Sĩ đã được tác giả mô tả như sau “*Bác là nhà văn hóa, một bậc mô phạm, đầy đủ tư cách, một trí thức uyên thâm, tính tình từ tốn, lịch sự, nhã nhặn, ôn tồn và phúc hậu. Bác là một Phật tử trí thức thuần hòa, đạo hạnh.*” (tr. 231)

Chương XII: Là chương kết luận và tác giả đã gửi gắm tâm sự của mình qua một vài nhận định như sau:

1. Việc thả tự do cho tác giả cũng như cho bao nhiêu tù nhân chính trị và tôn giáo khác không phải phát xuất từ lòng nhân đạo của nhà cầm quyền cộng sản mà vì họ bắt buộc phải thả do áp của thế giới.
2. Trong thời đại “ma vương quý dữ” lộng hành này, tác giả rất hãnh diện khi thấy Giáo Hội Phật Giáo VNTN được lãnh đạo bởi Đại Lão Hòa Thượng Tăng Thống Thích Huyền Quang và HT. Viện Trưởng Thích Quảng Độ. Tác giả đã dẫn Thông Điệp của Đệ Nhị Tăng Thống Thích Giác Nhiên nói cách đây 25 năm để minh định lập trường đấu tranh hiện tại của Giáo Hội cũng như của chính tác giả “*Đối với Giáo Hội PG/VNTN, giáo hội chúng ta là hậu thân thừa kế của các tổ chức giáo hội tiền nhiệm đã có từ ngàn xưa. Pháp lý của Giáo Hội là lịch sử, địa vị của Giáo Hội*

là trong lòng người, đường lối của Giáo Hội là phục vụ dân tộc và chúng sanh. Do đó, dù ở đâu hay trong hoàn cảnh nào, Phật Giáo Việt Nam muôn đời vẫn là Phật Giáo Việt Nam. Phật Giáo Việt Nam muôn đời vẫn là của dân tộc Việt Nam.”
(tr.250)

3. Còn về chuyện **Đạo** và chuyện **Đời**, tác giả hoàn toàn tán đồng quan điểm của Hòa Thượng Viện Trưởng Thích Quảng Độ khi đề cập đến **thái độ chính trị** của một công dân “*Trên lãnh vực tu hành, sự tham gia vào đời sống chính trị không có nghĩa là ra tranh chức, tranh quyền, ứng cử dân biểu, hoặc lập đảng này, đảng nọ*” mà là “*Ý thức được trách nhiệm của mình đối với Tổ Quốc, cho nên mọi người dân có quyền suy nghĩ chính trị, nói chính trị và hành động chính trị. Mỗi người dân khi biết sử dụng quyền công dân, cân nhắc lá phiếu của mình để chọn người xứng đáng đại diện cho mình hay bầu người cầm vận mệnh quốc gia thì dù muốn dù không cũng đã tham dự vào đời sống chính trị rồi.*” (tr. 251)

4. Còn về vấn đề đoàn kết tôn giáo, tác giả ghi nhớ lời trăng trối cuối cùng của LM Luân đề nhắn nhủ tới các tôn giáo trong và ngoài nước như sau “*Dẫu các tôn giáo không thể trở thành keo sơn gắn bó đi nữa thì chúng ta nhất quyết không bao giờ bị sa vào âm mưu cạm bẫy chia rẽ của loài quỷ dữ ma vương.*” (tr. 255)

Chương Phụ Lục: Bao gồm một số tám hình tác giả tới vấn an Hòa Thượng Tăng Thống Thích Huyền Quang và Hòa Thượng Viện Trưởng Thích Quảng Độ cùng một vài sinh hoạt cứu trợ bão lụt Miền Trung mới đây của tác giả. Rồi tác phẩm kết thúc bằng 170 câu thơ làm theo thể Song Thất Lục Bát nhan đề **Ngày Quốc Nạn** xin tạm trích bốn câu:

*Ngày ghi chép càng buồn trang sử
Ngày tang sâu chứng cứ còn đây
Ngày này sử khó mờ phai
Ngày vừa quốc nạn, vừa ngày quốc tang* (tr. 269)

Lời Kết: Đọc xong tập hồi ký, lòng tôi vừa phần uất, vừa buồn bã, vừa xót xa. Qua 256 trang giấy, bằng thơ và lời văn chân tình, mộc mạc, bình dị, chất phác, hiền hậu của Miền Nam, của người dân xứ Bạc Liêu ruộng thẳng cánh cò bay, cá tôm đầy đồng, đời sống nơi đây chân tình, cởi mở...tác giả đã vẽ nên một địa ngục trần gian, một cơn ác mộng không thể tìm thấy ở một nơi nào trên thế giới. Ở một nơi nào đó trên thế giới người ta có thể giết nhau trong chiến tranh. Thế nhưng tại nơi đây, trong hòa bình, người ta đã dùng những thủ đoạn tàn độc nhất, sử dụng những con người ngu dốt và hung ác nhất, những âm mưu hung hiểm nhất, những trò chơi tra tấn tinh vi nhất để giết hại hàng triệu người ...chỉ cho một mục đích duy nhất là thỏa mãn tham vọng quyền lực cuồng điên. Chính cái thiên đường ảo vọng, chính cái chủ nghĩa cộng sản quái ác này là thủ phạm của mọi tang thương, đổ vỡ, chết chóc cho dân tộc Việt trong hơn nửa thế kỷ qua. Thế nhưng trong nỗi nhục hình của bản thân, sự đổ vỡ của gia đình, nỗi đau thương của đồng loại, trong suốt 256 trang giấy chúng ta không thấy tác giả khơi dậy căm thù. Tác giả đã dùng những danh từ lễ độ như “anh” hoặc “ông” hoặc “bà” hoặc dùng “cấp bậc” để gọi những con quỷ dữ nói ở trên. Lúc nào tác giả cũng giữ gìn phong độ của một nhà tu hành, không bao giờ bộc lộ vẻ oán hờn mà chỉ dùng “*Nhẫn nhục Ba La Mật*,” “*Trí Huệ Ba La*

Mật”, “*Thiền Định Ba La Mật*” để đối đầu với loài quỷ, để thoát qua những khổ hình ngặt nghèo nhất. Dù hiện nay đang đấu tranh cho Dân Chủ, Tự Do, cho Tự Do Tôn Giáo, tác giả không chủ trương trả thù, hoặc quét sạch những con người đã gây tạo những tội ác tày trời với dân tộc mà bằng tâm nguyện chí thành “ *Cuối cùng tôi nguyện cầu mười phương chư Phật khai thị Phật tánh cố hữu của những tư tưởng bảo thủ trong Đảng CSVN, sớm giải thoát khỏi phiền trược, dứt bỏ ác nghiệp cơ cầu, hồi tâm chuyển ý, quay về nẻo thiện để đưa Dân Tộc , Tổ Quốc Việt Nam ngày càng thăng hoa phát triển.*” (tr. 256).

Cùng với những hồi ký tù nói ở trên, ***Hồi Ký Lưu Đày 26 Năm*** của TT. Thích Thiện Minh sẽ góp phần như một sử liệu quý giá cho đời sau nghiên cứu về đất nước Việt Nam bất hạnh./.

Đào Văn Bình
(3-3-2007)

CHƯƠNG XXI

A/ NHẠC MÙA ĐÔNG NHỚ MẸ NƠI CHỖN LAO TÙ

Nhạc Sĩ: Hà Lan Phương

Thơ : Thích Thiện Minh

Mùa đông nhớ Mẹ
trong chốn lao tù

Thơ: Thích Thiện Minh
Nhạc: HLP

Slowrock

The musical score is written in a single system with ten staves. It begins with a treble clef, a key signature of one flat (B-flat), and a 4/4 time signature. The tempo is marked 'Slowrock'. The melody is written on the top line of each staff, with lyrics printed below. The lyrics are in Vietnamese and describe the hardships of winter in a prison camp, with a focus on missing one's mother. The score includes various musical notations such as slurs, accents, and dynamic markings like 's' for 'sforzando'.

Tình phụ mẫu thiết tha nồng đượm Nghĩa cũ lao thấm nhuộm lòng
con Mẹ già thân thể héo hon Bởi con lao lý mới mòn đời
trông Trong khảm lạnh lao tù thống thiết Bao năm
dài khôn xiết biệt xa Từ lý lệ chảy chan hòa Đao lòng cam
chịu cách xa gia đình Gió thổi lạnh qua mảnh phảng phất Con ngồi
trong song sắt nhìn ra Trời đưa mây trắng xa mờ Núi cao với
với nhớ nhà nhiều hơn Thời dành chịu lênh đênh khảm
lạnh Xuân năm này đồng cảnh chung vui Vui xuân nhưng dạ ngấm
ngồi Bởi cùng chung phận ai vui được nào Thi thơ bút rập rờn khôn
xiết Kỷ niệm xuân ngày tết đìu hiu Xuân về nhớ mẹ rất
nhiều Chúc cầu sức khỏe mẹ yêu thọ trường

B/ Đề Xuất 4 Điều Với Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị Và Tôn Giáo Việt Nam Cụ Lê Hồng Hà, (Cố Vấn Hội Ái Hữu)

Trong thời gian quán xuyến Hội Ái Hữu, tôi có tiếp xúc và thỉnh ý của nhiều vị cố vấn giúp đỡ tham mưu cho hội hoạt động được suôn sẻ, tôi có cuộc mạn đàm với Cụ Lê Hồng Hà qua điện thoại được cụ hoan hỷ đề xuất 4 điều sau đây, tôi xin ghi lại để lưu niệm những ngày đầu thành lập Hội:

1/Tư tưởng yêu nước gắn liền Tư tưởng yêu Tự do,Dân chủ

2/Góp sức cho cuộc đấu tranh để phát triển đất nước gắn liền với đấu tranh xóa bỏ độc tài, đấu tranh kiên trì, trước nhất giữ thái độ thân thiện, đối thoại giữa các ý kiến khác nhau, tránh thái độ đối địch với chính quyền vì là Hội Ái Hữu

3/Phương châm là Hòa Bình phi bạo lực, ủng hộ thúc đẩy công cuộc cải cách Dân chủ đi vào thực chất không có biện pháp nửa vời hay lừa mị

4/Hết lòng ủng hộ đấu tranh chống tham nhũng lãng phí, ủng hộ nhân dân khiếu kiện đòi quyền lợi, trong sạch hóa xã hội.

CHƯƠNG XXII: “Thầy Thích Thiện Minh Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày” Tác giả Kim Tuyên .

Kính Thầy Thích Thiện Minh cùng quý chư liệt vị

Hồi ký hai mươi sáu năm LƯU ĐÀY của THƯỢNG TỌA

THÍCH THIỆN MINH. Một nhà Tu Phật Giáo, một nhân chứng sống bị Lưu Đày biệt xứ

26 năm với 2 bản án Chung Thân, nói lên những tàn ác vô cùng dã man giữa người đối xử với người của con người cộng sản. Nguyên nhân do bởi ông "Hồ Chí Minh" một con người đầy gian manh và thủ đoạn, là tội đồ của dân tộc VN. Đã đem cái chủ thuyết

cộng sản vô thần, diệt chủng và đã quá lỗi thời về gieo rắc lên trên toàn quê hương và dân tộc Việt Nam của chúng ta.

Chỉ tính sau ngày Quốc nạn 30 tháng Tư năm 1975 thì đã có cả triệu người chết trên những vùng "Kinh Tế Mới" trên đường vượt biên, vượt biển chỉ vì 2 chữ Tự Do. Họ bắt đi tù với cái gọi là "Tập trung cải tạo" lên đến hàng trăm ngàn Quân, Cán, Chính... thuộc chế độ VNCH và vì muốn triệt tiêu tất cả Tôn giáo, mà họ cho rằng nguy hiểm cho chế độ toàn trị đảng CSVN.

Các Chư Tôn Hòa Thượng, Thượng Tọa, Đại Đức, Tăng Ni ,các Linh Mục, Mục Sư và chức sắc các tôn giáo như Phật Giáo, Thiên Chúa Giáo, Tin Lành , Cao Đài, Hoà Hảo và Bửu Sơn Kỳ Hương bị cô lập, quản thúc, quản chế tù đày.

Các phong trào, các nhà đấu tranh cho dân chủ đòi hỏi quyền bình đẳng của con người, phản đối việc dâng lãnh thổ và lãnh hải cho quan thầy Cộng sản Trung Cộng.

Hồi Ký của Thầy Thích Thiện Minh nói lên một phần trong hàng ngàn trường hợp bị đày ải khắc nghiệt, qua nhiều hình thức, của nhiều bản án quá nặng nề, rồi đến chung thân, tử hình hoặc bị thủ tiêu, hàng ngàn người phải chết trong tù vì bị tra tấn, hoặc vì chế độ khắc nghiệt của nhà tù CSVN, qua nhiều nhà tù trên khắp 3 miền đất nước, có các nhà tù nghe đến rợn cả người như Xuân Phước, Xuân Lộc Z30A, A-Luói, Công trời, Thanh Cầm, Hỏa Lò v.v... Cũng như trên cái nhà tù lớn "Toàn đất nước Việt Nam" của CSVN... Tội ác mà CSVN đã gieo đến cho dân tộc Việt nam, cũng như cho Vị tù nhân bị 26 năm LƯU ĐÀY Thượng Tọa Thích Thiện Minh, không có giấy bút và thời gian nào để nói hết. Cũng kính xin Thầy TTM cùng quý chư liệt vị chắc chắn trong bài này sẽ gặp nhiều thiếu sót. kính mong niệm tình miễn thứ và xin chân thành cảm ơn.

Kim Tuyên: 20-9-2008

THẦY THÍCH THIỆN MINH HỒI KÝ 26 LƯU ĐÀY

- Kim Tuyên -

Dân tộc Việt thiếu chi hào kiệt
Kể từ thời dựng nước đến nay
Giặc Hồ rước cộng về đày
Khiến bao kẻ sĩ, nhân tài rục xương
Như nắm mọt ba miền đất nước
Nhiều ngục tù xây dựng đầy đày
Bảy lăm (1975) dấu mốc từ đây
Cái đuôi thù hận từng ngày lòi ra
Quân cướp nước làm cha thiên hạ
Giữa ban ngày tàn ác thẳng tay
Vượt biên bỏ nước từng ngày
Xác người xấu số cạn đầy đại dương
Ai chân chậm, cùng đường bí lối
Bị quét càn ngục tối, xà lim
Cửa nhà, thánh thất, chùa chiềng
Sung công nhà nước của tiền trắng tay
Chế độ cũ, cha, thầy chức sắc
Từ trẻ già chúng bắt chẳng tha
Vô thần một bọn tà ma
Luôn xem tôn giáo cho là hiểm nguy
Hấn biết được ai yêu thương nước
Cửa nhà tù chờ chực bước vào
Cơm thì thóc, đá, lá rau
Không ăn thì đói, cho vào thác mau
Ao nước tắm nghe sao muốn ỏi
Nước phân heo, giặt tả trẻ thơ
Nữ tù nhân cũng giặt đồ
Uống vào ghẻ lở, thũng phù, Si-da

Thật khắc nghiệt ngục tù cộng sản
Ghê rợn hơn quỷ ám, ma trêu
Ca sô, cùm sắt, xích treo
Khi tiêu tiểu tiện kéo theo nhiều người
Nghe "quản giáo" kêu đi thăm vấn
Là nghĩ ngay thương tích đầy mình
Như nhà Sư Thích Thiện Minh
Thành phần lãnh án tử hình chung thân
Quyền hồi ký lưu đày biệt xứ
Hăm sáu năm hỏi mấy "thiên thu"???
Rừng thiêng, gió chướng hoang vu
Điền hình trong chôn ngục tù cộng nô
Hăm sáu năm một đời tuy ngắn
Hăm sáu năm cay đắng gian gian
mười năm kỷ luật, biệt giam
Những năm còn lại khổ sai cực hình
Thầy có phải hóa thân Hòa Thượng
Thích Thiện minh chết bởi bạo quyền
Ra tay sát hại cùng niên
Hy sinh đạo pháp, nhân quyền đấu tranh
Năm bảy chín (1979) thầy Minh bị bắt
Nơi đầu tiên Minh Hải trại giam
Bước vào địa ngục trần gian
Nhiều người sáu mét sắt dài quyện chung
Thích Thiện Minh: nhân từ, thanh bạch
Thuở còn thơ hương Phật xuất gia
Thông minh, chăm chỉ, tài ba
Thuốc nam, châm cứu chuyên khoa cứu người
Nhân một buổi cứu người thoát chết
Nên góp phần tổ chức đấu tranh
Quốc gia là mục đích chung
Đến khi bại lộ quyện cùm chân tay
Chúng di chuyển nay đây mai đó
Nhiều trại tù lớn nhỏ gian truân
Cây Gừa, Xuân Phước, Hàm Tân
Những gì khắc nghiệt cũng từng nếm qua
Nhưng ý chí còn hơn sắt thép
Hăm sáu năm đủ thứ đọa đày
Đói no, ẩm lạnh, chua cay
Mặn nồng, thiện ác chuỗi ngày cùng cam
Danh của: Thích Thiện Minh xứng nghĩa
Ân không quên, Ác cũng vị tha
Chữ Vì đại nạn quốc gia
Than ôi hăm sáu năm đọa gian truân
Nhân chứng sống Thầy Minh chỉ một
Của hàng ngàn nỗi khổ tù nhân

Nhiều người đang bị giam cầm
Thêm nhà tù lớn trên toàn quê hương
Nghiêng kính đến Người tù biệt xứ
Thầy Thiện Minh “Bồ Tát Hóa Thân”
Khang an, hạnh ngộ cát tường
Vì dân, vì đạo, kiên cường đấu tranh
Thầy xứng bậc cháu con Lạc Việt
Bốn ngàn năm dựng nước Rồng Tiên
Hiến thân đạo pháp chúng sinh
Giải trừ cường bạo sử sanh lưu truyền!
Than ôi!
“Nhứt nhứt tại tù, thiên thu tại ngoại”
Hăm sáu năm biệt xứ đêm sao vừa!!!
Với cộng sản trâu bò còn muốn thoái
“Cái cột đèn” chân có cũng vượt biên!

Kim Tuyên: 20-9-2008

Email: nhatrang.kimtuyen@gmail.com

CHƯƠNG XXIII **ĐÔI LỜI VỀ QUYỀN « HỒI KÝ 26 NĂM LƯU ĐÀY »** **Tác Giả :Chu Chỉ Nam**

Gần đây Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn giáo Việt Nam có cho xuất bản quyển sách « Hồi Ký 26 Năm Lưu Đày Dưới Chế Độ Cộng Sản » của Thượng tọa Thích Thiện Minh, ấn bản lần thứ nhất 2007.

Tôi xin có một đôi lời về quyển sách trên.

Về hình thức, lời văn bình dân, bình dị, chất phác, chân thành, đi vào lòng người ; câu văn giản dị, không rườm rà, nhiều mệnh đề ; nhưng cũng đủ nói lên tất cả những oan ức của tác giả nói riêng và của cả dân tộc Việt nói chung, từ hơn nửa thế kỷ nay ; từ ngày mà Hồ chí Minh nổi lên cướp chính quyền, 19/8/1945, rồi đọc « Bản Tuyên Ngôn Độc Lập » ; nhưng thực tế là đã đặt Việt Nam dưới gông cùm của Đệ Tam Quốc Tế Cộng sản Nga – Tàu, biến nước Việt thành bãi chiến trường cho cuộc tranh hùng tư bản-cộng sản, làm dân Việt trở thành nạn nhân cho những cuộc ngoại chiến, từ cuộc chiến 1946-1954, 1954-1975, cuộc chiến với Cam Bốt 1978, với Trung cộng 1979 ; mà cả nội chiến, vì họ Hồ đã nhập cảng và áp đặt lý thuyết Mác-Lê, chủ trương duy vật chủ nghĩa, hủy bỏ tôn giáo và những giá trị cổ truyền,

chủ trương bạo động lịch sử, đấu tranh giai cấp, đưa đến cảnh con đầu bố, vợ tố chồng, bạn bè tìm cách sát hại lẫn nhau.

Đúng như lời quyền Nhật Ký :

« Nhận ra bản chất của chế độ CSVN là phi nhân tính, phi tôn giáo, phi tổ quốc, phi dân quyền và phi dân chủ. Tôi nảy ra ý định rằng sẵn sàng tham gia cộng sự một cách tích cực với các tổ chức chính trị và thiết lập mối tương liên với các tôn giáo có cùng quan điểm để đấu tranh để giải ách cộng sản, giải cứu đất nước và giải trừ pháp nạn, đòi phục hoạt GHPGVNTN, đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền và tự do tôn giáo ở Việt Nam . » (trang 22).

Về nội dung, như đề tựa quyền sách : « Hồi ký 26 năm lưu đày dưới chế độ cộng sản » không những đã nói lên tất cả những tính chất dã man, ác ôn còn đò của chế độ độc tài toàn diện cộng sản ; mà còn nói lên cuộc đời đau khổ không những của riêng Thượng tọa Thích Thiện Minh ; mà là tất cả những cuộc đời đau khổ của đại đa số dân Việt ; vì nói như Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Viện Trưởng Viện Hóa đạo Giáo Hội Phật Giáo Việt Nam Thống Nhất : « Ở đây là nhà tù nhỏ ; nhưng ở ngoài kia là nhà tù lớn, vì tất cả nước Việt đã trở thành nhà tù của chế độ cộng sản Việt Nam . »

Chính Thượng tọa Thích Thiện Minh cũng viết trong Nhật Ký :

« Nhà cầm quyền CSVN đã và đang xây dựng hàng loạt khám đường trong toàn quốc, họ bắt bớ giam cầm, nâng quan điểm, chụp mũ oan ức cho nhiều người vô tội. « (Trang 247).

Theo Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo :

« Thượng tọa Thích Thiện Minh, thế danh Huỳnh văn Ba, đã 2 lần bị chính quyền CSVN gán cho 2 bản án chung thân vào năm 1979 và 1986 vì tranh đấu cho tự do tôn giáo, nhân quyền, dân chủ và đòi phục hồi quyền sinh hoạt pháp lý cho Giáo Hội PGVNTN ....

« Sau 26 năm lưu đày biệt xứ, Thượng Tọa Thích Thiện Minh được xem như một trong những người tù đấu tranh bị tù lâu nhất ở Việt Nam, vào tù năm 26 tuổi (1979) ra tù năm 52 tuổi (2005). «

Thật vậy, đọc quyền Nhật Ký, chúng ta không những biết rõ cuộc đời tù đày, giam cầm, cực khổ ; mà còn biết thêm lòng can đảm, chịu đựng, hy sinh không chỉ riêng Thượng Tọa, mà còn là của tất cả những tù nhân lương tâm, lương tri, chính trị, từ chương I I : « Sự phỉ báng, khủng bố và đàn áp tôn giáo của cộng sản địa phương « , qua Chương I I I : « Giúp đỡ các tổ

chức chính trị bị quy kết là hoạt động chính trị và còn bị chụp mũ là người chủ mưu đứng đầu tổ chức « , tới Chương VI I : « Nhân chứng sống “ thung lũng tử thần “ “; cùng nhiều chương khác, quả là một quyển sử ngắn, sống động cho cuộc đấu tranh dân chủ, nhân quyền sau năm 1975.

Tinh thần Phật giáo : Bi, Trí, Dũng ; nhưng đồng thời cũng là tinh hoa của truyền thống văn hóa Việt.

Từ bi, hỷ xả để thương người, như Gia Huân Ca của truyền thống văn hóa Việt : « Thấy người nghèo đói thì thương. Thấy người hoạn nạn lại càng thương thêm . » Sáng suốt là trí để làm những kế hoạch, kế sách, chiến lược, chiến thuật đúng, khả thi để thương người. Nhưng cũng phải can đảm, là dũng, để thực hiện kế hoạch đã định.

Đó cũng là truyền thống hào hùng của dân tộc Việt, vì không những trong dòng máu của Thượng tọa Thích Thiện Minh, mà có thể nói là ngay trong dòng máu của mỗi người Việt chúng ta lúc nào cũng mang sẵn dòng máu của những anh hùng đã từng đánh Tống, bại Chiêm, kháng Nguyên, đuổi Minh.

Nước Việt không thể nằm trong bóng đêm của độc tài cộng sản, lệ thuộc Trung Cộng như hiện nay. Nước Việt phải là Lạc Việt của Hồng Bàng, là Đại Cồ Việt của Vạn Thắng, là Đại Việt anh dũng của Đinh, Lê, Lý, Trần.

Đó cũng là tinh thần, là lời nhắn nhủ của quyển Hồi Ký 26 Năm Lưu Đà Dưới Chế Độ Cộng Sản của Thượng Tọa Thích Thiện Minh.

Đọc quyển Hồi Ký chính là đọc một phần nào những trang sử sống động của công cuộc đấu tranh cho tự do, dân chủ, nhân quyền và quyền tự do tôn giáo của dân tộc Việt hiện nay ; và cũng đồng thời rèn luyện ý chí kiên cường, bất khuất đấu tranh cho quê hương, dân tộc, chống lại độc tài phản dân, hại nước cộng sản.

Paris ngày 12/04/2008

Chu chi Nam

Chương XXVI

Giải thưởng Nhân Quyền Năm 2008

1/ CÔNG BỐ CỦA MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM

14550 Magnolia St., Suite 203, Westminster, CA 92683
Tel.: 714-897-1950 & 858-837-2152 /
Email: vnhrnet@vietnamhumanrights.net
<http://www.vietnamhumanrights.net>

BẢN TIN BÁO CHÍ

NGÀY 29 THÁNG 10 NĂM 2008

Liên lạc: Nguyễn Thanh Trang; Tel.: 858-484-1428

MẠNG LƯỚI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM CÔNG BỐ KẾT QUẢ GIẢI NHÂN QUYỀN VIỆT NAM NĂM 2008

Little Saigon – Hôm nay, ngày 29-10-2008, Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam (MLNQVN) đã công bố danh sách các nhân vật và tổ chức tại Việt Nam sẽ được vinh danh và trao tặng Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2008. Danh sách gồm có hai cá nhân và một tổ chức, đó là **Thượng Tọa Thích Thiện Minh, Nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải** – có bút hiệu là Hoàng Hải và Điều Cày, và **Bán Nguyệt San Tự Do Ngôn Luận**. Những vị này đã được bầu chọn từ một danh sách 10 ứng viên do 12 tổ chức và cá nhân trong và ngoài nước đề cử.

Giải thưởng này do MLNQVN thành lập từ năm 2002 nhằm tuyên dương thành tích tranh đấu bất bạo động của những người đã chấp nhận hy sinh, kể cả mạng sống của chính mình, cho lý tưởng nhân quyền và dân quyền của nhân dân Việt Nam. Ngoài ra, Giải Nhân Quyền Việt Nam còn nhằm bày tỏ sự liên đới, hậu thuẫn và quyết tâm của người Việt khắp nơi trong nỗ lực đấu tranh giành lại quyền làm người cho mọi người dân Việt Nam.

Từ ngày thành lập đến nay, MLNQVN đã tuyên dương và trao tặng Giải Nhân Quyền Việt Nam cho những nhà đấu tranh hàng đầu cho nhân quyền tại Việt Nam, như **Hòa Thượng Thích Quảng Độ, Linh Mục Nguyễn Văn Lý (2002), Ký giả Nguyễn Vũ Bình, Luật sư Lê Chí Quang, Bác sĩ Phạm Hồng Sơn, Ký giả Nguyễn Khắc Toàn (2003), Cựu Đại tá Phạm Quế Dương, Bác sĩ Nguyễn Đan Quế (2004), Cựu Lê Quang Liêm, Linh Mục Phan Văn Lợi, Thượng Tọa Thích Tuệ Sỹ (2005), Kỹ sư Đỗ Nam Hải, Giáo Sư Nguyễn Chính Kết (2006), Giáo sư Hoàng Minh Chính, Luật sư Nguyễn Văn Đài và Luật sư Lê Thị Công Nhân (2007).**

Lễ trao Giải Nhân Quyền Việt Nam năm nay sẽ được long trọng tổ chức tại Tòa Thị Chính, thành phố Westminster, California, vào lúc **2 giờ chiều Chủ Nhật, ngày 14-12-2008**, nhân dịp kỷ niệm 60 năm ngày Liên Hiệp Quốc công bố Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền, đánh dấu một bước tiến vô cùng quan trọng của cộng đồng nhân loại trong việc bảo vệ và đề cao quyền làm người khắp nơi trên thế giới.

Giải Nhân Quyền Việt Nam gồm một bản tuyên dương và hiện kim 6.000 Mỹ kim. MLNQVN kêu gọi và hân hoan đón nhận sự hỗ trợ tinh thần và tài chánh của đồng hương để duy trì chương trình ý nghĩa này.

Sau đây là tóm tắt thành tích đấu tranh cho nhân quyền và dân chủ của những cá nhân và tổ chức đã được bầu chọn năm 2008:

- **TT Thích Thiện Minh** thế danh là Huỳnh văn Ba, sinh năm 1955 tại tỉnh Bạc Liêu. Thượng Tọa thọ giới sa di năm 1972 tại chùa Long Phước Bạc Liêu. Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, trước chính sách đàn áp tôn giáo và chà đạp nhân quyền của CSVN, Thượng Tọa đã dẫn thân tranh đấu đòi lại quyền tự do căn bản cho người dân. Thầy bị chế độ CSVN bắt ngày 28 tháng 3 năm 1976 và truy tố ra tòa án nhân dân với tội danh âm mưu lật đổ chế độ, và xử án chung thân. Năm 1986, tại trại tù Xuân Phước Thượng Tọa bị tra tấn dã man. Đặc biệt, CSVN đã mở phiên tòa trong trại kết tội và Thầy bị thêm 1 bản án chung thân nữa. Năm 2004, CSVN đã phải đề đại diện của Liên Hiệp Quốc đặc trách về sự bất khoan dung tôn giáo (U.N special Rapporteur on Religious Intolerance) là Ông Abdelfattah Amor, đến trại tù thăm và phỏng vấn Thượng tọa Thích Thiện Minh. Đặc phái viên Liên Hiệp Quốc trong buổi họp báo quốc tế đã vinh danh TT Thích Thiện Minh là "Người tù lương tâm của Việt Nam". Dưới áp lực của công luận quốc tế, CSVN phải trả tự do cho Thượng tọa vào dịp tết Ất Dậu 2005. Sau 26 năm tù TT Thích Thiện Minh vẫn không ngừng đấu tranh đòi hỏi nhà cầm quyền CSVN phải trả tự do cho các tù nhân chính trị và tôn giáo còn đang bị giam cầm trong các trại tù CSVN. Tháng 10 năm 2006, TT Thích Thiện Minh đã cùng với các cựu tù nhân chính trị và tôn giáo khác thành lập Hội Ái Hữu Tù Nhân Chính Trị và Tôn Giáo Việt Nam (Vietnamese Political and Religious Prisoners Friendship Association) ngay ở trong nước để tiếp tục đấu tranh cho quyền lợi chính đáng của các cựu tù nhân cũng như, góp thêm một tiếng nói đấu tranh dân chủ trong ôn hòa bất bạo động để buộc CSVN phải trả tự do và quyền sống tối thiểu của một con người cho 85 triệu người dân Việt Nam.

- **Nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải**, thường được biết đến qua bút hiệu Hoàng Hải và Điều Cây, sinh năm 1953, nguyên quán Hải Phòng, Hoàng Hải/Điều Cây là một khuôn mặt can trường, nếu không nói là hàng đầu trong giới blogger và nhà báo tự do trong nước. Ông thành lập Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do, quy tụ các cây bút tình nguyện viết về thực trạng xã hội Việt Nam hiện tại và phản ánh tâm tư, nguyện vọng của người dân và lên tiếng tranh đấu cho họ, những người bị thiệt hại do chính sách trung dụng đất đai, nhà cửa và đối xử bất công của nhà cầm quyền Cộng Sản Việt Nam. Ông thành lập hai trang mạng: một mang tên "Dân Báo", đăng tải phóng sự và bài viết do những thành viên của Câu Lạc Bộ Nhà Báo Tự Do thực hiện; và mạng thứ hai mang tên "Điều cây", ghi lại những suy nghĩ cá nhân về thực trạng xã hội Việt Nam hiện tại và sưu tập những bài viết đáng chú ý về Việt Nam. Ngoài ra ông đã tham gia các cuộc biểu tình tuần hành lên án chính sách ngoại giao gây hấn của Trung Cộng ở Hoàng Sa và Trường Sa vào cuối năm 2007 và đầu năm 2008. Sau các cuộc biểu tình chống Trung Cộng, bộ máy công an liên tục quấy nhiễu ông, bằng cách triệu tập đến đồn công an làm việc, bắt chấp giờ giấc sinh hoạt bình thường của một công dân tự do, hòng tạo áp lực và khủng bố tinh thần để ông,

buộc ông chấm dứt các hoạt động xã hội và đấu tranh của mình. Ông bị bắt ngày 19/4/2008 và bị đưa ra tòa về tội danh ngụy tạo "trốn thuế". Ông bị tuyên án 2 năm rưỡi tù giam vào ngày 10-9-2008. Nhiều cơ quan nhân quyền quốc tế và Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam đã lên tiếng phản đối, nhất là Hội Nhà Báo Không Biên Giới đã đòi Hà Nội phải trả tự do cho Ông.

- **Bán Nguyệt San Tự Do Ngôn Luận**, công trình tập thể của nhiều thành viên Khối 8406 với Chủ nhiệm là Linh mục Chân Tín, Ban Biên tập gồm có Linh mục Nguyễn Văn Lý, Linh mục Phan Văn Lợi, Luật sư Nguyễn Văn Đài, Ký giả Nguyễn Khắc Toàn và một số cộng sự viên khác.

Bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận là bước đột phá của các nhà dân chủ tại Việt Nam sau khi Khối 8406 ra đời (ngày 08-04-2006), nhằm **giành lại quyền tự do thông tin ngôn luận cho toàn dân** qua việc phổ biến báo chí tư nhân trên giấy ngay trong nước. Với 61 số báo có tôn chỉ rõ ràng (đấu tranh hòa bình bất bạo động, vạch trần mặt thật Hồ Chí Minh, giải thể chế độ cộng sản độc tài), có nội dung đa dạng (bàn về luật pháp, tôn giáo, chính trị, xã hội trong 32 trang khổ giấy A4), với cung cách thẳng thắn, mạnh mẽ, phát hành liên tục mỗi nửa tháng khắp cả ba miền và tặng miễn phí cho đồng bào quốc nội, trong hoàn cảnh cực kỳ khó khăn kể từ 15-04-2006 đến nay (số 61 ra ngày 15-10-2008, tổng cộng đã được 2 năm 7 tháng), đó là một thành tích chưa hề có, chứng tỏ được lòng quyết tâm, kiên trì, hy sinh và dũng cảm trong hoạt động tranh đấu cho quyền Tự do Ngôn luận là mũi nhọn hàng đầu của mặt trận Nhân Quyền và Dân Chủ tại Việt Nam.

Hiện nay, người chủ xướng Bán nguyệt san Tự Do Ngôn Luận là Lm Nguyễn Văn Lý và người cộng tác biên tập là Ls Nguyễn Văn Đài đều đang bị cộng sản cầm tù. Người thay thế chủ động là Lm Phan Văn Lợi cũng bị cộng sản quản chế theo dõi, đầu tố mạ ly, đe dọa trừng phạt, nhiều cộng sự viên khắp cả nước cũng bị cản trở trong việc phát hành, nhiều độc giả của tờ báo cũng bị sách nhiễu cầm cản. Tất cả là nhằm triệt hạ cái cơ quan tranh đấu cho quyền được thông tin trung thực, được phát biểu thẳng thắn, được trình bày rõ ràng về những vấn đề quan trọng của đất nước Việt Nam dưới chế độ cộng sản hiện nay. Thế nhưng ban biên tập và các cộng tác viên vẫn quyết tâm duy trì tờ báo cho đến cùng.

2/HỘI ĐỒNG ĐIỀU HÀNH HẢI NGOẠI, HỘI ÁI HỮU TÙ NHÂN CHÍNH TRỊ VÀ TÔN GIÁO VIỆT NAM

Hân hoan chúc mừng Thượng Tọa Thích Thiện Minh, nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải, Bán nguyệt san Tự do ngôn luận vừa được chọn nhận giải thưởng nhân quyền Việt Nam năm 2008. Đây là một sự kiện trọng đại không những đề vinh danh những chiến sĩ đấu tranh cho nhân quyền Việt Nam mà còn chứng tỏ rằng 85 triệu đồng bào Việt Nam chưa được hưởng những quyền tự do căn bản tối thiểu của một con người. Đã đến lúc chế độ cộng sản Việt Nam phải trả lại quyền tự do dân chủ cho người dân ... Bằng không toàn dân Việt Nam sẽ muôn người như một đứng lên giành lại quyền dân chủ tự do, quyền mưu cầu hạnh phúc ... quyền sống làm người mà tạo hóa đã ban cho mọi người chúng ta.

HỘI ĐỒNG ĐIỀU HÀNH HẢI NGOẠI, HỘI ÁI HỮU TÙ NHÂN CHÍNH TRỊ VÀ TÔN GIÁO VIỆT NAM trân trọng cảm ơn quý hội đoàn và cá nhân đã đề cử những chiến sĩ dân chủ kiên cường xứng đáng cũng như bán nguyệt san Tự do ngôn luận, tiếng nói trung thực của nhân dân Việt Nam để nhận giải nhân quyền Việt Nam năm 2008.

Nhân dịp kỷ niệm 2 năm ngày thành lập của Hội, Hội đồng Điều hành Hải ngoại sẽ tổ chức một buổi lễ kỷ niệm 2 năm ngày chính thức hoạt động và vinh danh Thượng Tọa Thích Thiện Minh, người tù lương tâm của Việt Nam vừa được trao giải nhân quyền Việt Nam năm 2008 tại Nam California. Nhân dịp này, Hội đồng Điều hành sẽ ấn hành Giai phẩm xuân Dân tộc 2008 để giới thiệu về hoạt động của Hội trong 2 năm qua. Hội mong nhận được bài vở của quý vị trong Hội đồng cố vấn và Điều hành cũng như của tất cả thành viên và thân hữu của Hội ở trong và ngoài nước. Thư từ bài vở xin gửi về: quocvietanhpham@yahoo.com trước ngày 1-12-2008.

TM Hội đồng Điều hành Hải ngoại
Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam
PHẠM TRẦN ANH

**3/CHÚC MỪNG GIẢI THƯỞNG NHÂN QUYỀN CỦA
Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền và Ban biên tập bns Tự do Ngôn luận**

Nghe tin vui
Thượng tọa THÍCH THIỆN MINH

được trao giải Nhân quyền Việt Nam 2008

**Chúng tôi xin hân hoan chúc mừng và chung vui với Thượng Tọa.
Vinh dự của Thượng tọa cũng là vinh dự chung
của Giáo hội Phật giáo Việt Nam Thống nhất,
của mọi tu sĩ các Tôn giáo tại VN đang đem đạo cứu đời,
của Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo mà Thượng tọa là Sáng
lập viên và là Hội trưởng,
Nhóm Linh mục Nguyễn Kim Điền và
Ban biên tập bns Tự do Ngôn luận
4/CHÚC MỪNG CỦA BS PHẠM HỒNG SƠN, QUYỀN HỘI TRƯỞNG HỘI
ÁI HỮU**

GIẢI THƯỞNG NHÂN QUYỀN VIỆT NAM 2008

Được tin thông báo chính thức của Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam về giải thưởng nhân quyền Việt Nam năm 2008

Toàn thể Hội đồng cố vấn, Hội đồng điều hành cùng toàn thể thành viên của Hội Ái hữu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo Việt Nam cùng chia vui và trân trọng gửi lời chúc mừng nhiệt liệt đến:

- Thượng tọa Thích Thiện Minh – đồng sáng lập viên của Hội, nguyên Hội trưởng.
- Nhà báo tự do đang bị cầm tù Nguyễn Văn Hải (bút danh Điều Cày, Hoàng Hải), và
- Toàn ban biên tập bán nguyệt san Tự do Ngôn luận.

Trân trọng và nhiệt liệt chúc mừng,

Việt nam, ngày 31 tháng 10 năm 2008

Thay mặt Hội
Phạm Hồng Sơn
Quyền Hội trưởng

(TT. Thích thiện Minh trả lời phỏng vấn với đài RFA về việc được trao giải thưởng này)

5/Cảm Tưởng của TT Thích Thiện Minh về Giải Thưởng Nhân Quyền 2008

Như lược thuật trên, vào lúc 8 giờ 30 ngày 28/10/2008, tôi được mời làm việc với Ông Hà Bộ Công An, để hoàn trả lại giấy tờ tùy thân, Ông Hà hỏi tôi «Thầy có nhận tin sắp lãnh giải thưởng Nhân Quyền 2008 chưa, và thầy có cảm tưởng gì về giải thưởng này?» Tôi không lạ gì với đặc tình hải ngoại khi thoáng nghe câu vặn hỏi này. Bởi vì, trong khi ngày hôm sau 29/10/2008, Tiên Sĩ Nguyễn Thanh Trang mới

bắt đầu ra Thông cáo báo chí. Như vậy, Bộ công an VN đã nhận được tin trên ít nhất trước 8 giờ 30 ngày 28/10/2008. Còn về cảm tưởng, tôi thiết nghĩ giải thưởng nhân quyền năm 2008 là một vinh dự không những cá nhân tôi nguyên là Hội trưởng, Hội Ai Hữu Từ Nhân CT& TG VN mà là danh dự chung trong nội bộ cho tất cả thành viên trong Hội đồng Cố vấn Giám sát và Hội đồng Điều hành Hội Ai Hữu Từ nhân CT&TGVN trong ngoài nước, các Hội ái Hữu hải ngoại, Liên Âu, Úc châu và Campuchia .v.v...Ngoài ra, cũng là danh dự chung cho các nhà dân chủ, những người bất đồng chính kiến đang vận động để đòi hỏi tự do, dân chủ, nhân quyền VN. Thực tế, việc vận động, đòi hỏi nhân quyền không chỉ ở VN mà đã và đang diễn ra ở nhiều quốc gia trên thế giới. Một khi quyền con người bị vi phạm là xúc phạm đến lương tâm nhân loại. Cho nên tất cả mọi thành viên trong gia đình nhân loại đều có trách nhiệm, nói lên tiếng nói lương tâm «Con người vì con người» Bởi, Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền ngày 10/12/1948 được Hội Đồng Liên Hiệp Quốc thông qua đã được xem là công ước chung, là một tập quán quốc tế được các quốc gia thừa nhận. Trên cương vị nhà tu tôi luôn biểu tỏ với thái độ ôn hòa, thẳng thắn, lên tiếng đòi lại quyền làm người cho sinh dân VN. Nếu đất nước VN thực sự có tự do, dân chủ thì hạnh phúc cho hơn 80 triệu đồng bào chứ không riêng ai cả. Tôi hy vọng mấy mươi năm tù vì mục tiêu phục vụ đạo pháp, và phụng sự dân tộc đúng như đường hướng GHPGVNTN đề ra. Tôi không dám mong cầu bất cứ đặc ân nào? Và cũng chưa bao giờ nghĩ rằng mình phấn đấu để được giải thưởng! Cho dù bất cứ giải thưởng gì? Bởi kẻ xuất gia cần phải vượt lên trên mọi danh lợi phàm tình. Phải lấy hoạn nạn làm thú tiêu dao, lấy chướng ngại làm trợ duyên giải thoát, dẹp nổi uất ức đi vào nhà đức hạnh. Bởi là người công dân tôi trần trở ưu tư cho dân tộc, là nhà sư với lòng từ bi cứu khổ ban vui cho sinh nhân. Tôi hòa mình đóng góp công sức để đền đáp tứ ân, cùng hòa nhịp vào công cuộc chung có hiện diện cả đạo lẫn đời. Tôi rất vinh hạnh khi được Mạng Lưới Nhân Quyền Hải ngoại, một tổ chức trong 6 năm qua đã đóng góp rất tích cực nhằm yểm trợ mạnh mẽ tinh thần cho các nhà dân chủ trong quốc nội đấu tranh đòi hỏi dân quyền và nhân quyền, Mạng Lưới Nhân Quyền đã lưu tâm tuyển chọn tôi nhận giải thưởng Nhân quyền năm 2008 này. Đây là niềm vinh dự và khích lệ to lớn cho tất cả những ai có lòng đối với quê hương. Chỉ khi nào đất nước VN thực sự tự do dân chủ, toàn dân được ấm no, an vui và hạnh phúc, đồng bào của chúng ta ở khắp mọi miền đất nước và khắp các châu lục hải ngoại sẽ quay về để cùng chung cộng hưởng. Đây mới đích thực là giải thưởng thiêng liêng vô giá mà tôi đang kỳ vọng vậy! Xin tất cả hãy lắng đọng tâm tư trong phút giây cùng tôi cầu nguyện !.

Kể từ khi có tin tôi được tuyên dương nhận giải Nhân quyền năm 2008. Vào ngày 02/11/2008 Ông TS Nguyễn Thanh Trang, Trưởng Mạng Lưới Nhân Quyền tại Hoa Kỳ đã gửi Thư mời tôi sang Hoa kỳ để nhận giải thưởng, mọi chi phí vé máy bay khứ hồi MLNQ sẽ đài thọ tất cả, nếu tôi chấp thuận thì MLNQ sẽ thông báo cho Đại Sứ Quán Hoa Kỳ tại VN biết. Và tôi chuẩn bị sắp xếp tiến hành mọi thủ tục chờ ngày lên đường. Tôi đã hỏi âm TS Nguyễn Thanh Trang, tôi rất lấy làm khâm bội những hạnh tình nồng hậu của MLNQ dành cho, tôi xin phép được từ chối vì lý do tôi đang điều trị bệnh và có một vài vấn đề rất tế nhị nên tôi không thể đi được, xin MLNQ hoan hỷ cho. Ngoài ra, tôi đã nhận nhiều cuộc gọi và e-mail của quý thân hữu trong ngoài nước chúc mừng chia sẻ niềm vui này. Để đáp tạ sự quan tâm ưu ái của Ủy Ban Mạng Lưới Nhân Quyền Hải ngoại, tôi đã gửi Bức Thư Cảm Ơn đến

Ông TS Nguyễn Thanh Trang Trưởng Ủy Ban Điều hành Mạng Lưới Nhân Quyền.

Bên cạnh, cũng có bài phát biểu ngắn gọn dành cho buổi lễ như sau :

a/ Bài Phát Biểu Cảm ơn Ban Điều Hành Mạng Lưới Nhân Quyền :

Kính Thưa Ủy Ban Điều Hành Mạng Lưới Nhân Quyền hải ngoại

Kính Thưa Đồng Bào cùng Quý Quan Khách

Kính Thưa Quý Vị

Tôi TT Thích thiện Minh, nguyên Hội trưởng Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN, từ quốc nội xin gửi lời chào trân trọng và lời ân cần vấn an thăm hỏi đến Ủy Ban Điều Hành Mạng Lưới Nhân Quyền cùng quý đồng bào, quý quan khách có mặt tham dự buổi lễ trao giải thưởng Nhân quyền ngày hôm nay.

Kính Thưa Quý Vị:

Tôi vô cùng vinh dự khi được Hội Đồng Mạng Lưới Nhân Quyền lưu tâm tuyển chọn tôi nhận Giải Thưởng Nhân Quyền năm 2008, đặc biệt trong thời điểm khá khó khăn này. Đây không những là sự hỗ trợ mạnh mẽ về mặt tinh thần cho cá nhân tôi mà là nguồn động lực tiếp kích vô biên cho tất cả những nhà dân chủ đang dần thân vì công cuộc đấu tranh chung nhằm mang lại tự do, dân chủ, nhân quyền tại quê nhà. Đây cũng là niềm khích lệ và danh dự chung cho Hội Ái Hữu Từ Nhân CT&TGVN, trong đó có quý thành viên Hội đồng Cố vấn Giám sát và Hội đồng Điều hành của Hội Ái Hữu Từ nhân CT&TGVN ở Hoa Kỳ, Liên Âu, Úc Châu và Campuchia. Giải thưởng Nhân quyền cũng là niềm hỷ lạc của các vị tu sĩ, Phật giáo nói riêng và các Tôn giáo nói chung, những vị có tinh thần xã hội luôn trăn trở ưu tư cho tiền đồ của đất nước đã và đang góp phần vận động cho tự do tôn giáo bảo vệ tín ngưỡng văn hóa dân tộc và khao khát nền dân chủ cho quê hương VN. Theo quan điểm nhận xét của riêng tôi, sự hình thành Mạng lưới Nhân quyền nhằm mục đích yểm trợ các phong trào dân chủ đang đấu tranh trong quốc nội hiện nay, là một tổ chức rất thích ứng và có ý nghĩa trong hoàn cảnh đặc thù tại VN, phù hợp với xu thế chung của tiến trình vận động phát triển nền dân chủ hóa toàn cầu và nêu cao giá trị về quyền con người của toàn nhân loại.

Tôi rất hoan hỷ vui mừng khi đón nhận Giải Thưởng Nhân Quyền năm nay, cũng là đúng vào dịp kỷ niệm 60 năm ngày ra đời Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền được thông qua và tuyên bố theo Nghị quyết 217A ngày 10/12/1948 của Đại Hội Đồng Liên Hiệp Quốc . Vì Bản Tuyên ngôn Quốc tế Nhân quyền mang đậm nét tính nhân bản, nhân văn thừa nhận phẩm giá vốn có và các quyền bình đẳng của con người, xem như là nền tảng của tự do, công bằng và hòa bình thế giới. Quốc gia nào thực hiện nghiêm túc công ước Quốc tế ấy hoàn toàn xứng đáng là một quốc gia thực sự có nền tự do, dân chủ và ngược lại là vi phạm nhân quyền. Chính vì thế, sự trưởng thành của Mạng Lưới Nhân Quyền trong nhiều năm qua đã góp phần yểm trợ tích cực về mặt tinh thần cho các phong trào dân chủ trong giai đoạn cứu vãn cho đất nước hiện nay. Và thúc đẩy nhà nước VN cần nghiêm chỉnh tôn trọng trên thực tế những quyền tự do cơ bản của con người được ghi trong Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền mà VN đã tham gia ký kết để minh định cho sự tiến bộ xã hội.

Kính Thưa Quý Vị:

Vì Hoàn cảnh từ trong quốc nội, tôi không thể ra hải ngoại để nhận giải thưởng được, tôi xin giới thiệu Ông Phạm Trần Anh, Chủ tịch Hội đồng Điều hành Hội Ái Hữu Từ nhân CT &TGVN tại Hải ngoại và em ruột của tôi là Huỳnh Hữu Nhiều sẽ thay mặt tôi đến nhận giải thưởng.

Tôi xin bày tỏ lời tri ân sâu sắc đến Ủy Ban Điều hành Mạng Lưới Nhân Quyền Hải ngoại đã dành cho tôi một sự vinh hạnh ưu ái này. Xin chân thành kính chúc quý vị, quý đồng bào, quý vị khách quý có mặt tham dự buổi lễ hôm nay được an lành, vạn phúc
Xin Chúc cầu cho buổi lễ được thành công tốt đẹp
Xin thành thật cảm ơn và kính chào tất cả quý vị

Đài Á Châu Tự Do RFA Phỏng Vấn TT Thích Thiện Minh về Giải thưởng Nhân Quyền 2008

Trà Mi, phóng viên RFA

2008-10-31

Giải thưởng Nhân quyền Việt Nam ra đời từ năm 2002, được tổ chức đều đặn mỗi năm một lần, nhằm vinh danh những cá nhân và tổ chức đóng góp tích cực cho công cuộc dân chủ hoá đất nước, đòi hỏi nhân quyền cho người dân Việt Nam.

Quyền làm người của dân Việt Nam

Ông Nguyễn Thanh Trang, đại diện Mạng lưới Nhân quyền Việt Nam, đơn vị lập ra giải thưởng này, cho biết thêm:

Giải nhân quyền Việt Nam còn có mục đích khác đó là Mạng lưới nhân quyền muốn bày tỏ sự liên đới, quyết tâm của cộng đồng người Việt khắp nơi trong nỗ lực đấu tranh giành lại quyền làm người của người dân Việt Nam hiện đang bị vi phạm nặng nề.

Hai cá nhân được chọn trao giải Nhân quyền Việt Nam năm nay là Thượng Tọa Thích Thiện Minh và blogger Điều Cày. Còn giải thưởng dành cho tổ chức thì thuộc về tờ Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận do khối 8406 thành lập.

Thượng Tọa Thích Thiện Minh

Những thành tích dẫn thân tranh đấu vì nhân quyền được ghi nhận để xét trao giải năm nay đối với từng trường hợp ra sao?

Thượng Tọa Thích Thiện Minh:

Ban tổ chức Giải thưởng Nhân quyền Việt Nam nói về Thượng Tọa Thích Thiện Minh:

Sau 30/4/1975, Thượng tọa Thích Thiện Minh bị bắt giam và bị kết án chung thân kể từ năm 1979. Đến năm 1986, tại trại tù Xuân Phước, Thượng tọa bị tra tấn dã man. Đặc biệt nhà nước đã mở một phiên tòa ngay trong trại giam để kết tội và Thượng tọa lại bị thêm một bản án chung thân nữa.

Năm 2004, Việt Nam phải để cho đại diện của Liên Hiệp Quốc đặc trách về Sự bất khoan dung tôn giáo, ông Abdelfattah Amor, đến trại tù thăm và phỏng vấn Thượng toạ. Đặc phái viên Liên Hiệp Quốc trong buổi họp báo quốc tế đã vinh danh Thượng toạ là người tù lương tâm của Việt Nam.

Dưới áp lực của công luận quốc tế, Việt Nam đã phải trả tự do cho Ngài vào dịp Tết 2005 sau 26 năm cầm tù. Thượng toạ đã luôn luôn nói lên tiếng nói của lương tâm, đòi hỏi tự do tôn giáo và nhân quyền cho toàn dân Việt Nam.

Thượng Toạ Thích Thiện Minh:

Việt Nam đã phải trả tự do cho Ngài vào dịp Tết 2005 sau 26 năm cầm tù.

Nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải

Về blogger Điều Cày, tức nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải:

Ông đã thành lập Câu lạc bộ Nhà báo Tự do quy tụ các nhà báo tình nguyện viết về thực trạng xã hội Việt Nam hiện nay, phản ánh tâm tư, nguyện vọng của người dân, lên tiếng tranh đấu cho họ. Ngoài ra, ông cũng thành lập trang mạng mang tên "Dân báo" ghi nhận tất cả những suy nghĩ về thực trạng xã hội, đặc biệt là tình trạng dân chúng bị đàn áp, bóc lột, và bị vi phạm nhân quyền. Ông cũng tham gia các cuộc tuần hành, biểu tình để lên án chính sách xâm lăng của Trung Quốc đối với Hoàng Sa-Trường Sa. Sau các cuộc biểu tình đó, công an đã liên tục quấy nhiễu, khủng bố ông. Ông là một tấm gương của tuổi trẻ, của một nhà báo dám nói lên sự thật.

nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải:

Ông đã thành lập Câu lạc bộ Nhà báo Tự do quy tụ các nhà báo tình nguyện viết về thực trạng xã hội Việt Nam hiện nay, phản ánh tâm tư, nguyện vọng của người dân, lên tiếng tranh đấu cho họ.

Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận

Về lý do vì sao bán nguyệt san Tự do Ngôn luận được bầu chọn nhận giải nhân quyền năm nay, Ban tổ chức giải thích:

Tất cả các cơ quan ngôn luận hiện nay tại Việt Nam đều do nhà nước kiểm soát, không chế. Do đó, người dân không được biết những sự thật. Sau khi khối 8406 ra đời, bán nguyệt san Tự do Ngôn luận được thành hình. Cho đến nay, tờ báo đã liên tục phát hành miễn phí mỗi tháng hai lần và xuất hiện trên mạng internet. Lần đầu tiên ở Việt Nam có một cơ quan ngôn luận không bị nhà nước không chế. Đó là một bước tiến, một nỗ lực hết sức quan trọng mà chúng tôi đánh giá rất cao.

Sự hy sinh và lòng dũng cảm của họ phải được ghi nhận

Một trí thức tại Việt Nam thường xuyên tìm hiểu thông tin đa chiều qua mạng internet phát biểu cảm nghĩ về giải thưởng nhân quyền này:

Tôi đọc qua internet, tôi có biết về giải thưởng này. Tôi nghĩ nhân quyền là mục tiêu đấu tranh của rất nhiều đất nước, không riêng gì ở Việt Nam. Ở Việt Nam thì chưa bao giờ chính phủ có một giải thưởng như thế, cũng không có một tổ chức phi chính phủ nào ở trong nước vinh danh những người đấu tranh vì nhân quyền. Cho nên, có một tổ chức độc lập xét chọn như thế thì rất tốt, rất cần thiết, và nó có một ý nghĩa động viên rất lớn cho những người đấu tranh cho nhân quyền Việt Nam. Những người đấu tranh cho nhân quyền tại đây đa số đều bị đe dọa, hay bị hiểu lầm và bị vu cáo thế này, thế kia. Hầu như họ đều bị tù đày, trấn áp, đàn áp, nhưng thật ra mục tiêu của họ đấu tranh là vì quyền làm người của dân Việt Nam, chứ họ không phải là "tội phạm" như cách tuyên truyền của nhà nước. Tôi nghĩ những người này rất dũng cảm, có lý tưởng rất mạnh mẽ, dám đương đầu với bạo lực, bạo quyền. Những người hoạt động như vậy phải được một sự ghi nhận nhất định.

Bán nguyệt san Tự do Ngôn luận:

Lần đầu tiên ở Việt Nam có một cơ quan ngôn luận không bị nhà nước không chế. Đó là một bước tiến, một nỗ lực hết sức quan trọng mà chúng tôi đánh giá rất cao.

Thế nhưng, trong điều kiện ở Việt Nam, không phải người dân nào cũng tiếp cận được những thông tin bên kia bức tường lửa ngăn chặn của nhà nước, chẳng hạn như thông tin về Giải thưởng Nhân quyền Việt Nam này, như bộc bạch của một sinh viên từ miền Trung:

Những người khác thì tôi không biết nhưng giới trẻ như trong trường tôi học thì hầu như ít có ai hay biết về giải thưởng này.

Nhà báo tự do Nguyễn Văn Hải

Tuy không được thông tin về giải thưởng này, nhưng bạn trẻ này tỏ ra rất ủng hộ khi nói đến các giải thưởng vinh danh những người đấu tranh cho quyền con người:

Tôi thì tôi hoan nghênh giải thưởng này, hy vọng nó sẽ tác động mạnh hơn nữa đối với giới cầm quyền Việt Nam, làm sao để họ phải mở rộng nhiều quyền tự do cho người dân như tự do báo chí, tự do ngôn luận. Những người đấu tranh cho các quyền đó, tôi cũng hoan nghênh thôi.

Sự khiêm tốn của họ phải được tôn trọng

Còn cảm tưởng của người được trao giải ra sao? Từ Việt Nam, Thượng Toạ Thích Thiện Minh chia sẻ với chúng tôi:

Đây là niềm vinh dự không những riêng cho cá nhân tôi mà là một động lực khuyến khích vô biên cho tất cả những nhà dân chủ đang dần thân trong cuộc đấu tranh chung nhằm mang lại dân chủ-nhân quyền trên quê nhà, phù hợp với tiến trình vận động phát triển dân chủ hoá toàn cầu và nêu cao giá trị về quyền con người. Khi tôi được tin này, tôi rất hoan hỷ vui mừng để đón nhận giải thưởng, đặc biệt vào dịp quốc tế kỷ niệm 60 năm ngày Tuyên ngôn quốc tế nhân quyền, thừa nhận phẩm giá vốn có của con người, sự bình đẳng của con người, nền tảng cho tự do-công bằng-hoà bình trên thế giới.

Thực tế cho thấy những gương mặt đấu tranh bất bạo động vì lý tưởng nhân quyền được thế giới tự do vinh danh là những anh hùng dân chủ, những tiếng nói lương tâm, đều bị chính quyền Việt Nam coi là "tội phạm" "chống đối nhà nước." Các giải thưởng khuyến khích, tuyên dương họ tất nhiên sẽ bị chính phủ Hà Nội xem như hành động cổ vũ chống phá nhà nước Việt Nam. Cá nhân những người được vinh danh Giải thưởng Nhân quyền, họ sẽ nói gì?

Thượng Tọa Thích Thiện Minh:

Ngày hôm qua Bộ Công An có mời tôi làm việc. Họ hỏi tôi có biết tin tôi sẽ nhận giải thưởng nhân quyền Việt Nam 2008 không? Tôi cũng trình bày thẳng rằng đây là danh dự không chỉ cho cá nhân tôi mà cho mọi người khi mà họ nghĩ đến quê hương, đất nước. Vì một nền tự do, dân chủ cho đất nước trong đó là hạnh phúc của cả toàn dân, mặc dù nhà nước rất ái ngại. Qua cuộc nói chuyện thì ông trên Bộ Công An tên Thắng nói rằng: "Chúng tôi quan ngại không biết sau giải thưởng đó thì sẽ còn vấn đề gì nữa hay không? Thì sẽ có nhiều đài gọi về phỏng vấn thầy về giải thưởng này mà thầy trả lời nhiều khi không khéo thì cũng bất lợi cho chính quyền, cho nhà nước lắm. Thành ra chúng tôi cũng thông báo trước với thầy."

Theo tôi nghĩ, giải thưởng Nhân quyền cũng đánh giá được chuẩn mực của từng quốc gia. Những nước thực hiện nghiêm túc những công ước thì mới xứng đáng là một quốc gia thật sự có tự do, dân chủ. Còn ngược lại thì là vi phạm nhân quyền, chưa xứng đáng với những khẩu hiệu "công bằng- dân chủ- văn minh."

Người dân trong nước lúc nào cũng mong muốn có sự thay đổi để cuộc sống được thoải mái hơn. Đó là những niềm khao khát. Còn phong trào dân chủ trong nước cũng nhiều nơi gặp khó khăn. Tình hình tôn giáo và xã hội cũng còn nhiều phức tạp và nhiều vấn đề mà nhà nước chưa giải quyết được. Chúng tôi cũng mong cầu làm sao nhà nước có sự mạnh mẽ tiến bộ hơn nữa để đổi mới có tự do, dân chủ, đáp ứng được nguyện vọng của lòng dân.

" Thượng Tọa Thích Thiện Minh

Buổi lễ trao Giải Nhân quyền Việt Nam 2008 sẽ được cử hành tại Toà Thị Chính thành phố Westminster của tiểu bang California, Hoa Kỳ, vào chiều ngày 14/12,

đúng ngày kỷ niệm 60 năm Liên hiệp quốc công bố Bản tuyên ngôn quốc tế nhân quyền.

Giải Nhân quyền Việt Nam năm ngoài được trao cho giáo sư Hoàng Minh Chính, luật sư Nguyễn Văn Đài và Lê Thị Công Nhân

Chương XXV

Ông Thầy Cùng Với Ông Cha Ở Trong Tù.

Bài của Đoàn Thanh Liêm

Thượng tọa Thích Thiện Minh cùng với Nhà báo Điều Cày Nguyễn văn Hải vừa được Mạng Lưới Nhân Quyền tuyển chọn để nhận lãnh Giải Nhân Quyền Việt Nam năm 2008.

Thầy Thiện Minh này còn rất trẻ, tên ngoài đời là Huỳnh văn Ba, sinh năm 1953 tại Bắc Liêu. Ông bị bắt tù từ năm 1979 đến năm 2005 mới được trả tự do; như vậy là đã phải ở trong tù liên tục suốt 26 năm. Có thể nói đây là một vị tu sĩ ở tù lâu năm nhất tại miền Nam VN.

Năm 2007, Thầy cho ấn hành cuốn sách “Hồi ký 26 năm lưu đày” tại hải ngoại. Và nhờ được đọc cuốn sách này, mà người viết có được gợi hứng với thêm được nhiều thông tin khá bổ ích để viết bài có tựa đề nêu trên.

Qua cuốn sách này, tôi tìm lại được nhiều khuôn mặt các vị tu sĩ Phật giáo cũng như Công giáo mà tôi có dịp được quen biết thân thương.

Trước hết là Hòa Thượng Thích Đức Nhuận, nguyên Chánh Thư Ký Viện Tăng Thống thuộc Giáo Hội Việt Nam Thống Nhất hồi trước năm 1975. Ngài là vị chân tu được nhiều người quý trọng. Tôi hay có dịp tiếp xúc với Ngài khi làm việc cho Hội Đồng Tôn Giáo Thế Giới năm 1972-74. Kể cả sau năm 1975, tôi vẫn lâu lâu tới thăm vị Thầy khả kính và khả ái này tại Chùa Giác Minh, đường Phan Thanh Giản, quận 10. Thầy bị bắt và bị giam khá lâu ở Hàm Tân và đã viên tịch mấy năm nay tại Saigon.

Người tu sĩ Phật giáo mà bị bắt tù nhiều năm khác là Hòa Thượng Thích Huệ Đăng mà

ở trong tù thì thường gọi là Thầy Đạt. Thầy Đạt ở chung nhiều trại tù với tôi ở Saigon và

nhất là tại Hàm Tân. Ông người cao lớn, vạm vỡ nước da ngăm đen và rất năng nổ tháo vát. Ông hay giúp đỡ các tù nhân khác, nhất là chăm sóc cho người bệnh hoạn bằng thuốc Nam, vì ông rất rành rẽ về ngành Đông y. Chúng tôi có nhiều thời gian chung sống trong tù và tâm sự với nhau rất là tâm đắc. Từ ngày qua Mỹ, tôi vẫn thường liên hệ với

Thầy Đạt qua sự tiếp xúc với thân nhân của Thầy cũng ở tại California. Hiện nay Thầy đang trụ trì tại một ngôi chùa ngoài phía Nha Trang.

Về phía bên Công giáo, thì tác giả Thiện Minh có dịp ở tù chung khá lâu ngày tại các

Trại Xuân Phước, Xuân Lộc với rất nhiều linh mục và mô tả cảnh các bạn đồng tù bị đày đọa đến ngã bệnh kiệt sức và chết trong tù. Cụ thể như trường hợp của Linh mục Nguyễn

Huy Chương là người bạn cùng quê, cùng lứa với người anh cả của tôi. Trước khi làm linh mục, ông đã có thời làm Dân biểu Quốc hội thời Đệ nhất Cộng hòa và nổi tiếng vì

đã dám công khai cùng với Dân biểu “Kaki Nguyễn văn Cẩn” phê phán ngay cả Bà Ngô

Đình Nhu tại diễn đàn Quốc hội. Linh mục Chương bị biệt giam nhiều ngày khiến trở thành bệnh nặng và cũng đã chết tại Trại Xuân Phước cùng với nhiều vị linh mục khác như Nguyễn văn Vàng (vụ Phục quốc), Nguyễn văn Minh (vụ Nhà thờ Vinh Sơn) v.v...

Vị Linh mục lớn tuổi và có danh tiếng nhất là Trần Đình Thủ, người sáng lập Nhà Dòng

Đông Công có trụ sở chính tại khu Tam Hà, Thủ Đức. Vào năm 1987, cả khu vực Nhà Dòng này bị công an đến bao vây, bắt đi rất nhiều tu sĩ cùng với vị Bề trên là Cha Thủ và

tịch thu toàn bộ cơ sở của dòng tu này. Hồi còn ở trong tù, Linh mục Thủ đã ở tuổi xấp xỉ

90, nhưng vẫn còn minh mẫn sáng suốt. Ngài vừa mới qua đời tại Thủ Đức vào năm 2007

ở tuổi đại thọ trên 100 năm. Hồ sơ về vụ Nhà Dòng Đông Công bị bách hại đã được phổ

biến trong giới Công giáo trên toàn thế giới. Và riêng ở Mỹ, thì chi nhánh Dòng Đông Công tại thành phố Carthage, Missouri đã là một Trung tâm Hành hương rất nổi tiếng, lôi cuốn đến cả 7-80,000 khách hành hương từ khắp nơi trên thế giới, kể cả từ Việt nam, đều quy tụ về đây nhân Đại hội Thánh Mẫu vào đầu tháng 8 mỗi năm.

Trong cuốn Hồi ký, Thầy Thiện Minh ghi lại rất nhiều kỷ niệm thật là tốt đẹp và cảm động chung với các tu sĩ của nhiều tôn giáo khác. Điển hình là mối giao tình của Thầy

với Linh mục Nguyễn văn Luân. Vị linh mục trẻ tuổi này là một người tù rất khảng khái, hiên ngang không bao giờ chịu khuất phục trước các áp lực đe dọa của cán bộ cai tù. Xin trích vài đoạn trong cuốn “Hồi ký 26 năm lưu đày”, Thầy Thiện Minh viết về linh mục Luân : ...” Linh mục Luân lúc nào cũng viết như sau :

Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam

Không Độc lập – Không Tự do - Không Hạnh phúc .

Chính vì thế, Linh mục Luân phải ở kỷ luật cho đến ngày qua đời. Linh mục thường nói

với tôi rằng :” Thầy Thiện Minh ơi! Mình phải viết đúng sự thật, chứ không thể viết khác được, nếu viết khác thì lương tâm sẽ hổ thẹn lắm...” Ngài thường nói : Uy vũ bất năng khuất”...”

Và đây là một đoạn trong bài thơ cha Luân tặng thầy Minh trước khi cha qua đời :

*“ Trước kia không biết Thầy Minh
Đến đây không hẹn mà mình gặp nhau
Chúa Trời, Đức Phật trên cao
Còn ta trong ngục kết giao nghĩa tình... ”*

Thật là mối tình đồng cảm thắm thiết giữa hai vị tu sĩ Phật giáo, Công giáo cùng bị giam

giữ khắc nghiệt trong nhà tù cộng sản sau năm 1975 tại miền Nam Việt nam.

Nếu tính riêng tại miền Nam kể từ 1975 đến nay, thì có đến nhiều ngàn tu sĩ, các giới chức của tôn giáo Phật giáo, Công giáo, Tin Lành, Cao Đài, Hòa Hảo đã bị giam giữ

đổi xử rất tàn bạo trong các nhà tù. Và đã có không biết bao nhiêu vị đã bị gục ngã trong tù. Thậm chí có người bị án tử hình như Linh mục Trần Học Hiệu, Đỗ Văn Nghị. Và trường hợp bị “sát hại trong tù của Hòa Thượng Thích Thiện Minh là một vị lãnh đạo

hàng đầu của Giáo Hội Phật Giáo VN Thống Nhất trước năm 1975”, thì cho đến nay vẫn chưa được làm sáng tỏ.

Để tạm kết thúc bài viết này, tôi xin có một đề nghị với Tổng Hội Cựu Tù Nhân Chính Trị (TNCT) ở hải ngoại hiện do Ông Nguyễn Trung Châu làm Chủ tịch như sau :

Tổng hội đứng ra kêu gọi các tổ chức tôn giáo và các Hội Ái hữu TNCT ở các trại tù như

Ái Tử-Bình Điền, Xuân Phước, Xuân Lộc, Hàm Tân v.v... cùng hợp tác trong việc

thập các tin tức, tài liệu về các tù nhân chính trị để biết rõ ràng xem “ai còn, ai mất”. Và nhất là danh sách những tù nhân bị án tử hình, cũng như bị chết trong tù.

Việc này, Tổng hội có thể cùng phối hợp với “Hội Ái hữu Cựu Tù nhân Chính trị và Tôn giáo” do Thầy Thiện Minh sáng lập từ năm 2006 và hoạt động chính yếu ở trong nước. Tại hải ngoại, thì Hội Ái hữu này hiện do ông Phạm Trần Anh người bạn tù chí cốt với Thầy Thiện Minh đảm trách việc điều hành.

Hồ sơ về Tù nhân chính trị Việt nam cần phải được thập thập đầy đủ, phân loại, đối chiếu, xác minh kỹ lưỡng, trung thực, thì mới thật sự có giá trị sử liệu phù hợp với tiêu chuẩn khoa học, và có sức thuyết phục chắc chắn đối với cộng đồng quốc tế.

Và nhất là tạo được sự tin tưởng, xác tín ngay trong lớp con cháu chúng ta.

Tiếp theo, người viết cũng xin lưu ý quý độc giả về bài tường thuật của Thượng Tọa Thiện Minh về cuộc “Tiếp xúc với Phái Đoàn Nhân Quyền Liên Hiệp Quốc Đặc trách về Tôn giáo” như đã được ghi lại trong Chương IX của cuốn Hồi ký từ trang 173 trở đi. Đọc qua chương này, độc giả càng hiểu rõ hơn lập trường kiên định, vững vàng của vị tu sĩ Phật giáo mà vốn đã bị giam giữ và ngược đãi tàn tệ ròn rã suốt 26 năm trong lao tù cộng sản ở Việt nam.

Và quả thật Thượng Tọa Thích Thiện Minh là người rất xứng đáng để được trao tặng Giải thưởng Nhân Quyền Việt nam năm 2008, trong buổi lễ sẽ được Mạng Lưới Nhân Quyền Việt Nam tổ chức vào ngày Chủ nhật 14 Tháng 12 năm nay, lúc 2.00 giờ chiều, tại Civic Center của thành phố Westminster, miền Nam California vậy.

Buổi lễ này cũng đồng thời để kỷ niệm “60 năm Ngày Ban Hành Bản Tuyên Ngôn Quốc Tế Nhân Quyền của Liên Hiệp Quốc 1948-2008” ./

California, Tháng 11 năm 2008

Đoàn Thanh Liêm

Cựu tù nhân chính trị.

CHƯƠNG XXIV

BÀI THƠ KỶ NIỆM, KẾT LUẬN VÀ PHỤ LỤC VÀI HÌNH ẢNH

A/ Bài Thơ kỷ Niệm Gửi Phật Tử hải ngoại :

Nhân những ngày vừa ra khỏi nhà tù, tôi đến thành phố tạm trú tại chùa Giác Hoa, đường Nơ Trang Long, phường 7, Q.Bình Thạnh để khám điều trị bệnh. Một đêm nọ tôi nằm mơ trông thấy có một người tự xưng là Tâm giác cầm một nhánh hoa đem đến biếu tặng tôi, khi thức giấc tôi có thuật lại cho quý thầy cùng nghe. Vài vị bạn người nói rằng tôi sẽ sớm khỏi bệnh, người nói tôi có lộc may... Hôm sau, tôi rời chùa Giác Hoa về Bạc Liêu để kỵ giỗ mẹ. Ngày kế tiếp vào buổi trưa, thật vô cùng bất ngờ tôi nhận được phone gọi từ Cô Đoàn Trang, Giám Đốc Đài Phát Thanh Quê Hương tại San Jose, Hoa Kỳ, Cô Trang cho hay có một Phật tử pháp danh là Tâm Giác là đệ tử của HT.Thích Trí Lãng, Tọa chủ chùa Thích Ca Đa Bảo, San Jose. Đạo hữu Tâm giác được nghe tin tôi vừa ra khỏi tù và đang điều trị bệnh. Nên Đạo Hữu tự nguyện vận động được một số tịnh tài của các Anh Chị Em Gia Đình Phật thuộc Chùa Thích Ca Đa Bảo và nhờ Cô Đoàn Trang tìm cách gửi về giúp tôi điều trị bệnh. Khi nghe Cô Đoàn Trang thông báo tên Phật tử Tâm Giác, lúc ấy khiến tôi giật mình nhớ lại điềm mộng rất linh ứng cách đó 2 hôm. Để đáp tạ tấm lòng quý Phật tử đạo tâm, tôi có viết một bài thơ ngắn thân tặng có đọc nhờ Cô Trang ghi âm, nay tôi xin viết lại bài thơ ấy trên trang Lưu Lạc Ký để làm kỷ niệm. Mặc dầu tuổi cao, cho đến nay đạo hữu Tâm Giác vẫn quan tâm thường xuyên GHPGVNTN và thăm hỏi về quê nhà.

*Sống làm sao đến khi ta nhắm mắt
Tên tuổi còn tỏ rạng với núi sông
Khỏi hổ danh con cháu Lạc Long
Nơi khách địa vẫn một lòng cùng dân tộc
Khi ta mới sinh thì người cười ta khóc
Phút sau cùng thì người khóc ta cười*

Người mừng vui ta mở mắt chào đời
Còn người khóc vậy thời thương tiếc
Tiếc hiền nhân phút cuối cùng già biệt
Lưu lại đời bao công nghiệp trọng mang
Gương hy sinh lòng đạo đức vẹn toàn
Ngày tạ thế tuổi tên còn vang tiếng
Ta mỉm cười bởi ta tròn toại nguyện
Phút cuối cùng bao kẻ luyến tiếc thương
Bi Trí Dũng nhớ ôn luyện cho thường
Dầu lao khổ chốn ngục đường tai ách
Người trung nghĩa giữ lòng son dạ sắt,
Gìn hùng tâm một phí khách vẹn toàn
Nhớ thuở xưa Khương Thượng chốn Thạch bàn
Câu thời vận đợi đứng màn ra cứu Chúa
Nhờ dân dẹp Trương Lương nên Miếu Võ
Nhờ lòng tròn Hàn Tín được thành công
Châu Văn Vương bị Vũ Lý bảy năm
Vẫn định cách cơ đồ vương khôi phục nghiệp
Vững nghị lực lòng chẳng nao khi nguy cấp
Dặm vạn trường xung đột quyết bền tâm
Hy sinh cho đời dầu giảm thọ vài năm
Còn hơn sống ngôi lâu thêm đôi tuổi
Đạo mạt pháp đã đứng thời đứng buổi
Đức Từ bi một túi độ quần sinh
Lo cho đời chẳng tiếc bản thân mình
Do tứ đại tạo nên hình thể xác
Từ Năng Giữ Nhất Thiết Chúng Sinh Chi Lạc
Chữ Từ là ban các niềm vui
Hiện sinh dân đang thống khổ đầy vơi
Còn thế giới thân phơi khùng khiếp
Ai chí lớn đi Ngũ Châu lập nghiệp
Có đức tài sớm kịp ban ra
Đáng trọng phu tứ hải vi gia
Trước giúp nước sau giúp mà nhân loại./.

B/ Kết Luận:

Mọi người ai cũng biết rõ, chủ thuyết Mác-Lê cho tôn giáo là thuốc phiện cần phải bài trừ. Sỡ dĩ nhà nước VN cho tự do tôn giáo, là vì, hầu hết dân chúng VN đều có lòng tín ngưỡng và niềm tin tôn giáo. Bên cạnh, chế độ CSVN cần thiết lập mối bang giao để hội nhập quốc tế, nên nhà nước csVN bắt buộc phải nhượng bộ đưa ra chính sách tôn trọng quyền tự do tôn giáo. Nhưng tôn giáo chỉ được hoạt động tự do trong khuôn khổ có sự giám sát của Mặt Trận, còn tôn giáo độc lập thì ắt phải bị triệt hủy, nêu tiêu diệt không được thì chính quyền cũng tìm đủ mọi cách để vô hiệu hoá, mọi hoạt động, chứ không để cho yên, chẳng hạn như GHPGVNTN, Phật giáo Hòa Hảo truyền thống, Cao Đài truyền thống, tin lành Menonite .v.v...

Trong thời gian 3 năm sau khi ra khỏi nhà tù tôi tổng kết những hình thức nhiều hại, khổng chế thường xuyên của công an csVN đối với các tôn giáo độc lập và các nhà dân chủ biểu tỏ ôn hòa chính kiến mà chính bản thân tôi đã từng bị truy bức, hiếp chế với những phương cách rất hiểm độc như sau :

1/ Đàn áp bằng khẩu lệnh, mời làm việc hăm dọa, chĩa mũi dùi tấn công....khủng bố tinh thần bản thân và gia đình

2/ Mua chuộc dân chúng mời các gia đình có công, gia đình thương binh liệt sĩ, cựu chiến binh, học sinh, sinh viên đấu tố trước dân hay cho phỏng vấn tổ giác

3/ Mở chiến dịch truyền thông báo đài, vu cáo, bôi nhọ, hạ uy tín lập luận thêm thắt đủ điều

4/ Tuyên truyền sâu rộng trong nhân dân, cảm dân chúng và tín đồ quan hệ với đối tượng nhằm cô lập

5/ Chủ trương chính sách triệt bao tử, đánh phá kinh tế gia đình, cấm vận từ sự giúp đỡ của kẻ khác

6/ Cho công an đóng chốt hoặc mướn người canh giữ, theo dõi thường xuyên nơi cư ngụ

7/ Nghe lén điện thoại, ghi số xe người đến thăm viếng, cử người quen đến tìm hiểu thông tin..., quay phim, chụp ảnh đưa lên truyền hình bôi xấu

8/Cắt mọi thông tin liên lạc, cắt sim, số điện thoại, đường truyền internet, ngăn chặn thư từ trong ngoài nước

9/ Mua chuộc bọn đầu gấu, nghiện ngập tông xe, hăm dọa hành hung

10/Khám xét nơi cư trú, tìm cơ để tịch thu tài sản, điện thoại, máy tính, tiền bạc và giấy tờ tùy thân

11/ Dùng quyền lợi, tiền bạc, vật chất, tình cảm để cám dỗ mua chuộc, hoặc cài cắm vào nội bộ gây phân hoá, chia rẽ.

12/Nghi ngờ tấn công khám xét nhà cửa, chùa chiền, nơi cư ngụ để tìm tang vật, dù khám xét sai nhưng công an vẫn tìm cơ khác để quy chụp, vừa ăn cướp vừa la làng nhằm bao che, biện minh cho việc làm sai luật pháp

13/ Dùng thủ đoạn gây chia rẽ: dùng Sư đánh Sư, dùng tôn giáo đánh phá tôn giáo, dùng cộng đồng đánh phá cộng đồng, kích động khéo léo các nhà dân chủ, văn bút đánh phá bôi nhọ lẫn nhau trên mặt trận thông tin, báo chí, internet để đôi bên đều mang tai tiếng

14/ Bệnh đau khi vào bệnh viện nếu đối tượng quan trọng có thể bị đầu độc, bức tử bằng cách (đầu độc) tiêm chết !

15/ Chủ trương khủng bố có hệ thống, không chỉ đặt mục tiêu tấn công duy nhất đối tượng mà công an còn tấn công luôn cả gia đình, bà con họ hàng, thân bằng quyến thuộc, bạn bè thân thiết của đối tượng nhằm làm cho mọi người khiếp sợ, xa lánh để duy trì chế độ độc tài.

16/ Chính quyền CS luôn luôn muốn kiểm soát người khác, không chỉ kiểm soát con người qua đời sống vật chất mà cả lĩnh vực tinh thần, muốn kiểm soát và khống chế cả tư tưởng con người.

Tôi đã từng là nạn nhân suốt 26 năm tù đầy khổ dịch trong nhà tù nhỏ, cho đến khi ra nhà tù lớn 3 năm tiếp tục khổ nhục với những đòn thù, một hình thức giam lỏng, bức hại của công an tỉnh Bạc Liêu, có sự chỉ đạo của Bộ công an qua các cuộc khám xét, đấu tố, tịch thu giấy tờ tùy thân, bị đón đường chặn ngõ, mỗi khi đi xa thường bị trục xuất về địa phương, gần như 29 năm tôi hoàn toàn mất tự do. Mặc dầu, tôi có thể ra hải ngoại định cư với sự giúp đỡ của quý Sứ Quán nếu tôi có yêu cầu, cũng như có nhiều hội đoàn, cộng đồng và các chính khách của nhiều quốc gia sẵn sàng can thiệp tạo điều kiện để bảo lãnh tôi định cư sang nước khác. Nhưng tôi chưa quyết định và chưa hề nhọc tâm khát tưởng về vấn đề này. Biết rằng ra đi là yên thân, sống ổn định có môi trường thuận duyên tu hành... Có thể được nhiều sự tự do... Nhưng, đôi khi cũng chưa hẳn là thỏa lòng với những nghịch duyên khác chắc chắn sẽ xảy ra mà mình chưa lường trước được.

Những vấn đề khá tế nhị và nhạy cảm có thể nảy sinh từ mọi phía. Và trong quốc nội rất cần sự hiện diện của tôi, cho dù Sư tử ngủ nhưng không hẳn là sư tử chết. Vì tình thương đối với đất nước và đồng bào, bao nỗi bức xúc đè nén khi chứng kiến trước cảnh dân tình lâm than, oan khuất. Nên nhiều lần tôi đã lên tiếng công khai đấu tranh giành lại quyền làm người cho sinh dân Việt Nam, vì ích lợi chung cho dân tộc và các tôn giáo chứ không phải ích lợi riêng mình.

Nói tóm lại: Trên cương vị kẻ xuất gia tôi không ôm chặt hận thù vào lòng, luôn xả kỷ vị tha, lấy lòng từ bi hoan hỷ, cho những ai đã gây nhiều ác nghiệp, tôi minh thệ không dung chứa tư thù.

Tôi luôn vâng theo lời Phật dạy để quán xét sự đời lấy 3 đức Bi, Trí và Dũng và khoan thứ cho những con người đầy tội lỗi, vì «Lấy ân báo oán oán mới tiêu» còn «Lấy oán báo oán, oán ấy chất chồng». May mắn thừa hưởng ân pháp nhũ vô biên của Chư Phật cùng các bậc thánh trí, dùng trí tuệ của Phật mới phân biệt được chánh tà chân ngụy, mới biết những kẻ ác tâm kia vì bị mù quáng vô minh, vô trí, không cận duyên Phật đạo, nên không kiêng sợ gì «vô pháp vô thiên» và vì vậy không có hành vi gì mà họ không dám làm «Vô sở bất vi» do đó, đã tạo sâu dày nhiều nghiệp quả. Đôi khi tôi tự quán xét lại chính mình, khổ nạn mấy mươi năm có phải là tôi đang chịu báo ứng bởi tôi đã gây nhiều túc nhân, túc nghiệp ở tiền kiếp, tôi đã gieo oan trái cho bao kẻ khác ở kiếp trước chăng? Biết đâu những tai ách của tôi đang gánh mang là kết quả của nghiệp quá khứ hay là người khác mới vay của tôi trong hiện nay. Dầu là kiếp nạn tôi đang trả hay họ đang vay, cầu mong sao cho tất cả đôi bên nghiệp chướng tiêu trừ trong hiện kiếp. Vì tấm lòng nhà tu tôi luôn có chí nguyện độ sinh, Phật dạy :« Đức hiếu sinh phổ rộng khắp muôn loài, từ con người cho đến vạn vật, lúc nào cũng mong cầu cho mọi điều tốt đẹp». Với tâm bi nguyện và tấm lòng từ mẫn của kẻ xuất gia tôi càng thương xót cho những ai đang gây ác quả, chắc họ phải chịu nhiều bất hạnh. Vì luật nhân quả và nghiệp báo có con đường ngoằn ngoèo đi riêng của nó vốn rất công đồng. Trước mắt, chỉ có giàu lòng Từ Bi và Đức Hùng Tâm, Dũng Lực mới mạnh dạn gột rửa bi phân, dứt bỏ oán thù, và thể hiện tình yêu thương khoan dung ôn lượng trải rộng vô bờ đối với những kẻ đã từng xuống tay giết mình, những kẻ đã từng làm đau khổ mình, đã từng gieo rắc tang

thương cho người đồng chủng, những kẻ đã nhuộm thắm máu tươi gây ra muôn thảm nghìn sầu. Là nhà sư đôi tay không tất thép, không vũ trang, vũ khí, không thể lấy bạo lực để đáp trả bạo lực. Tôi chỉ biết cầu nguyện và thành tâm nguyện cầu cho những kẻ cuồng tưởng còn say sưa men chiến thắng mãi trôi hụp trên con đường huyền mộng, sớm thức tỉnh quay hồi thẳng bước tiên tu, thâm tín nhân quả, vun bồi thiện căn, gieo trồng cội đức, hồi hận lỗi lầm, cắt đứt nghiệp chướng, tăng trưởng thiện căn, mê trừ trí hiển, bội trần hiệp giác, hùng tài đại lược đổi thay, để cứu vãn đất nước và đem lại cho sinh dân VN niềm phúc lạc.

Khi hạ bút ghi mấy dòng kết luận cho quyển sách. Một lần nữa tôi đeo đầu kính thành vọng bái hồn thiêng sông núi, giác linh các bậc tiền nhân, các anh hùng dân tộc u hiển oai linh vận chuyển một nền tự do dân chủ và Tổ quốc thật sự thanh bình, đến nhanh trên quê hương VN thân yêu.

*Khi quê hương thật sự có thanh bình
Điều trước nhất phải kết tình Nam Bắc
Xóa hận thù để tình thương gắn chặt
Tha thứ nhau để thống nhất giang san
Bấy lâu nay Tổ quốc bị chia phân
Đều do kẻ ngoại bang tất cả
Gây chiến tranh tang thương khói lửa
Làm sơn hà nghiêng ngửa điêu linh
Bao năm mồ vô chủ bỏ mình
Bao mẹ góa con cô, bao gia đình ly loạn
Ruộng phé vườn hoang người vong mạng
Làm anh em bè bạn oán thù nhau
Giống Rồng Tiên cùng một gốc đồng bào
Tình ruột thịt khá mau hòa hiệp lại
Trong ca dao VN có dạy:
“Cây có cội còn nước phải có nguồn”
Và “Bầu ơi thương lấy bí cùng”
Tuy khác giống chung giàn ta chớ cách
Nhớ xa xưa Trịnh Nguyễn phân Nam Bắc
Còn ngày nay phải thống nhất cả ba
Nam Bắc Trung trùng phùng lại một nhà
Phải thống nhất sơn hà là chân lý
Bao gấm vóc quê hương hùng vĩ
Bao địa linh nhân sĩ hãy còn đây
Nào sơn hà và cảm tú hôm nay
Bao hoa lá và rừng cây xanh thắm
Sông, biển, vịnh, đảo khơi tô thắm
Bao lũy thành đẹp lắm tiếng còn vang
Kìa vàng son trang lịch sử đáng tiền nhân
Đây di tích danh lam thắng cảnh
Dân tộc Việt hiền lành nhưng quả cảm
Cháu Lạc Long chí kiên nhẫn kiêu hùng
Yêu quê hương trọn vẹn tấm lòng trung*

*Qua bao thuở đã vẫy vùng oanh liệt
Hàng nghìn năm họa tang thương nước Việt
Do giặc Tàu gây thống thiết tang thương
Hơn trăm năm Pháp đô hộ quê hương
Dân tộc chịu cảnh đoạ trường thống khổ
Ba mươi năm Bắc Nam chia lưỡng lộ
Làm thiên tân vạn khổ dân tình
Cảnh máu đào nhuộm thắm dân sinh
Nước Nam Việt họa sinh linh đồ thán
Làm tổ quốc sơn hà nguy loạn
Ta phải noi gương sáng các tiền nhân
Thà làm người vị quốc vong thân
Còn hơn để sống thâm trong tủ nhục
Ta phải chống kẻ ngoại bang xâm lược
Còn anh em ruột thịt chống chi nhau
Đem tình thương xóa bỏ hận thù mau
Nước dân chủ hãy cùng nhau khôi phục*

Ngoài ra: Xây dựng một xã hội tôn trọng những quyền cơ bản của con người, phù hợp với luật pháp quốc gia và công pháp quốc tế, nhằm :

* * *

*Cùng thực hiện trên tinh thần nhân bản
Noi văn minh các bè bạn Á Âu
Nước VN trung tâm điểm khởi đầu
Xóa giai cấp, lấp hố sâu các tầng lớp
Với chính sách sống chung hòa hợp
Đào tạo người làm rường cột tương lai
Phải thăng hoa và phát triển nhân tài
Có khối óc, có bàn tay kỹ xảo
Có chính nghĩa với tinh thần vương đạo
Có những nhà lãnh đạo thật anh minh
Có những con tim chân chính nhiệt tình
Có trí tuệ và thông minh tường tận*

Bên cạnh: Xây dựng một xã hội mới với đường lối ôn hòa và tiến bộ :

*Không cực đoan hay quá khích tách riêng
Muốn VN có độc lập chủ quyền
Không bị trị không xích xiềng nô lệ
Noi di sản của cha ông thừa kế
Cũng đừng vì ý thức hệ đấu tranh
Dựa vào dân cơ bản để hình thành
Chống xâm lược quyết giành nền độc lập*

Cần đón nhận tinh hoa dân tộc
 Và tinh hoa nhân loại khắp bốn phương
 Để dựng xây nước Việt thật hùng cường
 Cùng thế giới trải tình thương nhân đạo
 Người chiến sĩ hòa bình luôn vẹn hảo
 Không độc tài, không mệnh lệnh, quan liêu
 Không ý quyền, dựa thế tự kiêu
 Thật mẫu mực không đăm nhiều vật chất
 Đừng quyền cao khinh người kém thấp
 Không bẻ tha tắc trách việc công
 Không đổ tường truy lạc, truy hoang
 Không bè phái, không cá nhân độc đoán
 Không thông trị bạo tàn thủ đoạn
 Để mưu đồ thâu tóm lợi riêng ta
 Thật trung thực, khiêm tốn ôn hòa
 Thật đạo đức công bằng và nhân nghĩa
 Minh, Cang, Liêm, Khiết luôn gìn 4 chữ
 Phải vô tư xử sự thật công minh
 Để dân yêu dân quý chân tình
 Người chiến sĩ hòa bình gương mẫu trước
 Đoàn hậu tấn sẽ noi gương tiến bước
 Dem sức tài ra giúp nước giúp dân
 Khổ tiên phong ta gánh chịu bản thân
 Vui người hưởng tới phần sau ta hưởng
 Cần phải giữ lập trường và chí hướng
 Để mỗi ngày một tầng trưởng tiến lên
 Đường cứu quốc là cái chết kề bên
 Sống mà quỳ thà nên chết đứng
 Noi gương xưa các trang anh tuấn
 Chết hiên ngang chết vững như đồng
 Chết làm sao tổ quốc mãi ghi công
 Để muôn triệu vạn lòng thương tiếc
 Chết xứng đáng con dân nước Việt
 Vừa làm tròn mộng đẹp quốc sinh
 Để quê hương sớm được thanh bình
 Và đời sống dân sinh hạnh phúc

Hiện tại lòng tôi khát vọng duy nhất trong giai đoạn này, mong muốn làm sao các tôn giáo nên cùng nhau đoàn kết chung lưng đấu cật để góp phần cứu nguy cho tổ quốc. Tất cả phải khẳng quyết rằng: mỗi khi đất nước thực sự có tự do, dân chủ thì tôn giáo mới được tự do. Tôi điển hình, đất nước hay dân tộc như chiếc bàn to, còn các tôn giáo bao gồm, Phật giáo, Thiên chúa giáo, Tin lành, Cao đài, Hòa hảo hay Bửu sơn Kỳ hương, như những chiếc ly lớn hay nhỏ nằm trên bàn, nếu ta nhấc chiếc bàn dời đi nơi khác thì những chiếc ly tách cũng được di chuyển theo. Do vậy, nếu các tầng lớp chung sức chung lòng cùng đứng lên quyết tâm đấu tranh cho đất nước VN thật sự có được tự do, dân chủ thì đương nhiên các tôn giáo hay dân chúng cũng

sẽ hưởng được sự tự do ấy. Biết vậy, nhưng ai có khả năng đứng ra vận động hay kêu gọi sự đoàn kết chung này, chờ đợi mãi ...chắc tùy cơ trời vận nước xem sao? Tôi nghĩ nếu mọi tổ chức tôn giáo cũng như các đoàn thể riêng rẽ biết đặt mục tiêu chung, một khi sự nghiệp chung được thành tựu thì cái riêng lẻ cũng thập phần viên mãn. Rất tiếc hầu như nhiều người muốn kêu gọi đoàn kết lắm, nhưng lại buộc kẻ khác phải dưới trướng của mình. Vì thế, tiến trình cứu nguy đất nước đến nay vẫn còn dậm chân tại chỗ.

Đất nước Việt Nam, có nhiều tôn giáo, dân chúng có một đời sống tâm linh dạt dào... Mặc dầu, tôn giáo ít nhiều cũng có một vài điểm dị biệt. Nhưng tôi luôn khát mộ chủ trương tinh thần hài hòa, đoàn kết thật tâm, giữ vững bền mối tương hảo, tương liên cùng góp phần dựng xây một xã hội nhân bản tiến bộ của tương lai.

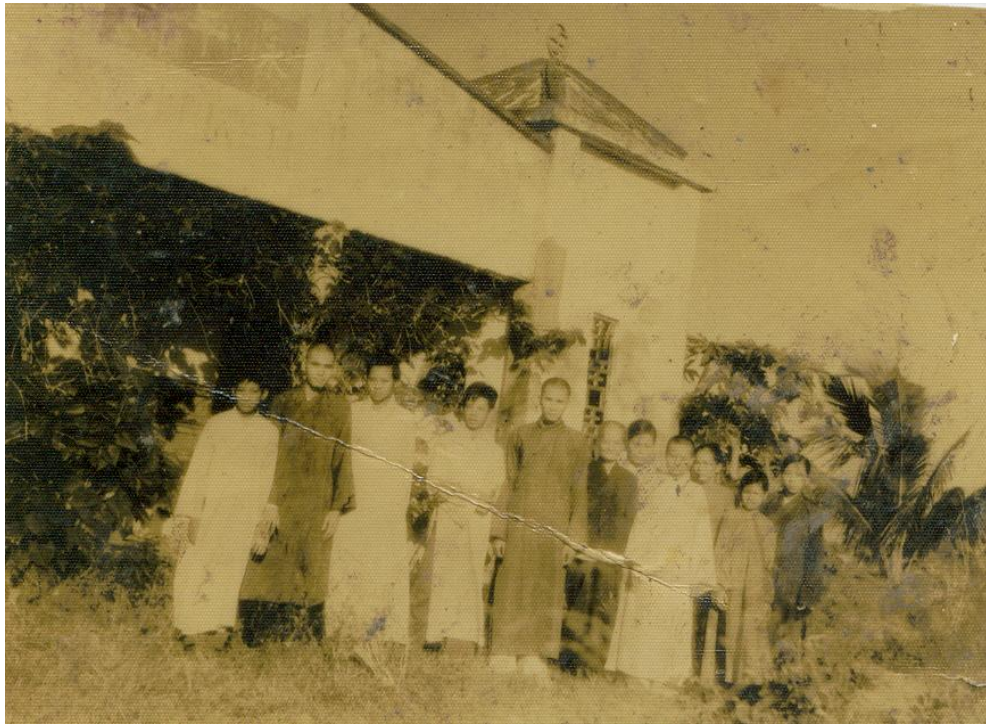
*Trong hiện tại lòng tôi luôn khát vọng
Mong muốn sao các tôn giáo nước ta
Bình đẳng nhau giữ tương kính hài hòa
Đại đoàn kết tinh thần đồng hiệp lại
Thì thể xác sẽ noi gương thân ái
Các cộng đồng, các đảng phái, hội đoàn
Khấp gân xa chung hợp nhất lo toan
Cùng xây dựng nền tự do dân chủ
Niềm ao ước mong sớm mau thành tựu
Khấp nhân tài ưu tú bốn phương về
Tiếng sáo diều khoan nhặt chốn đồng quê
Còn thành thị cảnh xum xuê nhộn nhịp
Đền kết ngõ mừng ngày vui rộn rịp
Thỏa lòng dân, mãn nguyện kiếp thầy tu
Kìa vàng dương đang xóa đám mây mù
Xua đêm tối bình minh đang hé mở
Mọi cảnh vật lẫn lòng người hăm hở
Đón mùa xuân rạng rỡ rực muôn màu
Hoa tự do khoe sắc vẫy tay chào
Vườn dân chủ muôn hương phượng phát
Sử! Việt Nam thiên anh hùng ca tổ quốc
Bắc Nam Trung cờ phượng phát tung bay
Một bàn tay, mười bàn tay, trăm triệu bàn tay
Nước VN, VN, một ngày mai tươi sáng./.*

C/ Phụ Lục vài hình ảnh:

CÔNG AN XÉT NHÀ THƯỜNG XUYÊN

Ngôi chùa cũ

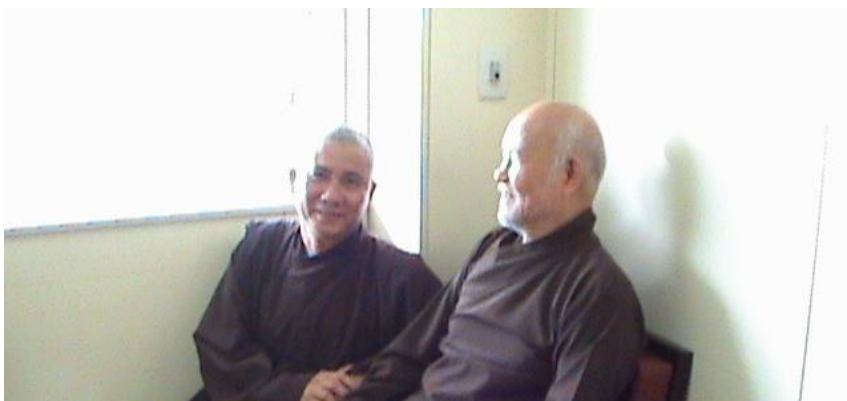
Thầy Thiện Minh Ra Tủ Về Thăm Phật Tử Hầu Hết Trên 80 Tuổi

Thăm viếng Đức Tăng Thống tại bệnh viện

Ảnh chụp TT Thiện Minh với Đức Tăng Thống tại bệnh viện

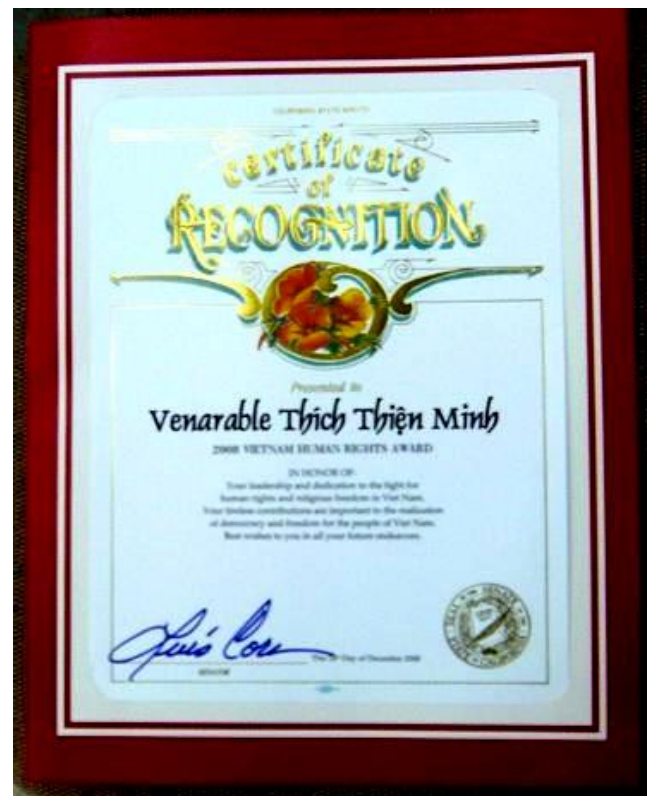
**Buổi ra mắt Hồi Ký 26 năm lưu đày
Thích Thiện Minh**

lễ trao giải nhân quyền

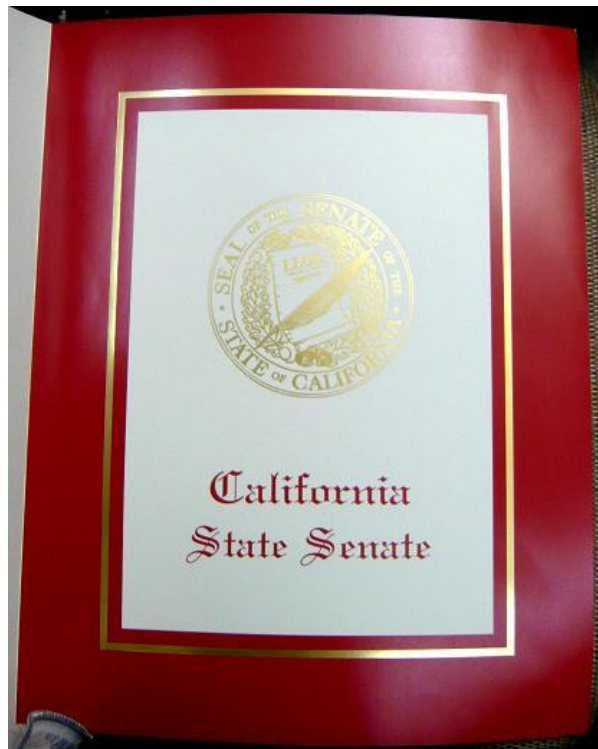

Ban tổ chức Giải Thưởng Mạng Lưới Nhân Quyền Human Rights Net

Bảng phát giải nhân quyền

Ông Phạm Trần Anh và em Nhiều đại diện TT Thiện Minh lãnh giải nhân quyền

Ban hướng dẫn gia đình Phật Tử Trung Ương tới thăm nhà tại Bạc Liêu

Ảnh chụp tại nhà đưa tiễn gia đình em Nhiều đi

T tiễn em đi tị nạn

Chụp chung với các tu sĩ Phật Giáo Hòa Hảo

Ban cứu trợ VHD tại chùa Bửu Lâm, Vũng Tàu giúp Cơn Bão số 5

Thượng Tọa Thiện Minh tại Tổ Đường Chùa Giác Hoa

Cầu nguyện tại gia đình

Hình ảnh làm lễ giỗ Nguyên Thiệu tại chùa Giác Hoa

Hình làm lễ đấp y chúng tại Giáo Hội

Toàn thể Chư Tăng và Phật Tử đi đặt hoa tưởng niệm

Từ Thiện Hội Xã Bạc Liêu

Cảnh điền viên tại nhà

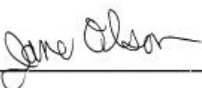

Phái đoàn Quốc Tế gặp TT Thiện Minh để phỏng vấn về nhân quyền Việt Nam

*Human Rights Watch
is pleased to award a grant from
The Lillian Hellman/Dashiell Hammett Funds
to
Thich Thien Minh
Vietnam*

in recognition of his courage in the face of persecution

Jane Olson, Chair

Kenneth Roth, Executive Director

December 30, 2009